

Tempe Brennan folytatja

KATHY REICHS

Minden napra egy halott

THRILLER

SZÓ KIADÓ

KATHY REICHS

Minden napra egy halott

SZÓ KIADÓ
BUDAPEST

A mű eredeti címe
DEATH du JOUR

Fordította
SZÁNTÓ JUDIT

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és elektronikus sajtóban részletekben közölt
kiadás és közlés jogát is.

ISBN 978 963 9870 02 4

© 1999 by Kathleen J. Reichs
© Szántó Judit, Hungárián translation
© Szó Kiadó, magyar kiadás, 2008

1

Lehet, hogy a tetemek megvoltak; ha igen, én nem találtam rájuk.

Odakinn süvített a szél. Benn csak a spatulám kaparászása meg a hordozható áramfejlesztő és hőszűrő duruzsolása visszhangzott meglehetősen nyomasztóan az öreg templom hatalmas terében. Magasan a fejünk fölött faágak súrlódtak göcsörtös ujjakként a bedeszkázott ablakokhoz.

Mögöttem szorosan, de egymáshoz nem érve tömörült a kis csoport. Ki-ki a zsebébe fúrta öklét. Hallottam, ahogy toporognak: mozdult az egyik láb, követte a másik. A csizmák fülsértőn csikordultak a fagyos földön. Senki sem szólalt meg. A hideg némává dermesztett valamennyiünket.

Óvatosan szétkentem a lapáttal egy göröngyöt, és figyeltem, ahogy áthullik a negyedhüvelykes lyukú szita résein. Az altalaj szemcséssége kellemes meglepetésként ért; a felszínről ítélve arra számítottam, hogy az ásatási területen a legmélyebb rétegekig ér majd a fagy. Ám Québecben az elmúlt két héten az évszakhoz képest szokatlanul enyhe volt az időjárás; a hó megolvadt, a talaj felengedett – hamisítatlan Tempe-féle mázli! Igaz, a tavasz csiklandó ígérését gyorsan el is fújta az újabb sarkvidéki roham, ám az átmeneti enyhülés hatására porhanyós talajjal egyelőre könnyen elboldogultam. Egy-nulla. Tegnap éjjel viszont a hőmérséklet mínusz tizenöt fokra, avagy Fahrenheit szerint hétre süllyedt – egy-egy. A fagnak még nem volt ideje, hogy újra megdolgozza a talajt, a levegő viszont annál dermesztőbb volt; alig bírtam hajlítani az ujjaimat.

A második árkunknál tartottunk, s még mindig semmi: a szitában továbbra is csak kavicsok és kődarabok. Persze ebben a mélységben még nem is számítottam csodára, de az ember soha ne bocsátkozzék jóslásokba. Jómagam legalábbis még nem értem meg olyan kihantolást, ahol minden a terv szerint ment volna.

A férfi, akihez fordultam, fekete anorákot és fekete füles sapkát viselt, térdig érő fűzős bőrcsizmájának szélére két pár zokni borult. Az arcszíne akár a paradicsomlevesé.

– Csak még néhány hüvelykkel mélyebbre – mondtam, és olyan mozdulatot tettem, mintha egy macskát simogatnék: csak lassan, finoman...

A férfi bólintott, aztán torokhangon felmordult, mint Szeles Mónika, ha nála az adogatás, és a sekély árokba mélyesztette hosszú nyelvű ásóját.

– *Par pouces!* – vakkantottam, megragadva az ásót. Hüvelykről hüvelykre! Újra bemutattam a finom, szeletelő mozdulatot, amelyre már egész délelőtt oktatni próbáltam. – Egészen vékony rétegekben kell elkotornunk a földet – magyaráztam sokadszorra, lassú, tagolt franciasággal.

A paradicsomleves-képű szemmel láthatóan nem óhajtott a hullámhosszamra hangolódni. Talán unalmasnak találta a munkát, az is lehet, hogy nem volt kedve halottakat felszínre bányászni. Mindenesetre mást sem akart, mint túlesni az egészen, és mihamarabb elporzani.

– Kérem, Guy, csak még egy utolsó próbálkozást... – szólalt meg mögöttem egy férfihang.

– Rendben, atya – motyogta a címzett, és ismét megmarkolta az ásót. Ingatta ugyan a fejét, de megfogadta útmutatásom: mintha csak lefölné a földet, úgy hányt egy-egy kis adaggal a szitába, én pedig ismét magát a gödröt fürkésztem, hátha mutatkozik valamilyen jel, hogy közeledünk a sírokhoz.

Órák óta vesződünk már, és éreztem, ahogy a hátam mögött vibrál a feszültség. Az apácák ütemes himbálózása mintha felgyorsult volna. Megfordultam, és igyekeztem biztató képet vágni. Persze az ajkam olyan merev volt, hogy az eredményben magam is kételkedtem.

Hat arc fordult felém, elgyötörten a hidegtől és a szorongástól. A szájából kis párafelhő gomolygott elő; amikor szétoszlott, láttam, hogy mosolyogni próbálnak. Egész idő alatt éreztem, ahogy magukban buzgón imádkoznak.

Másfél óra múlva jó másfél méter mélységben jártunk, de földön kívül egyéb ebből a második árokból sem került elő. Ekkorra mind a tíz lábujjam érzéketlenné vált, és Guy már azt javasolta: próbálkozzunk saraboló kapával. Úgy gondoltam: legfőbb ideje, hogy átcsoportosítsuk erőinket.

– Azt hiszem, atyám, újra át kellene vizsgálni azokat a temetkezési anyakönyveket.

– Aha, hát persze – felelte a pap egy másodpercnyi habozás után.

– Az lesz a legokosabb. És valamennyiünknek jót tenne egy csésze kávé és néhány szendvics is.

Már el is indult a használaton kívüli templom túlsó végén nyíló faajtók felé, az apácák leszegett fejjel követték, fűgén, biztosan lépkedtek az egyenetlen talajon. Fehér fátyluk egyforma ívben terült szét fekete gyapjúkámzsájukon. Mint a pingvinek. Kitől is származik ez a meghatározás? A Blues Brothers-tól.

Kikapcsoltam a hordozható reflektorokat, és csatlakoztam a sorhoz. Én is lesütöttem a szemem, és megbűvölve meredtem a földes padlóba ágyazott csonttöredékekre. Mondhatom, elégedettek lehetünk. Ebben az egész templomban éppen csak a mi két munkagödrünkbe nem temettek senkit!

Ménard atya kitérte az egyik ajtót, mi pedig libasorban kivonultunk a szabadba. A szemünknek nem jelentett gondot az alkalmazkodás. Ólomszínű ég göngyölte be a kolostor épületeinek csúcsos és szögletes tornyait. A Szent Lőrinc-dombok felől csipős szél fűjt, belekapva a körgallérokba és a fátylakba.

Kis csoportunk a szélnek feszülve igyekezett a szomszédos épület felé; ez is szürke kőből volt, akár a templom, de kisebb annál. A lépcsőn felhágva díszesen faragott fatornácra értünk, ahonnan egy oldal ajtón át végre beléphettünk az épületbe.

A keserves hideg után jólesett a benti száraz, meleg levegő, amelyben tea, molyirtó és sok-sok éven át használt étolaj szaga vegyült egybe.

A nők szótlánul húzták le csizmájukat, majd egy felém irányzott mosollyal sorra eltűntek egy jobbról nyíló ajtó mögött. Ugyanekkor hatalmas sípulóverbe bugyolált parányi apáca csoszogott be az előcsarnokba. Ugrásra készülő bolyhos rénszarvas terpeszkedett el a mellén, és tűnt el a fátyla alatt. Hunyorogva nézett rám vastag szemüvege mögül, majd az anorákomért nyúlt. Megtorpantam, attól tartva, hogy a nehéz ruhadarab kibillentené egyensúlyából, és a végén még elvágódna a kőpadlón. Ő azonban szigorúan biccentett, és kifordított tenyerével sürgető mozdulatokat tett, így hát kibújtam a

dzsekiből, óvatosan a karjára fektettem, majd rátettem a sapkát és a kesztyűt is. Korosabb nőnemű élőlényvel ebben az életben még nem találkoztam.

Követtem Ménard atyát a hosszú, gyengén világított folyosón a kis dolgozószobáig. Itt megsárgult papír és iskolai ragasztó szaga terjengett a levegőben. A falon feszület; alatta akkora íróasztal, hogy nem is érttem: miként préselhették át az ajtón. A sötét tölgyfa falburkolat csaknem a mennyezetig ért. A burkolat felső széleiről szobrok meredtek ránk a Megfeszítettéhez hasonló komor, ünnepélyes arccal.

Ménard atya magához húzta az egyik széket, amely az íróasztallal szemközt állt, és helyet mutatott a másikon. Suhogott a reverenda, megzörrentek az olvasó szemei, és én egy pillanatra úgy éreztem: ismét Szent Barnabásban vagyok. Az atya irodájában. Dorgatóriumra rendelve. Na, elég ebből, Brennan. Elmúltál negyven, képzett szakember vagy. Törvényszéki antropológus. Ezek az emberek azért kértettek ide, mert szükségük van a szaktudásodra.

A pap magához vett az íróasztalról egy bőrkötésű könyvet, kinyitotta a zöld selyem könyvjelzőnél, majd letette kettőnk közé. Mély levegőt vett, majd száját összecücsörítve kifújta az orrán.

Az ábra: négyzetekre osztott sorok, a négyzetekben számokkal vagy nevekkal, ismerős volt; előző nap már órákon át böngésztük, egybevetve a sírokról szóló leírásokat és feljegyzéseket az ábrán látható helyükkel, majd az adatok alapján kimértük a távolságokat is, hogy megállapítsuk az egyes sírok fekvését.

Eszerint Elisabeth Nicolet nővérnek a templom északi falától számított második sorban kellett pihennie, nyugatról számítva a harmadik sírhelyen, közvetlenül jobbra Aurélie anyától. Csakhogy nem pihent ott. Mint ahogy Aurélie sem volt ott, ahol az ábra szerint lennie kellett volna.

Rámutattam az egyik sírra, amely ugyanabban a parcellában helyezkedett el, csak néhány sorral lejjebb és jobbra.

– Ez rendben van; Raphael a jelek szerint valóban itt nyugszik. – Aztán még lejjebb mutattam ugyanabban a sorban. – És itt van Agathe, Véronique, Clément, Marthe és Éléonore. Ők azok, akiket az 1840-es években temettek el, nem igaz?

– *C'est ça.*

Tovább mozgattam az ujjam: a diagramnak ez a része a templom délnyugati sarkát jelölte.

– És ezek itt a legújabb sírok. A sírkövek, amelyeket találtunk, meg is felelnek az adatoknak.

– Igen. Ezek voltak az utolsók, mielőtt a templomot bezárták.

– Ami ugye 1914-ben történt.

– 1914-ben. Igen. 1914-ben. – Az atyának az a különös szokása volt, hogy bizonyos szavakat és mondatokat megismételt.

– És Elisabeth 1888-ban hunyt el...

– *C'est ça.* 1888-ban. *Mère* Aurélie pedig 1894-ben.

A dolog valóban érthetetlen volt. A sírokból valaminek mindenképpen meg kellett volna maradnia. Az 1840-es évek temetéseiről egyértelmű nyomok tanúskodtak. Amikor próbaképpen megmozgattuk a szóban forgó terepet, fahulladékot és koporsómaradványokat találtunk. Éppenséggel elvárható lett volna, hogy a templom jól védett övezetében és ebben a fajta talajban a csontvázak ma is tűrhető állapotban legyenek. Akkor hát hová lett Elisabeth és Aurélie?

Az agg apáca csoszogott be, kezében tálcával: kávé és szendvicseket hozott. Mivel a szemüvegét bepárásította a bögrékből felcsapó gőz, óvatosan aprókat lépkedett, talpa egy pillanatra sem emelkedett el a földtől. Ménard atya felállt, hogy elvegye tőle a tálcát.

– *Merci*, Bernard nővér. Nagyon kedves, igazán nagyon kedves...

Az apáca bölintott és kicsoszogott; nem vesződött azzal, hogy megtörölgesse a szemüvegét. Mialatt a kávéért nyúltam, utána néztem. A válla nagyjából olyan széles volt, mint a csuklóm.

– Hány éves Bernard nővér? – kérdeztem, és elvettem magamnak egy rongyos kiflit, amelyen lazac és fonnyadt saláta díszelgett.

– Nem tudjuk biztosan. Amikor gyerekkoromban először itt jártam, ő már a szerzetben volt. Ez még a háború – mármint a második világháború – előtt történt. Aztán külföldre ment tanítani, missziós munkára. Sokáig volt Japánban, utána Kamerunban. Úgy gondoljuk, a kilencvenes éveiben járhat. – Kortyolt a kávéból. Vagy inkább szürcsöli. – Egy kis Saguenay menti faluban született; azt mondja, tizenkét éves korában lépett be a rendbe. – Újabb hangos

hörpölés. – Tizenkét éves korában. Québec vidéki körzeteiben akkortájt még nem voltak valami megbízhatóak a feljegyzések. Nem, nem voltak valami megbízhatóak.

Haraptam a szendvicseből, aztán újra az ibrik köré görbítettem ujjaimat, élvezve a belőle áradó finom meleget.

Nem maradtak más egyéb feljegyzések, atyám? Régi levelek, iratok vagy bármi, amit még nem néztünk át? – Megmozgattam a lábujjaimat: változatlanul érzéketlenek voltak.

Az atya az asztalon halmozódó papírok felé bökött, és megvonta a vállát.

– Ez minden, amit Julienne nővértől kaptam. Hiszen tudja: ő kezeli a kolostor irattárát.

– Igen, tudom.

Julienne nővérral bőségesen értekeztünk már, és leveleket is váltottunk; eredetileg éppen ő lépett velem kapcsolatba. Az ügy, amelyet felvetett, az első pillanattól felcsigázta a kíváncsiságomat, már csak azért is, mert annyira elütött szokásos törvényszéki eseteimtől. Rendes körülmények között friss halottakkal van dolgom, a halottkém ügyfeleivel – most pedig az érseki hivatal azt szeretné, ha egy szentet hantolnék ki, hogy elemezzem földi maradványait. Jó, hát szent tulajdonképpen még nem volt, de hát épp ez a lényeg: Elisabeth Nicolet-t felterjesztették boldoggá avatásra. Énrám várt, hogy megtaláljam a sírját, és igazoljam, hogy ott valóban az ő csontjai nyugszanak. A többi aztán már a Vatikánra tartozik.

Julienne nővér azt erősítette, hogy a rendelkezésre álló feljegyzések nagyon is alaposak: a régi templom valamennyi sírját katalogizálták és feltérképezték. Az utolsó temetésre 1911-ben került sor. A templomot 1914 óta nem használják; egy tűzvészt követően került sor a bezárására. Azóta is elhagyatottan áll; újat, nagyobbbat emeltek helyette. Vagyis a helyszín sértetlen, senki sem bolygatta; a dokumentáció megbízható. Akinek ennyi jó kevés...

Csak hogy – hol van Elisabeth Nicolet?

– Érdeklődni azért sosem árt – jegyeztem meg. – Hátha Julienne nővér mégsem adott át mindent, mert volt, amit nem tartott lényegesnek.

Az atya szóra nyitotta ajkát, aztán meggondolta magát, és inkább mást mondott.

– Szinte bizonyos, hogy mindent ideadott, de azért megkérdezhetem. Julienne nővér nagyon sok időt szentelt ennek a kutatásnak. Nagyon sok időt.

Elhagyta a helyiséget. Én közben elmajszoltam az első rongyos kiflit, aztán a másodikat is. Egymásra vettem a lábam, majd magam alá húztam, és dörzsölgettem a lábujjaimat. Lassan feléledtek. Nagyszerű. A kávét kortyolgatva egy, az íróasztalon heverő levél után nyúltam.

Ez a levél már volt a kezemben. 1885. augusztus 4. Montrealban elszabadult a himlőjárvány Elisabeth Nicolet levélben kérte Edouard Fabre püspököt: rendeljen oltóanyagot az egyházközség még egészséges tagjai részére, a fertőzöttek előtt pedig nyitassa meg a kórházakat. A kézírás pedáns volt, a francia stílus fura és kicsit avított. A Notre-Dame de l'Immaculée Conception kolostorban mélységes csend honolt. Gondolataim elkalandoztak. Egyéb kihantolási ügyek jutottak eszembe. Például a saint-gabrieli rendőr... A helyi temetőben hármásával rakták egymásra a koporsókat. Monsieur Beaupré-re végül négy sírral arrébb bukkantunk rá, mint ahogy a katalógus jelezte, és ráadásul nem is legfelül volt, hanem legalul. Vagy a winston-salemi eset: a férfi, akit kerestünk, nem volt a koporsójában – ott egy nő nyugodott, hosszú, virágmintás ruhába öltöztetve. Más szóval a temető alkalmazottainak kettős probléma zúdult a nyakába: hol az elhunyt – és kinek a teste van a koporsóban? A családnak végül le kellett mondania a nagypapa végleges, lengyelországi elföldeléséről, az ügyvédek pedig, amikor kiszálltam az ügyből, már javában köszörülték a harci bárdokat.

Messziről harangkongást hallottam, majd ismét csoszogó lépteket a folyosón. A vén apáca közeledett.

– *Serviettes* – vijjogta. Összerezentem, a kávé a ruhám ujjára fröccsent. Hogy fér ekkora hangerő egy ilyen töpörödött figurába?

– *Merci* – nyúltam a szalvétáért.

Az öreg apáca rám sem hederítve odarontott, és dörzsölni kezdte a ruhám. Jobb füléből parányi hallókészülék kandikált ki. Éreztem a

leheletét, láttam az állán sarjadó vékony ősz szőrszálakat. Gyapjú – és rózsavízszaga volt.

– *Eh, voilà.* Majd mossza ki, ha hazaér. Hideg vízben.

– Igenis, nővér – vágtam rá reflexszerűen.

Szeme a kezemben lévő, szerencsére foltmentes levélre tévedt, és közelebb hajolt.

– Elisabeth Nicolet csodálatos teremtés volt. Isten küldötte. Csupa szigor és tisztaság. – *Austerité. Pureté.* Franciasága hallatán arra gondoltam: Elisabeth is nagyjából így mondaná el előszóban, amit levélben megírt.

– Igen, nővér – rebegetem, és megint kilencévesnek érzem magam.

– Szentté fogják avatni.

– Igen, nővér. Ezért szeretnék megtalálni a csontjait. Hogy méltó bánásmódban részesüljenek. – Nem tudtam pontosan, milyen bánásmód illik egy szent csontjaihoz, de úgy éreztem, sikerült stílszerű szavakat találnom.

Elővettem az ábrát, és megmutattam neki.

– Ez itt a régi templom. – Végighúztam az ujjam az északi fal mentén, és ráböktem az egyik négyszögre. – És ez itt a sírja.

Az öreg apáca néhány milliméteres távolságból hosszan, nagyon hosszan tanulmányozta a diagramot, majd egyszer csak rám dőrent:

– Nem itt van!

– Hogyan, kérem?

Bütykös ujjával a négyszögre koppintott.

– Nem itt van. Rossz helyen keresik.

Éppen ekkor tért vissza Ménard atya, kíséretében egy magas apácával, akinek vastag fekete szemöldöke szögben futott össze az orra fölött. A pap bemutatta. Julianne nővér felemelte összekulcsolt kezét, és mosolygott.

Hogy mit mondott az imént Bernard nővér, fölösleges lett volna megismételni; nyilván jól hallották a folyosóról. Fölöttébb valószínű, hogy Ottawáig is elhallatszott a hangja.

Az öreg apáca azonban az újonnan jötteket is fel akarta világosítani.

– Nem itt fekszik. Rossz helyen keresgélnek.

– Ezt hogy érti? – tudakolta Julienne nővér.

– Úgy, hogy rossz helyen keresik – ismételte meg Bernard nővér.

– Nem itt van.

Ménard atya meg én összenéztünk.

– Hanem hol, nővér? – kérdeztem.

Az apáca ismét az ábra fölé hajolt, majd a templom délkeleti sarkára bökött.

– Itt. *Mère Aurélie* mellett.

– No de, nő...

– Átköltöztették őket. Új koporsót kaptak, és egy külön oltár alá kerültek. Ide. – Azzal ismét a délkeleti sarokra mutatott.

– De mikor? – kérdeztük szinte egyszerre.

Bernard nővér lehunyta a szemét, és számolgatott magában. A ráncos vén száj hangtalanul mozgott.

– 1911-ben. Abban az évben, amikor idekerültem novíciának. Emlékszem, mert aztán pár év múlva tűz ütött ki a templomban, és utána bedeszrázták. És akkor énnekem kellett bejárnom, hogy felvirágozzam az oltárukat. Nagyon nem szerettem... Olyan félelmetes volt egyedül abban az üres templomban. De Istennek ajánlottam fel az áldozatot.

– És mi lett az oltárral?

– Elvitték, valamikor a harmincas években. Most az új templomban van, a Gyermekek Jézus kápolnában. – Összehajtogatta a szalvétát, és lassan visszarakta a tálcára a csészéket, tányérokat. – Korábban emléktábla jelölte azokat a sírokat, de már az is eltűnt, évek óta. Senki nem jár már be oda mostanában.

Az atya és én újra összenéztünk. Az atya aprót rántott a vállán.

– Nővér – kezdtem –, mit gondol, meg tudná mutatni nekünk Elisabeth sírjának a helyét?

– *Bien sûr.*

– Akár most is?

– Miért ne? – A porcelán porcelánhoz koccant.

– Ne bánja most az edényt, nővér – szólt Ménard atya. – Vegye fel, kérem, a kabátját és a csizmáját, és mindjárt átme gyünk.

Tíz perccel később ismét ott voltunk mind a régi templomban. Az időjárás azóta sem fordult kedvezőbbre, sőt, ha lehet, még hidegebb

és nyirkosabb lett, mint délelőtt. Változatlanul bömbölt a szél, az ágak is lankadatlan verték az ablakdeszkákat.

Bernard nővér bizonytalan léptekkel imbolygott át a templomon. Ménard atya és én fogtuk kétfelől a karját. A ruházat rétegein át is érződött, milyen törekeny, szinte súlytalan a teste.

Nyomunkban libegett, nézői minőségében, az apácaraj. Julienne nővér minden eshetőségre készen tollat és jegyzettömböt is hozott magával. A menet végén Guy caplatott.

Mernard nővér, aki a fátylára ez alkalomból az álla alatt megcsomósodott, sárgászöld kötött kalapot húzott, a délkeleti sarokban állt meg egy falmélyedés előtt. A jelenlévők figyelme most erre a sárgászöld kalapra – a rideg környezetben az egyetlen színfoltra – összpontosult. Megigézve néztük, ahogy a csöppnyi teremtés a fejét forgatva tájolja be magát, nyomok után kutatva.

Intettem Guy-nek, hogy irányítsa a helyszínre az egyik lámpát. Bernard nővér azonban oda sem figyelt. Kis idő múltán hátrább lépett, balra, jobbra, majd ismét balra fordítva a fejét. Felnézett, lenézett. Aztán még egyszer ellenőrizte harcálláspontját, végül pedig a csizmája sarkával reszketeg vonalat kapart a földbe.

– Itt van. – A metszően éles hang visszaverődött a kőfalakról.

Bizonyos benne?

Bernard nővér, aki egyébként sem volt híján a magabiztosságnak, megismételte:

– Itt van.

Valamennyien az általa húzott vonalkára meredtünk.

– Nem szabályszerű koporsókban nyugszanak, hanem egész kicsikben. Hiszen csak csontok maradtak meg, azoknak ennyi is elég volt. – Kisgyermekméretre tárta szét pálcavékony, reszketeg karját. Guy a lába elé irányította a reflektort.

Ménard atya köszönetet mondott az agg apácának, és megkért két nővért, hogy kísérik vissza a kolostorba. Néztem a távolodó alakok után. Bernard nővér maga is gyermeknek látszott két társnője között. Olyan aprócska volt, hogy kabátjának széle a földet söpörte.

Szóltam Guy-nek, hogy szállítsa át a másik reflektort is az új helyszínre, majd áthoztam a korábbi terepről a szondámat, a Bernard nővér megjelölte pontra irányoztam a hegyét, és lenyomtam a T alakú

markolatot, de hasztalan: a talaj itt sokkal kevésbé engedett fel. Műanyag szondát használtam, nehogy az esetleges föld alatti leletekben kárt legyek, és a szerszám golyó alakú hegye nehezen birkózott meg a fagyott felszínnel. Újra próbálkoztam, valamivel növelve a nyomást.

Csak óvatosan, Brennan. Nem lesznek boldogok, ha betöröd a koporsót. Vagy netán kilyukasztod a szent életű nővér koponyáját.

Lehúztam a kesztyűm, átfontam ujjaimmal a markolatot, és újból lenyomtam. Ezúttal megtört a felszíni réteg; éreztem, ahogy a szonda az altalajba siklik. Szívesen gyorsítottam volna az ütemen, de elfojtottam magamban az ingert, és szememet lecsukva próbáltam ismerkedni a talajjal, ide-oda forgatva a szondát, hogy a legparányibb eltéréseket is érzékeljem a föld minőségében. Ha valahol csökkenne az ellenállás, az légüregre utalhatna, ahol bomlási folyamat ment végbe; ha nőne, az csont vagy egyéb tárgyi lelet jelenlétéről árulkodhat. Semmi... Visszahúztam a szondát, és megismételtem az eljárást.

Végre a harmadik nekifutásra ellenállást éreztem. Ismét kihúztam a szondát, majd hat hüvelykkel jobbra eresztettem vissza a földbe. Az eredmény nem változott. Itt valamilyen szilárd anyag rejlik, méghozzá egészen közel a felszínhez.

Felemeltem hüvelykujjam a pap és az apácák felé, és megkértem Guy-t, hozza át a szitát. A szondát félretéve szögletes ásót ragadtam, hogy az ismert módon vékony rétegekben kotorjam el a földet. Hüvelykről hüvelykre hántottam le a felszíni rétegeket, a göröngyöket a szitába dobtam, a szemem izgatottan járt ide-oda a szita és a gödör között. Fél óra sem múlt el, és megtörtént, amire számítottam. Az utolsó néhány lapátnyi föld sötét volt, már-már feketén ütött el a szitában lévő vörösesbarna göröngyöktől.

A lapátot ismét spatulára cseréltem, majd mélyen a gödörbe hajolva kezdtem kaparászni az alját. Eltávolítottam a laza göröngyöket, elegyengettem a talajt. Alig telt néhány pillanatba, és valami sötét, tojásdad, mintegy három láb hosszú folt bukkant előm. Hogy milyen széles lehet, azt csak találgathattam, mivel jó részét eltakarta a ki nem ásott föld.

Felegyenesedtem.

– Itt van valami – jelentettem ki. A lélegzetem kis felhőben gomolygott az arcom előtt.

A pap és a nővérek egy emberként léptek közelebb, és kukucskáltak be a gödörbe. A simítókanál hegyével kirajzoltam a folt tojásdad alakját. A két apáca, aki Bernard nővért biztonságba helyezte, éppen ezekben a pillanatokban tért vissza a nyájhoz.

– Lehet, hogy megvan a sírhely, bár elég kicsinek látszik. – Rámutattam a helyre, ahol guggoltam. – A helyszíntől valamivel balra ástam le, úgyhogy ezt a földtömeget is el kell még távolítani. A síron kívül dolgozom majd, egyre mélyebbről közeledve; így munka közben oldalnézetből tárul majd elének a sír. Ez a módszer kevésbé viseli meg az ember hátát, amellet az ilyen külső árok azt is lehetővé teszi, hogy szükség esetén oldalról emeljük ki a koporsót.

– Mit jelent ez a folt? – érdeklődött egy cserkészlányképű fiatal apáca.

– Ha valamilyen szerves anyag elbomlik, sokkal sötétebb lesz körülötte a föld. Adott esetben a jelenséget okozhatta például a koporsó faanyaga vagy esetleg a sírba tett virágok. – Nemigen fűlt hozzá a fogam, hogy ecseteljem az egész oszlási folyamatot. – Legtöbbször éppen az ilyen sötét foltok jelzik elsőnek, hogy az adott helyszínen valakit elföldeltek.

Ketten az apácák közül keresztet vetettek.

– És melyikük az? Elisabeth vagy *mère* Aurélie? – tudakolta az egyik idősebb nővér, és fél szemének alsó szemhéja idegesen megrebbent.

Felemeltem a kezem, jelezve, hogy erről mit sem mondhatok, majd ismét felhúztam a kesztyűmet, és a simítókanállal munkába vettem a folt jobb felét. A gödör szélesedett; mind több látszott a tojásdad formából, és tőle jobbra egy két láb hosszú sáv is felszínre került.

A templomban most ismét csupán a szerszám kaparászása és a szitára dobott föld tompa nesze hallatszott. Aztán az egyik nővér a szitára mutatott, és megkérdezte:

– Ez itt jelent valamit?

Felálltam, hogy magam is odanézzek; őszintén hálás voltam az ürügyért, hogy végre kihúzhatom a hátam.

A szitában valami apró, vörösesbarna szilánk látszott.

– Azt a jó... éles szemét, nővér! Hát persze! Nagyon is úgy fest, mintha koporsótöredék volna.

Úti felszerelésemből előszedtem egy halom erős papírtasakot, az egyikre felírtam a dátumot, a helyszínt és még néhány alapvető adatot, a szitába tettem, a többit pedig magam mellé a földre. Az ujjaimból immár végképp kiveszett az élet.

– Munkára fel, hölgyek. Julianne nővér, önt arra kérem, bármit találunk, foglalja írásba, azaz írja rá a megjelölést valamelyik tasakra, és utána rögzítse a jegyzetfüzetében is – úgy, ahogy megbeszéltük. Ez idő szerint – néztem a gödörbe – hatvan centi mélyen vagyunk. Marguerite nővér, szíveskednék néhány fényképet készíteni?

Marguerite nővér bólintott, és a magasba emelte fényképezőgépét.

Az apácák, akiket megviselt a hosszan tartó, tétlen szemlélődés, mohón vetették magukat a munkába. Én lapátoltam, a rebbenő szemhéjú meg a cserkészlányképű nővér a szitát kezelte. Egyre több töredék bukkant elő, és a sötétre színeződött földben csakhamar határozott körvonalak rajzolódtak ki. Faanyag – de igen rossz állapotban. Ez bizony nem sok jót ígért.

Részen a lapát segítségével, részben a pusztá kezemmel szabadítottam ki a föld fogságából a reménybeli koporsót. Bár a hőmérséklet fagypont alatt volt, és kezem-lábam már rég elhalt, mégis éreztem, ahogy az anorák alatt kiüt rajtam a veríték. Istenem, add, hogy ő legyen, mormoltam magamban, aztán gunyorosan megállapítottam: úgy látszik, rám is átragadt az imádkozhatnék.

Centinként tágitottam a gödröt északi irányban. Egyre több faanyag bukkant elő; az ismeretlen tárgy apránként szélesedett, majd lassan hatszögletű, azaz szabályos koporsóformát öltött. Alig bírtam türtőztetni magam, hogy „Hallelujá"-t" ne kurjantsak. A hely szelleméhez persze illetet volna, szakmai méltóságomhoz azonban, úgy véltem, annál kevésbé...

Marokszámra szórtam arrébb a földet, mígnem a tárgy felső része teljes egészében kibontakozott. Semmi kétség: egy kis koporsó fedele volt. Az aljától haladtam a felső széle felé. Letettem a lapátot, és ecsettel folytattam a munkát. A szemem találkozott az egyik

szitafelelősével. Összemosolyogtunk, de az apáca jobb szemhéja közben valóságos vitustáncot járt.

Szorgalmasan tisztogattam az ecsettel a falemezt; évtizedek óta rákérgetett földrétegeket kellett eltávolítanom. A többiek mozdulatlanul dermedve figyelték az eseményeket. A koporsófedél legszélesebb részén – éppen ott, ahová emléktáblát szokás elhelyezni – fokozatosan kiemelkedett valamilyen domború tárgy. Most aztán az én szívem is szaporán ugrált.

Amikor az ecsettel az utolsó földréteget is eltávolítottam, ovális, áttört szélű fémlemez jelent meg a szemünk előtt. Az ecsetet fogkefére cserélve óvatosan letisztogattam a felszínét. Így láttuk meg a belekarcolt betűket.

– Ideadná, nővér, a zseblámpámat? Ott van a hátizsákban...

Ismét egy emberként hajoltak mind a gödör fölé, mint a pingvinek, ha az ivóhely köré gyűlnek. A lemezre irányítottam a fénysugarat.

„Elisabeth Nicolet. 1846-1888. *Femme contemplative.*”

– Hát megtaláltuk – motyogtam csak úgy a levegőbe.

– Halleluja! – rikkantotta Cserkészlány nővér. Ennyit a templomi illemszabályokról.

A következő két órában kihantoltuk Elisabeth földi maradványait. Az apácák, sőt még Ménard atya is olyan lázas buzgalommal tevékenykedtek, mint a régészeti tanszék golyói az első ásatásukon. Szitáltuk a földet, sorra megtöltöttük, feliratoztuk és halmokba rendeztük a papírtasakokat, és mindeközben csak úgy suhogott-lobogott körülöttem kámzsa, fátyol, reverenda. Guy, ha kellettlenül is, de ugyancsak közreműködött. Annyi bizonyos, hogy furább munkacsapatot még soha nem vezényeltem.

A koporsó kiemelése nem volt könnyű feladat. Kicsi volt ugyan, de faanyaga annál roncsoltabb, a belsejébe pedig annyi föld szorult, hogy mázsásnak érződött a súlya. Az oldalárok jó ötletnek bizonyult, a szükséges mozgástér méreteit viszont alábecsültem. Az árkot még további fél méterrel kellett kifelé bővítenünk, hogy furnérlemezt csúsztathassunk a koporsó alá. A végén sodrott műanyag kötéllel sikerült felemelnünk az egész alkotmányt.

Fél hatkor valamennyien elcsigázva hörpölgettük a kávé a rend konyhájában. Dermedt arcizmaink, elgémberedett ujjaink lassan felengedtek. Elisabeth Nicolet koporsóstul az érsekség teherautójának gondosan lezárt rakterébe került, egész felszerelésemmel egyetemben. Másnap Guy majd elszállítja a montreali *Laboratoire de Médecine Légale*-ba, ahol Québec tartomány törvényszéki antropológusaként alkalmazásban állok. Minthogy a rég múlt idők halottai nem tartoznak a törvényszéki orvostan hatáskörébe, különleges engedélyt kellett kérnünk a halottkémi hivataltól, hogy a maradványok elemzésére a laboratóriumban kerülhessen sor. Két hét állt rendelkezésemre a csontok tanulmányozásához.

Letettem a csészémet, és előlről kezdtem a búcsúzkodást, a nővérek pedig ismételten hálálkodtak mosolyt erőltetve feszült arcukra; látszott, mennyire felzaklatta őket a munka eredménye. De hát a mosolygás tudománya a kisujjukban volt.

Ménard atya elkísért a kocsimhoz. Időközben besötétedett; ritkás pelyhekben hullott a hó. Bármily különös: felhevült arcomon forrónak érződtek a pelyhek.

A pap még egyszer megkérdezte, nem éjszakáznék-e mégis inkább a kolostorban. Háta mögött, a tornác fénykévéjében felszikkasztak a hópihék. Újól elhárítottam a szíves marasztalást. Aztán még néhány útbaigazító szó, és már el is hajtottam.

Húsz perccel azután, hogy ráfordultam a kétsávos útra, már bántam vonakodásomat. A hópihék, amelyek eleinte lustán libegték körül a kocsifényezését, most tömör, átlós függönyként zárták el a kilátást. Az útra és a kétfelől sorakozó fákra másodpercről másodpercre sűrűbbnek tetsző fehér hártya rakódott.

Két kézzel markoltam a kormányt, kesztyűs tenyerem ragadt az izzadságtól. Negyvenre lassítottam, aztán harmincötöre. Néhány percenként ellenőriztem a fékeket. Hiába jártam vissza rendszeresen Québecbe már évek óta a téli vezetést soha nem sikerült megszoknom. Elég szívós lánynak tartom magam, de valahányszor négy keréken kell gurulnom a hóban, elanyátlanodom. Ha téli viharokról van szó, óhatatlanul előbújik belőlem a délvidéki. Te jó ég, hát havazik? No, akkor ma ki sem dugjuk az orrunkat! Ilyenkor a québeciek csak rám néznek és mosolyognak.

A félelemnek viszont van egy előnye: elúzi a fáradtságot. Bármilyen kimerült voltam is, éber maradtam: a nyakam megfeszült, izmaim megkeményedtek fogamat elszántan összeharaptam. A keleti városokat összekötő autópálya valamivel jobb volt, mint a vidéki utak, de csak valamivel. Memphremagotól Montrealig kocsin általában két órát tart az utazás. Nekem csaknem négy órára volt szükségem.

Valamivel tíz óra után ott álltam lakásom félhomályában, elnyűtten, mégis boldogan. Itthon vagyok. Mármost hogy Québecben itthon. Közel két hónapja, hogy eljöttem Észak-Karolinából. *Bienvenue*. Rajtakaptam magam, hogy máris franciául gondolkodom.

Felkapcsoltam a fűtést, benéztem a frizsiderbe. A látvány elég lehangelő volt. Betettem a mikróba egy fagyasztott burritót, és szobahőmérsékletű alkoholmentes sörrel öblítettem le. *Haute cuisine*-ről ugyan nem eshetett szó, de amit ettem, legalább laktató volt.

A bőrönd, amelyet kedd este letettem a hálószobában, most is ott állt érintetlenül. Eszem ágában sem volt kicsomagolni. Majd holnap.

Belezuhanam az ágyba, és elhatároztam: legalább kilenc órát fogok aludni. Ám négy óra sem telt el, amikor felriasztott a telefon.

– *Oui*, igen – motyogtam, mintegy átmeneti állapotban a két nyelv között.

– Itt Pierre LaManche, Temperance. Igazán sajnálom, hogy ilyenkor kell zavarnom.

Vártam. Hét éve dolgoztam már a laboratóriumban, de az igazgatóm még egyszer sem telefonált rám hajnali háromkor.

– Remélem, Memphremagóban rendben ment minden –, mondta, majd megköszörülte a torkát. – Éppen most hívtak a halottkémii hivataltól. St. Jovite-ban kigyulladt egy ház. A tűzoltók még küszködnek a lángokkal. A gyújtogatási osztálytól holnap kora reggel ott kezdenek, és a halottkém azt kéri, hogy mi is legyünk a helyszínen. – Újabb krákogás. – Az egyik szomszéd szerint a lakók otthon voltak. A kocsijuk ott áll a kocsibehajtón.

– És én mihez kellek? – kérdeztem, ezúttal színtiszta angolsággal.

– A tűz állítólag szokatlanul heves. Ha valóban vannak áldozatok, csúnyán összeéghettek. Lehet, hogy csak mésszé égett csontokat és

fogakat találunk. A maradványok összegyűjtése komoly bonyodalmakba ütközhet.

A rohadt életbe... És éppen holnap... Hát muszáj ezt?

– Hánykor?

– Jó, ha reggel hatkor magáért megyek?

– Rendben van.

– Figyeljen, Temperance! Lehet, hogy nagyon csúnya ügy lesz.

Abban a házban gyerekek is laktak.

Fél hatra állítottam az ébresztőt.

Bienvenue.

2

Amióta felnőttem, mindig délen éltem. Nekem soha nem lehet túl meleg az idő. Az augusztusi strandolást szeretem, a fürdőtrikót vagy a napozóruhát a mennyezeten forgó ventilátort, a gyerekek izzadt hajának illatát, a behúzott redőny köré sereglő bogarak zümmögését. És tessék: a nyaraimat csakúgy, mint a tanítási szünetek idejét Québecben töltöm. A tanév alatt pedig alig van hónap, hogy az észak-karolinai Charlotte-ból, ahol az egyetem antropológiai tanszékén oktatok, át ne repülnek Montrealba az ottani munkahelyemre azaz a törvényszéki laboratóriumba. A távolság körülbelül ezerkétszáz mérföld északi irányban.

Amikor a legzordabb a tél, leszállás előtt gyakran tanácskozom magammal. Hideg lesz, intem magam. Mi több, nagyon hideg. De majd aszerint öltözöl, és felkészülsz rá. Úgy van. Felkészülök, ez csak világos. Aztán a végén sosem jön össze a dolog. Ahogy kilépek a reptérről, az első lélegzetvétellel rám tör a megrázkódtatás.

Március tizedikén reggel hatkor a kis belső udvarom falára függesztett hőmérő két fok Fahrenheitet mutat. Ami Celsiusban annyi, mint mínusz tizenhét. Amit csak lehetett, magamra szedtem. Hosszú bugyogó és alsó trikó, farmernadrág, dupla pulóver, hótaposó csizma, gyapjú zokni. A zokniban különleges termo-gyapjú bélés: feltételeztem, asztronautáknak tervezték, hogy a lábuk a Plútón is frissropogós maradjon. Ugyanaz a harci szerelés, mint előző napon. És valószínűleg ma is ugyanannyit ér majd.

Amikor LaManche dudált, gyorsan felhúztam az anorák cipzárját, felvettem a kesztyűt és a sísapkát, és kimentem a ház előcsarnokából. Bármily kevésbé lelkesített is az előttem álló nap, nem akartam megvárni a főnököt; amellet egyelőre pokoli melegem is volt.

Sötét szedánra számítottam, LaManche azonban valamilyen sportkocsival keresztezett haszonjárműből integetett felém. Élénkpiros volt, négykerék-meghajtású, versenyautóhoz illő csíkokkal.

– Helyes kis járgány – jegyeztem meg, amikor beültem mellé.

– *Merci* – felelte, majd egy közepen elhelyezett állványra mutatott. Két műanyag csésze volt rajta és egy Dunkin Donut-os zacskó. Isten fizesse meg. Kivettem egy almás süteményt.

Ahogy St. Jovite felé hajtottunk, LaManche megosztotta velem, amit az esetről tudott, bár hajnali három óta nem lett sokkal okosabb. A szemközt lakó házaspár még látta, amint a ház lakói este kilenckor megjöttek. Ők ezután elmentek otthonról vendégségbe, elég messzire, és jó sokáig elmaradtak. Amikor két óra körül hazaértek, már messziről felfigyeltek a gyanús világosságra, majd közelebb érve látták, hogy a házból lángok csapnak ki. Egy másik szomszédnak, egy hölgynek úgy rémlett, mintha úgy éjfél tájban durrogást hallott volna, de mert nem volt biztos a dolgában, inkább tovább aludt. A környék eléggé magányos és gyéren lakott. Az önkéntes tűzoltóbrigád fél háromkor érkezett meg, majd amikor látták, mivel kellene megbirkózniuk, gyorsan segítséget kértek, de a két brigádnak is három óra kellett, hogy eloltsák a lángokat. LaManche háromnegyed hatkor még egyszer beszélt a halottkémmel. Két biztos haláleset, és továbbiak is várhatók. Bizonyos területek még most is izzanak, veszélyes a kutatás. Gyújtogatás gyanúja forog fenn.

Hajnal előtti sötétségben haladtunk északra, a Szent Lőrinc-hegység előhegyei közé. LaManche keveset beszélt, amit a magam részéről egyáltalán nem bántam. Nem a reggel az igazi napszakom. Másfelől viszont a főnököm megszállott sztereobuzi, és útközben is folyamatosan cserélte a kazettákat. Volt köztük klasszikus, volt köztük pop, sőt még C&W is, mind könnyű befogadásra áthangszerelve, talán az idegnyugtató hatás kedvéért, mint ahogy a

liftekbe és a váróhelyiségekbe is zsidbasztó zenét szokás táplálni. Nekem mindenesetre égnek állt a hajam a zenei élménytől.

– Milyen messze van ez a St. Jovite? – érdeklődtem, és ezúttal egy két réteg csokoládéval összeragasztott mézes fánknaál kötöttem ki.

– Úgy két óra alatt odaérünk. St. Jovite körülbelül huszonöt kilométerre van a Mont Tremblant innenső oldalán. Sielt már arrafelé? – LaManche-on csukaszürke, térdig érő anorák volt, szőrmebélésű kapucnival. Oldalról épp hogy csak az orra hegye látszott.

– Aha. Pompás vidék.

Ami engem illet, a Mont Tremblant-on történetesen enyhébb fagyási sérüléseket szereztem be. Ez volt Québecben az első sítúrám, és úgy öltöztem, mintha a Blue Ridge hegységbe indulnék. A csúcson dühöngő jeges szél a folyékony hidrogént is megfagyasztotta volna.

– Hogy sikerült a memphremagogi kirándulás?

– A sír nem ott volt, ahol hittük, de hát ebben nincs semmi új. A nőt állítólag 1911-ben kihantolták, és újra temették. Legfőljebb az a furcsa, hogy erre semmilyen feljegyzés nem utalt. – És ez több is, mint furcsa, gondoltam, mialatt a langyos kávéét iszogattam. Közben az alap Springsteen: *Born in the USA*. Igyekeztem kizárni a tudatomból. – Mindegy, a lényeg, hogy megtaláltuk. A maradványokat ma szállítják be a laborba.

– Hát bizony rosszkor jött ez a tüzeset. Tudom, mennyire készült rá, hogy egy hetet csak a lelet vizsgálatának szentelhet.

Az igazságügyi antropológus szemszögéből nézve különösen hosszú a québeci tél. A hőmérséklet ritkán emelkedik fagypont fölé. A folyók és a tavak befagynak, a talaj kökeménnyé dermed, és a hó mindent maga alá temet. A rovarok eltűnnek, sok dögevő a föld alá húzódik. Mindennek következtében a szabad ég alatt nem indulnak bomlásnak a holttestek. A Szent Lőrinc-folyó sem vet fel tetemetek. Az emberek is beássák magukat. Vadászok, túrázók, kirándulók nem járják az erdőket mezőket, és az előző évszak áldozatai közül jó néhányan csak a tavaszi olvadás idején kerülnek elő. November és április között jelentékeny mértékben csökken a rám szignált esetek, vagyis az azonosításra váró arctalanok száma.

De van egy kivétel: a lakástüzek. Ezek száma éppenséggel megnő a téli hónapokban. A legtöbb összeégett holttest a fogászokhoz kerül, akik a fogászati kórlapok alapján végzik el az azonosítást. A lakcím és a név többnyire ismert, így könnyű összevetni az előzményeket a friss leletekkel. Az én közreműködésem olyankor válhat szükségessé, ha idegen holttest kerül elő elszenesedett állapotban – avagy ha, Pierre LaManche szavaival, már a maradványok összegyűjtése is nehézségekbe ütközik.

A főnököm nem tévedett. Valóban azt hittem, hogy az elkövetkező napokban szabadon gazdálkodhatom az időmmel, és minden ideszálammal tiltakoztam a St. Jovite-i kiruccanás ellen.

– Talán az elemzésben nem kell majd részt vennem. – Legalább ezeröttszáz húros hangszer zendített rá az „I'm Sitting on Top of the World”-re. – Bizonyára van orvosi dokumentáció a család tagjairól.

– Fölöttébb valószínű.

Két órába sem telt, és megérkeztünk. Időközben felkelt a nap, és jeges hajnali színekbe vonta a települést és környékét. Nyugatnak fordultunk, egy kanyargós kétsávos útra. Jóformán pillanatok múlva két tréler robogott el mellettünk az ellenkező irányból. Az egyik egy viharvert szürke Hondát, a másik egy piros Plymouth Voyagert szállított.

– Látom, a kocsikat már lefoglalták – jegyezte meg LaManche.

Néztem a visszapillantóban a tovatűnő járműveket. A terepjáró hátsó ülésébe gyereküléseket szereltek, és a hátsó lökhárítón mosolygós arcot ábrázoló napsárga matrica díszelgett. Hirtelen egy gyereket láttam magam előtt a kocsi ablakában, amint nyelvét kiöltve, fülét bedugva fintonrog a világ képébe. Ahogy annak idején a húgommal biztattuk egymást: „Csináljunk hülyét a jónépből!” Lehet, hogy a ránk váró ház valamelyik emeleti helyiségében ez a gyerek fekszik most a felismerhetetlenségig összeégyve...

Perceken belül ráismertünk a célállomásra. Rendőrségi cirkálók, túzoltóautók teherautók, közvetítőkocsik, mentőautók és azonosítatlan járművek sorjáltak az úton és tömörültek a hosszú, murvás kocsifelhajtó mindkét oldalán.

A tudósítók fűrtökbe verődve álldogáltak. Némelyek beszélgettek, mások a felszerelésüket helyezték készenléti állapotba. Ismét mások a

kocsiban melegedtek, eltökélve, hogy kiböjtölik a maguk sztoriját. Kíváncsiskodóból, a hidegnek és a korai időpontnak hála, meglepően kevés akadt. Nagy ritkán hajtott csak el mellettünk egy-egy kocsi, hogy aztán megforduljon, és lassan visszatérjen, letudva az érdekes alkalmi körsétát. Később az ilyenek száma is megszaporodik majd.

LaManche jelezte, hogy befordul, és kis ívben rátért a kocsifelhajtóra, ahol egyenruhás rendőr állított le. Olajzöld, fekete szőrmealléros dzsekit és sötét olajbarna sálát viselt; olajbarna sapkájának fülvédőjét felcsapta, miáltal a füle éppoly málnavörösen lángolt, mint az orra. Amikor megszólalt, párafelhő gomolygott elő a száján. Legszívesebben ráripakodtam volna, hogy ugyan takarja már be a fülét, de úgy éreztem, a mamám hangja szólna belőlem, és inkább csendben maradtam. Elvégre nagyfiú már; ha a fülcimpái letörnek, majd elintézi magával.

LaManche felmutatta a jelvényét, mire a rendőr intett, jelezve, hogy parkoljunk a kék helyszínelő kocsi mögé. *Section d'Identité Judiciaire*, hirdette lendületes fekete betűkkel a felirat. Tehát a bűnügyi helyszínelők már ideértek. Mint ahogy feltehetően a gyűjtogatási osztály emberei is megelőztek.

Magunkra rángattuk a kesztyűt meg a sapkát, és kiszálltunk. Az égbolt időközben azürkékre derült, a nap fénye visszaverődött a friss éjszakai hórétégről. A kristályosan hideg levegőben emberek, tárgyak egyaránt különösen éles körvonalakat öltöttek. A kocsik és antennáik, az épületek, a fák mind olyan sötét, tisztán körülhatárolt árnyékokat vetettek a havas földre, amilyeneket csak a legérzékenyebb filmekben látni.

Körülnéztem. A kocsifelhajtó végén egy ház megfeketedett maradványai meredeztek, mellettük sértetlenül a garázs és valamilyen kisebb melléképület – mind ugyanabban az olcsó alpesi stílusban. Az épületeket háromszöget formázó kitaposott gyalogösvények kötötték össze. A ház romjait körülvevő fenyőkre annyi hó rakódott, hogy az ágak meggörnyedtek alatta. Az egyik ágon mókus egyensúlyozott, majd meggondolta magát, és visszamenekült a törzs oltalmába. Nyomában jókora hócsomók zúdultak alá, fehér foltokat ejtve a fehér talajon.

A meredek, narancsvörös téglás tető részben állt még, bár megfeketedve és jégkéreggel borítva. Az épen maradt külső fafelületeken Látszott a krémszínű mázolás. Az ablakok feketén, üresen tátongtak, üvegjük szilánkokra tört, a türkizkék cirádák összeégtek vagy eltűntek a rájuk rakódott korom alatt.

A ház bal fele elszenesedett, a hátsó részéből sem sok maradt. A legszélén megfeketedett gerendák jelezték, hogy tető és falak nemrég még itt értek össze. Valahonnan hátulról még mindig füstpázmák kígyóztak a magasba.

A homlokzat valamivel jobb állapotban volt. Egész szélességében fából ácsolt veranda szegélyezte, az emeleti ablakok előtt kis erkélyek ugrottak ki a falból. A veranda csakúgy, mint az erkélyek, rózsaszínre mázolt, felül legömbölyített lécekből épültek; a léceket szabályos közőkben szív alakú kivágásokkal csinosították.

Hátranéztem a kocsifelhajtóra. Az út túloldalán hasonló stílusú, csak éppen pirosra és kékre pingált alpesi lak állt. Előtte egy férfi és egy nő toporgott, egyujjas kesztyűbe bújtatott kezüket a hónuk alatt melegítve. Némán, a reggeli napfényben hunyorogva szemlélték az eléjük táruló látványt gyászosan komor arccal az egyforma narancssárga vadászsapkák alatt. A szomszédok, akik jelentették a tüzesetet...

Tekintetemmel végigpásztáztam az utat. Belátható távolságban nem volt más lakóház. A hölgynek, aki mintha durrogásokat hallott volna, igencsak jó füle lehet.

Megindultunk LaManche-sal a ház felé. Több tucat tűzoltó akadt az utunkba; sárga kezeslábasukban piros sisakjukban, kék egyenővükkel, fekete gumicsizmájukban igencsak színpompásan festettek. Némelyiküknek oxigéntartály volt a hátára szíjazva. A legtöbben a felszerelésükkel bibelődtek.

A veranda előtt egyenruhás rendőr állt. Ő is, akár a kocsifelhajtónál örökdő társa a *Sûreté du Québec*-et képviselte; alighanem St. Jovite-ból vagy valamelyik közeli település rendőrséréről küldték. A Montreali Sziget határain túl az egész tartomány az SQ, avagy angol nevén a Québeci Tartományi Rendőrség fennhatósága alá tartozik, eltekintve az olyan nagyobb városoktól, amelyekben önálló rendőrség működik. St. Jovite azonban

kis település, ide az SQ-t kellett hívni; talán a tűzoltóparancsnok fordult hozzájuk, bár az is lehet, hogy a szomszédok megelőzték, és ezután már a rendőrség értesítette a *Section d'Incendie et Explosif*-ot, azaz a mi laboratóriumunk gyűjtogatási nyomozóit. De vajon kiben fogant meg a gondolat, hogy a halottkémi hivatalt is tájékoztassa? A fejemben egymást kergették a gondolatok. Hány áldozatot találunk majd és milyen állapotban? Nem ringattam magam illúziókba. Éreztem, ahogy a szívem egyre hevesebben kalapál.

LaManche ismét felmutatta a jelvényét, a rendőr pedig gondosan megszemlélte.

– *Un instant, Docteur s'il vous plait* – mondta, kesztyűs kezét a magasba emelve, majd a saját fejére mutogatva odakiáltott valamit az egyik tűzoltónak. Másodpercek alatt mi is sisakot és maszkot kaptunk. A sisakot feltettük, a maszk szíját átvettük a karunkon.

– *Attention!* – figyelmeztetett a ház felé biccentve a rendőr, majd utat engedett. Hát persze. Nem kell félni, vigyázni fogok...

A bejárati ajtó tárva-nyitva állt. Ahogy átléptük a küszöböt, a hőmérséklet mintha húsz fokot zuhant volna. Odabenn elszenesedett fa, nyúlóssá olvadt műanyag, megpörkölődött textília bűze kavargott a nyirkos levegőben. Minden felületet sötét, ragacsos massa borított.

Szemközt lépcső vezetett az emeletre; kétoldalt üresen tátongott a valamikori nappali és ebédlő. A konyha – vagy ami megmaradt belőle – a ház hátsó traktusában volt.

Nem egy tüzeset helyszínén megfordultam már, de hasonló pusztítást keveset láttam. Mindenütt szénné égett deszkák, mint orkán által partra sodort roncsok, falaknak, ajtóknak döntve, szanaszét szóródva az összevissza meredező, egymásba gabalyodott szék – és heverővázakon, vagy éles szögben a lépcsőnek feszülve. Felismerhetetlen háztartási tárgyak fekete hamucsomóvá töppedve. A falakból és a mennyezetből villanydrótok csüngtek, megvetemedett csövek görbültek befelé illeszkedési helyükről. Ablakok, lépcsőkorklát, padlólécek – jégcsapszerű fekete csipkeminta szegélyezett mindent.

Az egész házban sisakos emberek nyüzsögtek: tárgyaltak, fényképeztek, videóztak, méreteket ellenőriztek bizonyítékokat gyűjtöttek, jegyzeteltek csiptetős papírtömbökre. Felismertem két

gyűjtogatási nyomozónkat: fogták a mérószalag két végét, egyikük egy meghatározott| ponton kuporgott, a másik körülötte keringett, és néhány lépésenként rögzítette az újabb adatokat.

LaManche kiszúrta a halottkémi hivatal egyik munkatársát is, és óvatosan elindult felé. A nyomában én is utat törtem magamnak, hol elformátlanodott fémpolcokat, hol üvegcserepeket kerülgetve. Felismerni véltem egy piros hálósákot is, amelyből megfeketedett zsigerekként lógtak ki a bélés foszlányai.

A halottkém igen testes volt, és ennek megfelelően igen felhevült. Amikor bennünket észrevett, némileg kihúzta magát, fűjt egyet, majd alsó ajkát előrebiggyesztve mutatott körbe a romsivatagon.

– Nos, monsieur Hubert, valóban két halottal van dolgunk? LaManche-ot és Hubert-t mintha ellentétes minta szerint tervezték volna; olyanok voltak, mint egy színskála két szélső árnyalata. A magas, sovány patológus megnyúlt képe vébre emlékeztetett míg Hubert-nek az egész lénye gömbölyded volt. Az egyiket csak vízszintes, a másikat csak függőleges dimenzióban lehetett elképzelni.

Hubert bólintott; sálja fölött ráncokba gyűrődött a hármastokája.

– Odafenn vannak.

– Továbbiak?

– Egyelőre nincsenek, de még nem végeztek a földszinttel. A hátsó traktusban sokkal hevesebb volt a tűz. Azt mondják, valószínűleg a konyha körül tört ki, valamelyik szomszédos helyiségben. Az a rész teljesen leégett. A padló is a pincére szakadt.

– A holttesteket látta már?

– Nem, még nem. Most várom a zöld jelzést, hogy felmehessek. A tűzoltóparancsnok el akar kerülni minden kockázatot.

A magam részéről osztottam a parancsnok álláspontját.

Álldogáltunk, hallgatagon szemlélve a sivár képet. Múlt az idő. Ütemesen ki-be hajlítgattam ujjaimat és lábujjaimat, nehogy megmerevedjenek. Aztán végre három tűzoltó jött le az emeletről, sisakban, védőszemüveges maszkban. Úgy festettek, mint akik vegyi fegyverek után kutattak.

– Most már nincs vész – mondta az utolsónak érkező, lecsatolva magáról a maszkját. – Fel lehet menni. Csak tartsák a fejükön a

sisakot, és jól nézzék meg, hová lépnek! Előfordulhat, hogy az egész istenverte plafon beomlik. A padló viszont szilárdnak látszik. – Kifelé menőben még egyszer visszafordult. – A bal oldali szobában vannak.

Hubert-rel és LaManche-sal felvergődtünk a lépcsőn; üvegeserép és mindenféle azonosíthatatlan, megfeketedett törmelék csikorgott a lábunk alatt. A gyomrom máris összeszorult, a mellemben tompa ürességet éreztem. Hiába, hogy ez a tanult mesterségem, soha nem sikerült érzéketlenül szembesülnöm az erőszakos halállal.

Az emeleten balról is, jobbról is nyílt egy-egy ajtó, szemközt volt a fürdőszoba. Bár a füst itt is megtette a magáét, a földszinhez képest minden viszonylag épségben maradt.

A bal oldali ajtón át könyvespolcra, egy székre és egy franciaágy végére láttam. Meg az ágyon két lábra. LaManche meg én ide tértünk be, Hubert a jobbra nyíló ajtót választotta.

A hátsó fal egy része megégett, a virágos tapéta mögött itt-ott ötször tíz centis átmérőjű lécelemek tűntek elő, mind megfeketedve, felpúposodva. Felületükről azt írják majd a gyújtogatásiak: „krokodilbőrszerűvé repedezett”. A padlón fekete, már megdermedt törmelék. Mindent belepett a korom.

LaManche alaposan körülnézett, majd apró diktafont vett elő a zsebéből. Rámondta a dátumot, az időt és a helyszínt, majd hozzálátott az áldozatok leírásához.

A két franciaágy, amelyen a holttestek feküdtek, L alakot formázott a szoba túlsó sarkában; a kettő között kis asztal állt. Noha a füst és a lángok eltüntették a ruházat jellegére vagy akár az áldozatok nemére utaló jeleket, furcsamód úgy látszott, mintha mindketten még fel lettek volna öltözve. A hátsó fal előtti holttest lábán tornacipő volt, az oldalsó fal előtti harisnyában érte a halál. Észrevettem, hogy az egyik sportzokni lecsúszott, s látni engedte a halott összefüstölt bokáját, a vége pedig üresen csüngött a lábujjak fölött. Mindkét áldozat felnőtt korú volt, és úgy látszott, amíg éltek, viruló erőnlétnek örvendtek.

– Az első számú áldozat... – folytatta a diktálást LaManche.

Bármilyen nehezemre esett, közelebb léptem. Az első számú áldozat magasra emelt, behajlított karral feküdt, mintha verekedni készült volna. A hátsó falon felszökő tűz nem volt sem olyan erős,

sem olyan tartós, hogy a húst mindenestül lemarja a csontjairól, de így is árasztott annyi hőséget, hogy a felső végtagok megfőjenek, és az izmok összehúzódnak. A könyök alatt mindkét kar pálcavékonyra sorvadt. A csontokhoz megpörkölt szövetcsomók tapadtak. A kezekből csak két megfeketedett csont maradt.

Az arc Ramszesz múmiáját juttatta eszembe. A leégett ajkak mögül sötét, repedezett zománcú fogak tűntek elő; kirajzolódott az egyik metszőfog finom aranszegélye. Az orr megégett és szétlapult, az orrlyukak úgy meredtek fölfelé, mint a gyümölcssevő denevér pofáján. A szemüreg körül és az arccsontok meg az állkapocs mentén izomrostok fityegtek, akár egy anatómia szakkönyv valamelyik vonalas rajzán. Mindkét szemüregben kiszáradt, összezsugorodott szemgolyó. A haj odalett. Mint ahogy hiányzott a koponyatető is.

Élet a második számú áldozatban sem volt, ám az ő teste épebb maradt. A bőr ugyan itt-ott megfeketedett és felhasadt, de nagyjából csak füstkárt szenvedett. A szemzugokból sugárszerűen vékony fehér vonalkák ágaztak ki, a fülkagyló belseje és a cimpa alatti bőr is kifehéřült. A haj kócos, göndör sapkává töpörödött. Az egyik kar laposan feküdt a test mellett, a másik úgy nyúlt széles ívben oldalra, mintha gazdája halálában a társát kereste volna. A kinyújtott kéz fekete, csontos karommá aszalódott.

LaManche csak duruzsolt tovább komoran, egyhangúan: részletes leírást adott a szobáról és néhai lakóiról. Csak fél füllel figyeltem; megkönnyebbülten szűrtem le a következtetést, hogy itt énrám nem lesz szükség. Vagy mégis? A házban állítólag gyerekek is laktak. Ők hová lettek? A nyitott ablakon át napsütést láttam, fenyőfákat, szikrázó fehér havat. Odakint zajlik tovább az élet...

Gondolatmenetemet a hirtelen csend szakította meg. LaManche végzett a diktálással, és most latexkesztyűre cserélte fel gypjúkesztyűjét, hogy hozzálasson a második számú áldozat vizsgálatához. Felemelte a szemhéjat, ellenőrizte az orr és a száj belsejét, majd a testet a fal felé görgetve fellebbentette róla az inget.

A bőr külső rétege felhasadozott, a szélek visszapöndörödtek. A foszló felhám áttetszőnek tűnt, mint tojás belsejében a finom hártya. Az alatta vöröslő szöveteket helyenként – ott, ahol a test a gyűřött ágyneművel érintkezett – fehér foltok pettyezték. Amikor LaManche

kesztyűs kezét a hátizomba mélyesztette, a bíborvörös húson fehér folt ütött ki.

LaManche éppen visszagördítette a testet a hátára, amikor belépett Hubert. Mindketten kérdőn néztünk rá.

– Üres...

Nekünk kettőnknek a szemünk sem rebbent.

– Viszont két gyerekágy áll benn. Biztos, hogy ez volt a gyerekszoba. A szomszédok azt mondják, még csecsemők voltak. – Hubert nehezen szedte a levegőt. – Két kis ikerfiú. De nyomuk sincs a szobában.

Zsebkendőt vett elő, és törölgetni kezdte kicserepedett arcát. Az izzadás meg a sarkvidéki levegő együtt nem a legszerencsésebb párosítás.

– Idebenn mi a helyzet?

– Természetesen teljes boncolásra lesz szükség – felelte LaManche a maga mélabús basszushangján. – De előzetes becslés alapján azt mondanám, hogy amikor a tűz kitört, mindketten éltek még. Ez itt – mutatott a második számú áldozatra – mindenképpen. Még egy fél órát kérek – tette hozzá –, utána elvitetheti őket.

Hubert bólintott, és elsietett, hogy tájékoztassa a szállítóbrigádját.

LaManche az első tetemhez lépett, majd kisvártatva visszatért a másodikhoz. Szótlanul figyeltem, amit művel, közben lélegzetemmel melegítve kesztyűs kezemet. Amikor végzett, kérdés nélkül közölte:

– Füst. Az orrlyukak körül, az orrban és a légutakban. – Azzal rám nézett.

– Tehát még lélegeztek, amikor égett a ház.

– Úgy van. Egyéb?

– A hullafoltok. Meg a cseresznyepiros szín. Utóbbi a vérben lévő szén-monoxidra utal.

– Tovább.

– Amikor az előbb nyomást gyakorolt az izomra, az elhalványult.

Még nem rögzödtek a hullafoltok. Azután, hogy a foltok kiütköznek, a halványulás már csak legföljebb néhány órán át észlelhető.

– Úgy van. – LaManche az órájára nézett. – Most öt perccel múlt nyolc. Ez a második akár még hajnali háromkor vagy négykor is

életben lehetett. – Lehúzta a gumikesztyűt. – Lehetett *volna*. A tűzoltók ugyanis fél háromkor értek ide, tehát a halálnak mégis korábban kellett beállnia. A hullafoltok jelentkezése rendkívül változatos. Van még valami?

Válaszra már nem jutott idő. A földszintről izgatott hangzavar hallatszott, majd rohanó léptek közeledtek. Az ajtóban egy felhevült képű, lihegő tűzoltó jelent meg.

– *Estidecolistabernac!*

Gondolatban végigfutottam egész québeci szókincsemen, de ilyen kifejezés nem szerepelt benne. LaManche-ra néztem, de mielőtt még tolmácsolhatott volna, a férfi hozzá fordult.

– Van itt valaki, akit Brennannek hívnak?

A tompa üresség a zsigereimre is átterjedt. A pincében egy holttestet találtunk. Azt mondják, szükségünk lesz arra a Brennan nevű hapsira.

– Én vagyok Tempe Brennan.

Az ember hosszan bámult rám, elbillent fejével, hóna alatt a sisakjával, majd keze fejébe törölte orrát, és visszanézett LaManche-ra.

– Jobb lesz, ha lejönnek. De kanalat is hozzanak magukkal. Nem sok maradt az illetőből.

3

Elindultunk az önkéntes tűzoltó nyomában, le a lépcsőn, majd át a ház hátsó traktusába. Mivel itt a tetőzet is nagyrészt leégett, a vigasztalan környezetet előntötte a napfény; korom – és porszemcsék keringtek a fagyos levegőben.

A konyha bejáratánál megtorpantunk. Baloldalt konyhapult, mosogató és néhány nagyobb háztartási gép maradványaira ismertem. A mosogatógép nyitva állt, ami benne volt, megfeketedett és összeolvadt. Akárcsak a homlokzati traktus szobáiban, itt is mindenféle óriások sétatotjához hasonló, elszenesedett deszkák heverték.

– Maradjanak a falak mentén! – figyelmeztetett széles mozdulattal a tűzoltó, mielőtt átbújt volna a beszorult ajtón. Néhány másodperc

múlva azonban ismét felbukkant: ezúttal a konyha nyugati fala mellett tört utat magának. Mögötte a pult teteje úgy kunkorodott fel, mint valami hatalmas, szeszélyes formájú édesgyökér; fájába összetört borosüvegek szilánkjai és különböző méretű, felismerhetetlen csomók ragadtak.

LaManche meg én végigtapogatóztunk a homlokzati fal mentén; majd a sarkot megkerülve mi is a pult mellett lépkedtünk tovább, égett törmelék, szétrobbant fémdobozok és megpörkölődött propángázpalackok között, vigyázva, hogy a helyiség közepétől minél távolabb maradjunk.

Megálltam a tűzoltó mellett, háttal a pultnak, és szemrevételeztem a pusztulást. A konyha és a szomszédos helyiség jóformán semmivé hamvadt. Eltűnt a mennyezet, az elválasztó fal helyét néhány elszenesedett lécz jelezte. A padló helyén fekete üreg tátongott, amelyből furcsa szögben megdőlt tololétra meredt felénk. A nyíláson át sisakos emberekre láttam, amint roncokat emelgetnek; volt, amit csak arrébb dobtak, volt, amit elszállítottak valahová, ahová szemem már nem követhette őket.

– Ott lenn van a tetem – jegyezte meg kísérőnk, fejével a nyílás felé bökve. – Én találtam meg, amikor a beszakadt padló darabjait kezdtük elhordani.

– Egy vagy több? – kérdeztem.

– Mit tudom én... Nemigen van annak emberi formája.

– Felnőtt vagy gyerek?

Sokatmondóan nézett rám: eszemnél vagyok, hogy ilyet kérdezek?

– Mikor mehetek le?

A tűzoltó pillantása LaManche-ra siklott, mielőtt válaszolt volna.

– Azt majd a főnök mondja meg. Egyelőre még tart a takarítás. Isten ments, hogy valami arra a csinos kis fejére szakadjon. – Megnyerőnek szánt mosolyt villantott felém; esküdtem volna, hogy tükör előtt gyakorolta be.

Néztük, ahogy lenn a mélyben a tűzoltók deszkákat emelgetnek, vagy törmelékkel megrakodva sűrögnek-forognak. Onnan, ahová már nem láthattunk el, különféle zajok hallatszottak: az emberek szót váltottak egymással, tárgyakat szabadítottak ki a romok közül vagy vonszoltak arrébb.

– Gondoltak arra, hogy bizonyíték ne semmisüljön meg? – kérdeztem.

A tűzoltó úgy nézett rám, mintha arra utaltam volna, hogy a házba üstökös csapott.

– Ugyan mi más van ott, mint padlódeszka meg más egyéb konyhai limlom?

– Az a „limlom” is sokat elárulhat a történések sorrendjéről – feleltem; a hangom fagyosabb volt a pultról csüngő jégcsapoknál. – Vagy például a holttest elhelyezkedéséről.

A tűzoltó arca megmerevedett.

– Odalenn még lehetnek tűzfészek, hölgyem. Örülne, ha egyszer csak a képébe ugrana egy lángnyelv?

El kellett ismernem, hogy ennek valóban nem örülnék.

– És azon a manuson már úgyszincs segítség.

A sisakon belül is éreztem, ahogy csinos kis fejcskémben vadul lüktetni kezd egy ér.

– Ha az áldozat valóban annyira összeégett, lehet, hogy a kollégái munka közben testrészeket bontanak meg.

A tűzoltó állkapcsa megfeszült; segélykérő pillantást lövellt LaManche felé, aki azonban néma maradt.

– A főnök még amúgy se engedné le magukat... – mondta végül az ember.

– Nekem pedig most kell lemennem, hogy biztosítsam a maradványokat. Elsősorban a fogakat. – A csecsemő fiúcskákra gondoltam, és csak abban reménykedtem, hogy találok majd fogakat, egész csomót – de azok nem tejfogak lesznek.

– Már ha előkerülnek...

A tűzoltó úgy nézett végig rajtam, mintha fel akarná becsülni, milyen magas vagyok (öt láb öt hüvelyk, azaz százhatvanöt centi), és hány kilót nyomok (ötvenötöt, azaz százhusz fontot). Bár az ormótlan öltözékben nem látszott az alakom, és hosszú hajam elrejtette a sisak, a látvány végképp meggyőzte, hogy semmi keresnivalóm odalenn.

Ismét LaManche-ban próbált szövetségest keresni.

– Ugye nem gondolja komolyan a hölgy, hogy lemegy?

– Dr. Brennannek az a feladata, hogy biztosítsa a maradványokat.

– *Estidecolistabernac!*

Ezúttal nem szorultam tolmácsra. Macsó tűzoltó úrnak az volt a meggyőződése, hogy ilyen munkával csak tökösen lehet megbirkózni, jó keményen a szeme közé néztem.

– A tűzfészekek nem számítanak – közöltem. – Sőt, éppenséggel pártolom, ha még lángok között dolgozhatom. Úgy legalább melegebb van.

Vitapartnerem erre megragadta a létra szélét, ráugrott, és anélkül, hogy lábával a fokokhoz ért volna, lecsúszott rajta.

Aha. Szóval még trükköket is őriz a tarsolyában. Elképzeltem, miféle jelentést tehet odalenn a parancsnokának.

LaManche szája körül halvány mosoly bujkált. Most kicsit úgy festett, mint Mr. Ed, a beszélő ló, tűzoltósiskában.

– Ne felejtse el, hogy ezek önkéntesek – jegyezte meg, majd hozzátette: – Nekem még végeznem kell odafenn, de hamarosan megyek maga után.

– A hórihorgas alak után néztem, ahogy körültekintő óvatossággal, hátát meggörnyesztve araszol az ajtó felé. Néhány másodperccel később a parancsnok jelent meg a létra tetején – ugyanaz az ember, aki korábban megmutatta, hol keressük a két áldozatot.

– Ön dr. Brennan? – kérdezte angolul.

Kurtán bólintottam, felvértezve magam az összecsapásra.

– Luc Grenier vagyok. Én vezetem a St. Jovite-i önkéntes tűzoltóságot. – Kikapcsolta az állsóját, s hagyta, hogy szabadon fityegjen. Idősebb volt nőgyűlölő beosztottjánál.

– Még kell vagy tíz-tizenöt perc, hogy biztosítsuk az alsó szintet. Ez volt az utolsó rész, ahol oltottunk, úgyhogy még maradhattak tűzfészek. – Ahogy beszélt, úgy himbálózott egyre szélesebb ívben az állsój. – Rohadt egy meló volt; isten ne adja, hogy újra kelljen kezdeni. – A hátam mögé mutatott. – Látja, hogy kijött a formájából ez a cső?

Megfordultam, hogy szemügyre vegyem.

– Ez, kérem, vörösréz. A vörösréz csak ezeregyszáz Celsius-fok fölött olvad. – Megrázta a fejét; a szíj vele rázkódott. – Higgye el, rohadt egy meló volt.

– Van valami feltételezése a tűz keletkezéséről? – tudakoltam.

A közelemben álló propángázpalackra mutatott.

– Eddig tizenkét ilyen leprát találtunk. Az illető vagy pontosan tudta, mit csinál, vagy csúnyán elbaszta a családi barbecue-partit. – Kissé elvörösödve tette hozzá: – Már elnézést...

– Szándékos gyújtogatás volt?

Grenier tűzoltóparancsnok vállat vont, majd kifordította a kezét.

– Ez már nem az én szakmám. – Újra bekapcsolta az állszipját, és megragadta a létra szélét. – Nekünk az a dolgunk, hogy eltakarítsuk a törmeléket, és meggyőződjünk róla, hogy a tűz mindenütt végleg kihunytt. Ez a konyha tele volt mindenféle disznósággal. Emiatt rághatták át magukat a lángok olyan könnyen a padlón. Ne féljen, külön ügyelni fogunk a csontokra. Majd füttyentek, ha tiszta a levegő.

– Csak nehogy a maradványokat víz érje – figyelmeztettem.

Grenier tisztelgett, majd leereszkedett a létrán.

Még teljes fél órába telt, amíg végre leereszkezhettem a pincébe. Ezalatt kimentem a helyszínelő kocsihoz, összeszedtem a felszerelésem, és fényképészt kerestem magamnak. Sikerült előkerítenem Pierre Gilbert-t, és megkértem: vitessen le szitát meg egy reflektort.

A pince egyetlen tágas, sötét, nyirkos térség volt, és hidegebb, mint Yellowknife januárban. Túlsó végén a behemót kazánból úgy meredtek ki feketén, megcsavarodva a csövek, mint egy elszáradt óriás tölgy ágai. A látvány egy másik pincét juttatott eszembe, ahol a közelmúltban jártam. Abban egy sorozatgyilkos bujkált.

A nagyobb törmelékdarabokat már eltakarították, és lerakták a salaktéglából épült falak elé, szabaddá téve a földes padlót. A földet helyenként vörösesbarnára színezte a tűz; másutt viszont fekete volt és olyan kemény, mint a kemencében kiegészített kerámiacsempe. Mindenre vékony jégkéreg rakódott.

Grenier parancsnok odakalauzolt a beomlott konyhapadló helyére, a jobb szélén rámutatott egy pontra, és biztosított, hogy sehol másutt nem találtak holttestet. Csak reménykedhettem, hogy hiába is kerestek volna. Így is kis híján elsírtam magam a gondolatra, hogy esetleg ezt az egész pincét átszitalhatom. Grenier sok szerencsét kívánt, majd elment az emberei után.

A konyhába tűző nap ide már alig hatolt el, így hát elővettem a zsákomból egy nagy erejű zseblámpát, és körbevilágítottam. Egyetlen pillantás elég volt, hogy az adrenalin kötelességtudóan a vérembe szökjön. Erre a látványra igazán nem voltam felkészülve.

A maradványok legalább háromméteres körzetben szóródtak szét körülöttem, többnyire csonttá csupaszkodva, többé-kevésbé megégett állapotban. Az egyik halomban emberi fejet vettek körül különböző formájú és méretű csonttöredékek. Némelyik éppoly fénylő és fekete volt, mint a koponya maga, mások mészfehérek és porhanyósak. Mint ahogy gondatlan kezekben szét is porladnának. A mésszé égett csont pihékönnyű és rendkívül könnyen törik. Hát igen. A leletmentés valóban bonyodalmasnak ígérkezik...

A koponyától másfél méterrel délre csigolyák, bordák és hosszú csontok együttese hevert, nagyjából az eredeti anatómiai állapothoz híven. Ezek is mind fehérre kalcinálódtak. Megfigyeltem a csigolyák és a karcsonok állását. Háton fekvő helyzetre utaltak; az egyik kar átfonta a mellkast, a másik a fej fölé emelkedett.

A felkar és a mellkas alatt szív alakú fekete tömb látszott, amelyből disztális helyzetben két hosszú, törött csont meredt ki. A medence. Alatta kirajzolódtak a lábszár és a lábfej elszenesedett csonttöredékei.

Megkönnyebbültem, bár némiképp meg is zavarodtam. Egyetlen, teljes mértékben kifejlett áldozattal volt dolgom. De vajon támadhatatlan ez a megállapítás? A kisgyermekcsontok aprók és különösen törékenyek. Könnyen lehet, hogy még ott rejtőznek valahol a mélyben. Imádkoztam, nehogy a nyomukra bukkanjak, ha majd átszítalom a hamut és az egyéb visszamaradt anyagokat.

Jegyzeteltem, készítettem néhány polaroid képet, aztán nekifogtam, hogy a földet és a hamut puha sörtés ecsettel félresöpörjem. Apránként mind több csontfelületet sikerült megtisztogatnom. Az elkotort földet és hamut gondosan szemügyre vettem, a szítalást azonban későbbre halasztottam.

Éppen végére értem a csontok kiszabadításának, amikor megjött LaManche is. Némán nézte, ahogy a zsákomból előveszek négy kítűzőkarót, egy gombolyag spárgát és három kihúzható mérőszalagot.

Az egyik karó tetejébe szöveget kalapáltam, utána bevertem a karót a földbe közvetlenül a koponya fölé, majd a háromból két mérőszalag végét a szöghöz erősítettem. Az egyik szalagot három méter hosszan kihúztam déli irányba, és ott bevertem a második karót.

LaManche odalépett, hogy ennél a második karónál tartsa a szalagot, én pedig visszamentem az első karóhoz, és merőlegesen kihúztam a másik mérőszalagot, ugyancsak három méter hosszan, keleti irányban. A harmadik szalaggal kimértem az átfogót, amely négy méter harminc centi hosszan kötötte össze LaManche karóját az észak-keleti szöggel. A második és a harmadik szalag találkozásánál újabb karót vertem le. Püthagorasznak hála, tökéletes derékszögű háromszöget kaptam, két, egyenként három méter hosszú befogóval.

Most leakasztottam az első karóról a második szalagot, az északkeleti karóhoz rögzítettem, és kihúztam három méterre déli irányban. LaManche is kihúzta az övét, három méter hosszan kelet felé. A két szalag találkozási pontjánál vertem be a negyedik karót, majd spárgát tekertem mind a négy karó köré. Ekként a maradványokat egy tízszer tíz láb területű négyzet fogta körül. A karóktól kiindulva háromszögeléssel mérem majd ki a távolságokat. Szükség esetén, a pontosabb számítások érdekében, a négyzetet negyedekre is bonthatom, vagy pedig négyzetráccsal tagolhatom.

Eppen észak felé mutató nyilat rajzoltam a koponya és a kísérő csontok mellé, amikor megjelent a színen két nyombiztosító technikus szupermeleg sötétkék kezeslábasban, amelynek hátára a *Section d'Identité Judiciaire* feliratot nyomtatták. Hú, de irigyeltem őket. A pince nyirkos hidege késként hatolt át ruházatomon, és átjárta minden porcikámat.

Claude Martineau-val dolgoztam már, a másik fiút nem ismertem. Gyorsan bemutatkoztunk egymásnak, majd egyesült erővel elhelyezték a szitát és a hordozható reflektort.

– A munka némiképp időigényes lesz – mondtam a karókkal kimért területre mutatva. – Ha maradtak fogak, mindenképpen meg kell találnom őket. Esetleg az állapot rögzítésére is szükség lesz. Ha bordavégek vagy szeméremcsont-maradványok kerülnének elő, lehet, hogy azokat is biztosítani kell. Ki lesz a fotósom?

– Halloran – felelte Sincennes, a második technikus. – Mindjárt jön.

– Nagyon helyes. Grenier tűzoltóparancsnok szerint idelelni nincs több halott, de azért nem ártana átkutatni a pincét.

– Azt beszélték, gyerekek is laktak a házban – morogta sötéten Martineau, aki ugyancsak két gyereknek volt az apja.

– A magam részéről négyzethalós bejárást javasolnék – mondtam, majd LaManche-ra pillantottam, aki jóváhagyóan bólintott.

– Meglesz – ígérte Martineau. Mindketten felkapcsolták a sisaklámpájukat, és átvonultak a pince túlsó végébe, hogy egymással párhuzamos pályákon járjanak fel s alá, először észak-déli, majd kelet-nyugati irányban. Mire végeznek, minden hüvelyknyi padlófelület kétszeres ellenőrzésen esett át.

Elkattintottam még néhányszor a polaroid gépet, majd hozzáláttam a négyzet megtisztításához. Simítókanál, műanyag szemétlapát és orvosi fogtisztító segítségével lazítottam meg és távolítottam el a csontvázra rakódott szennyeződések, ügyelve, hogy egyetlen csont se mozduljon el eredeti helyéről. A lapát tartalma rendre a szitába került, ahol különválasztottam a csonttöredékeket a földtől, a salaktól, a textilneműtől, a szögektől, a faanyagtól és a vakolattól. Ezután a csontszilánkokat papírvattára helyezve hermetikusan záródó műanyag tartályokba raktam, gondosan feljegyezve lelőhelyüket. Eközben megjött Halloran is, és kattogatni kezdte a gépet.

Időről időre LaManche-ra pillantottam, aki szokásához híven ünnepestélyes komolysággal figyelte ténykedésemet. Amióta csak ismerem, az arca nemigen árul el érzelmeket. Annyi mindent látott az évek során, hogy az érzelmeket alighanem fölösleges fényűzésnek ítéli.

– Ha nincs idelelni további feladatom, Temperance, akkor visszamegyek – szólalt meg valamivel később. – Az emeleten megtalál.

– Hát persze, menjen csak – mondtam, és közben sóváran gondolataim a napfény melegére. – Én még egy darabig elbíbélődöm itt.

Az órára néztem. Tíz perccel múlt tizenegy. LaManche háta mögött ott láttam Sincennes-t és Martineau-t, amint fejüket leszegve,

vállukat csaknem egymáshoz érintve róják a pince földjét, mint két bányász, ha kincset rejtő tejért keres.

– Nincs szüksége valamire?

– De igen, egy hullazsákra és benne egy tiszta, fehér lepedőre. Megkérném, tétessen alá valami lapos deszkát vagy egy tepsit. Ha már egyszer szétválogatom ezeket a töredékeket, igazán nem örülnék, ha szállítás közben összevissza rázódnának.

– Meglesz.

Kanalaztam, szitáltam tovább, pedig egyfolytában rázott a hideg, és néha szünetet kellett tartanom, hogy meleget fűjjak a kezemre. Valamivel később a hullaszállítók meghozták a tolókosíróról való tepsit és a zsákot. Aztán az utolsó tűzoltó is eltávozott. A pincében teljes lett a csend.

Nagy sokára sikerült az egész csontvázat kiszabadítanom. Jegyzeteltem, lerajzoltam az elhelyezkedését. Halloran közben folytatta a fényképezést.

– Nem bánja, ha felugrom egy kávéra? – kérdezte, amikor elkészültünk.

– Dehogy. Majd kiáltok, ha szükségem lesz magára. Most egy ideig úgyis csak csontokat rakodok.

Miután elment, óvatosan áthelyeztem a zsákba a maradványokat, a lábtól a fej felé haladva. A medence jó állapotban volt. Felemeltem, és a lepedőre tettem. A szeméremcsont ízesülései olyan mélyen ágyazódtak a megfeketedett szövetekbe, hogy végül mégsem kellett rögzíteni őket.

A láb – és karcsontokról nem tisztítottam le a rájuk tapadt szennyeződést, hadd tartsa össze őket, amíg a boncteremben munkába nem kerülnek. Ugyanígy jártam el a mellkassal is, amelyből egyes szeleteket vékony, egyenes lapáttal óvatosan kiemeltem. Az elülső bordákból egyetlen szilánk sem került elő, így a végződéseket sem kellett féltennem a sérüléstől. A koponyát egyelőre ott hagytam, ahol volt.

Miután a csontvázat elhelyeztem a zsákban, hozzáálltam az üledék legfelső, tizenöt centis rétegének átszitálásához, a délnyugaton levert karótól északkelet felé haladva. Már a négyzet utolsó sarkánál tartottam, amikor a koponyától mintegy fél méterrel keletre, öt centi

mélységben egyszer csak előtűnt valami. A gyomrom összerándult. Megvan!

Igen, az állkapocs... Fürgén lesöpörtem róla a földet és a hamut, és íme, elém tárult teljes épségben a jobb oldali függőleges ág, egy töredék a bal oldaliból, valamint az alsó állkapocs testének egy része, benne hét foggal.

A vékony, fehér csont külső felületét repedések hálózta be, szivacsos belseje pedig olyan halványnak és mállékonnak tűnt, mintha minden rostját parányi pókok szőtték volna, és utána valaki az egészet kitette volna száradni a levegőre. A fogzománc máris szilánkosra hasadt. Tudtam: ha megbolygatnám, szétesne az egész.

Elővettem a zsákból egy üveget, megnéztem, nem maradtak-e kristályok az oldatban, majd összekotortam egy marékra való ötmilliméteres eldobható pipettát.

Ezután négykézláb csúszkálva kinyitottam az üveget, majd kicsomagoltam az egyik pipettát, és az üvegbe mártva nyomkodtam a gumisapkáját, hogy teleszívja magát az oldattal, végül addig csöpögtettem a folyadékot az állkapocsra, amíg alaposan át nem itatta valamennyi csontot. Hogy mindez meddig tartott, fogalmam sem volt. Végképp cserbenhagyott az időérzésem.

– A szög igazán nagyon tetszetős – hangzott fel ekkor mellettem. Történetesen angolul.

A kezem akkorát ugrott, hogy a Vinac a dzsekim ujjára loccsant. A hátam elzsibbadt, a térdem és a bokám belemerevedett a kényszerű pózba – ilyen körülmények között szóba sem jöhetett, hogy kecsesen leeresszem a hátsó fertályomat. Végre nagy nehezen lehuppantam a földre. A jövevényt fölösleges lett volna szemrevételeznem.

– Köszönöm, Ryan nyomozó.

Átment a négyzetrácsos térség túloldalára, onnan nézett le rám. Még a pince homályában is megállapíthattam: a szeme szakasztott olyan kék, mint ahogy emlékeztem rá. Fekete kasmírfelöltőt és piros gyapjúsálat viselt.

– Rég nem láttam, de mintha tegnap lett volna – mondta.

– A számból vette ki. Mikor is?

– A bíróságon.

– Persze, a Fortier-ügy tárgyalásán. – Mindketten tanúk voltunk, és együtt vártuk, hogy szólítsanak.

– Még most is Perry Masonnal barátkozik?

Elengedtem a fülem mellett a kérdést. Múlt ősszel kis ideig egy védőügyvéddel jártam, akivel a Tai Chi tanfolyamon ismerkedtem meg.

– Nem gondolja, hogy illetlenség az ellentáborral fraternizálni?

Továbbra sem válaszoltam. Nemi életem minden jel szerint hálás téma a gyilkossági csoport berkeiben.

– És mi újság azóta maga körül?

– Minden a legnagyobb rendben. És magánál?

– Nem panaszkodhatom. Ha megpróbálnám, úgyse figyelne oda senki.

– Szerezzen be valami házi kedvencet!

– Valóban, ez is egy megoldás. – Majd bőrkesztyűs kezével minden átmenet nélkül a pipettára bökött – Mi van abban a szemcseppentőben?

– Vinacnak hívják. Polivinil-acetát gyanta és metanol oldata. Ez az állkapocs nagy kincs, és szeretném, ha sértetlen maradna.

– És úgy gondolja, ez segít?

– Mire a csont megszárad, ez az oldat átjárja és összetartja.

– És mi történik, amíg megszárad?

A Vinac nem keveredik a vízzel, tehát szépen megmarad a felületen, és kifehéredik. A végén a csontok olyanok lesznek, mintha latexszel kezelték volna őket.

– Meddig tart, amíg megszárad?

Úgy éreztem, mintha népszerű tudományos tanfolyamot kellene tartanom.

– Általában nem sokáig; úgy harminctól hatvan percig. Az alkohol gyorsan párolog. No persze a szubarktikus éghajlat nemigen kedvez a folyamatnak.

Ismét megvizsgáltam az állkapocs maradványait, az egyik töredékre még nyomtam néhány cseppet az oldatból, majd letettem a pipettát az üveg tetejére. Ryan közelebb lépett, és a kezét nyújtotta, hogy felsegítsen. Amikor lábra álltam, átkulcsoltam a mellem, és a kezem a hónom alá dugtam. Az ujjaim már megint teljesen

érzéketlenné gémberedtek, és az orrom pirosabb lehetett Ryan sáljánál. És ráadásul még folyt is...

– Tényleg olyan hideg van itt, mint egy banya ölében – jegyezte meg Ryan, és jobban megnézte magának a pincét. Fél karját furcsa szögben hajlította a háta mögé. – Mióta van ideleenn? Az órára néztem. Nem csoda, hogy kihültem. Negyed kettő.

– Több mint négy órája.

– Úristen. Vérátömlesztésre lesz szüksége.

Hirtelen gyúlt ki agyamban a világoosság. Hiszen Ryan a gyilkosságiaknál van...

– Szóval gyújtogatás?

– Hát eléggé úgy fest.

Fehér papírszatyrot húzott elő a háta mögül, kiemelt belőle egy műanyag csészét meg egy automatából való szendvicset, és mindkettőt meglobogtatta előttem. Utána kaptam, de ő hátrált egy lépést.

– Mi jár érte?

– Postafordultával megkapja.

Átázott szalámis szendvics, langymeleg kávé. Mennyei volt. Mialatt táplálkoztam, beszélgettünk.

– Árulja el, miből gondolja, hogy gyújtogatás? – kérdeztem tele szájjal.

– Árulja el, mit talált ideleenn!

Hát jó. Egy szendvicsossal megelőzött.

– Egyetlen halottat. Lehetett fiatal is, de semmiképpen nem kisgyerek.

– Szóval csecsemőt nem talált?

– Nem, szerencsére. Maga jön.

– Úgy néz ki, hogy valaki lejátszotta a régi, jól bevált lemezt. A tűz sávosan terjedt lefelé a padlódeszkák között. Legalábbis a megmaradt padlódeszkák erre utalnak. Ez pedig folyékony gyorsítót jelent. Valószínűleg benzin volt. Továbbá tucatszám találtunk üres gáztartályokat.

Éppen a végére értem a szendvicsnek.

– Ez minden?

– A tűz több pontról indult. És mihelyt egyszer fellobbant, már úgy szökött tovább, mint az olajozott ménkü, mert ekkora propángáztartály-kollekciót én még magánházban nem láttam. A tűz sorra berobbantotta őket. Dirr-durr, egyik a másik után. Újabb tartály, újabb nagy durranás.

– Összesen hány?

– Tizennégy.

– A konyhából indult?

– És a szomszédos helyiségből. Hogy annak mi volt a rendeltetése, azt most már nehéz megállapítani.

Végiggondoltam a hallottakat.

– Most már értem, mi történt a fejjel meg az állkapoccsal.

– Miért, mi történt velük?

– Körülbelül másfél méternyire voltak a test többi részétől. Ha az áldozattal együtt egy propángáztartály is lezuhant a pincébe, és a tartály valamikor később felrobbant, akkor a robbanás továbbröpíthette a fejet, amely az égés következtében már úgylis levált a testről. Ugyanez vonatkozik az állkapocsra is.

Kiittam az utolsó korty kávé. Mi tagadás, Egy második szendvics még elkelt volna.

– Elképzelhető, hogy a tartályok felrobbanása véletlen volt?

– Minden lehetséges.

Lefricskáztam a dzsekimről néhány morzsát. LaManche süteményes zacskója jutott az eszembe. Ryan papírszalvétái kotort elő a szatyorból.

– Na jó. Szóval a tűz több helyről indult, és bizonyítható, hogy gyorsítót alkalmaztak. Tehát gyújtogatás. És az indíték?

– Látja, most megfogott – felelte Ryan, majd a hullazsákra mutatott. – És ez itt kicsoda?

– Macskaköröm. Most megfogott.

Ryan elindult felfelé, én visszatértem a leletmentéshez. Az állkapocs még nem száradt meg teljesen, így a koponyát vettem szemügyre.

Az agynak igen nagy a víztartalma. Tűz hatásának kitéve a víz felforr, kiterjed, és hidrosztatikus nyomást gyakorol a koponyára. Megfelelő hőhatás esetén a koponyaboltozat megrepedhet vagy akár

szét is robbanhat. Ez a személy itt kivételesen jó fizikai állapotban lehetett. Bár az arc megsemmisült, a külső állcsont pedig elszenesedett és megrepesztett, a koponya jórészt épségben maradt. Ami, tekintetbe véve a tűz rendkívüli hevességét, több mint meglepő.

Amikor aztán letisztogattam a koponyáról a nyirkos földet és a hamut, és alaposan megnéztem magamnak, rájöttem a megfejtésre. Néhány másodpercig csak bámultam, mint aki nem hisz a szemének. Átfordítottam a koponyát, és megvizsgáltam a homlokcsontot is.

Szentséges ég...

Felmásztam a létrán, és bedugtam a fejem a konyhába. Ryan a pult mellett állva beszélgetett a fényképésszel.

– Jobban tenné, ha visszajönne – mondtam.

Mindketten felhúzták a szemöldöküket, és a mellükre böködtek.

– Jöjjenek csak mind a ketten!

Ryan letette a kávéscsészét.

– Mi történt?

– Lehet, hogy amikor a tűz kitört, ez a személy már nem élt.

4

Mire valamennyi csont biztos helyen várta, hogy elszállítsák, késő délután lett. Ryan figyelte, ahogy óvatosan megtisztogatom a koponya maradványait, majd becsomagolom, és műanyag dobozokba helyezem őket. Az elemzést majd elvégzem a laborban – ezen túlmenően a nyomozás már az ő asztala.

Amikor a pincét elhagytam, lassan már alkonyodott. Az, hogy fáztam, csak annyira fedte az igazságot, mintha azt mondanánk, hogy Lady Godiva hiányosan volt öltözve. Már a második munkanapom ért véget úgy, hogy ujjaim-lábujjaim teljesen érzéketlenné váltak. Szívből reméltem, hogy az amputálást azért megúszom.

LaManche már elment, így Ryan és társa, Jean Bertrand kocsijában tértem vissza Montrealba. A hátsó ülésen kuporogtam, vacogott a fogam, és egyre azt kértem, hogy tegyenek még rá a fűtésre. Róluk kettőjükéről ott elöl folyt a veríték, és időnként megszabadultak egy-egy ruhadarabjuktól.

Beszélgésükből csak egyes foszlányok hatoltak el a tudatomig. Minden életerő kiszállt belőlem; másra sem vágytam, mint egy forró fürdőre, és arra, hogy utána bebújhassak a flanel hálóingembe. Milyen szép lenne, ha egy hónapon át ki sem kellene bújni belőle... Gondolataim összezavarodtak. Hirtelen a medve jutott az eszembe. Hát persze – ez lenne az igazi! Összegömbölyödni és átaludni a telet... Képek vonultak el előttem. A holttest a pincében. Fél pár üresen fityegő zokni, benne a megpörkölődött, merev lábujjakkal. Névtábla egy parányi koporsón. Egy mosolygó arcot ábrázoló matrica.

– Brennan...

– Mi történt?

– Szép jó reggelt!

– Hogy mi...?

– Hazaérkezett.

Én bizony úgy aludtam, mint a bunda.

– Köszönöm. Hétfőn majd beszélünk.

Kibotorkáltam a kocsiból, feltámolyogtam a házam lépcsőjén. A környékre könnyű hóréteg telepedett, mint cukros máz egy ragacsos süteményen. Honnan jöhet ez a rengeteg hó?

Az élelemkészlet azóta sem gyarapodott, így mogyoróvajjal megkent sós kekszet ettem, és konzerv ráklevessel öblítettem le. A kamrában egy régi csokoládésdobozra leltem; keserű csoki volt benne, a kedvencem. A desszert megkeményedett az állásban, de hát ebben a helyzetben az ember ne legyen válogató.

A fürdő viszont igazolta legszebb reményeimet. Utána elhatároztam, hogy begyűjtök a kandallóba. Végre jó melegem lett, de a fáradtság ettől sem múlt el, és amellet nagyon egyedül éreztem magam. A csokoládé ugyan némileg megvigasztalt, de nem eléggé.

A lányom után vágyódtam. Katyéknél negyedévekre osztották a tanévet, az én egyetemem viszont szemeszterrendszerben működött, így a tavaszi szünidőnk is különböző időpontokra esett. Idén még Birdie sem kísért el. Irtózott a repüléstől, és előítéletének minden alkalommal erőteljesen hangot is adott. Mivel most csak két hétre jöttem Québecbe, úgy gondoltam, ez egyszer megkímélem mind a macskát, mind a légitársaságot.

Ahogy a gyufát odatartottam a gyújtáshoz, elméláztam a tűz történetén. Elsőnek a *homo erectus* szelídítette meg. Csaknem egymillió éven át szolgált az emberiségnek vadászathoz, főzéshez, melegedéshez, világításhoz. A szünidő előtti utolsó előadásom éppen erről szólt. Eszembe jutottak a hallgatóim ott Észak-Karolinában. Mialatt én Elisabeth Nicolet után kutakodtam, ők éppen túlestek a félévi vizsgákon. És mialatt ők már búcsúzkodnak, hogy elinduljanak a tengerpart felé, én a holnapai postával megkapom majd a kis kék indexeket.

Villanyt oltottam, és néztem, ahogy a kigyózó lángok beleharapnak a fahasábokba. A szobában árnyak imbolyogtak. Éreztem a fenyőillatot, hallottam, ahogy a nedvesség sziszegve-fortyogva szökik felfelé a fában. Ezért olyan páratlanul vonzó a tűz: valamennyi érzékszervünket mozgósítja.

Visszasiklottam a gyerekkori karácsonyok és a nyári táborok korszakáig. A tűz... Micsoda veszedelmes áldás... Vigaszt nyújt, gyengéd emlékeket ébreszt – de gyilkolhat is. Nem, ma este már nem akarok többé St. Jovite-ra gondolni.

Néztem, ahogy az ablakpárkányon vastagodik a hóréteg. A hallgatóim most tervezgetik az első napjukat a tengerparton. Mialatt én fagyási sérüléseimet ápolgatom, ők gondosan becsomagolják a napvédő szereiket. Nem, ezzel sem akarok foglalkozni.

Elmerengtem Elisabeth Nicolet-n, aki elvonult a világ elől. *Femme contemplative* – állt a kis emléktáblán. A szemlélődés asszonya. De több mint száz éve immár, hogy abbahagyta a szemlélődést. Mi van, ha mégsem az övé a koporsó? Nos, erre sem akartam gondolni. Ma este úgy éreztem: Elisabethnek és nekem vajmi kevés közünk van egymáshoz.

Az órára néztem. Öt perc múlva háromnegyed tíz. Katyt másodévesen beválasztották „Virginia szépei” közé. Angol irodalmat és pszichológiát hallgatott, 3,8-as tanulmányi átlaggal, de ami a társadalmi életet illeti, annál eredményesebbnek bizonyult. Kizárt, hogy péntek este otthon legyen. Mégis, vérbeli optimistához illően, a kandallóhoz vittem a telefont, és tárcsáztam Charlottesville-t.

Katy a harmadik csengetésre felvette a kagylót.

Minthogy az üzenetrögzítő hangjára készültem fel, csak zavarosan motyogtam valamit.

– Anyu, te vagy az?

– Igen, én. Szia. Mit keresel otthon?

– Diónyi makesz nőtt az orromon. Ilyen rondán sehová sem mehetek. És te – te mit keresel otthon?

– A makeszt elhiszem, de hogy ronda volnál, azt kikérem magamnak. – Párnát húztam a hátam mögé, és a lábam a kandalló peremére helyeztem. – A válasz: két napon át halottakat ástam ki, és olyan fáradt vagyok, hogy sehová sem kívánkozom.

– Nem is kérdezek részleteket. – Most celofán zörgése hallatszott. – A makesz tényleg bazi nagy.

– Akkor is elmúlik majd. Hogy van Cyrano? – Katy két patkányt tartott, az egyiket Templetonnak hívták, a másikat Cyrano de Bergerac-nak.

– Már jobban. A háziállatos boltból hoztam valami orvosságot, és szemcseppentővel adtam be neki. Azóta sokkal kevesebbet tüsszög.

– Örülök. Mindig ő volt a kedvencem.

– Szerintem ezt Templeton is gyanítja.

– Majd igyekszem visszafogni magam. Más újság?

– Nem sok. Randiztam egy Aubrey nevű hapsival. Elég rámenős volt. Másnap már rózsát küldött. És holnap piknikre megyek Lynwooddal. Lynwood Deaconnal. Első éves jogász.

– Csak érteném, milyen alapon szeded fel őket...

Katy nem vett tudomást a megjegyzésről.

– Harry néni telefonált.

– Tényleg? – A húgom neve hallatán egy kicsit mindig ideges lettem. Olyan érzésem volt, mintha egy szakadék peremén egyensúlyoznék...

– Ha jól értettem, el akarja adni a ballonboltot. Igazából az érdekelte, hogy téged hol lehet megtalálni. Úgy tűnt, mintha ki volna purcanva.

– Komolyan? – A húgom folyamatosan, még a legcsendesebb napokon is ki volt purcanva.

– Megmondtam, hogy Québecben vagy. Holnap biztosan jelentkezik.

– Értem. – Már csak ez hiányzott.

– Ja igen: apu vett egy Mazda RX7-et. Baromi helyes. Csak sajnos nem hagyja, hogy vezessem.

– Igen, ezt sejtem. – Elhidegült férjem éppen enyhe kapuzárási pánikban szenvedett.

A csendben némi habozást éreztem.

– Tudod, igazából most akarunk elugrani egy pizzériába...

– Na és a makesz?

– Majd fület-farkat rajzolok köré, és kinevezem tetoválásnak.

– Jó ötlet. Ha elkapnának, mondj be álnevet!

– Szeretlek, mami.

– Én is. Majd beszélünk.

Elrágcsáltam a maradék csokit, fogat mostam, még hozzá kétszer, és bezuhantam az ágyba. Tizenegy órát aludtam.

A hétvégén kicsomagoltam, takarítottam, bevásároltam, beírtam a jegyeket az indexekbe. Vasárnap este valóban telefonált a húgom, hogy közölje: eladta a hőlégballonját. Fellelegeztem. Három éven át agyaltam ki egyre újabb és újabb kifogásokat, nehogy Katy felszálljon vele, és rettegtem a naptól, amikor már nem sikerül visszatartanom. Ezentúl legalább hasznosabb célra fordíthatom a hazugságokba befektetett alkotói fantáziát.

– Odahaza vagy? – kérdeztem.

– Aha.

– Meleg van? – Gyorsan az ablakpárkányra sandítottam. A hórétteg rendületlenül vastagodott tovább.

– Houstonban sosincs hideg.

Pukkadjon meg.

– Tulajdonképpen miért adod el a vállalkozást?

Harry, amióta csak ismertem, folyamatosan kereste az életcélját, ám azt, hogy milyennek képzeletben a rá méretezett Szent Grált, örök homály fedte. Az utóbbi három évben a hőlégballon megszállottja lett. Hol magaslati szafarikat rendezett Texas fölött, hol bepakolt az embereivel egy kisteherbe, és hőlégballonos rendezvények nyomában bukdácsolta keresztül az országot.

– Szakítottunk Strikerrel.

– Ne mondd...

Striker volt a közelmúlt másik dilije. Albuquerque-ben ismerkedtek meg egy ballonos bulin, és három nap múlva összeházasodtak. Ez két éve történt.

Hosszan hallgattunk mind a ketten. Én adtam fel elsőnek.

– És most mi lesz? – kérdeztem.

– Lehet, hogy az életviteli tanácsadás mellett döntök.

Ezen megütődtem. A húgom sosem pártolta a kézenfekvő megoldásokat.

– Talán átsegítenek ezen a válságon...

– Jaj dehogy, félreérted a helyzetet. Striker fejében pepsi van agy helyett. Eszemben sincs, hogy sírjak utána. Legfőljbbe kicsit rekedtebb vagyok. – Hallottam, ahogy rágyújt, mélyen leszívja a füstöt, majd kifújja. – Arról van szó, hogy sokat meséltek egy tanfolyamról. Aki elvégzi, utána tanácsadó lehet. Segíthet az embereknek a holisztikus gyógyításban, a stressz elhárításban, szóval ilyesmi. Összeolvastam mindenfélét gyógyfüvekről, meditációról, metafizikáról. Nagyon izgis. Szerintem pont nekem való.

– Te, Harry, nekem ez kicsit zavarosan hangzik... – Úristen, hányadszor mondom ezt neki?

– Á, először úgylis lenyomozom a dolgot. Ne hidd, hogy a fejemre ejtettek.

Ez eszembe sem jutott. Harryt tényleg nem ejtették a fejére. Csak az a baj, hogy túl sok mindent akar, és mindig túl szenvedélyesen. És soha nem lehet lebeszélni.

Kissé zaklatottan tettem le a kagylót. A gondolat, hogy Harry adjon másoknak életviteli tanácsokat, elég nyugtalanítónak látszott.

Hat óra körül vacsorát készítettem magamnak: csirkemellet hirtelen sütve, főtt vörös krumplival, vajjal, metélőhagymával és párolt spárgával. Egy pohár Chardonnay, és tökéletesebb nem is lehetett volna. Ilyesmi azonban szóba sem jöhetett. Ezt a szelepet hét évvel ezelőtt elzártam, mégpedig egyszer s mindenkorra. Engem sem ejtettek a fejemre. És amíg józan vagyok, addig ésnél is maradok. A vacsora így is bőven feledtette az előző esti sós kekszet.

Évés közben eltöprengtem az én húgocskámon. Harryben zsigeri undor élt az oktatás intézményes formáival szemben. Az érettségi

előtti napon hozzáment a középiskolai lovagjához, akit azóta három további férj követett. Bernáthegyiket tenyésztett, boltvezető lett egy Pizza Hutban, egyedi tervezésű napszemüvegeket árult, társasutakat vezetett a Yucatán-félszigetre, piármunkát végzett a houstoni Astros csapatnak, belevágott egy szőnyegtisztító vállalkozásba és elbukta, ingatlanul ügynökölt, legújabbán pedig hőlégballonos utazásokat szervezett.

Amikor én hároméves voltam, ő pedig egy, áthajtottam rajta a háromkerekű biciklimmal, és eltört a lába. De ez egy percre sem fékezte le. Gipszben tanult meg járni. Elviselhetetlenül idegesítő és ugyanakkor ellenállhatatlanul imádni való teremtés, aki a belőle áradó határtalan energiával feledteti műveltsége és megbízhatósága hézagait. Engem mindenesetre rendszeresen kicsinál.

Fél tízkor rákapcsoltam egy hokimérkőzésre. Éppen a végéhez közeledett a második harmad: a St. Louis négy-nullára vezetett a Habs ellen. Don Cherry kikelt a kanadai szakvezetés tehetetlensége ellen; kerek képe lángolt az izgalomtól az állógallérú ing fölött. Az ember inkább hihette volna egy kocsmai kórus tenoristájának, mint sportkommentátornak. Csak néztem, és sehogy sem ment a fejembe, hogy ennek a pofának hétről hétre milliók isszák a szavát. Negyed tizenegykor kikapcsoltam a tévét, és lefeküdtem.

Másnap korán keltem, hogy mielőbb a laborba érjek. A hétfő általában sűrű nap az igazságügyi orvos szakértők életében. Hétféteken megszaporodnak az ötletszerű erőszakcselekmények – a gonoszság, az értelmetlen hőzöngés, a magányos öngyűlölet, a rosszul időzített szembesülések vadhajtásai. Egymás után szállítják be a tetemeket, hogy a hullaházban várják a hétfői boncolást.

Ez a hétfő sem volt kivétel. Ittam egy kávé, majd bementem LaManche irodájába a reggeli értekezletre. Nathalie Ayers Val d'Orban volt egy gyilkossági ügy tárgyalásán, de a többi patológus mind megjelent. Jean Pelletier az előző napon jött meg; Kuujjuaqban, Québec legészakibb csücskében kellett tanúskodnia. Most fényképeket mutogatott Emily Santangelónak és Marcel Morinnek. Én is odahajoltam a gyűjtemény fölé.

Kuujjuaq szakasztott úgy festett, mintha előző napon rakták volna össze az éjszaka odaszállított előre gyártott elemekből.

– Ez itt mi? – kérdeztem, egy műanyag burkolatú házgyári építményre mutatva.

– A vízisportközpont. – Pelletier egy hatszögletű vöröstáblára mutatott, amely alatt lendületes fehér betűkkel az *Arrét* szó állt, míg fölötte ismeretlen nyelvű szöveg ékeskedett. – Minden felirat kétnyelvű: francia és inuktituk. – Pelletier-nek olyan erős volt az akcentusa, hogy felőlem akár ő is inuktitukul beszélhetett volna. Évek óta ismertem, de még most is alig értettem a francia beszédét.

Most egy másik házgyári jellegű épületre bökött.

– Ez pedig a bíróság.

A bíróság megszólalásig olyan volt, mint az uszoda, csak műanyag burkolat nélkül. A városon túl szürkén, siváran terpeszkedett a tundra kő – és mohasivataga. Az út mentén egy kanadai rénszarvas kifehéredett csontváza hevert.

– Gyakran látni ilyeneket? – érdeklődött Emily az állatot tanulmányozva.

– Csak döglötten.

– Mára nyolc boncolásunk van – jelentette be LaManche. Kiosztotta a listát, majd ismertette az egyes tételeket. Egy tizenkilenc éves fiút vonat ütött el, és kettéhasította a felsőtestét. Az eset egy elkerített vasúti átjárónál történt, ahol a serdülő ifjúság képviselői előszeretettel közlekednek.

Egy motoros szán alatt beszakadt a Lac Megantic jége. Két holttestet emeltek ki. Alkoholos befolyásoltság gyanúja forog fenn.

Halott csecsemőt találtak a kiságyában; a test már oszladozott. A mama, aki a rendőrség betoppanásakor a földszinten egy állatfilmet nézett, azt mondta: tíz nappal korábban isteni parancsra hagyta abba a kisbaba szoptatását.

A McGill egyetem campusán egy szemetesekuka mögött ismeretlen fehér férfi holttestére bukkantak. St. Jovite-ban egy lakástűz három áldozatot követelt.

A csecsemőt Pelletier-re osztották. Megjegyezte, hogy esetleg antropológiai konzultánsra lesz szüksége. A gyermek személyazonossága ismert ugyan, de a halál okát és időpontját nem lesz könnyű megállapítani.

Santangelo kapta a Lac Megantic-ból kiemelt halottakat, míg a vasúti és az egyetemi eset Morinneknak jutott. A St. Jovite-i ház hálósobájában fellelt tetemek elég jó állapotban vannak; itt csak szokványos boncolásra van szükség, amelyet LaManche végez majd. A pincében talált csontokkal én foglalkozom.

Az értekezlet után bementem az irodámba, hogy a beérkezési jegyzőkönyv adatait antropológiai úrlapra írom át, azaz megnyissam a dossziét. Név: *Inconnu*. Ismeretlen. Születési idő: –. A *Laboratoire de Médecine Légale*-ban kapott sorszám: 31013. Hullaházi szám: 375. Rendőrségi ügyiratszám: 89041. Patológus: Pierre LaManche. Halottkém: Jean-Claude Hubert. Nyomozók: Andrew Ryan és Jean Bertrand, *Escouade de Crimes Contre la Personne, Sûreté du Québec*. Még odabiggyesztettem a keltezést, utána az úrlapot kemény fedelű irattartóba csúsztattam. Mind más és más szint használunk. Marc Bergeron, a fogász rózsaszínt, Martin Levesque, a röntgenes zöldet. LaManche-ot a piros különbözteti meg. A kikericszárga dosszié az antropológiát jelenti.

Bezártam az irodát, leadtam a kulcsot, majd liften lementem az alagsorba; megkértem az egyik boncteknikust, hogy az LML 31013-at a hármas terembe szállítsák, majd átöltöztem műtőruhába.

A *Laboratoire de Médecine Légale* négy boncterme közvetlenül csatlakozik a hullaházhoz, csakhogy az előbbieknél az LML fennhatósága alá tartoznak, míg az utóbbi a halottkémek hivatal felségterülete. A kettesszámú boncterem a legtágasabb; itt három boncasztal áll. A másik három teremben csak egy-egy asztal található. A négyes teremnek különleges szellőző berendezése van; sokszor dolgozom ott, mivel az én eseteim többnyire nem egészen frissek. Ma azonban ezt a termet átengedtem Pelletier-nek és a csecsemőnek. Az összeégett holttestek szaga nem különösebben bántó.

A hármas teremben tolokocsin fekete hullazsák és négy műanyag tartály várt. Az egyikről lecsavartam a fedelet, kivettem belőle a papírvattát, és megvizsgáltam a koponya darabjait. Sértetlenül vészelték át a szállítást.

Kitöltöttem a munkalapot, majd széthúztam a hullazsákon a cipzárt, és kibontottam a csontmaradványokat rejtő lepedőt. Készítettem néhány polaroid képet, aztán az egészet átküldtem a

röntgenre. Ha fogakról vagy fémtárgyakról lehet szó, mindig pontosan rögzíteni kell az eredeti állapotot, még mielőtt a rájuk rakódott anyagokat megbolygatnánk.

Várakozás közben ismét Elisabeth Nicolet-ra gondoltam. Hűtőbe zárt koporsója ott volt tőlem három és fél méterre. Alig vártam már, hogy lássam, mit rejt magában. Ma reggel többek között Julienne nővértől kaptam üzenetet. Az apácákat is hatalmába kerítette a türelmetlenség...

Fél óra múlva Lisa visszatolta a csontokat a röntgenről, és egy borítékban átadta a felvételeket. Néhányat mindjárt be is tettem az átvilágító dobozba. Azokkal kezdtem, amelyek a zsák alsó, láb felőli részéről készültek.

– Meg vagy elégedve? – kérdezte Lisa. – Nem nagyon tudtam, milyen beállításból vegyem le ezt a sok diribdarabot, úgyhogy inkább mindegyikről több felvételt készítettem.

– Nagyon jók.

Amit láttunk, formátlan massa volt, két vékony fehér sínbe foglalva: a zsák tartalma és a fém cipzár. A kitöltő anyagot mindenféle építési hulladék tarkította; helyenként egy-egy csontszilánk haloványan, lépsejtszerűen vált el a semleges háttértől.

– Ez itt mi lehet? – mutatott Lisa egy fehér tárgyra.

– Szögnek látszik.

Három új felvételt tettem a vetítőbe. Föld, kavics, faforgács, szögek. Jól látszottak a láb – és csípőcsontok csakúgy, mint a rájuk tapadt elszenesedett hús. A medence teljesen épnek tűnt.

A combcsontban néhány fehér foltot észleltünk.

– A jobb oldali femurban mintha fémdarabkák volnának – jegyeztem meg. – Ezekkel nagyon kell vigyázni. Később majd újabb felvételt készítünk.

A soron következő felvételek a bordákat ábrázolták, éppolyan töredezett állapotban, ahogy emlékeztem rájuk. Hozzájuk képest a karcsonatok, bár ezek is darabokra törtek és még csúnyán össze is keveredtek, valamivel épebbnek mutatkoztak. A mellkas bal oldalán újabb fémtárgy tűnt elő, ennek azonban már nem volt szögformája.

– Ügyeljünk majd erre is!

Lisa bólintott.

Ezután a műanyag tartályokról készült röntgenfelvételeket vettük szemügyre, de semmi rendkívülit nem észleltünk. Az állkapocs sikeresen egyben maradt, a vékony foggyökerek továbbra is biztosan kapaszkodtak a csontba. Még a koronák is sértetlenek voltak. Két őrlőfogban foltok fehérltek; Bergeron majd örül nekik. Ha netán létezne fogászati kórtörténet, a tömések alapján egyértelműen kiderülhet a személyazonosság.

Most a homlokcsont került sorra. Apró fehér pontok pettyezték, mintha sóval szórták volna be.

Megbabonázva meredtem a szemüregtől balra elhelyezkedő, sugarat át nem eresztő részecskékre.

– Erről is szeretnék majd egy újabb felvételt – mondtam halkan.

Lisa furcsa pillantást vetett rám.

– No, ezzel megvolnánk – bólintottam. – Akkor most emeljük ki az urat!

– Vagy a hölgyet.

– Így igaz.

Lisa lepedőt terített a boncasztra, és szitát helyezett a mosogatóra. Magam a pult egyik rozsdamentes acél fiókjából papírkötényt vettem elő, átbújtattam a fejemen, és megkötöttem a derekamnál, majd maszkot és gumikesztyűt húztam, és kinyitottam a hullzásákokat.

Először, a lábtól felfelé haladva, a legnagyobb és legkönnyebben azonosítható tárgyakat és csontdarabokat emeltem ki, majd átszitáltam a kitöltő anyagot, hátha korábban még fel nem fedezett kisebb tárgyak vagy csonttöredékek kerülnek elő. Lisa kissé elcsavarta a csapot, és minden maréknyi anyagot folyóvíz alatt ellenőrzött, majd a leöblített leleteket a pultra tette. Én közben anatómiai rendjük szerint kiraktam a lepedőre a csontváz részeit.

Délben Lisa ebédszünetet tartott, én azonban nem hagytam abba a munkát, és fél háromra át is küzdöttem magam a veszélyes folyamaton. A pulton egész kis kollekciónak sorakozott: szögek, fémdarabkák, továbbá egy felrobbant töltény, valamint egy kis műanyag fiola, benne – legalábbis ez volt a feltételezésem – valamilyen szövetfoszlánnyal. Az asztalon pedig ott feküdt elemeire

tagolva egy megfeketedett csontváz. Felső végén a koponya csontok mint margaréta szirmai terültek szét.

Több mint egy órába telt, amíg az egészet leltárba foglaltam, megnevezve az egyes csontokat, és meghatározva, jobb vagy bal oldalról származnak-e. Ezután feltettem magamnak a kérdéseket, amelyekkel majd Ryan is előhozakodik. A halott életkora – neme – bőrszíne... Tulajdonképpen kivel van dolgunk?

Felemeltem a medencéből és a combcsontokból összeállt sötét tömeget. A lágyszövetek a tűzben bőrszerűen keménnyé főttek, aminek megvolt az előnye is, a hátránya is. A csontok ily módon konzerválódtak ugyan, csak éppen átkozottul nehéz lesz hozzájuk férni.

Körbeforgattam a medencét. Baloldalt minden hús leégett róla, a combcsont pedig ennek következtében meghasadott; tökéletes keresztmetszetben látszott a csípőízület feje és vápája. Megmértem a combcsont fejének átmérőjét. Egészen kicsi volt, a női skálának is az innső végén.

Ezután a fej belső szerkezetét kezdtem vizsgálni, közvetlenül a varratok alatt. A csontszilánkok a felnőtt emberre jellemző lépsejtes mintát mutatták; szélesebb bemélyedések sem utaltak új keletű növekedésre. Korábban már megállapítottam, hogy az állkapocsban lévő őrlőfogak gyökerei is teljesen kialakultak; ez a mostani eredmény ugyanebbe az irányba mutatott. Az áldozat semmiképpen sem lehetett gyermekkorú.

Ismét megvizsgáltam a csípőízület vápájának külső széleit és a combcsont fejének alsó szegélyét. A csont mindkét helyen úgy hajlott lefelé, mint a gyertya szélén túlcorduló viasz. Ízületi gyulladás. Az áldozat nem egyszerűen felnőtt, hanem időskorú felnőtt volt.

Most már egyre nyilvánvalóbbnak tűnt, hogy nővel van dolgom. A megmaradt csöves csontok vékonyak voltak, az izmok sima felületeken tapadtak.

Szemügyre vettem a koponya maradványait. A csecsnyúlványok és a homlokcsonti szemöldökív kisméretűek voltak, a szemüreg határai élesek. A koponya hátsó részén és mindenütt másutt, ahol férfiaknál a csont érdes és egyenetlen lett volna, sima felületeket észleltem.

Most a homlokcsont fölé hajoltam. A két orrcsont felső végződéseiben maradtak: magas szögben találkoztak a középvonal mentén, akár a templomtorony oldalai. Találtam két darabot a felső állkapocsból. Az orrnyílás alsó pereme éles volt, a közepéről csonttüske meredt felfelé. Az orr tehát keskeny és kiugró volt, az arc oldalnézetből egyenes. Azonosítottam a halántékcsontról egy töredékét is, és zseblámpával bevilágítottam a fülnyílásba. Parányi kerek nyílást láttam: azt az ovális ablakot, amely a belső fül felé nyílik. A kaukázoid típus megannyi hiteles ismérve...

Az áldozat nőnemű volt. Fehér bőrű. Felnőtt. Idős.

Visszatértem a medencéhez, abban a reményben, hogy további támpontokat kínál az áldozat nemére nézve, és hozzásegít az életkor pontosabb meghatározásához. Különösen az a terület érdekelt, ahol a két oldal elöl találkozik.

Óvatosan félretoltam a megégett szövetrészeket, hogy feltárjam a szeméremcsontok ízesülését. Maguk a szeméremcsontok szélesek voltak, az alattuk lévő ív is szélesre nyílt; sarkukat kidomborodó nyereg szelte át. Alsó águk vékony volt, finoman ívelt. Csupa jellegzetes női sajátosság. Valamennyit feljegyeztem a boncolási lapra, majd a polaroid géppel további közelképeket készítettem.

Az összekötő porc az erős hőhatás következtében összezsugorodott, és a szeméremcsontok a középvonalnál eltávolodtak egymástól. Ide-oda forgattam az elszenesedett masszát, hátha sikerül bekukucsálnom a részbe. Az ízesülési felületek épek tűntek, de a részletek felismerhetetlenek voltak.

– Emeljük ki a szeméremcsontokat! – szoltam oda Lisának.

Másodpercek alatt átfűrészeltem a szárnyakat, amelyek a szeméremcsontot a medencével összekötik. A levegőben égett hús szaga terjengett.

A szeméremcsontok ízesülése megpörkölődött, de azért így is el lehetett igazodni rajta. A felületeken nem látszottak sem nyergek, sem barázdák; likacsosak voltak, kiugró külső peremük rajza szabálytalan. A szeméremcsontok elülső részéből mindenfelé szeszélyes csontkezdemények meredeztek: a csontosodás eszerint lassan átterjedt a környező lágy szövetekre. A hölgy meglehetősen hosszú időt töltött ezen a mi szép világunkon.

Átfordítottam a szeméremcsontokat: belső oldalukon mély barázda húzódott. A hölgy tehát gyermeket vagy gyermekeket is szült.

Ismét a homlokcsontért nyúltam, és néhány pillanatra megmerevedtem. A fluoreszkáló fény kíméletlen pontossággal tárta fel azt, amit már a pincében is gyanítottam, a röntgenfelvételen mutatkozó szétszórt fémpötyök láttán pedig még biztosabbra vettem.

Ha eddig féken tartottam érzelmeimet, most elengedtem magam. Sajgott a szívem az asztalomon fekvő, szétroncsolt emberi lényért – és kétségbeesetten töprengtem: vajon mi történhetett vele?

Ez az asszony legalább hetvenéves volt, bizonyítottan anya, minden valószínűség szerint nagynya is.

Miért lőtték föbe, és utána miért hagyták ott egy távoli, hegyvidéki házban a lángok martalékául?

5

Kedden délben elkészültem a jelentésemmel. Előző este is fél tízig dolgoztam rajta; tudtam, hogy Ryan igényt tart majd a válaszokra. Csodálkoztam is, hogy eddig miért nem jelentkezett.

Átolvastam a szöveget, nincsenek-e benne nyelvtani vagy helyesírási hibák. Néha már arra kell gondolnom, hogy a nemek szerinti egyeztetést és a rengeteg ékezetet egyenesen az én gyötrésekre agyalták ki. Igazán megteszek minden tőlem telhetőt, de azért néhányat mindig elszúrok.

Az ismeretlen személy biológiai jellemzését kiegészítettem a traumák részletezésével. A feltárás során kiderült, hogy a röntgensugarat át nem bocsátó apró fémdarabok minden bizonnyal valamelyik propángázpalack felrobbanása következtében fűródtek a combcsontba, mint ahogy az egyéb sérülések legnagyobb részét ugyancsak a tűz okozta.

Másokról nem a tűz tehetett... Átfutottam az összefoglalást.

„Az A seb kör alakú folytonossági hiány, amelynek csak a felső fala maradt meg. A homloki rész közepe táján helyezkedik el, megközelítően két centiméterrel a szemöldökköz fölött, másfél centiméterrel balra a középvonaltól. Az 1,4 centiméter átmérőjű

seben a belső felszín jellegzetes rézsútós ferdülése észlelhető, szélei elszenesedtek. Az A seb lőfegyver okozta bemeneti sebnék felel meg.

A B seb ugyancsak kör alakú folytonossági hiány, amelyen a külső felszín jellegzetes rézsútós ferdülése észlelhető. Átmérője a belső felületen 1,6, kívülről 4,8 centiméter. A folytonossági hiány a nyakszirtcsontra lokalizálódik, 2,6 centiméterrel a külső nyakszirtcsonti kiemelkedés fölött, 0,9 centiméterrel balra a középvonaltól; bal oldali, jobb oldali és alsó szélein helyi elszenesedés látható. A B seb lőfegyver okozta kimeneti sebnék felel meg."

Bár a tűz okozta károsodások következtében a folyamat teljes rekonstruálására nem volt mód, sikerült legalább annyira összeillesztenem a koponyatetőt, hogy a bemeneti és kimeneti nyílások közötti sérüléseket értelmezhessem.

Klasszikus sémával álltunk szemben. Az idős asszony fejlődést szenvedett. A golyó a homloka közepén hatolt be, átment az agyon, és hátul távozott. Emiatt nem vetette szét a koponyát a tűz: még a hőhatás fellépése előtt létrejött a nyílás, amely a koponyaúri nyomásnövekedést levezette.

Leadtam a jelentést a titkárságon. Mire visszaértem, Ryan ott ült az íróasztalom mellett, és a székem mögötti ablakon kibámult a szabadba. Hosszú lába majdnem az irodám tulsó faláig ért.

– Szép kilátása van – mondta angolul.

Öt emelet mélységben a Jacques Cartier-híd ívelt át a Szent Lőrinc-folyón. Parányi autók kúsztak végig rajta. Tagadhatatlanul szép látvány volt.

– Legalább időnként feledteti, milyen szűk ez az iroda. – Gyorsan megkerültem őt is, az íróasztalt is, és a székembe huppantam.

– Nem mindig hasznos, ha az ember figyelme elterelődik.

– Ne féljen, a lábamon lévő kék foltok hamar ráébredtenek a valóságra. – Az ablak felé gördítettem a széket, és bokámat egymásra vetve a kiugró alsó párkánynak támasztottam a lábamat. – Idős asszony volt, Ryan, és főbe lőtték.

– Mennyire idős?

– Szerintem legalább hetven, talán hetvenöt is. A szeméremcsontízesüléseken jócskán nyomot hagyott az idő, bár e tekintetben nagyok az egyéni eltérések. Előrehaladott arthritisben és osteoporosisban szenvedett.

Ryan leszegte a fejét, szemöldöke a magasba szökött.

– Hagyja az orvosi szlenget, Brennan! Franciául vagy angolul, ha lehet. – A szeme olyan színű volt, mint a Windows 95 képernyőjén a kék.

– Os-te-o-po-ro-sis – szótagoltam. – A röntgenfelvételen jól látszik, mennyire elvékonyodott a csontállomány külső felszíne. Töréseket nem látok, de hát a csöves csontokból csak töredékek maradtak. Idősebb nőknél javarészt a csípőre helyeződik át a súly, ezért ott gyakoriak a törések. De ennek a nőnek a csípőcsontjai kifogástalan állapotban voltak.

– Fehér?

Bólintottam.

– Egyéb?

– Valószínűleg több szülése volt. – A lézerek szempár az arcomra szegeződött. – Mindkét szeméremcsont belső részén olyan széles barázda húzódik, akár az Orinoco.

– Remek.

– Még valamit. Azt hiszem, amikor a tűz kitört, ő már a pincében volt.

– Ezt mire alapozza?

– Arra, hogy a test alatt nem volt semmilyen padlómaradvány. Továbbá a test és a föld között néhány apró szövetfoszlányt találtam. Vagyis közvetlenül a földön kellett hogy feküdjön.

Ryan néhány pillanatig gondolkodott.

– Tehát, ha jól értem, maga szerint a nagyit valaki lepuffantotta, majd utána levonszolta a pincébe, és ott hagyta, hogy megaszalódjon a tűzben.

– Szó sincs róla. Én csak azt mondom, hogy a nagy golyót kapott a fejébe. Hogy milyen körülmények között, fogalmam sincs. Az is lehet, hogy öngyilkos lett vagy elsült a kezében a fegyver. Ez már magára tartozik, Ryan.

– Talált fegyvert a közelében?

– Nem, nem találtam.

Ebben a pillanatban Bertrand jelent meg az ajtóban. Ryan is rendesen, jól vasalt holmiban járt, de a térd nadrágjának élével gyémántot lehetett volna vágni. Mályvaszínú inge gondosan össze volt hangolva virágmintás nyakkendőjével, szürke-levendulakék tweedzakójával, és a zakónál éppen egy fél árnyalattal világosabb szövetnadrágjával.

– Halljuk, mit sikerült begyűjtened? – kérdezte a társától Ryan.

– Semmit, amit ne tudtunk volna már eddig is. Mintha azokat a népeket az úrból pottyantották volna oda. Igazából senki sem tudja, ki a fene lakott abban a házban. Most keressük valahol Európában a tulajdonost. A szemközti szomszédok látták időnként az öreg hölgyet, de az soha nem szólt hozzájuk. Azt mondják, a házaspár a két picivel csak néhány hónapja költözött be. Ritkán látták őket, a nevükről fogalmuk sincs. Az az asszony, aki valamivel feljebb lakik az úton, azt mondja: szerinte valamilyen fundamentalista csoporthoz tartozhattak.

– Brennan azt állítja, hogy a mi kedves ismeretlenünk nőnemű és jó hetvenes.

Bertrand rábámult.

– Szóval öregasszony?

– Méghozzá golyóval a fejében.

– Hülyéskedsz velem?

– Eszemben sincs.

– Valaki lelőtte, és aztán rágyújtotta a házat?

– Vagy a nagy mama nyomta le a ravaszt, miután alágyújtott a grillsütőnek. Csak éppen: ez esetben hová lett a fegyver?

Miután elmentek, átnéztem a megbízási kérelmeket. Québec Citybe befutott egy urna, benne egy Jamaicában elhunyt öregember hamvaival. A család tudatos megtévesztéssel vádolja a krematóriumot, és átadta a hamvakat a halottkém-i hivatalnak. A hivatal vezetője a véleményemet tudakolja.

A Côte des Neiges temető melletti vízmosásban száraz, kifehéredett koponyát találtak; alighanem egy régi sírból származik, de a fő halottkém szeretné, ha megerősíteném a feltételezést.

Pelletier arra kér, nézzem meg a csecsemőt, nem mutathatók-e ki rajta a kiéhezetség jelei. Ehhez mikroszkópos vizsgálatra lesz szükség: vékony csontrészeket kell megőrölni, megfesteni és tárgylemezre helyezni, hogy nagyító alatt elemezhessem a sejteket. A csecsemők csontjaira általában jellemző a gyors anyagcsere; nekem azt kell kiderítenem, nem feltűnően likacsosak-e, és mikroanatómiájukban nem észlelhetők-e a szokványostól eltérő átépülések.

Pelletier már elküldte a mintákat a szövettani laborba, én pedig majd megvizsgálom mind a röntgenfelvételeket, mind a csontvázat. Az utóbbiról azonban még le kell áztatni az elrothadt húst; a csecsemők csontjait nem lehet kifőzni, mert túlságosan törékenyek.

Egy szó, mint száz: egyelőre semmi sem sürget. Bízást kinyithatom Elisabeth Nicolet koporsóját.

A büfében vettem egy joghurtot meg egy hűtőszekrényből kiemelt szendvicset, majd lelifteztem a hullaházba, szóltam, hogy szállítsák a maradványokat a hármas terembe, és indultam átöltözni.

A koporsó egy méternél is rövidebb volt, még kisebb, mint ahogy emlékeztem rá. Bal oldala úgy elkorhadt, hogy a teteje besüllyedt. Lesöpörtem róla a laza földdarabokat, és készítettem néhány fényképet.

– Hozzak feszítőrudat? – kérdezte a küszöbről Lisa.

Mínthogy ez az eset nem tartozott az LML hatáskörébe, elvben egyedül kellett volna dolgoznom rajta, de számosan ajánlkoztak segítőtül. Úgy látszik, Elisabeth személye másokat is megbűvölt.

– Megkérnélek...

A fedél eltávolítása egy percbe sem telt. A fa omlósán puha volt, a szögek hamar engedtek. Amikor belülről is kiemeltem némi földet, kiderült, hogy az ólommal bélelt falak újabb fakoporsót zárnak magukba.

– De miért ilyen kicsi mind a kettő? – érdeklődött Lisa.

– Mert ez nem az eredeti koporsó. Elisabeth Nicolet-t a századforduló táján kihantolták, és újra temették, úgyhogy már csak a csontokat kellett elhelyezni.

– Gondolod, hogy valóban ő az?

Szúrós pillantást vettem rá.

– Szólj, ha bármire szükséged van.

Folytattam a föld kiemelését, mígnem a belső koporsó fedelét is megtisztogattam. Ezen nem volt emléktábla, viszont díszesebb volt a külsőnél: a hatszögletű külső szélekkel párhuzamosan finom faragású szegély futott végig rajta. A külső koporsóhoz hasonlóan ez is beroskadt, és tele volt földdel.

Húsz perc múlva visszajött Lisa.

– Ha röntgen kell – most egy ideig szabad vagyok.

– Lehetetlen, az ólombélés miatt – mondtam. – De éppen fel szeretném nyitni a belső koporsót.

– Semmi gond.

A fa most is puhának bizonyult, a szögek valósággal kicsusszantak a helyükről.

Föld és föld... De csak két marékra valót kellett kiemelnem, hogy megpillantsam a koponyát. Heuréka! Idehaza vannak!

Lassan előbukkant a csontváz. A csontok nem követték az anatómiai elrendezést: egymással párhuzamosan feküdtek, mintha egymáshoz kötözve kerültek volna a koporsóba. Az elrendezés azokra a régészeti lelőhelyekre emlékeztetett, ahol pályám elején dolgoztam. Mielőtt Kolumbusz megérkezett, bizonyos bennszülött csoportok állványokra tették a halottaikat, kivárták, amíg a csontok tiszták lesznek, aztán nyalábba kötözték s így temették el őket. Elisabethet is ilyesformán csomagolták el.

Annak idején imádtam a régészetet, és ez azóta sem változott. Szívből sajnáltam, hogy ilyen kevés időm jut rá, de az elmúlt évtizedben a pályám másképpen fordult. Mostanában mindenestül leköt a tanítás meg az igazságügyi antropológia. Ezúttal azonban, Elisabeth Nicolet-nak hála, rövid időre visszatérhetek a gyökereimhez, és mondhatom, örültem élveztem a lehetőséget.

Kiemeltem és elrendeztem a csontokat, szakasztott úgy, mint az előző napon. Szárazak voltak és törékenyek, de ez a halott még így is sokkal jobb állapotban volt, mint a tegnapi St. Jovite-i hölgy.

Amikor a csontokat leltárba vettem, kítűnt, hogy csupán egy lábközépcsont és hat ujjperc hiányzik. Ezek a föld átszitalása során sem kerültek elő; találtam viszont néhány metsző – és egy szemfogat, amelyeket visszahelyeztem a maguk üregébe.

Most is tartottam magam a szokásos eljáráshoz: kitöltöttem az űrlapot, éppúgy, mintha a halottkém megbízásából dolgoznék az eseten. Elsőnek a medencét vettem szemügyre. Női csontok – ehhez ezúttal kétség sem fért. A szeméremcsont ízesülései pedig harmincöt és negyvenöt év közötti életkorra utaltak. Örülhetnek majd a kedves nővérek.

Mialatt mértéket vettem a csöves csontokról, észrevettem, hogy a sípcsont elülső része, közvetlenül a térd alatt, rendhagyó módon ellaposodik. Gyorsan megnéztem a lábközépcsontokat is. A lábujjak és a lábfej találkozásánál ízületi gyulladás jelei mutatkoztak. Hurrá! A gyakran ismétlődő mozdulatok nyomot hagynak a csontvázon. Elisabeth hivatásával együtt járt, hogy hosszú éveket töltsön imával, kolostori cellája kőpadlóján térdelve. A térdekre nehezedő nyomás a lábujjak túlhajlításával párosulva pontosan olyan alakzatot eredményez, mint amelyet most megfigyelhettem.

Eszembe jutott valami más is, amit akkor vettem észre, amikor az egyik fogat kivettem a szitából. Felemeltem az állkapcsot. Az alsó fogsor valamennyi középső metszőfogának a rágó felszínén apró, de jellegzetes rovátka látszott. Amikor a felső metszőfogak is előkerültek, azokon ugyanezt a jelenséget tapasztaltam. Köztudott volt, hogy Elisabeth, amikor éppen nem imádkozott vagy nem levelezett, varrogatásnak szentelte az idejét. Hímzései most is ott függtek a falon a memphremagogi kolostorban. Éveken át húzkodta a fogai között a fonalat vagy a tút, és ez nyomot hagyott rajtuk. Csudára élveztem ezeket az egymást követő felfedezéseket!

Aztán arccal felfelé fordítottam a koponyát, és ekkor valami bekattant – megkésve, de annál elemibb erővel. Még akkor is csak álltam ott kiguvadt szemmel, amikor LaManche a helyiségbe lépett.

– No, megvan a szentje? – kérdezte, majd mellém lépett, és ránézett a koponyára. – *Mon Dieu...* – mormolta.

– Igen, a vizsgálat rendben halad. – Az irodámban voltam, és Ménard atyával beszéltem. A memphremagogi koponya parafagyűrűn állt a munkaasztalomon. – A csontok bámulatosan jó állapotban maradtak fenn.

– És meg tudja majd erősíteni, hogy ezek valóban Elisabeth Nicolet maradványai?

– Még néhány kérdést szerettem volna feltenni, atyám...

– Csak nincs valami probléma?

De igen. Probléma, az még lehet.

– Jaj, dehogy. Csak még néhány apró felvilágosításra lenne szükségem.

– Mégpedig?

– Vannak hivatalos papírok Elisabeth szüleiről?

– Az édesapját Alain Nicolet-nak hívták, az édesanyja pedig Eugénie Bélanger volt, a kor egyik népszerű énekesnője. A nagybátyja, Louis-Philippe Bélanger jeles orvos volt, tagja a városi tanácsnak.

– Értem. A születési bizonyítványa megvan?

Csend a vonal túlsó végén. Aztán a halk válasz:

– Azt nem sikerült megszereznünk.

– Tudják, hol született Elisabeth?

– Azt hiszem, Montrealban. A családja nemzedékek óta élt az országban. Anyai őse volt az a Michel Bélanger, aki 1758-ban, Új-Franciaország utolsó napjaiban vándorolt be Kanadába. A Bélanger család mindig tevékenyen részt vett a közügyekben.

– Értem. Nincs valamilyen kórházi jelentés, keresztelői igazolás vagy bármi, ami hivatalosan tanúskodna a nővér születéséről?

Ujabb szünet.

– Azóta eltelt százötven év...

– Vezették már akkor az anyakönyveket?

– Igen. Julienne nővér utánanézett. De hát ennyi idő alatt sok minden elkallódhat. Sok minden.

– Ez világos.

Néhány pillanatig mindketten hallgattunk. Már éppen el akartam köszönni, amikor megszólalt:

– Miért teszi fel ezeket a kérdéseket, dr. Brennan?

Haboztam. Korai még. Lehet, hogy tévedek. Az is lehet, hogy nem, de ez még egyelőre semmit sem jelent.

– Csak jól jött volna egy kis további háttér-információ.

Alighogy a kagylót letettem, megszólalt a telefon.

– *Oui, dr. Brennan.*

– Itt Ryan. – A hangjában feszültség vibrált. – Most már biztos, hogy gyújtogatás volt. És aki kitervelte, semmit sem bízott a véletlenre. A módszer amilyen egyszerű, olyan hatékony. Volfrámszálat kötöttek egy időkapcsolóhoz; biztosan maga is használ ilyen szerkentyűt, amikor fürdőkúrára utazik, hogy a lámpái ki-gyújljanak.

– Nem szoktam fürdőkúrára utazni, Ryan.

– Nem érdeklí a mondanivalóm?

Hallgattam.

– A szerkezet begyújtotta a volfrámszálat, így keletkezett a tűz, amely aztán berobbantott egy propángázpalackot. A legtöbb időkapcsoló megsemmisült, de néhányat sikerült megtalálnunk. A jelek szerint úgy voltak beállítva, hogy egymás után kapcsoljanak be, de hát mihelyt a tűz terjeszkedni kezdett, már semmi szükség nem volt rájuk; e nélkül is működött a gyújtóbomba-effektus.

– Végül is hány gázpalack volt?

– Tizennégy. Kinn az udvaron is találtunk egy időkapcsolót; az sértetlen volt. Alighanem selejt lehetett. Olyan bigyó, amelyet minden szerszámboltban kapni. Majd megnézzük, nincs-e rajta ujjlenyomat, de kevés az esély.

– És a gyorsító?

– Benzin, ahogy sejtettem.

– Miért volt szükség mind a kettőre?

– Mert valaki kurvára szerette volna, ha az egész kóceráj a levegőbe repül, és ki akart zárni minden üzemzavart. Nyilván úgy számított, hogy második nekifutásra már nem lesz módja.

– Ezt miből gondolja?

– LaManche-nak sikerült az egyik emeleti holttestből nedvmintákat venni. A toxikológusok csillagászati mennyiségű Rohypnolt találtak.

– Rohypnolt?

– Majd ő elmagyarázza, maradjon valami neki is. Liliomtiprók elixír-jének nevezik vagy ilyesvalaminek, mert az áldozat nem érzékeli, de hosszú órákra magatehetetlen lesz tőle.

– Tudom, mi a Rohypnol, Ryan, csak éppen meglepődtem. Nem olyan könnyű hozzájutni.

– Aha. Ebből talán ki lehet indulni. Amerikában és Kanadában tilos a forgalmazása.

Akár a kokainé, gondoltam.

– És még egy elég ciki részlet. A hálósobában nem holmi összeillő párocska feküdt. LaManche szerint a pofa huszoneves lehetett, a nő viszont ötven felé járt.

Erről már tudtam; LaManche a boncolás alatt az én véleményem is kikérte.

– És most?

– Visszamegyünk, hogy feltúrjuk a másik két épületet is. Változatlanul várjuk, hogy a tulajdonos hírt adjon magáról. Állítólag valamilyen remete, aki elásta magát a belgiumi erdőségekben.

– Sok szerencsét!

Rohypnol... A név mintha megpendített volna valamit az emlékezetem sejtjeiben, de amikor utána kutattam, a húr elpattant.

Megérdeklődtem, elkészültek-e már a mikroszkópos preparátumok Pelletier alultáplált csecsemőjének a csontjaiból. A szövettanon az egyik technikus közölte, hogy még nem, de holnapra meglesznek.

Ezután egy órán keresztül a jamaicai hamvakat tanulmányoztam. Az urna inkább lekvárosüvegre hasonlított; címkéjére kézzel firkantották rá az elhunyt és a krematórium nevét, valamint a hamvasztás időpontját. Észak-Amerikában nem szokásos az ilyen kiszérelés, de hát a Karib-tenger vidékének gyakorlatát igazán nem ismerhettem.

Egyetlen részecske sem volt nagyobb egy centiméternél. Érthető; a modern krematóriumokban használatos porlasztó eljárásokat kevés csontszilánk éli túl. Nagyító segítségével azért mégiscsak sikerült azonosítanom egyet-mást, így egy ép fülesontocskát is a háromból, sőt találtam néhány elgörbült fémdarabkát is, amelyek esetleg egy műfogsorhoz tartozhattak. Félretettem őket a fogász részére.

Rendes körülmények között egy felnőtt férfi testéből a hamvasztás és porlasztás után mintegy 3500 köbcentiméternyi hamu marad. Ebben az edényben mintegy 360 köbcenti volt. Rövid jelentést írtam, közölve, hogy az urna egy felnőtt ember hamvait tartalmazza ugyan,

ám azoknak csak mintegy a tizedét. Azonosítás, ha egyáltalán, csak Bergerontól remélhető.

Fél hétkor összeszedtem a holmimat, és elindultam haza.

6

Elisabeth csontjai változatlanul nyugtalanítottak. Amit felfedeztem, egyszerűen képtelenség – no de hiszen még LaManche is rögtön kiszúrta... Alig vártam, hogy végére járjak a dolognak, de hiába: másnap reggel már várt rám egy parányi csontváz a szövettani labor mosogatója mellett, és elkészültek a mikroszkópos tárgylemezek is, így aztán több órán át Pelletier csecsemő esetével foglalkoztam.

Mivel további megbízások nem futottak be, fél tizenegykor felhívtam Julianne nővért, hogy még alaposabban kifaggassam Elisabeth Nicolet-ről. Ugyanazokat a kérdéseket szegeztem neki, mint Ménard atyának – hasonló eredménnyel. Elisabeth „*pure laine*” volt – tősgyökeres québeci. Iratok azonban, amelyek közvetlenül dokumentálnák születését vagy leszármazását, sajnos nincsenek.

– És a kolostoron kívül, nővér? Egyéb irattárakat nem vizsgált át?

– Ó, dehogynem. Utánanéztem valamennyi érsekségi gyűjteményben. Hiszen az egész tartományban vannak levéltáraink és könyvtáraink. Számos kolostortól és rendháztól kaptam anyagot.

Ennek az anyagnak egy részét magam is láttam. Főleg levelekből és naplókából állt, amelyek utalásokat tartalmaztak Elisabeth családjára. Akadtak benne krónikaírói szárnypróbálgatások is, nem éppen erősek; a legtöbbje szájhagyomány útján fennmaradt és menet közben tovább cifrázott anekdotákra szorítkozott.

Elhatároztam, hogy más irányból közelítek.

– Ha jól tudom, a közelmúltig a születési bizonyítványokat egész Québecben az egyház kezelte... – Ezt az adatot Ménard atya osztotta meg velem.

– Úgy van. Néhány évvel ezelőttig...

– És Elisabethét mégsem lehetett megtalálni?

– Nem – felelte, majd néhány pillanatra elhallgatott. – Tudja, az évek során volt néhány tragikus tüzesetünk. 1880-ban a Notre-Dame

rend nővérei gyönyörű anyaházat építettek a Mount Royal lejtőjén, ám tizenhárom évvel később a ház sajnos porig égett. A mi anyaházunk is elpusztult 1897-ben. Minden ilyen esetben felbecsülhetetlen értékű iratok százai mentek veszendőbe.

Kis ideig mindketten hallgattunk.

– Nincs valami ötlete, nővér, hogy még hol másutt kereshetnék adatokat Elisabeth nővér születésével vagy a családjával kapcsolatban?

– Hát... talán próbálkozhatna a világi könyvtárakban. Esetleg a Történeti Társasághoz is fordulhat, vagy valamelyik egyetemhez. A Nicolet és Bélanger családok nem egy jelentős személyiséggel gazdagították Francia-Kanada történetét. Bizonyosra veszem, hogy számos történeti munka foglalkozik velük.

– Köszönöm, nővér. Megfogadom a tanácsát.

– A McGill Egyetemen dolgozik egy professzor, aki a mi irattárunkban is kutatott. Az unokahúgom jól ismeri. Az illető professzornak – hölgy különben – a vallási mozgalmak a szakterülete, de Québec történelmével is foglalkozik. Már nem is emlékszem, antropológus-e, történész vagy valami egyéb, de ő talán segíthet. – Némi tétovázás után még hozzátette: – No persze, ő más forrásokat használ, mint mi.

Ebben magam is bizonyos voltam, de inkább hallgattam.

– Emlékszik esetleg a nevére?

A szünet most még hosszabbra nyúlt. A vonal túlsó végéről más hangok is hallatszottak, mintha egy tó túlsó partjáról sodorná őket felém a visszhang. Valaki nevetett.

– Olyan rég volt már, hogy itt járt. Sajnálom. De ha kívánja, megkérdezhetem az unokahúgomat.

– Köszönöm, nővér. Nagyon hasznos útmutatást adott.

– Mít gondol, dr. Brennan, mikor végez a csontokkal?

– Hamarosan. Hacsak valami közbe nem jön, pénteken alighanem befejezem a jelentésemet. Leírom, milyen következtetésekre jutottam Elisabeth életkorával, nemével és bőrszínével kapcsolatban, közlöm a további megfigyeléseimet, és egybevetem őket mindazzal, amit a nővérről eddig is tudtunk. Önök aztán, ha a Vatikánhoz folyamodnak, még kiegészíthetik az anyagot belátásuk szerint.

– Jelentkezik majd?

– Ez csak természetes. Mihelyt elkészülök. – Az igazat megvallva máris elkészültem, és nagyjából tudtam, mi áll majd a jelentésemben. Voltaképpen miért nem avatom be őket most rögtön?

Elköszöntünk. Ahogy vonalat kaptam, újra tárcsáztam. A város túlsó végéről jött a válasz.

– Mitch Denton.

– Üdvözlöm, Mitch, itt Tempe Brennan. Még mindig maga a főguru a cégénél?

Amikor először jártam Montrealban, Mitch volt az, aki az antropológiai tanszék vezetőjeként felkért, hogy részidőben adjak órákat az egyetemen. A franciaországi paleolitikor volt a szakterülete.

– Hiába, nem bírok szabadulni tőlük. Nem volna kedve egy nyári kurzushoz?

– Nem, köszönöm. Inkább kérdezni szeretnék valamit.

– Csak bátran.

– Emlékszik arra a múlt századi ügyre, amelyikről beszéltem? Tudja, amelyikre az érsekség kért fel.

– A reménybeli szentre gondol?

– Ez az.

– Hát persze. Kész szenzáció; gondolom, élvezi, hogy annyira elüt a megszokott eseteitől. Nos, mi történt? Megtalálta?

– Meg. Csakhogy közben feltűnt nekem valami furcsaság, és szeretnék többet tudni az illetőről.

– Furcsaság?

– Mindenesetre olyasmi, amire nem számítottam. Szóval a helyzet az, hogy az egyik apáca megjegyezte: a McGillen dolgozik valaki, aki vallással és Québec történelmével foglalkozik. Mond ez magának valamit?

– Ó, de mennyire. Ez csak a mi kedves Daisy Jeanünk lehet.

– Daisy Jean?

– A külvilágnak dr. Jeanotte. A vallástörténet professzora, a hallgatók nagy patrónája.

– Kicsit konkrétan, Mitch, ha lehet...

– A neve Daisy Jeanotte. Hivatalosan a vallástörténeti tanszéken működik, de történelmi szemináriumokat is vezet. „Vallási mozgalmak Québecben”, „Régi és mai hitrendszerek” meg ilyesmi.

– Daisy Jean...? – kérdeztem újra.

– Á, ez csak afféle becenév, kebelbeliek között. Senki nem szólítja így.

– Miért?

– Néha – hogy a maga kifejezését vegyem kölcsön – kicsit furcsán viselkedik.

– Furcsán?

– Mindenesetre nem úgy, ahogy az ember számítana rá. Tudja, valahonnan a déli államokból jött.

Nem vettem tudomást a megjegyzésről. Mitch Vermontból települt át, és fáradhatatlanul ugratott délvidéki származásommal.

– Mit jelent az, hogy a hallgatók patrónája?

– Minden szabad idejét velük tölti. Programokat szervez nekik, velük utazik, lelki tanácsokat ad, a lakásán vacsoráztatja őket. Az ajtaja előtt sorban állnak a vigaszt és útmutatást keresők.

– Hiszen ez nagyszerű!

Mitch mondani akart valamit, de elharapta.

– Bizonyára.

– Mit gondol, tudhat valamit ez a dr. Jeanotte Elisabeth Nicolet-ről vagy a családjáról?

– Ha valakire, akkor Daisy Jeanre számíthat.

Feldiktálta a telefonszámot. Megbeszéltük, hogy hamarosan összefutunk.

A titkárnő közölte, hogy dr. Jeanotte egy és három között fogad a dolgozószobájában. Elhatároztam, hogy ebéd után felkeresem.

Ahhoz, hogy az ember felfogja, hol és mikor hagyhatja el Montrealban a kocsiját, városépítészeti diplomával felérő elemzőképesség szükségeltetik. A McGill Egyetem a város szívében terül el, így aztán még ha ki is derítjük, hol lehet parkolni, parkolóhelyhez jutni jószerevével reménytelen. Nagy nehezen találtam egy szabad helyet a Stanley úton; értelmezésem szerint itt április elsejétől december harmincegyedikéig, kilenc és öt között

engedélyezett volt a parkolás, kivéve keddenként és csütörtökönként déli egy és két óra között. Állandó parkolási engedélyt nem kérnek.

Addig tekergettem a kormányt, amíg ötödik nekifutásra sikerült beékelnem a Mazdát egy Toyota kisteherautó meg egy Oldsmobile Cutlass közé, ami a lejtős talajon nem is volt csekély teljesítmény. Mire kiszálltam, a hideg ellenére folyt rólam a víz. Ellenőriztem a lökhárítókat: még legalább hatvan centinyi szabad helyem maradt. Hát kell ennél több?

A hideg enyhült valamelyest, de a hőmérséklet szerény emelkedésével a levegő még nyirkosabb lett, és nyomasztóan nehezedett a városra. Az égnek rozsdás bádog színe volt, és ahogy leereszkedtem a Sherbrooke útra, majd keletnek fordultam, súlyos, nedves pelyhekben havazni kezdett. Az első pelyhek még elolvadtak a kövezeten, a többi már lerakódott, és lassan réteggé tömörült.

Felcaplattam a Mansfield úton, és a nyugati kapun léptem be az egyetem területére. Innen nézve alattam és fölöttem terült el a campus; a sötét kőépületek a Sherbrooke úttól a Docteur Penfield útig lépcsőzetesen helyezkedtek el. Emberek siettek el mellettem; vállukat behúzva védekeztek a nyirkos hideg ellen, közben vigyázva, nehogy könyveiket és csomagjaikat eláztassa a hó. Elmentem a könyvtár elé, majd a Redpath Múzeumot megkerülve kimentem a keleti kapun, aztán balra kanyarodva elindultam hegynek fel a rue Universityn; a lábikráim úgy sajgott, mintha legalább három mérföldet gyalogoltam volna a sarkvidéken. A Birks Hall előtt kis híján összeütköztem egy fiatalemberrel, aki leszegett fejjel csörtetett felém, és haját csakúgy, mint szemüvegét molypille nagyságú hópelyhek lepték el.

A Birks Hall, a maga neogót homlokzatával, székesegyházra emlékeztető hatalmas ablakaival, faragott tölgyfa falburkolataival és bútoraival, régi idők emlékét hordozza. Aki a kapun belép, suttogóra fogja a hangját; itt nem járja a más egyetemi épületekben megszokott hangos nyüzsgés, élénk tereferé. A hatalmas, kongó előcsarnok falairól zord férfiak néznek le az avatatlanokra, bölcsekhez illő fölényel és méltósággal.

A fal mentén sorakozó csizmákról olvadt hó csöpögött a márványpadlóra. Én is odaraktam a magamét, majd közelebről is

megnéztem a komor fenségű műalkotásokat. *Thomas Cranmer, Canterbury érseke*. Bravó, Tom; büszke lehetsz magadra. *John Bunyan, a halhatatlan álmodozó*. Változnak az idők. Ha valakit az én diákkoromban öncélú álmodozáson kaptak, rászóltak és megrótták, amiért nem figyel oda az órán.

Felmentem a lépcsőn. Az első emeletről két díszes faajtó vezetett a kápolnába, illetve a könyvtárba. A második emeleti előcsarnok pompája már fonnyadozott. A falakról és a mennyezetről itt-ott lepattogzott a festék, néhol egy-egy falicsempe helye is üresen tátongott.

Amikor felértem, megálltam, hogy kifűjjam magam. Különös, barátságatlan csend vett körül. Balról egy falmélyedésből kétszárnyú ajtó vezetett a kápolna karzatára. Ugyaninnen kétfelől, folyosók nyíltak, amelyeket fából faragott ajtók tagoltak. Én a kápolnán túli folyosón indultam el.

Balról az utolsó irodának nyitva volt az ajtaja, de odabenn senkit sem láttam. Az ajtón lévő táblán finoman cirádás betűkkel állt a „Jeanotte” név. Az iroda az enyémhez képest a Szent József Imaház méreteit idézte. Keskeny volt, de hosszú, túlsó végén harang formájú ablakkal, amelynek ólomüvegén át az igazgatósági épületre és a Strathcona orvosi-fogorvosi épületegyütteshez vezető útra lehetett látni. A padló tölgyfaléceit sárgásra koptatták a szapora léptű diákság egymást váltó nemzedékei.

A falak mentén húzódó polcok degeszre voltak tömve könyvekkel, újságokkal, füzetekkel, videokazettákkal, diakeretekkel, irat- és nyomtatványhalmokkal. Az ablak előtt fa íróasztal, tőle jobbra komplett számítógépes felszerelés.

Az órára néztem. Háromnegyed egy volt. Túl korán jöttem. Visszaosontam a folyosóra, és az ott kiakasztott fényképeket kezdtem nézegetni. A hittudományi kar végzős évfolyamait ábrázolták 1937-től kezdve. Merev pózok; csupa komor arc.

Már 1942-ig jutottam, amikor fiatal nő jelent meg a folyosón. Farmernadrágot és garbó nyakú pulóvert viselt; a pulóver alól kockás szövetblúz lógott a térdéig. Szőke haja az áll vonalában egyenesre volt nyírva, sűrű frufruja a szemöldökét takarta. Az arca festetlen volt.

– Segíthetek valamiben? – kérdezte angolul; ahogy oldalra hajtotta fejét, a frufru is félrebillent.

– Igen. Dr. Jeanotte-ot keresem.

– Dr. Jeanotte még nincs itt, de minden percben megjöhet. Az oktatási asszisztense vagyok. Miben állhatok rendelkezésére?

Gyors mozdulattal a jobb füle mögé simította a haját.

– Köszönöm, de ha lehet, megvárnám dr. Jeanotte-ot. Néhány kérdésem lenne hozzá.

– Hát – ahogy gondolja. Várja csak meg. Csak éppen... Tudja, dr. Jeanotte senkit nem enged be az irodába. – Rám nézett, majd a nyitott ajtóra, és zavartan hozzátette: – Át kellett mennem a másológéphez.

– Semmi baj. Majd megvárom idekinn.

– Ne, azt ne – lehet, hogy késni fog. Gyakran előfordul. Nem is...

– Megfordult, és idegesen pásztázta végig szemével a folyosót. – Leülhet az irodában is – újból hátrasöpörte a haját –, bár nem tudom, hogy ő mit szól majd hozzá.

Olyan tanácsalannak látszott, hogy meg akartam nyugtatni:

– Higgye el, nagyon szívesen maradok itt a folyosón.

A fiatal nő az ajkát harapdálva nyugtalanul pislogott, majd újra a hajával babrált. Kislányképe volt; még egyetemistának sem látszott.

– Mit is mondott, hogy hívják?

– Dr. Brennan vagyok. Tempe Brennan.

– Professzor?

– Igen, de nem itt. A *Laboratoire de Médecine Légale*-ban dolgozom.

– Az a rendőrséghez tartozik? – kérdezte, és a szeme közt redőbe gyűrődött a bőr.

– Nem. Az igazságügyi orvosi szolgálathoz.

– Értem. – Megnyalta a száját, majd az órájára nézett. Más ékszer nem volt rajta. – Hát akkor jöjjön be, és foglaljon helyet! Most már úgyis itt maradok. Csak a másológéphez kellett átmennem.

– Igazán nem szeretném, ha...

– Dehogy, nyugodtan. – Biccentett, hogy menjek utána, és belépett a helyiségbe. – Csak tessék.

Egy kis pamlagra mutatott. Leültem. A lány átment a helyiség túlsó végébe, és az újságok között kezdett matatni mintha új helyet keresne nekik.

Villanymotor duruzsolása hallatszott, a zaj forrása azonban láthatatlan maradt. Körülnéztem. Még nem jártam olyan helyiségben, ahol a könyvek ennyi helyet foglalnának el. Végigfuttattam a szemem a hozzám legközelebbiek címén.

A kelta hagyomány alapjai. A Holt-tengeri tekercek és az Új-testamentum. A szabadkőművesség titkai. A sámánizmus – az eksztázis ősi technikái. Az egyiptomi uralkodók rítusai. Peake Biblia-kommentárja. Egyházak amelyek megtévesztik a hívőket. A gondolkodás reformja és a totalitarizmus lélektana. Apokalipszis Wacóban. Amikor az idő megszűnik – profetikus áramlatok a modern Amerikában. A gyűjtemény meglehetősen eklektikusnak látszott.

Lassan vonzóldtak a percek. Az irodában kellemetlenül meleg volt; éreztem, ahogy a tarkóm felől utat tör magának a fejfájás. Levettem a dzsekimet.

A motor továbbra is duruzsolt.

Jobbra néztem. A szemem megakadt egy, a falra akasztott nyomaton. Meztelen gyermekek melegedtek a kandallónál, bőrük aranylón csillogott a tűz fényében. A kép alatt ez állt: „Fürdés után”, Robert Peel, 1892. A nagyanyám zeneszobájában láttam hasonlót.

Megint az órára néztem. Öt perc múlva negyed kettő.

– Mióta dolgozik dr. Jeanotte mellett?

A lány éppen az íróasztal fölé hajolt, de a hangomat hallva villámgyorsan kiegyenesedett.

– Hogy mióta? – kérdezett vissza zavarodottan.

– Talán az egyik végzős diákja?

– Nem, még nem vagyok végzős... – A háta mögül olyan szögben vetült rá a fény, hogy az arcát nem láthattam, de a teste csupa feszültség volt.

– Úgy hallottam, dr. Jeanotte nagyon sokat foglalkozik a hallgatóival.

– Miért kérdez ilyet tőlem?

Különös válasz.

– Puszta kíváncsiságból. Őszintén bámulom dr. Jeanotte-ot. Nekem valahogy soha nem jut rá időm, hogy a tantermeken kívül is találkozzam a diákjaimmal.

Úgy tűnt, ez a vallomás némiképp megnyugtatja.

– Dr. Jeanotte sokunk számára több mint tanár.

– Hogy jutott eszébe hittudományt tanulni?

A lány jó darabig hallgatott. Már azt hittem, végképp adós marad a válasszal, amikor megszólalt.

– Felvettem dr. Jeanotte szemináriumát – mondta lassan. – Így ismerkedtem meg vele. Tudja... – Újabb hosszú szünet. A lány arca továbbra is homályba merült. – Szóval nagy hatással volt rám...

– Mennyiben?

Újabb szünet.

– Rávezetett, hogy a jót keressem. És arra, hogy hogyan lehet megtalálni.

Nem tudtam, mit mondjak erre, de nem is kellett törnöm a fejem; a lány most már magától folytatta.

– Tőle tanultam meg, hogy nagyon sok válasz már írásba van foglalva, csak tudni kell, hogyan jussunk el hozzájuk. – Mélyet lélegzett, majd kifújta a levegőt. – Ez persze nem könnyű, sőt nagyon nehéz, de mindinkább megértettem, hogy micsoda káoszt teremtettek az emberek a világban, és hogy csak néhány ihletett, tisztán látó szellem...

Kissé elfordult, így most már látszott az arca. A szeme kitágult, a szája megfeszült.

– Dr. Jeanotte... Mi csak beszélgettünk...

Az ajtóban álló nő épp hogy százötvenkét centi magas lehetett, sötét haja hátul szoros kontyba volt fésülve. A bőre tojáshejszínű volt, éppolyan, mint mögötte a fal.

– Előtte a másológépnél voltam. Csak néhány másodpercre hagytam el az irodát.

A nő mozdulatlanul állt, és hallgatott.

– A vendég egy percre sem maradt egyedül az irodában. Azt nem engedtem volna... – A diáklány ismét az ajkába harapott, és lesütötte a szemét.

Daisy Jeanotte csak állt rezzenéstelenül.

– Néhány kérdést szeretne csak feltenni, dr. Jeanotte, ezért gondoltam, hogy semmi rossz nincs benne, ha itt várakozik. Orvoszakértő – tette hozzá remegő hangon.

Jeanotte nem nézett felém. Fogalmam sem volt, mi történik itt.

– Át- átrendeztem az újságokat. Csak közben beszélgettünk egy pár szót. – A lány szája fölött kiütött az izzadság.

Jeanotte arca még néhány pillanatig üres maradt, aztán lassan rám irányította a tekintetét.

– Kissé alkalmatlan időt választott, Miss...? – Lány hangsúllyal beszélte az angolt. Tennessee? Vagy talán Georgia?

Felálltam.

– Dr. Brennan.

– Akkor hát dr. Brennan.

– Elnézést kérek, amiért nem jelentkeztem be. Az asszisztense azt mondta, most van a fogadóórája.

Hosszan, vizslatón méregetett. Mélyen ülő szeme volt, a szivárványhártya már-már a színtelenségig fakó, amit még inkább kiemelt a sötétre festett szempilla és szemöldök. Tömött haja is természetellenesen mélyfekete volt.

– Hát ha már itt van... – mondta végül. – Mit óhajt?

Továbbra is ott állt mozdulatlanul az ajtóban. Daisy Jeanotte-nak ritka tehetsége volt hozzá, hogy egy pillanatra se billenjen ki rezzenéstelen nyugalomból.

Elmagyaráztam, hogy Elisabeth Nicolet-val foglalkozom, elmondtam, mit tudtam meg Julienne nővértől. Arról, hogy miért érdekel mélyebben az ügy, nem beszéltem.

Jeanotte néhány pillanatig gondolkodott, majd ránézett oktatási asszisztensére, aki egyetlen szó nélkül letette az újságjait, és kiosont a helyiségből.

– Meg kell, hogy bocsásson az asszisztensnek; kissé egzaltált. – Jeanotte halkán felnevetett, és megrázta a fejét. – De nagyon tehetséges.

Leült velem szemben. Én is visszaültem a pamlagra.

– Ezeket az órákat általában a hallgatóimnak tartom fenn, de úgy látszik, ma elmaradnak. Kér egy kis teát? – A hangja mézesen

dallamos volt; odahaza, a déli countryklubokban beszélnek így a hölgyek.

– Nem, köszönöm. Most ebédeltem.

– Szóval maga orvos-szakértő?

– Nem egészen. Igazságügyi antropológus vagyok. Tanítok Charlotte-ban, az észak-karolinai egyetemen, itt pedig a halottkémi hivatal konzultánsaként dolgozom.

– Charlotte nagyon kedves város. Gyakran volt dolgom arrafelé.

– Köszönöm. A mi campusunk teljesen modern, egész más, mint a McGill. Irigylem ezért a szép irodáért.

– Valóban hangulatos. A Birks 1931-ben épült, eredetileg a Hit Csarnoka néven, és a Teológiai Főiskolák Egyesülésének a birtokában volt; 1948-ban vette csak át a McGill. Tudja, hogy a teológia volt az egyik legrégebbi kar a McGillen?

– Nem, erről nem hallottam.

– No persze ma már hit- és vallástudományi karnak nevezik...

Átvette egymáson a lábát, és hátradőlt a széken. A színtelen szempárban volt valami nyugtalanító. – Szóval a Nicolet család érdekli.

– Úgy van. Különösen Elisabeth születési helyét szeretném felderíteni, meg azt, hogy a szülei mivel foglalkoztak akkoriban. Julienne nővér nem tudta megszerezni a születési bizonyítványát, de váltig állítja, hogy Montrealban jött a világra. Ő javasolta, hogy forduljak magához útbaigazításért.

– Julienne nővér... – Ismét felnevetett; a nevetése úgy hangzott, mintha víz csobogna sziklák között. Aztán elkomolyodott. – Sok mindent összeírtak a Nicolet és a Bélanger családok tagjairól, sőt ők maguk is gyakran fogtak tollat. A könyvtárunkhoz rendkívül gazdag történeti irattár tartozik; onnan sok mindent előbányászhat. Javasolhatom továbbá a Québeci Tartományi Levéltárat, a Kanadai Történeti Társaságot, valamint a Kanadai Állami Levéltárat. – Lány, délies beszédmódja most már-már gépies kopogásra váltott. Diáknak éreztem magam, aki valamilyen kutatási témához kér tanácsot. – Aztán itt vannak a folyóiratok is, amelyekbe érdemes belenézni. A *Kanadai Történeti Társaság Közlönye*, a *Kanadai Évkönyv*, a *Kanadai Levéltári Közlöny*, a *Kanadai Történelmi Szemle*, a *Québeci*

Irodalmi és Történeti Társaság Közleményei, a Québec Tartomány Levéltári Közlönye vagy a Kanadai Királyi Társaság Közleményei. – Mintha egy magnószalag forgott volna... – No és vannak persze szakkönyvek is, száz meg száz. Ami engem illet, ebben a korszakban nem vagyok igazán járatos.

Az arcom elárulhatta, mi jár a fejemben.

– Ne vágjon ilyen csüggedt képet. Csak némi türelem kell a dologhoz.

Soha nem jutna rá időm, hogy ilyen töméntelen anyagon átrághassam magam. Inkább új irányból próbálkoztam.

– Nem ismeri véletlenül Elisabeth születésének körülményeit?

– Alig. Amint már utaltam rá, ezzel a korszakkal nem foglalkoztam. Természetesen tudom, kiről van szó; azt is tudom, mi mindent tett az 1885-ös himlőjárvány idején. – Néhány másodpercre elhallgatott, hogy minél gondosabban válogathassa meg a szavait. – Az én kutatásaim azonban nem a hagyományos egyházakra irányulnak; általában a messianisztikus mozgalmakkal és az új vallási rendszerekkel foglalkozom.

– Québec területén?

– Nem feltétlenül – válaszolta, majd visszakanyarodott a Nicolet családhoz. – A családot annak idején széles körben ismerték, úgyhogy sok érdekeset találhat a régi újságcikkekben is. Akkoriban négy angol nyelvű napilap létezett: a *Gazette*, a *Star* a *Herald* meg a *Witness*.

– A könyvtárban megvannak?

– Természetesen. És ott volt még a francia sajtó is: a *La Minerve*, a *Le Monde*, a *La Patrie* és a *La Presse*. Ezek kicsit szegényebbek és ezért soványabbak is voltak, mint az angol nyelvűek, de szinte bizonyos, hogy születési híreket azért mindegyik közölt.

A sajtójelentésekre eddig nem gondoltam. Ez a terület valahogy kezelhetőbbnek tűnt.

Dr. Jeanotte elmagyarázta, hol találom az újságokról készült mikrofilmeket, és megígérte, hogy majd összeírja számomra a többi forrást. Kis ideig egyéb témákról beszélgettünk. Mivel érdeklődést mutatott a munkám iránt, beavattam néhány részletbe. Aztán futólag egybevetettük közös élményeinket, elvégre mind a ketten női

professzorok voltunk a férfiak uralta egyetemi berkekben. Hamarosan aztán beállított egy hallgató. Jeanotte az órájára nézett, majd felmutatta öt ujját. A fiatal lány visszavonult.

Ugyanabban a pillanatban álltunk fel. Megköszöntem a segítséget, felvettem a dzsekimet és a sapkámat, nyakamra csavartam a sálát, és elindultam az ajtó felé. Félúton megállított.

– Követ valamilyen vallást, dr. Brennan?

– Római katolikusnak neveltek, de jelenleg nem tartozom semmilyen egyházhoz.

A riasztó szempár az enyémbe mélyedt.

– Istenben hisz?

– Vannak időszakok, dr. Jeanotte, amikor a holnapi napban sem hiszek.

Ezután betértem a könyvtárba, ahol egy órán át böngészem a történeti munkák katalógusát, különös tekintettel a mutatókra: előfordul-e bennük a Nicolet vagy a Bélanger név. Mindkettővel több helyütt is találkoztam; kikértem a szóban forgó könyveket, és átfutottam a megfelelő részeket. Szerencsére egyetemi oktatóként itt is megillettek bizonyos kiváltságok.

Mire elhagytam az egyetemet, már sötétedett. Változatlanul havazott; a gyalogosok vagy a kocsiútra kényszerültek, vagy óvatosan araszoltak a járda kitaposott, keskeny ösvényein, nehogy havat kelljen taposniuk. Egy párocska mögé szegődtem; a lány ment elől, utána a vállába kapaszkodva a fiú. Csípőjüket ringatva egyensúlyoztak a hómentes csapáson; hátizsákjuk szíjai velük himbálóztak. A lány néha megállt, hogy elfogjon a nyelvével egy hópíhét.

Ahogy alkonyodott, a levegő is lehűlt. A kocsimhoz érve láttam, hogy a szélvédőt vékony jégréteg borítja. Apránként lefeszegtettem a jégkaparóval, közben átkozva magam azért a nyughatatlan vándorösztönömért. Mindenki, akibe csak egy csöppnyi józan ész szorult, a tengerparton strandol.

Hazáig rövid volt az út. Vezetés közben lejátszottam magamnak a dr. Jeanotte irodájában látott jelenetet, és igyekeztem megfejteni a titkárnő különös viselkedését. Miért volt vajon ennyire ideges? Mintha nemcsak tisztelné Jeanotte-ot – ami végtére természetes egy diák részéről –, hanem félne is tőle. Háromszor hozta szóba, hogy a másológépnél akadt dolga – holott, amikor a folyosón összefutottunk, nem volt nála semmilyen papír. Most jöttem rá, hogy még a nevét sem árulta el.

Ezután magán Jeanotte-on tündöttem el. Hűvös nyugalmán látszott: megszokta, hogy bármilyen hallgatóság előtt ő van főlényben. Felidéztem átható tekintetét, amely oly kiáltó ellentétben volt alacsony természetével, lágy, dallamosan vontatott beszédével. Mialatt beszélünk, engem is a diáklány szerepébe szorított. Vajon mivel érte el ezt? Csakhamar megfejtettem. Daisy Jean az egész beszélgetés alatt egy pillanatra sem vette le arcomról a szemét, tekintete végig fogva tartotta az enyémet. És ha ehhez még hozzávesszük szeme kísérteties színtelenségét – nos, ez a két tényező együtt bárkit megzavarhat...

Otthon két üzenet várt. Az első hallatán enyhe szorongásom támadt. Harry beiratkozott a tanfolyamra, hogy felcsapjon a modern lelki higiéné gurujának.

A második üzenettől egész valómat dermesztő fagy járta át. Ahogy végighallgattam, gépiesen bámultam a kert fala mentén egyre vastagodó hóréteget. Az újonnan jött pihék a maguk szűzi fehérségében úgy rakódtak a már megszurkült alapra, mint újszülött ártatlanság az elmúlt év bűneire.

„Brennan, ez fontos. Ha otthon van, vegye fel a kagylót! – Szünet. – Újabb fejlemények a St. Jovite-i ügyben. – Ryan hangján mélységes levertség érződött. – Amikor felhánytuk a melléképületeket, az egyik lépcső mögött négy újabb holttestet találtunk. – Éreztem, ahogy letüdözi a füstöt, majd lassan kiengedi. – Két felnőttet és két kisbabát. Nem égtek meg, de a látvány hátborzongató. Még nem találkoztam hasonlóval. Részletekbe nem kívánok bocsátkozni, de annyi tény, hogy új meccs áll előttünk, és az ember már most is hányni szeretne tőle. Holnap majd beszélünk.”

7

Az undor nemcsak Ryant viselte meg. Találkoztam már meggyötört, kiéhezett gyerekekkel. Láttam olyanokat, akiket véresre vertek, megerőszakoltak, megfojtottak, ledobtak valahonnan – de az, amit a St. Jovite-ban talált csecsemőkkel műveltek, minden képzeletet felülmúlt.

Az éjjel másoknál is megszólalt a telefon. Mire negyed kilenckor megérkeztem, az SQ székháza előtt már felsorakoztak a közvetítőkocsik; ablakuk bepárasodott, a kipufogók hullámokban okádták a gázt.

Bár a munkaidő általában fél kilenckor kezdődik, a nagy boncteremben már lázas tevékenység zajlott. Ott volt Bertrand, az SQ több más nyomozójával és az LSI, a *Section d'Identité* egyik fényképészével egyetemben. Ryan még nem futott be.

Javában tartott a külső vizsgálat; a sarokban lévő íróasztalon egy sorozat polaroid kép hevert. A holttest ez idő szerint a röntgenen volt. Amikor beléptem, LaManche, aki éppen jegyezgetett, felnézett a papírról.

– Jó, hogy itt van, Temperance. Lehet, hogy a csecsemők korának meghatározásához szükségem lesz magára.

Bólintottam.

– És az is lehet, hogy valamilyen szokatlan... – hosszú borzebképe megfeszült, ahogy a megfelelő szót kereste – ...eszközzel lesz dolgunk.

Ismét bólintottam, majd indultam átöltözni. A folyosón Ryanba ütköztem; rám mosolygott, és bágyadtan intett. A szeme könnybe lábadt, orra-arca cseresznyepiros volt, mintha nagyot gyalogolt volna a hidegben.

Az öltözőben igyekeztem felvértezni magam az elkövetkezőkre. Két meggyilkolt csecsemő már önmagában is éppen elég iszonyatos. Mit érthetett LaManche szokatlan eszközön?

Mindig is nehezen birkóztam meg az olyan esetekkel, amelyek gyerekeket érintenek. Amikor a lányom még kicsi volt, minden

gyerekgyilkosság után szinte leküzdhetetlen ingert éreztem, hogy magamhoz pányvázzam, és egy pillanatra se tévezzem szem elől.

Katy ma már felnőtt, de a halott gyermekek látványától továbbra is borzadok. A gyermekeknél nincs sebezhetőbb, ártatlanabb, gyanútlanabb áldozat. Ha meglátom őket a hullaházban, minden alkalommal belesajdul a szívem. Mintha az emberiség elfajulásának pöre igazságával szembesülnék. És a részvét csekély vigaszt kínál.

Amikor visszamentem a boncterembe, azt hittem, munkára kész vagyok. Aztán megláttam a csöpp testet a rozsdamentes acél lapon.

Olyan, mint egy játék baba – ez volt az első benyomásom. Életnagyságú latexbábu, amely olyan régi, hogy megszurkült. Gyerekkoromban nekem is volt ilyen babám: rózsaszínű újszülött csecsemő, amelyből édeskés gumiszag áradt. Az ajka közötti kis kerek lyukon át etettem, és ha kifolyt belőle a víz, tisztába tettem.

Csak hogy ez nem játék baba volt. A hasán feküdt, két karja a test mellé hajlítva, a parányi ujjak ököllé görbülve. A farpofák laposak voltak, a szürkés-lilás hátat fehér sávok hálózta be. A kis fejét finom, pihés vörös haj borította. Meztelen volt; csak jobb csuklóját fogta körül parányi kockákból álló karperec. A bal lapocka mellett két seb látszott.

A szomszédos asztalon kis flanel hálósák feküdt, amelyből kék és piros teherautó mosolygott elő. Mellette szennyes pelenka, a lábak közt bekapcsolható pamut ingecske, hosszú ujjú kötött kabát és egy pár fehér zokni. Minden csupa vérfolt.

LaManche magnóra beszélt.

„Bébé de race blanche, bien développée et bien nourrie...”

Jól fejlett és jól táplált, gondoltam, csak éppen halott. Felhullámzott bennem az iszonyat.

„Le corps est bien préservé, avec une légère macération épidermique...”

Az apró holttestre meredtem. Semmi kétség, jó állapotban volt, épp csak a kezeken horzsolódott fel kissé a bőr.

– Önvédelmi sérüléseket nyilván nem kell keresnünk...

Ezt Bertrand mondta, aki időközben odalépett mellém. Elengedtem a fülem mellett a megjegyzését. Most éppen nem voltam hullaházi szellemességekre hangolva.

- Van egy másik is, a hűtőben – folytatta.
- Igen, már tudjuk – mondtam élesen.
- Jó, jó, de hát az ég szerelmére, még csak csecsemők!

Ránéztem, és egy pillanatra belém nyilallt a büntudat. Bertrandnak eszében sem volt, hogy humorizáljon. Úgy festett, mint aki a saját gyereket gyászolja.

– Kisbabák... Akiket valaki elpusztított, és aztán a pincébe dugott. Hidegvérűen, mint a cserbenhagyó gázoló. Csak ez még sokkal borzalmasabb. Mert a disznó alighanem még ismerte is őket.

– Ezt miből gondolja?

– Mert így logikus. Két gyerek és két felnőtt – minden bizonnal a szülők. Valaki az egész családot kiirtotta.

– És álcázásul gyújtotta fel a házat?

– Elképzelhető. – Akkor is lehetett idegen.

– Lehetett, de kétlem. Várjon, majd meglátja... – Ismét a boncasztal felé fordult, kezét szorosan összekulcsolva a hátán.

LaManche abbahagyta a diktálást, és valamit mondott a boncsegédnek. Lisa odahozta a pultról a mérőszalagot, és hosszában kihúzta a kis test fölött.

„*Cinquante-huit centimètres.*” Ötvennyolc centiméter.

Ryan, karját a mellén összefonva, a helyiség túlsó oldaláról követte az eseményeket. Jobb keze hüvelykujjával idegesen kaparászta tweedzakója bal ujját. Láttam, ahogy időnként megfeszül az állkapcsa. Ádámcsutkája idegesen rángott.

Lisa körültekerte a mérőszalagot a baba fején, mellén és hasán, sorra diktálva a méreteket, majd felemelte a testet, és rátette a függőmérlegre, amely általában az egyes szervek mérésére szolgál. Az edény kilengett, Lisa gondosan megállította. Szívszaggató látvány volt. Halott kisgyermek rozsdamentes acél bölcsőben...

„Six kilos.”

A baba mindössze hat kilót nyomott. Tizenhárom fontot. LaManche szalagra diktálta a súlyt is, Lisa pedig visszahelyezte a boncasztalra a kis testet. Amikor hátrább lépett, elállt a lélegzetem. Bertrand-ra néztem, de ő a cipőjét bámulta.

Kisfiú volt. A hátán feküdt, lábszára és lábfeje az ízületeknél élesen meghajlott. Kerek gombszeme tágra nyílt, a szivárványhártya

füstszürkének látszott. A feje félrebillent, a dundi kis arc félig a bal kulcscsonton nyugodott.

Az arc alatt a mellen akkora lyuk tátongott, mint az öklöm. Szaggatott széle volt, és sötétlilás kerete. Az üreget sugarasan szétfutó, egykét centiméter hosszú vágások vették körül, némelyik mélyebb, mások felületesek. Helyenként a vágások L vagy V alakban metszették egymást.

Önkéntelenül a melleimhez kaptam, a gyomrom görcsbe rándult. Bertrand-ra néztem, de nem jött ki hang a torkomon.

– Hát el lehet ezt hinni? – kérdezte tompán. – A disznó kivágta a szívét.

– Nincs is meg? Bernard a fejét ingatta. Nagyot nyeltem.

– És a másik?

Bernard csak rázta a fejét.

– Ha azt hiszi, ennél rosszabb már nem jöhet, majd megtudja, mekkorát tévedett.

– Úristen... – Mintha kihúlt volna az egész testem. Csak azt az egyet reméltem, hogy amikor a csonkításra sor került, a gyermekek nem voltak öntudatuknál.

Ryanra pillantottam, aki kifejezéstelen arccal meredt az asztalra.

– És a két felnőtt?

Bertrand most is a fejét rázta.

– Úgy fest, hogy összeszurkálták őket és felmetszették a torkukat, de a belső szerveikhez nem nyúltak...

LaManche tovább dünnyögött; most a sérülések külső ismérveit mondta magnóra. Nem is kellett odahallgatnom; tudtam, mit jelent a vérömleny. A szövetek roncsolódása csak akkor jár bevérzéssel, ha még kering a vér. A baba – azaz a babák még éltek, amikor a testüket felvágták.

Lehunytam a szemem. Szerettem volna kirohanni innen. Szedd össze magad, Brennan! Tedd, ami a dolgod.

Átmentem a másik asztalhoz, hogy szemügyre vegyem a ruhadarabokat. Olyan kicsike volt minden és annyira ismerős. Néztem a hálósákokat, a hozzá erősített kis zoknit, a puha, bolyhos gallért és kézelőt. Katy legalább egy tucat hasonlót nyúlt el. Még emlékeztem, ahogy ki-be pattintottam a kapcsokat, amikor pelenkáltam – milyen

bolondul rúgkapált azzal a dundi kis lábával! Hogy is hívják ezeket a kapcsokat? Van valami különleges nevük. Törtem a fejem, de nem tudtam összpontosítani. Lehet, hogy ez egyfajta öntudatlan védekezés volt, hogy elszakadjak a magánjellelű gondolattársításoktól, és végezzem, amiért itt vagyok, mielőtt sírva fakadnék vagy egyszerűen magatehetetlenné válnék.

A pici a bal oldalán fekvé vesztette a legtöbb vért. A hálósák jobb válla és ujjá itt-ott vérfoltos volt, de a bal oldalát teljesen átitatta a vér; a flanel mindenütt tompa vörös és barnás árnyalatokat öltött. Hasonló látványt nyújtott a kis ing és a kötött kabát is.

– Három réteg ruha – motyogtam csak úgy a levegőbe. – És a zokni.

Bertrand is ájtött az asztalhoz.

– Valakinek gondja volt rá, hogy a gyereket melegen tartsa.

– Így valahogy... – bólintott Bertrand.

Ahogy meredtünk a ruhákra, Ryan is odalépett. Minden ruhadarabon ott volt, a mellkasi seb másolataként, az a csipkés szélű lyuk, körülötte a szétfutó kis vágásokkal.

Ryan szólalt meg elsőnek.

– A gyerek végig fel volt öltözve.

– Úgy van – mormolta Bertrand. – A gazember nem zavartatta magát a ruhától. Így is végrehajtotta a maga szörnyűséges kis rítusát.

Én egy szót sem szóltam.

– Temperance, kérem – mondta LaManche –, hozzon egy nagyítót, és jöjjön ide! Találtam valamit.

Körülálltuk a patológust, aki a gyerek mellén tátongó lyuk alatt, kissé balra, valamilyen elszíneződésre mutatott. Amikor átnyújtottam neki a nagyítót, közelebb hajolt, megvizsgálta a sérülést, aztán visszaadta az üveget.

Amikor én is keresztülnéztem rajta, úgy éreztem, mintha főbe kólintaná. A kis seb rajzolata nem volt szabálytalan, ahogy elvárható lett volna. A nagyító alatt határozott körvonalak tűntek elő: középpütt valamilyen keresztminta, hurokkal a végén, körülötte pedig négyyszögletes, csipkézett keret. Továbbadtam a nagyítót Ryannak, és kérdőn néztem LaManche-ra.

– Ezt a sebet tudatosan választott minta szerint ejtették. A szövetet meg kell őrizni, Temperance. Dr. Bergeron ma nincs benn, úgyhogy hálás lennék, ha segítene.

Marc Bergeron, az LML fogásza sajátos technikát dolgozott ki a lágy szövetek sebeinek kiemelésére és rögzítésére. Eredetileg az a szándék vezette, hogy a nemi erőszak áldozatainak testéből emelje ki a harapások nyomait, de a módszer tetoválások és jellegzetes formájú bőrsérülések kimetszésére és megőrzésére is alkalmasnak bizonyult. Százszor is láttam, ahogy Marc elvégzi a műveletet, nemegyszer segédkeztem is neki.

Átmentem az egyes boncterembe, az egyik szekrényből kivettem Bergeron felszerelését, majd visszamentem a kettesbe, és egy gördülő rozsdamentes acél állványra terítettem az eszközöket. Mire felhúztam a kesztyűt, a fényképész végzett a munkájával, és LaManche is felkészült. Bólintott, hogy kezdhetem. Ryan és Bertrand nézte, mi történik.

Egy műanyag üvegből kimértem ötkanálnyi rózsaszínű port és áttettem egy üvegflióba, majd húsz köbcentiméternyi átlátszó, folyékony monomert adtam hozzá, és felkavartam. Egy percen belül az oldat rózsaszín, gyurmaszerű masszává szilárdult. Gyűrűvé formáztam, és rátettem a kis mellkasra, úgy, hogy körülfogja a sebet. Az akrilát égette az ujjam, amikor a helyére nyomkodtam.

Hogy gyorsítsam a megkötést, nedves ruhát tettem a gyűrűre, aztán vártam. Nem egészen tíz perc alatt az akrilát lehült. Egy tubusból áttetsző folyadékot nyomtam a gyűrű köré.

- Ez mi? – kérdezte Ryan.
- Cián-akrilát.
- Tisztára ragasztószaga van.
- Az is.

Óvatosan megmozgattam a gyűrűt, hogy lássam, megszáradt-e már a ragasztó. Még egy kis nyomkodás, még néhány másodpercnyi várakozás, és a gyűrű megtapadt. Ráírtam a dátumot, az esetszámot és a hullaházi számot, és megjelöltem a baba melléhez viszonyított elhelyezkedését is: jobb, bal, alul, felül.

- Készen vagyok – mondtam, és hátrább léptem.

LaManche szikével metszette körbe az akrilátgyűrűn kívüli bőrfelületet, olyan mélyen, hogy az alatta lévő zsírszövetet is átvágja. Amikor a gyűrű végre szabaddá vált, olyan szorosan ölelte körül a kis sebet, mintha kerek, rózsaszínű keretre miniatűr festményt feszítenének. Odatartottam egy átlátszó folyadékkal tele tartályt, LaManche pedig belecsúsztatta a preparátumot.

– Hát ez micsoda? – A kérdés ismét Ryantól eredt.

– Tízszázalékos puffertolt formalinoldat. Tíz-tizenkét órán belül a szövet fixálódik. A gyűrű gondoskodik róla, hogy megőrizze a formáját, így aztán később, ha meglesz a fegyver, összehasonlíthatjuk a sebbel, hogy bizonyítható-e a kapcsolat. No meg persze ott lesznek a fényképek is.

– Az miért nem elég?

– Ezzel szükség esetén az átvilágítás is elvégezhető.

– Miféle átvilágítás?

Nem sok kedvem volt az ismeretterjesztő szemináriumhoz, így minél egyszerűbb magyarázatra szorítkoztam.

– Ha a szöveteket megfelelően átvilágítjuk, kiderül, mi megy végbe a bőr alatt. Sokszor olyan részletek kerülnek elő, amelyek a felszínen nem láthatóak.

– Mit gondol, mivel ejtették a sebet? – Ezúttal Bertrand érdeklődött.

– Fogalmam sincs – feleltem, majd lezártam a tartályt, és odaadtam Lisának. Közben egyszer csak határtalan szomorúság áradt el rajtam. Nem tudtam leküzdeni az ingert: megfogtam és felemeltem a parányi kezét. Puha volt és hideg. Elforgattam a csukló körüli vékony szalagot, elolvastam a rajta levő betűket.

M-A-T-H-I-A-S.

Ó, Mathias... Annyira fáj érted a szívem...

Amikor felnéztem, elkaptam LaManche tekintetét. Szemében mintha ugyanilyen kétségbeesett fájdalom tükröződött volna. Aztán hátrább léptem, ő pedig nekilátott a belső vizsgálatnak, hogy kiemelje és felküldje elemzésre a gyilkos által megsértett csontok végeit, bár sok eredményre nem számíhattunk. Még soha nem vizsgáltam fegyvernyomokat ilyen fiatal áldozaton, de annyit sejtettem, hogy a parányi csecsemőbordákon aligha maradnak értékelhető sérülések.

Lehúztam a kesztyűm, és Ryanhoz fordultam. Lisa közben Y alakú bemetszést ejtett a gyermek mellkasán.

– Itt vannak a helyszíni felvételek?

– Csak a tartalékok.

Nagy barna borítékot nyújtott át. Kivettem belőle a polaroidsorozatot, és az íróasztalhoz vittem.

Az első a St. Jovite-i hegyi lak legnagyobb melléképületét ábrázolta. Tervezője ugyanolyan olcsó alpesi stílust alkalmazott, mint a főépületnél. A következő képet már az épületen belül vették fel, egy lépcső tetejéről. A lépcső keskeny volt és sötét; látszott az oldalfalakhoz rögzített fakorlát és a fokok szélein felhalmozott kacat.

Néhány további kép a pincét ábrázolta különböző szögekből. A helyiség elég homályos volt; csak a mennyezet közelében elhelyezett négyyszögletes kis ablakokon szivárgott be némi fény. Linóleumpadló, göcsörtös fenyőfa falak. Mosdótálak. Bojler. Mindenféle limlom.

A következő képek először a bojlerre, majd a bojler és a fal közötti térségre közelítettek. A fülkeszerű részben, úgy látszott, ócska szőnyegetek és műanyag zsákokat tároltak. A további képeken ezek a tárgyak már a linóleumpadlón sorakoztak, először sértetlenül, utána kibontva, hogy a tartalmuk is lássék.

A két felnőttet először jókora, átlátszó plasztikfóliákba csomagolták, majd pokrócba csavarva dugták a bojler mögé. A holttestek alhasa felduzzadt, és a bőrükön is sérülések látszottak, de máskülönben jó állapotban voltak. Ryan a hátam mögé került.

– A bojler valószínűleg ki volt kapcsolva – jegyeztem meg, és odaadtam a megfelelő képet. – Ha működik, a melegben erősebb lett volna a bomlás.

– Feltevésünk szerint ez az épület használaton kívül volt.

– Akkor mi célt szolgált?

Ryan válasz helyett csak rántott egyet a vállán. Visszahajoltam a képek fölé.

A férfi is, a nő is mezítláb volt, de máskülönben teljesen fel voltak öltözve. A torkukat elvágták; a vér átítatta ruházatukat, és a műanyag fólián is foltokat ejtett. A férfi fél keze a magasba emelkedett; a tenyerét mély vágások barázdálták. Jellegzetes önvédelmi sérülések. Védekezett. Vagy a családját akarta megmenteni.

Ó, én édes istenem... Egy másodpercre ismét lehunytam a szemem.

A csecsemőkkel a gyilkos nem bajlódott ilyen sokat. Őket csak fóliába csomagolta, szemeteszsákba dugta, majd mindkettőt begyömöszölte a két felnőtt fölé.

Néztem az apró kezeket, a gödröcskés ujjperceket. Bertrand jól mondta: a babakon valóban nem voltak önvédelmi sérülések. A düh egybevegyült bennem a fájdalommal. Felnéztem Ryanra.

– Azt akarom, hogy kapják el ezt a vadállatot.

– Még jó.

– Azt akarom, hogy maga kapja el, Ryan. Komolyan beszélek. Még mielőtt egy újabb lemészárolt kisbaba feküdne itt. Mire vagyunk jók, ha ennek sem bírunk a végére járni?

Az elektromosan kék szempár keményen állta a pillantásom.

– Elkapjuk, Brennan. Efelől ne legyen semmi kétsége.

A nap hátralévő részében ide-oda lifteztem az irodám és a boncterem között. Mivel mind a négy áldozattal LaManche foglalkozott, tudtam, hogy a boncolásokhoz legalább két napra lesz szükség. Ha egy gyilkossági ügyben több áldozat van, megszokott, hogy mind ugyanahhoz a patológushoz kerüljön. Így az eredmény egységesebb, áttekinthetőbb lesz, és ha az ügy tárgyalásra kerül, a bizonyítási anyag is egyértelműbb.

Mire déli egy órakor benéztem, Mathiast már visszagurították a hullaház hűtőjébe, és javában zajlott a második csecsemő boncolása. Megisméltődött a reggeli jelenet. Színhely, áldozat, közreműködők – mint korábban. Csak éppen a második áldozat karperecén a M-A-L-A-C-H-Y név volt olvasható.

Fél ötre Malachy hasa össze volt varrva, a csöpp koponyatető visszakerült a helyére, az arc is visszakapta eredeti alakját. Az Y alakú bemetszésektől és mellkasuk megcsonkításától eltekintve mindkét kisbaba temetésre alkalmas állapotba került. Igaz, egyelőre fogalmunk sem volt róla, hol lesz a temetés, és ki gondoskodik róla.

Ryan és Bertrand is jött-ment egész nap. A fiúcskák lábfejeről lenyomatot vettek, de a kórházi születési bizonyítványokon

köztudottan csak elmosódott, értékelhetetlen maszatfoltokat látni, és Ryan nem várt sokat az összehasonlítástól.

A kéz – és csuklócsontok a csontállomány valamivel több mint huszonöt százalékát teszik ki. A felnőtt kezeiben huszonhét-huszonhét csont van, a csecsemőkében, életkoruktól függően, sokkal kevesebb. Megnéztem a röntgenfelvételeket, hogy lássam, mely csontok alakultak már ki és milyen mértékben. Becslésem szerint Mathias és Malachy haláluk idején körülbelül négy hónaposak lehettek.

Ezt az adatot a médiával is közöltük, de a szokásos félnótásoktól eltekintve alig kaptunk visszajelzést. A legtöbb reményt a hűtőben őrzött két felnőttöz fűztük. Úgy gondoltuk: ha az ő kilétükre fény derül, szükségképpen a gyermekeket is azonosíthatjuk. Egyelőre csak Kis-Malachyként és Kis-Mathiasként tartottuk őket számon.

8

Pénteken nem láttam sem Ryant, sem Bertrand-t. LaManche egész napját lefoglalta a St. Jovite-ban talált két felnőtt boncolása. A babák bordáit, utasításomnak megfelelően, a szövettani laborban áztatták. Ha volnának is rajtuk barázdák vagy félgömbszerű kiemelkedések, olyan parányiak lehetnek, hogy a kifőzés vagy a kaparás kárt tehetne bennük, mint ahogy szikével vagy ollóval is veszélyes hozzájuk nyúlni. Egyelőre csak annyit tehettem, hogy időnként cseréltettem rajtuk a vizet, hogy apránként váljon le a hús.

Hálás voltam ezért a pár órás lélegzetvételi szünetért. Nyugodtan befejezhettem az Elisabeth Nicolet-ről szóló jelentést; amúgy is péntekre ígértem. Mivel a következő hétfőn vissza kellett indulnom Charlotte-ba, úgy gondoltam, majd a hét végén megvizsgálom a bordákat. Ha semmi sem jön közbe, hétfőig minden határidős feladatot letudok.

Nem számoltam vele, hogy fél tizenegykor megszólal a telefon.

A hang angolul szólalt meg, lassan, minden szót gondosan megválogatva.

– Annyira sajnálom, dr. Brennan, hogy így magára török...

– Ugyan, Julianne nővér... Örülök, hogy hírt ad magáról.

– Nagyon kérem, bocsássa meg a hívásaimat.

– Miféle hívásokat? – Gyorsan átörgettem az íróasztalomon lévő rózsaszínű cédulákat. Arra emlékeztem, hogy szerdán még egyszer telefonált, de azt hittem, csupán korábbi beszélgetésünket akarja lezárni. Csakhogy volt két további cédula is, rajtuk a nővér nevével és a telefonszámával. – Én tartozom bocsánatkéréssel. Tegnap kivételesen sűrű napom volt, és nem néztem át az üzeneteket. Igazán sajnálom.

A vonal túlsó végén csend volt.

– Éppen most fejezem be a jelentést...

– Nem, nem, most nem erről van szó. Vagyis hát természetesen az az ügy is rendkívül fontos, és valamennyien alig várjuk már, hogy...

A hangja elakadt. Szinte láttam magam előtt, ahogy gondterhelten összeráncolja sötét szemöldökét. Julienne nővér mindig aggodalmasnak látszott.

– Igazán annyira kínos, de nem tudom, hová forduljak. Természetesen imádkoztam, és tudom, hogy Isten hallja az imámat, de mégis úgy érzem, valamit tennem kellene. Szívvel-lélekkel végzem a munkámat, igyekszem rendben tartani az Istennek szentelt irattárunkat, de hát mit tegyek, világi családom is van... – Olyan gondosan formálta a szavakat, mint pék a kenyértésztát.

Újabb hosszú szünet, de ezt is kibőjtöltem.

– Azt mondják, segíts magadon, Isten is megsegít...

– Bizonyára így van.

– Annáról van szó, az unokahúgomról. Ő az, akiről szerdán beszéltem.

– Az unokahúga? – Sejtelmem sem volt, mire akar kilyukadni.

– A húgom lánya.

– Értem.

– Szóval az a helyzet, hogy... nem tudjuk, hová lett.

– Folytassa!

– Általában nagyon figyelmes, megbízható teremtés. Soha nem marad el anélkül, hogy ne szólna róla.

– Igen... – Lassan derengeni kezdett, miről lehet szó.

– Tegnap este nem jött haza – bökte ki végül a nővér –, és a testvérem magánkívül van az aggodalomtól. Természetesen mondtam neki, hogy imádkozzon, de hát... – A hang ismét a semmibe veszett.

Nem tudtam, mit mondjak. Erre a beszélgetésre igazán nem számítottam.

– Egyszóval az unokahúga eltűnt?

– Úgy van.

– Ha ennyire aggódnak, talán értesíteni kellene a rendőrséget.

– A húgom már kétszer telefonált nekik, de azt mondták, egy Anna korú lány esetében negyvennyolctól hetvenkét óráig várni szoktak. Ez a gyakorlat.

– Hát hány éves az unokahúga?

– Tizenkilenc.

– Ő az, aki a McGillre jár?

– Igen. – Julianne nővér hangjában vibrált a feszültség.

– Higgye el, nővér, igazán semmi ok az...

Hallatszott, ahogy elfojtja a feltörő zokogást.

– Tudom, tudom, és bocsásson meg, dr. Brennan, amiért terhelem.

– Zihálva beszélt, a szavak csuklásszerűen buktak ki belőle. – Higgye el, tudom, mennyire elfoglalt, de Virginie, vagyis a húgom félőrült az izgalomtól, és egyszerűen fogalmam sincs, mit mondjak neki. Két évvel ezelőtt meghalt a férje, és úgy érzi, Annán kívül senkije sincs a világon. Minden fél órában felhív, és könyörög, hogy segítsek megtalálni a lányát. Tudom, maga nem foglalkozik ilyesmivel, és csak a kétségbeesés vitt rá, hogy megkeressem. Annyit imádkoztam, de mit csináljak...

Döbenten hallgattam, ahogy kibuggyan belőle a sírás. Szavai belevesztek a könnyekbe. Kábultan vártam. Mit is kellene most mondanom?

Aztán a sírás elcsitult; hallottam, ahogy egy egy dobozból papírzsebkendőt húz elő, majd kifújja az orrát.

– Tudja, én... Kérem, bocsásson meg... – hebegte remegő hangon.

A lelki tanácsadás soha nem volt az erősségem. Még a hozzám közel állók érzelmi kitörései is megbénítanak. Én csak a gyakorlati élet terepén mozgok otthonosan.

– Volt már rá példa, hogy így elmaradt?

– Nem hinném. Bár a húgommal... nem mindig találjuk meg a hangot. – Most, hogy valamelyest lecsillapodott, ismét ügyelt a szavak megválasztására.

– Nem voltak Annának problémái az egyetemen?

– Nem hinném.

– Vagy a baráti körével? Esetleg az udvarlójával?

– Nem tudom.

– Észlelt újabban valamilyen változást a viselkedésében?

– Mire gondol?

– Változtak például az étkezési szokásai? Nem alszik többet vagy kevesebbet, mint máskor? Nem lett zárkózottabb?

– Igazán sajnálom, de... amióta egyetemre jár, ritkábban látom, mint azelőtt.

– Rendszeresen látogatja az előadásokat?

– Nem tudnám megmondani. – A hangja egyre halkabb lett, mintha apránként elhagyná az erő,

– Az édesanyjával jól kijönnek?

Ezúttal különösen hosszúra nyúlt a szünet.

– Vannak köztük feszültségek, mint minden anya-lánya viszonyban, de tudom, hogy Anna szereti a húgomat.

Akkor semmi baj.

– Nézze, nővér, lehet, hogy az unokahúga csak szeretett volna egy kicsit egyedül maradni. Meglátja, ha várnak egy-két napot, hazajön vagy jelentkezik.

– Igen, igen, biztosan így van, csak olyan tehetetlennek érzem magam Virginia miatt. Őrjöng, jajveszékkel, nem lehet vele értelmesen beszélni. Gondoltam, ha azt mondhatnám neki, hogy a rendőrség már foglalkozik az ügyel, talán kicsit megnyugodna.

Újabb zsebkendő zizegése hallatszott. Féltem, hogy ismét sírni kezd.

– Tudja mit, felhívok egy számot. Nem biztos, hogy sokra megyek vele, de legalább megkísérlem.

A nővér hálálkodott, majd letettük a kagylót. Néhány másodpercig csak ültem, és tűnődtem a lehetőségeken. Ryanra gondoltam, de a McGill Egyetem a Montreali Szigeten van. Ez a CUM – a *Communauté Urbaine de Montreal Police* illetékességébe tartozik.

Mély lélegzetet vettem, és tárcsáztam, majd így szóltam a központoshoz:

– *Monsieur Charbonneau, s'il vous plaît.*

– *Un instant, s'il vous plaît.*

A központos hamarosan visszajött, és közölte, hogy Charbonneau ma délután házon kívül van.

– Monsieur Claudel nem lenne jó?

– De igen. – Majdnem olyan jó, mint a harmadnapos hideglelés. A csuda vinné el...

– Claudel – szólalt meg egy új hang.

– Jó napot, Monsieur Claudel. Tempe Brennan beszél.

Mialatt a légköri zajokat is elnyomó csendet hallgattam, magam elé képzeltem Claudel csőrös orrú papagájképét, amelyről többnyire mélységes rosszallás sugárzik felém. Lehetőleg nagy ívben elkerültem, de hát elkóborolt fiatalokkal soha nem foglalkoztam, és nem tudtam, ki máshoz fordulhatnék. Korábban volt néhány közös ügyünk, és úgy tűnt, Claudel lassan lecsendesedik, és többé-kevésbé elvisel; reménykedtem hát, hogy legalább útbaigazít, hová forduljak.

– *Oui?*

– Elég különös kérésem volna, Monsieur Claudel. Tisztában vagyok vele, hogy ez nem egészen a maga...

– Miről van szó, dr. Brennan? – vágott közbe nyersen. Egyike volt azon keveseknek, akiknek a szájából még a francia nyelv is ridegen hangzik. – Szorítkozzunk a lényegre, hölgyem...

– Az imént hívott fel egy hölgy, aki aggódik az unokahúga miatt. A lány a McGillre jár, és tegnap este óta nem ment haza. Arra gondoltam, hogy...

– Jelentsék be az eltűnését!

– Az édesanyjának azt mondták, hogy negyvennyolctól hetvenkét óráig nem foglalkoznak az ügygel.

– Kora?

– Tizenkilenc év.

– Neve?

– Anna Goyette.

– A campuson lakik?

– Nem tudom. Nem úgy hangzott. Azt hiszem, az édesanyjával él.

- Tegnap bement az óráira?
- Nem tudom.
- Mikor látták utoljára?
- Nem tudom.

Újabb szünet.

– Ahogy nézem, maga nem valami sokat tud. Nem biztos, hogy az eset a CUM-ra tartozik, és ebben a stádiumban a gyilkossági osztálynak végképp semmi köze hozzá. – Láttam magam előtt, ahogy türelmetlenül kopogtatja az asztalt a ceruzájával.

– Értem. Csak szeretném tudni, kivel léphetnék kapcsolatba – vettem oda fagyosan. Érezte velem, hogy felkészületlenül fogtam a dologhoz, és ettől ingerült lettem. Mi több, menet közben a franciatudásom is egyre gyatrábbá vált. Claudel, mint rendesen, most is a legrosszabbat hozta ki belőlem, annál is inkább, mivel az ügyhöz való hozzáállásomat teljes joggal kárhoztatta.

– Forduljon az eltűnt személyek részlegéhez! – közölte, aztán már csak a tárcsahang hallatszott.

Még javában forrt bennem a méreg, amikor ismét megszólalt a telefon.

– Dr. Brennan – vakkantottam a kagylóba.

– Talán rosszkor hívom? – A lány, délies angol beszéd éles ellentétben volt Claudel kimért, orrhangú franciaságával.

– Dr. Jeanotte?

– Igen. Kérem, szólítson Daisynek!

– Maga pedig bocsásson meg, Daisy, de – két nagyon nehéz nap áll mögöttem. Segíthetek valamiben?

– Nos, néhány elég érdekes anyagot találtam magának a Nicolet családról. Nem szívesen adnám postára, mert van köztük egy-két régi és valószínűleg értékes darab is. Nem ugrana be értük személyesen?

Az órára néztem, Elmúlt tizenegy. Egye fene, miért is ne? Talán ott, a campuson Anna után is érdeklődhetem. Legalább mondhatnék valamit Julienne nővérnek.

– Dél körül ott lehetek. Az megfelel?

– A legnagyobb mértékben.

Megint csak túl korán értem oda. Az ajtót ismét nyitva találtam, és az irodában is csak egy fiatal nőt láttam, aki újságokat rakodott.

Felöltött bennem, hogy tegnapelőtt talán Jeanotte oktatási asszisztensnője is éppen ezekkel bajlódott.

– Jó napot! Dr. Jeanotte-ot keresem.

A nő megfordult. A fülében rezgő jókora karikákon megcsillant a fény. Legalább hat láb magas volt, borotvával nyírt sötét haja a fejéhez tapadt.

– Egy percre leszaladt valahová. Be van jelentve?

– Igen, csak kicsit korábban jöttem, de semmi baj, majd várok.

Az iroda éppoly zsúfolt volt, mint első alkalommal, és éppoly fullasztóan meleg is. Levettem a dzsekimet, a bélelt egyujjas kesztyűt zsebre vágтам. A nő egy előszobafogasra mutatott, hogy oda akasszam a dzsekit, és némán figyelte mozdulataimat.

– Látom, dr. Jeanotte jó sok lapot járat – jegyeztem meg az íróasztalon púpozódó kötegekre pillantva.

– Az egész életem arra megy rá, hogy rendet teremtsék köztük – felelte a fiatal nő, majd felnyúlt az egyik magasan lévő polcra, és helyet szorított az egyik folyóiratnak.

– Még szerencse, hogy elég magas hozzá.

– Igen, az ilyesmi néha jól jön.

– Szerdán találkoztam dr. Jeanotte asszisztensnőjével. Ő is az újságok elhelyezésével vesződött.

– Aha. – A fiatal nő felemelt egy másik folyóiratot, és gondosan tanulmányozni kezdte a gerincét.

– Dr. Brennan vagyok – mondtam csak úgy kísérletképpen, mire a nő valamivel lejjebb, úgy szemmagasságig engedte a folyóiratot. – És maga, kisasszony? – folytattam a legcsábítóbb hangomon.

– Sandy O'Reilly – felelte a lány anélkül, hogy megfordult volna. Már azon tűnődtem, nem vette-e rossz néven, hogy a magasságára utaltam.

– Örülök, hogy megismerhettem, Sandy. Szerdán csak utólag jöttem rá, hogy a másik asszisztensnőnek elfelejtettem megkérdezni a nevét.

A nő vállat vont.

– Anna bizonyára nem sértődött meg.

A név valósággal letaglózott. Nem mertem hinni a szerencsémben.

– Anna? – kérdeztem. – Csak nem Anna Goyette?

– De igen. – Végre-valahára szembefordult velem. – Talán ismeri?

– Tulajdonképpen nem. Egyik ismerősömnek van egy ilyen nevű rokona, az is a McGillre jár, és eszembe jutott, hátha ugyanarról a személyről van szó. Itt van ma?

– Nem, nincs. Ha jól tudom, gyengélkedik. Ezért dolgozom én helyette. A péntek nem az én napom, de mert Anna hiányzik, dr. Jeanotte megkért, hogy vegyem át a stafétabotot.

– Anna tehát beteg?

– Olyasmi, bár pontosabban nem tudok. Lényeg, hogy már megint nem jött be. De nem számít, elkel ez a kis pénz.

– Azt mondta, már megint?

– Izé, hát szóval elég sokat mulaszt. Általában én ugrom be helyette. A külön pénz tényleg jól jön, viszont a disszertációm nem lendíti előbbre. – Kurtán felkacagott, de a hangján ingerültség érződött.

– Eszerint Annának egészségi problémái vannak? Sandy oldalra hajtotta a fejét, úgy nézett rám.

– Miért érdeklődik ennyire Anna iránt?

– Á, ne vegye túl komolyan! Dr. Jeanotte anyagot gyűjtött össze a kutatásaimhoz; azért jöttem, hogy átvegyem. De Anna nagynénje a barátnóm, és tudom, hogy a család aggódik, mert tegnap reggel óta nem látták.

A nő a fejét rázta, majd újabb folyóiratért nyúlt.

– Hát aggódhatnak is. Elég különös figura.

– Különös?

Sandy a helyére csúsztotta a lapot, majd felém fordult, és hosszan fürkészte az arcomat.

– Szóval maga jóban van a családdal.

– Igen. Így is lehet mondani...

– Véletlenül nem valami nyomozó vagy újságíró, vagy ilyesmi?

– Antropológus vagyok. – Az igazat mondtam, ha nem is a teljes igazat, de úgy éreztem, így megnyugtatóbban hangzik.

– Csak azért érdeklődöm, mert Anna nagynénje ma felhívott, és amikor most kiderült, hogy ugyanarról a személyről beszélünk...

Sandy az ajtóhoz ment, kinézett a folyosóra, majd az ajtó mellett maradva a falnak dőlt. Most már világos volt, hogy a magassága egyáltalán nem nyomasztja. Hosszú, ráérős léptekkel közlekedett, egyenes háttal, fejét felszegve.

– Nem akarok semmi olyasmit mondani, ami Annának vagy akár nekem is az állásunkba kerülhetne. Kérem, senkinek se árulja el, hol hallotta ezt a dolgot, különösen ne dr. Jeanottenak! Nem örülne, ha tudná, hogy a nyelvemre veszem az egyik diákja viselt dolgait.

– A szavamat adom.

A lány mély levegőt vett.

– Szerintem Anna komoly zűrben van, és segítségre szorul. És ezt nemcsak azért mondom, mert elegendem van abból, hogy tartsam miatta a hátam. Jó barátnők voltunk, legalábbis az elmúlt tanévben sokat lógtunk együtt; de aztán egyszer csak megváltozott. Mint aki kifordult magából. Már egy ideje azon rágódom, hogy felhívom a mamáját. Valakinek mégiscsak tudnia kellene a dologról.

Nagyot nyelt, és egyik lábáról a másikra helyezte a testsúlyát.

– Egyre-másra szalad az életviteli tanácsadóba, annyira boldogtalan. Napokat hiányzik, és amikor itt van, akkor sincs benne élet, csak teng-leng, mint az alvajáró. És mindig pattanásig feszült, mintha éppen arra készülne, hogy leveti magát a hídról. – Elhallgatott, a szememet kereste, tétovázott. Aztán hirtelen kibökte: – Egy közös barátunk szerint belekeveredett valamibe.

– Komolyan?

– Sejtelmem sincs, így van-e; nem is tudom, jól teszem-e, hogy megemlítem. Igazán nem vagyok pletykás természet – de ha Anna tényleg bajban van, soha nem bocsátanám meg magamnak, hogy sumákkoltam.

Vártam a folytatást.

– Mert ha ez igaz, akkor lehet, hogy veszélyben van.

– De hát mibe keveredhetett?

– Olyan furcsán hangzik ez az egész... – Sandy megrázta a fejét; a karikák az állkapcsának csapódtak. – Úgy értem, az ember persze hall ilyesmiről, de soha nem a saját ismerőseivel kapcsolatban...

Megint nyelt egyet, és a válla fölött hátrapillantott az ajtóra.

– Az illető szerint Anna valamilyen kultikus – szóval egy sátánista csoporthoz csatlakozott. Nem tudom, hogy...

A folyosón megreccsent a padló. Sandy gyorsan visszament az íróasztalhoz, és begyűjtött néhány folyóiratot. Amikor Daisy Jeanotte megjelent a küszöbön, ő már javában matatott a polcokon.

9

– Igazán sajnálom – mondta Daisy, és melegen rám mosolygott. – Úgy látszik, a sors rendelése, hogy mindig megvárassam. Megismerkedtek közben Sandyvel?

A kontya most is maga volt a mesteri tőkély.

– Igen, és kellemesen elbeszélgettünk a folyóiratok rakodásának szépségeiről.

– Ezzel bizony sokat kell bajlódniuk. Másolás és rakodás – ez a fő feladatuk. Unalmas munka, én is tudom. De hát az igazi kutatónak is sok unalmas részmunkával kell szembenéznie. Szerencsére a hallgatóim és segítőtársaim győzik türelemmel a rigolyáimat. – Rámosolygott Sandyre, aki a maga módján, futólag viszonzta a mosolyt, majd további átcsoportosításokat eszközölt a polcokon.

Megdöbentett, mennyire másként viselkedik Jeanotte ezzel a lánnyal, mint a minap Annával.

– Hát akkor hadd mutatom meg, mire bukkantam. Azt hiszem, öröme lesz benne.

A pamlag felé intett. Letelepdtünk egymás mellé, ő pedig egy kis sárgaréz asztalról felvett egy halom könyvet, és lenézett a halom tetején lévő kétoldalas, kinyomtatott szövegre. A választéka széles, fehér sávként tagolta két egyenlő részre a fejtét.

– Ez itt csupa olyan könyv, amelyik a XIX. századi Québecről szól. Meglátja, milyen sok helyen emlékeznek meg a Nicolet családról.

Átadta a listát. Belenéztem, de a gondolataim egyáltalán nem Elisabeth Nicolet körül forogtak.

– Ez a könyv pedig az 1885-ös himlőjárványról szól. Bizonyára talál benne utalást Elisabethre és a munkásságára, de ha nem, akkor is

megérzi majd belőle a kor szellemét, és lesz valami képe arról, hogy mennyit szenvedtek annak idején a montrealiak.

A kötet új volt, és az állapota olyan kifogástalan, mintha még senki sem vette volna kézbe. Belelapoztam, de a betűk összefolytak a szemem előtt. Vajon mit akarhatott mondani Sandy, amikor a professzornője megzavarta?

– Ebben pedig különös élvezete telik majd – folytatta Jeanotte, és három öreg albumot nyomott a kezembe; leginkább üzleti könyvekre emlékeztettek. Utána hátradőlt a pamlagon. A szája körül még mosoly bujkált, de a szeme fürkészőn tapadt az arcomra.

Az albumok sűrű fedelét sötétbordó minta díszítette. Érdeklődést mímelve kinyitottam a legfelsőt, és ebbe is belelapoztam. Dohszaga volt, mintha éveken ál piacében vagy padláson őrizték volna. Nem üzleti könyv volt, hanem napló – lendületes, tisztán olvasható kézírással. Ránéztem az első bejegyzésre. 1844. január 1. Aztán továbblapoztam az utolsóra. 1846. december 23.

– Ezt Louis-Philippe Bélanger, Elisabeth nagybátyja írta. Közismert, milyen szenvedélyes és éles szemű naplóíró volt, így aztán utánanéztam a ritka dokumentumaink gyűjteményében. Hát persze hogy a sorozat egy része a McGill birtokában van! Hogy a többi hová került, nem tudom, azt sem, hogy egyáltalán fennmaradtak-e, de ha akarja, megpróbálhatom kideríteni. Habár – tette hozzá nevetve – ezekért is a halhatatlan lelkemet kellett ott hagynom zálogba. Mindenesetre azokat kértem kölcsön, amelyek Elisabeth születésének és első életéveinek idején íródtak.

Néhány pillanatra megfeledkeztem Anna Goyette-ről.

– Ez olyan szép, hogy nem is lehet igaz. Nem tudom, hogyan köszönjem meg...

– Ígérje meg, hogy nagyon vigyáz rájuk!

– Komolyan magammal vihetem őket?

– Hát persze. Megbízom magában. Tudom, hogy tisztában van az értékükkel, és aszerint bánik majd velük.

– Végtelenül hálás vagyok, Daisy Ez több, mint amit reméltem.

Intett, hogy hagyjam abba a hálálkodást, majd szokásos higgadt magabiztosságával ismét összekulcsolta kezét az ölében. Néhány pillanatig hallgattunk. Alig vártam, hogy elköszönhessek, és rávessem

magam a naplókra. Aztán eszembe jutott Julienne nővér unokahúga. És az, amit Sandy mondott róla.

– Nem tudom, Daisy, kérdezhetnék-e valamit Anna Goyette-tel kapcsolatban.

– Csak rajta. – A mosoly most sem hervadt le az ajkáról, de a szemébe óvatos gyanakvás költözött.

– Mint tudja, ebben a Nicolet-ügyben együtt dolgozom Julienne nővérral. Nos, ő Anna nagynénje.

– Nem is sejtettem, hogy rokonságban vannak.

– Szóval ez a helyzet. A lényeg, hogy Julienne nővér felhívott, és elmondta, hogy Anna két nap óta nem ment haza, és az édesanyja nagyon aggódik miatta.

Mialatt beszélgettünk, fél szemmel láttam, ahogy Sandy továbbra is a lapok szétválogatásával és elhelyezésével foglalatoskodik. Most azonban egyszer csak abbahagyta a munkát, és erre Jeanotte is felfigyelt.

– Bizonyára alaposan elfáradt, Sandy Menjen csak, mozgassa meg a tagjait!

– De hát úgyis mindjárt vég...

– Most, ha kérhetem.

Sandy az ajtó felé indult. Közben egy pillanatra találkozott a szemünk. Az arca kifürkészhetetlen volt.

– Anna roppant eszes fiatal nő – szólalt meg Jeanotte, miután Sandy elhagyta a helyiséget. – Kissé ideges természet, de igen jófejű. – Majd nagyon határozott hangon hozzátette: – Egész biztos, hogy semmi baja.

– A nagynénje szerint nem jellemző rá, hogy csak így, szó nélkül elmaradjon.

– Bizonyára gondolkodni akart. Hallottam, hogy egypárszor volt egy kis nézeteltérésük a mamájával. Nyilván kivett magának néhány nap szabadságot.

Sandy célzott rá, hogy Jeanotte védi a hallgatói érdekeit. Erről volna szó? Tud valamiről, csak elhallgatja?

– Elismerem, hogy e téren borúlátóbb vagyok az átlagnál. A munkám során túl sok olyan fiatal nővel akadt dolgom, akikről a környezetük tévesen hitte, hogy nincs semmi bajuk.

Jeanotte néhány pillanatig mozdulatlanul meredt le a kezére, aztán a szokásos mosolyával közölte:

– Anna Goyette egy lehetetlen családi helyzetből próbál szabadulni. Többet nem mondhatok, de megnyugtathatom: ép, egészséges, és jól érzi magát.

Hogy lehet ebben ennyire biztos? Mondjam? Ne mondjam? Eh, üsse kő. Muszáj látnom, mit szól majd hozzá.

– Tudom, Daisy, hogy ez furcsán hangzik, de úgy hallottam, Anna valamilyen sátánista csoporthoz csapódott.

Most aztán nem mosolygott többé.

– Meg se kérdem, hogy ezt honnan vette. Mellesleg egyáltalán nem csodálkozom. – Megvetően ingatta a fejét. – Pedofilek. Pszichopata gyilkosok. Sátánisták. A sötét lelkű szomszéd, aki arzént csempész a vendégek ételébe.

Felhúztam a szemöldököm.

– Csakhogy amit felsorolt, az mind létező veszély.

– Gondolja? Nem inkább megannyi nagyvárosi legenda? A modern idők reflexes emlékezete?

– Hogyan? – kérdeztem, és közben azon tűnődtem, mi köze lehet mindehhez Annának.

– A néprajzosok így jellemzik a folyamatot, ahogyan a ma embere magyarázatot keres a maga nehezen feldolgozható élményeire, és ennek érdekében rávetíti szorongásait a régi legendákra. – Láthatta az arcomon, hogy most sem egészen értem a magyarázatot, mert így folytatta: – Minden kultúrának megvannak a maga elbeszélései, népmeséi és legendái, amelyek széles körben elterjedt félelmeket fejeznek ki. A mumustól, a kívülállótól, az idegenektől. Vagy a gyermekeink elvesztésétől. Ha olyasmi történik velünk, amit nem érünk fel ésszel, szívesen folyamodunk a régi mesék modernizált változatához. A boszorkány rabságba ejti Jancsit és Juliskát. Az elkóborolt gyermeket magával viszi a zsákos ember. így válnak hihetővé a zavarba ejtő élmények. Mesékkal traktáljuk egymást: emberrabló ufókról, Elvis feltámadásáról, mindenszentek előtti rituális mérgezésekről. De minden ilyesmi másokkal történt meg: egy barátunk barátjával, egy távoli rokonnal, a főnökünk Fiával...

– Mindenszentek előtt egy időben valóban sokan estek áldozatul a mérgezett édességnek...

– Egy szociológus átnézte a hetvenes és nyolcvanas évek sajtójelentéseit, és kiderítette, hogy összesen ketten estek bizonyíthatóan áldozatul a mérgezett édességnek, ők is ugyanazon a családon belül. További eseteket bajosan lehetett dokumentálni. A legenda azért terebélyesedett, mert mélyen belénk rögzült szorongásokat fejez ki: a félelmet a sötétségtől, az idegenektől, a gyermekeink elvesztésétől...

Hadd folytassa, gondoltam. Valamikor majdcsak visszakanyarodik Annához.

– Hallott már a szubverziós mítoszokról? Úgy tudom, az antropológusok előszeretettel elemzik az ilyeneket.

Előkotortam az egyetemi előkészítőn hallgatott mitológiai szemináriumok emlékét.

– Azok a mesék, amelyekben az emberek másra hárítják a felelősséget. Bűnbakot keresnek, hogy egyszerű megoldást találjanak a bonyolult helyzetekre.

– Pontosan. A bűnbak általában kívülálló – olyan faji, etnikai vagy vallási csoport tagja, amelyiktől a többség idegenkedik. A rómaiak az őskeresztényeket vádolták vérfertőzéssel és gyermekek feláldozásával. Később a keresztény szekták egymást vádolták, még később ugyanilyen alapon egyesült erővel a zsidókra mutogattak. Százezrek pusztultak el az ilyen tévhitek miatt. Gondoljon csak a boszorkányperekre. Vagy a holocaustra. És mindez korántsem a múlté. A hatvanas évek franciaországi diákfelkelése után zsidó boltosokat vádoltak meg, hogy tizenéves lányokat rabolnak el a próbafülkékből.

Erre homályosan magam is emlékeztem.

– Legújabban pedig a török meg az észak-afrikai bevándorlók jöttek divatba. Néhány évvel ezelőtt francia szülők száza állították, hogy gyermekeket rabolnak, megölik, sőt kibelezik őket, holott Franciaországban alig fordult elő, hogy gyerekek eltűntek volna... De a mítosz makacsul tartja magát, még itt, Montrealban is, legföljebb a gyermekgyilkos rém új nevet kapott. – Előrehajolt, a szeme kitégült, és valósággal a képembe sziszegte: – Most sátánistának hívják.

Még soha nem láttam ilyen felhevültnek.

– Megjegyzem, ebben sincs semmi meglepő – folytatta. – Nagy társadalmi átalakulások idején, vagy ha az évezred a végéhez közeledik, az emberekben mindig megélnékül a démonológia iránti érdeklődés. Most éppen a sátán képviseli a nagy fenyegetést.

– Erről jórészt Hollywood tehet, nem gondolja?

– De igen, ha nem is szándékosan. Hollywood csak kasszasikereket akar termelni. De hát ez is az örök kérdések közé tartozik: formálja-e a kort a művészet avagy csak tükrözi? *Rosemary gyermeke*, *Az előjel*, *Az ördögűző*. Mi a közös ezekben a filmekben? Démoni képi világot teremtenek, hogy így adjanak magyarázatot a társadalmi szorongásokra. A közönség pedig lenyűgözve mered a vászonra.

– Azt hiszem, ez is csak részjelenség. Beletartozik abba az egyre növekvő érdeklődésbe, amellyel az amerikai kultúra az utóbbi három évtizedben a miszticizmus felé fordul.

– Ez világos. No és mi a másik nagy áramlat, amely a legújabb nemzedéket jellemzi?

Úgy éreztem magam, mint akit vizsgáztatnak. Mi köze mindennek Annához? Tagadólag ráztam meg a fejem.

– A fundamentalista kereszténység fokozódó népszerűsége. Amihez persze a gazdaság is nagymértékben hozzájárult. Elbocsátások. Gyárbezárások. Leépítések. A szegénység és az anyagi bizonytalanság óriási feszültségeket gerjeszt. És nem ez az egyedüli stresszhatás. Az embereket a gazdaság minden szintjén szorongással tölti el a társadalmi normák változása. Átalakult férfi és nő viszonya, mások lettek a családon belüli vagy a nemzedékek közti kapcsolatok... – Az ujjain számlálta elő az egyes tételeket. – A régi magyarázatok összeomlanak, az újak még nem jegecesedtek ki. A fundamentalista egyházak pedig egyszerű választ kínálnak bonyolult kérdésekre, és ezzel vigaszt nyújtanak az embereknek.

– És így kerül a képbe a sátán.

– Úgy van. A világ minden bajáról a sátán tehet. Serdülő fiatalok gyűlnek össze az ördög imádatára. Elrabolt gyerekek lelik halálukat démoni szertartások keretében. Országszerte terjed a szóbeszéd, hogy a sátánisták háziállatokat mészárolnak le. A Proctor and Gamble cég

lógója titkos sátánista jelképet rejt. A primitív lelkek pedig a maguk frusztráltságában belekapaszkodnak az ilyen híresztelésekbe, és még több hívőt toboroznak számukra.

– Azt akarja mondani, hogy sátánisták nem is léteznek?

– Ilyet én nem állítok. Igenis létezik néhány, hogy is mondjam, nagyon jellegzetes, jól szervezett sátánista csoport, például az Anton LaVey-féle.

– A Sátán Egyháza. San Franciscóban.

– Igen. De ez is csak egészen szűk körű. Szerintem a legtöbb „sátánista” – két behajlított mutatóujjával tette ki az idézőjelet – fehér bőrrű, középosztálybeli fiatal, aki ördögösdit játszik. No persze néhanapján fejükbe száll a gőz, és olyankor templomokat vagy temetőket dúlnak fel vagy állatokat kínoznak, de általában beérik groteszk rítusokkal és meseutazásokkal.

– Ez meg mit jelent?

– Ha jól tudom, a szociológusoktól származik az elnevezés. Arról van szó, hogy ellátogatnak mindenféle félelmetes helyre, mondjuk, temetőkbe vagy kísértetjárta házakba. Ott aztán máglyát gyűjtenek, kísértethistóriákat mesélnek egymásnak, varázsolnak, olykor egy-egy vandál tette is ragadtatják magukat, de ennyi az egész. Amikor aztán később a rendőrség falfirkákat lát, rátalál egy ledöntött sírkőre, a tábortűz nyomaira, esetleg egy döglött macskára, azt képzeletben, hogy a helybeli fiatalok egytől egyig egy sátánista szekta tagjai. A sajtó felkapja az ügyet, a papok félreverik a harangokat, és tessék: máris újabb legenda kelt szárnyra.

Most is olyan higgadt és összeszedett volt, mint máskor, de ahogy beszélt, hol kitágultak, hol összehúzódtak az orrlyukai. Ilyen izgalmi állapotban még nem láttam.

Nem szóltam semmit.

– Én tehát azt mondom, hogy a sátánizmus veszélyét ostobán felfűjják. Újabb szubverziós mítosz, ahogy a kollégái mondanák.

A lány hang minden átmenet nélkül éles sivításba csapott. Összerezcentem.

– Maga az, David?

Én egy pissenés nem sok, annyit sem hallottam.

– Igen, professzor asszony – mormolta egy fojtott hang. Az ajtóban magas alak állt; arcát elrejtette az anorák csuklyája és a nyak köré csavart vastag sál. Kissé görbén tartotta magát. Valamiért ismerősnek rémlett.

– Elnézést egy percre...

Jeanotte felállt, és kiment a folyosóra. A párbeszédéből csak foszlányok jutottak el hozzám; a férfi mindenesetre izgatott lehetett, a hangja úgy erősödött-halkult, mint egy sírós gyereké. Jeanotte, aki minduntalan a szavába vágott, annál higgadtabb volt, hangereje végig egyenletes maradt, ám beszédéből csak a többször elismételt „nem” szócskát sikerült megértenem.

Aztán csend lett. Jeanotte visszajött, de már nem ült le.

– Jaj, ezek a diákok! – mondta nevetve, és a fejét csóválta.

– Hadd találjam ki... Határidő-módosítást kér a dolgozatára.

– A lemez soha nem változik. – Jeanotte az órájára nézett.

– Nos, Tempe, remélem, úgy érzi, érdemes volt idefáradnia. De ugye vigyáz majd a naplókra? Nagyon kedvesek nekünk. – Egyértelmű volt, hogy finoman távozásra szólít fel.

– Nagyon fogok vigyázni, és legkésőbb hétfőn visszahozom őket.

– Felálltam, elhelyeztem a kapott anyagokat az aktatáskámban, magamhoz vettem a dzsekimet és a kiegészítőket.

Jeanotte mosolya elkísért az ajtóig.

Telente a Montreal fölötti égbolt a szürke különféle árnyalataiban játszik, a galambszürkétől a vasszürkén át a cink – és ólomszürkéig. Amikor a Birks Hallból kiléptem, a nedves felhők tompa ónszürkébe vonták a világot.

Mindkét táskát a vállamra akasztottam, ökölbe szorított kezem a zsebembe dugtam, és elindultam lefelé, szemközt a maró, nyirkos széllel. Tíz lépés után már könnybe lábadt a szemem, a látásom elhomályosult. Útközben a Fripp-sziget képe kísértett. Pálmafák. Hínár. A lápon szikrázó napfény.

Verd ki ezt a fejedből, Brennan! A március a föld számos részén ugyanilyen szeles és hűvös. Ne a két Karolinához viszonyítsd a világ időjárását. Lehetne rosszabb is. Mondjuk, például havazhatna.

Alighogy gondolatban idáig jutottam, arcomhoz súrlódott az első kövér hópehely.

Úton a labor felé lejátszódott bennem a szokásos folyamat: megemésztettem a legújabb történéseket, és egyszersmind számon kértem magamtól a mulasztásaimat. Hová lett Anna? Komolyan veendő-e, amit Sandy szektaügyben mondott, vagy pedig Jeanotte-nak van igaza, és a sátánista csoportok alig többek ifjúsági kluboknál? Miért nem vettem rá Jeanotte-ot, hogy fejtse ki bővebben: miből gondolja, hogy Annának semmi baja? Beszélgetésünk olyan érdekfeszítően alakult, hogy mellékvágányra csúsztam, és Annáról egy időre megfeledkeztem. Lehet, hogy Jeanotte tudatosan terelte el a figyelmem, mert valamit titkolni akar? Ha igen, mit, és miért? Vagy csupán, lelkiismeretes tanárhoz illően, védeni szeretné tanítványait a kíváncsiskodó idegenektől? Mit érthetett Anna „lehetetlen családi körülményein”?

Aztán: hogyan rágjam át magam hétfőig a naplókön? A gépem délután ötkor indul. Elképzzelhető, hogy szombaton a két kisbabáról is, Elisabeth Nicolet-ről is megírom a jelentést, és vasárnap átböngésszem a naplókat? Egy biztos: nem csoda, hogy társadalmi életem a nullával egyenlő...

Mire visszaértem a Rue Parthenais-be, az utakra már sűrű pihékben tapadt a hó. Elcsíptem a kapu közvetlen közelében egy parkolóhelyet, és magamban azért fohászkodtam, hogy amikor végzek, ne a hóból kelljen kiásnom a kocsit.

Az előcsarnokban párás meleg volt, a levegőben nedves gyapjú szaga terjengett. Levertem a havat a csizmámról, tovább hizlalva a padlón éktelenkedő sekély, olvadó tócsát, és hívtam a liftet. Felfelé menet megkíséreltem eltávolítani alsó szemhéjamról a ráfolyt szemfestéket.

Az íróasztalon két rózsaszínű cédula várt. Az elsőt Julienne nővér neve állt; bizonyára Anna és Elisabeth után szeretett volna érdeklődni, de hát még semmi véglegessel nem kecsegtethettem. Másodiknak Ryan keresett.

Tárcsáztam. Rögtön felvette a kagylót.

– Jó hosszan ebédelt...

Az órára néztem. Háromnegyed kettő volt.

– Óradíjas vagyok. Mi újság?

– Végre megtaláltuk a St. Jovite-i ház gazdáját. Jacques Guillion a neve. Québec Citybe való, de már évekkel ezelőtt Belgiumba költözött. Pontos címe még ismeretlen. Viszont az egyik szomszéd szerint a québeci házat egy idős hölgynek, bizonyos Patrice Simonnet-nak adta bérbe. A szomszéd úgy véli, ez a hölgy is belga lehet, de nem egészen biztos a dolgában. Azt is mondta, hogy Guillion autókkal is ellátta a bérlőjét. Most ellenőrizzük az adatokat.

– Milyen jól tájékozott szomszéd...

– Szomszédasszony. Azt mondja, közeli barátságban volt a lakóval.

– A pincében talált, összeégett tetem Patrice Simonnet-é is lehetett.

– Elképzelhető.

– Nagyon jó fogröntgenfelvételeket kaptunk. Most ott vannak Bergeronnál.

– Megadtuk a nevet az RCMP-nek. Felvették a kapcsolatot az Interpollal. Ha a nő valóban belga volt, megszerzik az adatait.

– És a többiek? A két emeleti holttest, a két fiatal felnőtt? A csecsemők?

– Dolgozunk rajta.

Rövid ideig mindketten gondolkodtunk.

– Jó nagy ház volt egy magányos idős hölgy számára...

– Úgy tűnik, nem volt annyira magányos...

Ezután átmentem a szövettani laborba, ahol két órát azzal töltöttem, hogy lefejtsem a megmaradt húst a kisbabák bordáiról, és mikroszkopikus vizsgálatot végezzek rajtuk. Mindössze annyit állapíthattam meg, hogy a gyilkos nagyon éles, fogazatlan kést használt. A hír a nyomozás szempontjából kedvezőtlen volt, én viszont örültem neki. Jó rövidre foghatom a jelentésemet.

Alighogy visszaértem az irodámba, Ryan ismét jelentkezett.

– Mít szólna egy kis sörözéshez? – érdeklődött.

– Nem tartok sört az irodámban, Ryan. Ha tartanék, meginnám.

– De maga nem iszik.

– Akkor miért beszél sörözésről?

– Hogy megkérdezzem, nincs-e kedve hozzá. Felőlem zöld is lehet.

– Tessék?

– A maga ősei talán nem a Zöld Szigetről jöttek?

Ránéztem a fali naptárra. Március tizenhetedike. Legpompásabb teljesítményeim évfordulója. Elhessegettem az emléket.

– Ennek vége, Ryan. Egyszer s mindenkorra.

– Az ajánlat rejtett értelme az volt, hogy engedjünk meg magunknak egy kis kikapcsolódást.

– Randevúra hív?

– Eltalálta.

– Hogy én magával...?

– Ugyan. A plébánosommal.

– Húha. Az illető meg akarja szegni a fogadalmát?

– Feleljen, Brennan! Hajlandó ma este leülni velem egy italra? Mondjuk, egy Kool-Aidre?

– Ryan, én...

– Szent Patrik napja van, péntek este, és szakad a kurva hó. Van valami jobb ötlete?

Nem, nem volt. Mint ahogy nem kaptam más ajánlatot sem. Csakhogy Ryannal gyakran dolgoztunk együtt, és én elvből nem kevertem soha össze a munkát és a magánéletet.

Soha? Ezt igazán nyugodt lelkiismerettel állíthattam. Amióta felnöttem, ez volt az első év, amelyet társtalanul éltem le. És nem mondhatni, hogy dúskáltam volna a lehetőségekben.

– Szerintem okosabb, ha erről lemondunk.

Eltelt néhány pillanat, amíg Ryan ismét megszólalt.

– Közelebb férköztünk Simonnet-hoz – közölte. – Az Interpol azonnal megtalálta. Brüsszelben született, ahonnan két évvel ezelőtt jött el, de azóta is rendesen fizeti az adót valamilyen vidéki ingatlan után. Hűséges öreglány; egész életében ugyanahhoz a fogorvoshoz járt. A pofa a kőkorszak óta üzi a mesterségét, és mindent megőriz. Átfaxolják a kópiákat, és ha úgy néz ki, hogy egybevágnak, megkapjuk az eredetieket is.

– Mikor született?

Papírzörgés.

- Tizennyolcban.
- Ez hitelesen hangzik. Család? Rokonság?
- Most vizsgáljuk.
- Miért hagyta el Belgiumot?

– Lehet, hogy környezetváltozásra vágyott. Ide figyeljen, kispajtás, ha mégis elszánná magát, kilenctől a Hurleyben leszek. Ha sor van, csak mondja be a nevem.

Elüldögéltem még egy darabig, és töprengtem, miért is utasítottam vissza a meghívást. Pete meg én egyezséget kötöttünk. Továbbra is szerettük egymást, csak éppen együtt élni nem tudtunk. A különélésnek hála azóta ismét jó barátok lettünk. Hosszú évek óta nem volt ilyen kellemes a kapcsolatunk. Pete más nőikkel járt, én is szabadkezet kaptam. Úristen... Még hogy együtt járni valakivel. Maga a kifejezés is pattanásokra és fogszabályozóra emlékeztetett.

Az igazat megvallva Andrew Ryant rendkívül vonzónak találtam. Amikor rá gondoltam, sem makeszok, sem fogászati eszközök nem társultak a képéhez. És elvileg még csak kollégák sem voltunk. Igen ám, de Ryan nemcsak vonzó volt, hanem idegesítő és kiszámíthatatlan is. Ebből nem sülné ki semmi jó.

Éppen a Malachyról és Mathiasról szóló jelentés végénél tartottam, amikor újból csengett a telefon. Elmosolyodtam. Hát nem bánom, Ryan. Maga nyert.

Az egyik biztonsági őr volt. Közölte, hogy látogatóm van; lenn vár az előcsarnokban. Az óráam negyed ötöt mutatott. Ki jöhet hozzám ilyen későn? Nem emlékeztem rá, hogy bárkivel is találkozót beszéltem volna meg.

Érdeklődtem, hogy hívják az illetőt. Amikor a nevet meghallottam, mélységes csüggedés lett úrrá rajtam.

- Jaj, ne... – buggyant ki belőlem önkéntelenül.
- *Est-ce qu'ily a de problème?*
- *Non. Pas de problème.* – Közöltem, hogy rögtön ott leszek.

Még hogy semmi probléma? Magamat akarom megtéveszteni?

De azért a liftben, lefelé menet mégis azt motyogtam magamban: jaj, ne...

10

– Hát te mit keresel itt?

– Mutathatnál egy kis örömet is, nővérkém.

– Ó, hát persze... Nagyon örülök, hogy látlak, Harry Csak kicsit meglepődtem. – Akkor sem csodálkozhattam volna jobban, ha az őr Teddy Roosevelttel érkezését jelenti.

– És közben a fogad csikorgatod a nagy boldogságtól!

A húgom ott ült az SQ épületének előcsarnokában, körülötte Nieman Marcus cégjelzésű bevásárlótáskák, valamint különböző formájú és méretű vászoncsomagok halmozódtak. Fekete-fehér veretű piros cowboy-csizmát viselt, hozzáillő, rojtos bőrdzsekivel. Amikor felállt, láttam: olyan szűk a farmerja, hogy akár a vérkeringést is elszoríthatná. És ezt nemcsak én láttam – hanem mindenki más is.

Harry megpuszilt. Nyilvánvalóan nagyon jól tudta, milyen hatással van a többiekre – kivált az Y kromoszóma hordozóira –, de ettől a legkevésbé sem zavartatta magát.

– Hogy itt micsoda kibaszott hideg van! Úgy átfagytam, hogy tequilát lehetne hűteni a bőrömön! – Behúzta a vállát, és karjával fázósan átfonta a felső testét.

– Hát hideg, az van – feleltem, bár az iménti szókép eléggé meghökkentett újszerűségével.

– A gépemnek délben kellett volna leszállnia, de a kurva hó feltartóztatta. Na mindegy nővérkém. Lényeg, hogy itt vagyok.

Leengedte a vállát, és a karját ismét felém tárta; a dzsekijén himbálóztak a rojtok. Annyira nem illeti ide, hogy az már-már szürreálisán hatott. Amarillo a tundrán.

– Hát persze. Igazán remek. Micsoda meglepetés. Izé... mi szél hozott Montrealba?

– Majd elmesélem. Egészen fantasztikus. Amikor meghallottam, nem hittem a fülemnek. Szóval hogy éppen Montrealban meg minden...

– Tulajdonképpen miről van szó, Harry?

– Hát a szemináriumról, természetesen. Elmeséltem, amikor a múlt hétvégén felhívtalak. Beiratkoztam arra a houstoni tanfolyamra,

és most erről szól az életem. Soha nem voltam így feldobva. Az első szint sétágalopp volt, nem viccelek! Némely embernek évekbe telik, amíg rájön a saját valóságára, én meg heteken belül helyben voltam. Egészen mesés terápiás módszereket szívok fel magamba, és közben a saját életemet is a kezembe veszem. Úgyhogy amikor meghívtak erre a műhelygyakorlatra, ami már a második szinthez tartozik, és méghozzá pont ott tartják, ahol a testvérem lakik, hát gondolhatod: egyből összepakoltam, és irány észak!

Harry a boldogságtól sugározva nézett rám azzal az áttetszően tiszta kék szemével, amely körül most kis csomókba gyűlt a szemfesték.

– Szóval műhelygyakorlatra jöttél?

– *Exactamundo*. Minden kiadást ők fedeznek. Legalábbis majdnem.

– Az összes részletre kíváncsi vagyok – mondtam, titokban reménykedve, hogy a műhelygyakorlat elég rövid lesz. Nehezen tudtam elképzelni, hogy Québec tartomány és Harry sokáig kibírnák egymással.

– Félelmetes, hogy milyen szar itt az idő – ismételte meg Harry az eredeti helyzetértékelését, némileg módosított fogalmazásban, de lényegében változatlanul.

– Menjünk fel, hogy becsomagoljam magam. Vagy inkább megvárnál itt, az előcsarnokban?

– Mégis mit képzelsz? Látni akarom, hol dolgozik a nagy hullagyógyász. Előre!

A biztonsági pultnál álló őrrre mutattam.

– A belépési engedélyhez fényképes igazolvány kell.

Még mozdulni sem volt időnk, amikor az őr, aki somolyogva figyelte a jelenetet, odabömbölt az előcsarnok túlsó végéből:

– *Votre soeur?* – kérdezte, és összekacsintott a társaival.

Bólintottam. Láthatóan mindenki tudta már, hogy Harry a testvérem, és ezen roppant jól szórakoztak. Az őr széles mozdulattal mutatott a liftek felé.

– *Merci* – motyogtam, de annál megsemmisítőbb pillantást lövelltem felé.

– *Merci* – húzta el a szót Harry, és külön-külön mindegyik örre rámosolygott.

Összeszedtük a csomagjait, és felmentünk az ötödikre. A holmit leraktam a szobám előtti folyosóra; odabenn nem fért volna el. A rengeteg csomag láttán szorongás ébredt bennem: tulajdonképpen meddig óhajt Harry Montrealban időzni?

– Atyavilág, ez úgy néz ki, mint amin átment a tornádói – Harry csak százhatvanöt centi magasra nőtt, és olyan sovány volt, mint egy manöken – mégis szinte kitöltötte a szűk teret.

– Most tényleg kissé rendetlen. Várj, kikapcsolom a számítógépet, összeszedek egy pár cuccot, és máris mehetünk.

– Csak nyugodtan, nekem aztán nem sürgős. Addig majd eltársalgok a cimboráiddal. – Fejét hátrahajtva nézett fel az egyik polcon sorakozó koponyákra; a haja leért a dzseki legalsó rojtsoráig. Szökébb lett, mint ahogy emlékeztem rá.

– Helló – szólította meg az első koponyát. – Gondoltad, jobb lesz kiszállni, amíg még fejes vagy. Eltaláltam?

Önkéntelenül elmosolyodtam. Az újonnan szerzett barát érzéketlen maradt. Mialatt a húgom sorra összehaverkodott a koponyákkal, én kijelentkeztem, majd összeszedtem a Daisy Jeanotte-tól kapott könyveket és albumokat. A továbbra is csonka jelentéseket nem vettem magamhoz; úgy terveztem, hogy másnap korán reggel újra bejövök.

– Na és nálad mi újság? – vetette oda Harry a negyedik koponyának. – Nem akarsz megszólalni? Biztosan tudod, milyen szexis vagy, ha durcáskodsz.

– Örökké durcáskodik. Andrew Ryan állt az ajtóban. – A mindenit!

A biztonsági örök közt szétosztogatott mosoly semmi volt ahhoz képest, amilyen sugárzón a húgom most Ryan felé villogtatta a fogait, én pedig azonmód tudtam: be van programozva a zűr.

– Éppen indulóban voltunk – közöltem, és ráhúztam a porvédőt a számítógépre.

– És?

– Hogyhogy és, Ryan?

– Messziről jött vendég?

– Hiába, maga igazi nyomozó. Rögtön észreveszi, ami első látásra nyilvánvaló.

– Harriet Lamour vagyok – nyújtotta oda a kezét a húgom. – Tempe a *nővérem*. – Kedves szokása volt, hogy nyomatékosítsa a születési sorrendet.

– És gondolom, nem idevalósi – húzta a szavakat Ryan. Táncoltak a rojtok, ahogy kezet ráztak.

– Lamour? – kérdeztem elképedve.

– Houstoni vagyok. Az Texasban van. Járt már arra?

– Lamour? – ismételtem. – Mi történt Crone-nal?

Ryan nem esett ki a bájgúnár szerepéből.

– Egyszer vagy kétszer. Meseszép egy vidék.

– Vagy Dawooddal?

A név hallatán Harry végre felfigyelt.

– Mi a csudának használnám megint annak a lökött pasinak a nevét? Te egyáltalán emlékszel Estebanra? Az egyetlen emberre, akit azért rúgtak ki a raktárosi állásából, mert eltévedt a polcok között?

Esteban Dawood a harmadik férje volt. Még az arcát sem sikerült felidézniem.

– Strikertől már elváltál?

– Nem, még nem. De fenéken billentettem, azt a hülye nevét pedig kitöröltem az életemből. Hogy hívhatnak valakit Banyának? Nem is értem, mi jutott eszembe. Ilyen névvel élni sem lehet. Banyané asszony? Banya bácsi? Banya nagyapus? Nem szólva az ember leszármazottairól...

– Viszont a lakását banyatanyának nevezhetné – szötte tovább a szót Ryan.

– Csakhogy én nem akarok vén banyává válni – kuncogott Harry.

– Na, ebből elég – nyúltam a dzsekimért. – Már itt sem vagyunk.

– Bergeron azt mondja, megvan az azonosítás – közölte Ryan.

Megtorpantam, ránéztem. Láttam, hogy elkomolyodott.

– Simonnet az?

Bólintott.

– És az emeleti holttestek?

– Bergeron szerint valószínűleg ők is Európába valók. Legalábbis ott fúrták és tömték a fogukat. Látszik az anyagokon vagy mi.

Felkértük az Interpolt, hogy nézzenek ennek is utána; mármint Belgiumban, ha egyszer Simonnet is odavalósi volt. De ez zsákutcának bizonyult. Az öreg hölgynek nem volt családja. Ugyanígy járt Kanadában az RCMP, az USA-ban pedig a NCIC. Sehol semmi egyezés.

– Amerikában szinte lehetetlen Rohypnolt szerezni, azok ketten pedig tisztességesen be voltak löve. Az európai kapcsolat ezt is megmagyarázná.

– Lehetséges.

– LaManche azt mondja, drog vagy alkohol nem volt bennük. Simonnet úgy összeégett, hogy rajta nem végezhetette el a próbát.

Mindezt Ryan is éppolyan jól tudta, mint én. Inkább csak hangosan gondolkodtam.

– A rohadt életbe, Ryan – egy hete már a tűznek, és még most sincs fogalmunk, kik lehetnek azok ketten.

– Aha – mondta Ryan, és rámosolygott az éberen fülelő Harryre. Kezdett idegesíteni az enyelgésük.

– A házban semmi nyom?

– Nem hallott véletlenül arról a kis keddi hepajról West Islanden? A Rock Machine kinyírt két Pokol Angyalát; az Angyalok viszonozták a tüzet, egy rocker meghalt, három másik súlyosan megsebesült. Úgyhogy történetesen máshol volt dolgom.

– Patrice Simonnet is golyót kapott a fejébe.

– A derék biciklisták meglőttek egy tizenkét éves srácot is, aki éppen hokiedzésre ment.

– Jaj istenem... Nézze, nem úgy értettem, hogy maga csak lóbálja a lábát – de hát elképzeld, hogy azok az emberek senkinek se hiányozzanak. A fenébe, hiszen egy egész családról van szó! Meg két további áldozatról. Kell, hogy legyen valami abban a házban, amiből ki lehet indulni.

– A helyszínelők negyvenhét ládára való lomot szedtek össze. Még tart a rostálás, de idáig zérus. Se levél, se csekk, se fénykép, se bevásárló lista vagy telefonfüzet. A közmű – és telefonszámlákat Simonnet fizette. Fűtőolajat évente egyszer szállítottak a házba; az öregasszony mindig előre fizetett. Senkit sem találtunk, aki betette volna a lábát, amióta Simonnet oda költözött.

- És az ingatlanadó?
- Azt Guillion fizette. A New York-i Citicorp csekkfüzetével.
- Fegyvert nem találtak?
- Egy szálát se.
- Akkor az öngyilkosság elég valószínűtlen.
- Úgy van. Mint ahogy az is, hogy a nagyfi csapott volna fel családirtónak.
- A házzal kapcsolatos előzményeket megvizsgálták?
- Meg, de eredménytelenül. Soha nem hívták ki a rendőrséget.
- A telefonhívások jegyzéke?
- Most várjuk.
- No és a kocsik? Be voltak jelentve?
- Igen. Mind a kettő Guillion nevére futott, a St. Jovite-i címen. Ő fizeti a biztosítást is. Ugyanazzal a csekkfüzettel,
- Simonnet-nak volt jogosítványa?
- Volt. Belga. Közlekedési kihágásnak semmi nyoma.
- Egészségbiztosítása?
- Az nem volt.
- Egyéb?
- Semmi.
- Hol szokott tankolni?
- Úgy fest, hogy valamelyik városi benzinkútnál. A személyleírás hitelesnek látszik. Készpénzzel fizetett.
- És benn a házban? Egy ilyen korú asszony biztosan hívott időnként szerelőket; egyedül aligha boldogult.
- Minden jel szerint mások is laktak ott. A szomszédok szerint a házaspár a két gyerekkel már néhány hónapja beköltözött, de jöttek idegen kocsik is, néha feltűnően nagy számban.
- Nem lehet, hogy albérlőket tartott? – szólalt meg Harry Mindketten felé fordultunk, és hagytuk, hogy tovább találgasson.
- Miért nem nézik meg az apróhirdetéseket? Vagy az egyházi körleveleket?
- Nem úgy tűnik, hogy az öregasszony templomjáró lett volna.
- Hátha drogláncot működtetett. Közösen azzal a Guillion nevű szivarral. És emiatt ölték meg. Ezért nincsenek nyomok. – Harry

szeme kitágult az izgalomtól. Érződött, hogy elkapta a nyomozás heve. – Az is lehet, hogy ez volt a bűvőhelye.

– Miféle ember az a Guillion? – kérdeztem.

– Nincs priusza se itt, se Belgiumban. A belga zsaruk lenyomozták. Magányos figura, senki sem tud róla érdemlegesen.

– Vagyis éppen olyan, mint a nyanya volt.

Mindketten rámeredtünk. Bravó, Harry.

A telefon felrikoltott, jelezve, hogy a vonalakat éjszakai üzemmódra kapcsolták. Ryan az órájára pillantott, és újra elővette a bájgúnár modort.

– Hát akkor – remélem, este mindkettőjüket láthatom.

– Nem hinném. Be kell fejeznem ezt a Nicolet-féle jelentést.

Harry szóra nyitotta a száját, ám amikor látta, milyen képet vágok, visszaszívta a mondandóját.

– De azért köszönet a meghívásért, Ryan.

– *Enchanté* – bólintott Ryan Harry felé, majd sarkon fordult, és elindult a folyosón.

– Ez aztán a jóképű cowboy...

– Kár kivetni rá a horgodat, Harry. A kis fekete noteszában több a cím, mint az omahai Sárga Oldalakban.

– Csak megnéztem magamnak, angyalkám. Az tán mégse tilos...

Még csak öt óra volt, az utcán mégis alkonyati sötétség fogadott. Autók reflektorai és utcai lámpák hunyorogtak a sűrű hóesésben. Begyújtottam a motort, aztán jó néhány percen át tisztogattam az ablakot és a szélvédőt. Harry közben kipróbálta a rádió választékát. Mire beszálltam, a vermonti közszolgálati adót, amelyet hallgatni szoktam, már felváltotta egy helyi rockállomás.

Úgy láttam, Mitsou megnyerte Harry tetszését.

– Irtó *cool* – közölte.

– Québeci a nő – mondtam, hol előre, hol hátramenetbe kapcsolva, hogy kiráncigáljam a Mazdát a hóból. – Már évek óta nagyon népszerű.

– Én nem órá értettem, hanem arra, ahogy a rock and roll franciául hangzik.

– Vagy úgy – Az elülső kerek végére kövezetet fogtak. Besoroltam a forgalomba, és elindultunk nyugatnak, a belváros felé. Harry elmélyülten hallgatta a dalszövegeket.

– Azt mondja, *mon cowboy*? Valami cowboyról énekel?

– Úgy van – feleltem, és ráfordultam a Viger útra. – Hasonló az ízlésedek.

Amikor behajtottunk a Ville-Marie alagútba, Mitsou hangja elveszett az űrben.

Tíz percen belül otthon voltunk. Megmutattam Harrynek a vendégszobát, majd a konyhába mentem, hogy szemlét tartsak a készlet fölött. Elég szegényes volt; az volt az elképzelésem, hogy majd a hét végén beugrom az Atwater úti szupermarketba, és feltöltöm. Amikor Harry utánam jött, éppen csüggedten kotorásztam a pirinkó kamrában.

– Meghívlak vacsorára, Tempe.

– Ez komoly?

– Azaz nem is én, hanem a Belső Életerő. Hiszen mondtam: ők állják a kiadásaimat. A mai vacsorára például húsz dollár erejéig. A többit majd fedezi Howie Diners Club kártyája.

Howie a második férje volt; alighanem a Nieman Marcus féle bevásárló zacskók tartalmáért is ő állt jót.

– Tulajdonképpen miért fizeti az a Belső Életmicsoda ezt az egész utat?

– Azért, mert annyira meg voltak velem elégedve. Amúgy nem szokásuk az ilyesmi; ez egy egész különleges ajánlat volt. – Hamiskásan rám kacsintott, és mókás fintort vágott. – Borzasztóan szeretnék, ha nem szállnék ki a buliból, és végigcsinálnám.

– Hát te tudod... Mihez van kedved?

– Belevetni magam. A sűrűjébe.

– Én a kajára gondoltam.

– Akármilyen lehet, csak ne legyen grillezve.

– Indiai jó lesz? – kérdeztem némi töprengés után.

– Hindu vagy szikh? – kérdezett vissza, és visított a nevetéstől.

Mindig imádta a saját vicceit.

– Az „Étoile des Indes” itt van néhány sarokra. Isteni kormájuk van.

– Hurrá. Francia indiait még úgysem kóstoltam. Ámbár szerintem kizárt, hogy a karmát enni lehessen.

Csüggedten ingattam a fejem; okosabb válasz nem jutott eszembe.

Harry előrehúzta néhány hajtincsét, és szemügyre vette őket.

– Ez az ország nem tesz jót a formámnak – mondta. – Elvonulok egy kis tatarozásra.

Bementem a hálósobámba, farmerba bújtam, tollat-papírt vettem elő, és a heverőm párnáinak támasztottam a hátam, majd kinyitottam az első albumot a legelső bejegyzésnél. 1844. január 1. Az egyik könyvtári könyvben megkerestem Elisabeth Nicolet születési dátumát. 1846. január 18. A nagybátyja tehát a születése előtt két évvel kezdett naplót írni.

Louis-Philippe Bélanger annak idején jó erősen megnyomta a tollát, az idő mégis kifakította az írást. A tinta megbarnult, a szavak helyenként olvashatatlanok lettek. Ráadásul az általa használt francia nyelv avított volt, tele ismeretlen kifejezésekkel. Fél óra múlva már zúgott a fejem, a papíron pedig csak egy-két jegyzet állt.

Hátradőltem, lehunytam a szemem. A fürdőszobában most is csobogott a víz. Fáradt voltam és levert, a reményeim elszálltak. Nem, képtelenség, hogy ezeken a naplókön két nap alatt átküzdjem magam. Okosabb, ha néhány órát a másológépnél töltök; akkor aztán magam gazdálkodhatom az idővel. Jeanotte nem mondta, hogy az anyagot tilos lemásolni. És így legalább biztos, hogy az eredeti sértetlen marad...

Elvégre senki nem követeli, hogy már ma megtaláljam a választ. A jelentésemhez sem kell magyarázatot fűzni. Megnéztem a csontokat; láttam, amit láttam. Ezt írom le a jelentésben, a többi már a kedves nővérek dolga. Ha akarják, tegyenek fel kérdéseket vagy találgassanak.

Lehet, hogy meg sem értik, miről van szó, vagy ha mégis, hát nem hiszik el. Hogy nem örülnek majd, az szinte bizonyos. Vagy tévednék? És vajon a Vatikánhoz intézett beadványukat érinti majd ez a fejlemény? Ha igen – én nem tehetek róla. A meglátásomban száz

százalékig biztos voltam. Legföljebb azt nem értettem, hogy mit is jelenthet...

11

Két órával később Harry rázott fel álmomból. Időközben végzett a tatarozással: megfürdött, megmosta és megszáritotta a haját, és további rejtélyes műveleteket hajtott végre. Jó melegen felöltöztünk, és hősiesen elgyalogoltunk a Sainte-Cathérine utcáig. A havazás időközben elállt, de mindenre: útjelző táblákra, fákra, postaládákra, parkoló kocsikra vastag hóréteg rakódott. A fehér burkolat alatt a nagyváros zajai is eltompultak.

A vendéglő nem volt tele; azonnal találtunk szabad asztalt. Miután rendeltünk, megkértem Harryt, meséljen erről a bizonyos műhelygyakorlatról.

– Az ember eldobja magát tőle... A létezés, a gondolkodás merőben új formáival ismerkedtem meg. És ne hidd, hogy ez amolyan misztikus távol-keleti rizsa. Mint ahogy bűvitalokhoz, kristályokhoz, asztrális kivetülésekhez meg a többi ökörködéshez sincs köze. Egyszerűen rávezetnek, hogyan vegyük kezünkbe a sorsunkat.

– Na és hogyan?

– Hogy hogyan?

– Úgy van. Hogyan.

– Megmutatják, hogyan hatoljunk be az önazonosságunkba, és hogyan merítsünk fizikai erőt a spirituális eszmélésből. Bevezetnek a holisztikus egészségtanba és gyógyításba, és ezzel megteremtik az emberben a lélek békéjét.

– Azt mondod, spirituális eszmélés?

– Attól tartok, félreértesz, Tempe. Ez nem az az újjászületési duma, amit odahaza a fafejű térítők zsolozsmáznak. Szó sincs bűneink megbánásáról, nem ujjongunk kórusban az Úr dicsőségére, senki sem prédikálja, hogy az igazak, ha kell, a lángokon is átkelnek. Itt egészen másról van szó.

– Jó, jó, de miről?

– Azok a seggféjek másról sem papolnak, mint bűnről meg kárhozatról, és beléd szuggerálják, hogy bűnben születél, és ebből

nincsen kiút, tehát bízd magad az Úrra, majd ő gondodat viseli. Ezt a szöveget már az apácáknál se kajoltam meg, és harmincnyolc évesen sem gondolkodom másként.

Harry is, én is kiskorunkban katolikus iskolába jártunk.

– Itt az a lényeg, hogy én magam vegyem kézbe az életem – magyarázta, és gondosan, manikűrözött ujjával a mellére bökött.

– De hogyan?

– Mondd, Tempe, mindenáron az a célod, hogy nevetségessé tégy?

– Eszemben sincs. Éppen hogy meg szeretném ismerni a módszert.

– Arról van szó, hogy tanulmányoznod kell a saját lelked és tested, és utána megtisztulj.

– Harry, ezek csak üres szavak. Azt áruld el végre, hogy mit kell csinálni.

– Hát helyesen táplálkozni, helyesen lélegezni... Észrevetted például, hogy nem ittam sört? Ez is része a tisztulásnak.

– Sokba került ez a szeminárium?

– Már megmondtam. Elengedték a befizetést, és hozzám vágták a repülőjegyet.

– Nem erről a mostani útról beszélek. Mi volt Houstonban?

– Ja hát ott természetesen kértek tandíjat. Közismert, tekintélyes emberek, nem járathatják le magukat az ingyenességgel.

Itt tartottunk, amikor meghozták az ételt. Én báránymagát rendeltem, Harry zöldségtálat curryvel és rizzsel.

– Figyeled? – mutatott a tányérjára. – Én többé nem eszem döglött állatok húsból. Megtisztulok.

– Hol akadtál erre a tanfolyamra?

– Az Észak-Harris megyei felnőttoktatási főiskolán.

Éz megnyugtatóan hangzott.

– És az itteni kurzus mikor kezdődik?

– Holnap. És öt napig tart. Ígérem, részletesen beszámolok minderről. Esténként, ahogy hazaérek, apróra elmesélem, mi történt. Ugye nem baj, ha itt lakom nálad?

– Ugyan. Ez csak természetes. Hidd el, Harry, szívből örülök, hogy itt vagy. És nagyon is érdekel, hogy mivel foglalkozol.

Csakhogy én hétfőn visszamegyek Charlotte-ba. – Előkotortam a táskám hátsó rekeszéből a tartalék kulcsokat, és átnyújtottam őket. – Addig maradsz, ameddig szükséges. Otthon vagy.

– Nem lesz semmi orgia vagy banzaj – mondta, majd előrehajolt, és zord képpel felém bökött. – Szóltam a néninek, hogy tartsa szemmel a házat.

– Igen, anyuka – feleltem. A képzeletbeli felvigyázó része volt a családi legendáriumnak.

Rám villogtatta a maga hamisítatlanul harrys mosolyát, és farmerja a zsebébe sülyesztette a kulcsokat.

– Kösz. De rólam már eleget beszéltünk. Inkább elmondom, mi újság Kittel.

A következő fél órában az unokaöcsém legújabb vállalkozása volt terítéken. Kit, azaz Christopher Howard Harry második házasságának volt a gyümölcse. Nemrég töltötte be a tizennyolcadik évét, és az apjától meglehetősen tisztességet kapott, minek utána vásárolt egy negyvennyolc láb hosszú vitorlást, és jelenleg azt bütyköli. Hogy mi vele a célja, azt Harrynek egyelőre nem sikerült átlátnia.

– Meséld már el, miért keresztelték Howie-t Howie-nak... – Ismertem ugyan a történetét, de mindig élveztem, ahogy Harry előadja.

– Hát az úgy volt, hogy mihelyt Howie a világra jött, a mamája rögtön lelécelt, a papája pedig már hónapokkal azelőtt felszívódott. A mamája letette az árvaház lépcsőjére, egy texasi kisvárosban – Basic a neve, de ez nem érdekes –, és a takarójára egy cetlit tűzött. Azt írta, hogy majd visszajön, és hogy a babát Howardnak hívják. Csakhogy az árvaházi személyzet nem tudta eldönteni, hogy a Howard vezetéknev-e vagy keresztnév, és ezért bebiztosították magukat. Így lett a kisbabából Howard Howard.

– És mostanában mivel foglalkozik?

– Amivel mindig. Olajkútjai vannak, és nőket hajkurász. De velem és Kittel igazán nagyon gavallér.

Amikor végeztünk, a pincér leszedte az asztalt. Kávét rendeltem, de Harry nem kért, mert hogy az ajzószeret visszavetik a tisztulási folyamatot.

Egy darabig csendben üldögéltünk, aztán egyszer csak kibuggyant belőle a kérdés:

– És hol az a cowboy, aki bukik rád?

A kanál megállt: a kezemben, Cowboy? Kiről beszélhet?

– Hát az a zsarú, akinek olyan csuda jó segge van...

– Ja, Ryan. Valami Hurley's nevű helyen. Tudod, ma Szent Patrik napja van, és...

– Ó, hát persze! Hogy ezt elfelejtettem! – Ünnepeles képet vágott. – Szerintem tartozunk vele az őseinknek, hogy a magunk szerény módján lerójuk tiszteletünket a nemzeti védőszent előtt.

– Harry, mögöttem nagyon hosszú...

– Szent Patrik nélkül az őseinket felfalták volna a kígyók, és mi ma nem ülnénk itt!

– Nem azt mondom, hogy...

– És különösen most, amikor otthon, Írországból akkora a rumli...

– Nem erről van szó, és ezt te is éppúgy tudod, mint én.

– Milyen messze van ide az a Hurley's?

– Néhány sarokra.

Harry kifordította a tenyerét.

– Akkor hol a probléma? Átmegyünk, meghallgatunk egy pár nótát, elköszönünk. Nem arról van szó, hogy három órán ál ki kell tartani, mint az operában.

– Ezt már ismerem.

– Esküszöm, Tempe, csak meg kell hogy rúgj, és már ott sem vagyunk. Ne felejtsd el, hogy holnap nekem is korán kell felkelnem!

Ettől az érvtől nem vágódtam hanyatt. Harry az a fajta, aki napokig is kibírja alvás nélkül.

– Te, Tempe... Legfőbb ideje, hogy egy kis társadalmi életet szervezz magad köré.

Erre az érvre már fogékonyabb voltam.

– Igazad van. Csak az a gond, hogy...

– Fel, Szent Patrik lánya! Kísérjenek utadon az égiek!

Mialatt ő intett, hogy hozzá a számlát, nekem már csomóba rándult a gyomrom. Volt egy idő, amikor rajongtam az ír kocsmákért, sőt mindenféle kocsmáért. De életemnek ezt a fejezetét lezártam, és most sem kívántam tovább írni.

Fel a fejjel, Brennan! Mitől vagy úgy betojva? Megfordultál már azelőtt is a Hurley's-ben, és nem fulladtál bele a sörbe. Mi a fenének cirkuszolsz?

Mialatt visszafelé indultunk a Rue Sainte-Cathérine-on a Crescent út felé, Harrynek be nem állt a szája jókedvében. Fél tíz volt; a járdákon már sűrűsödött a forgalom, szerelmespárok és magányos kóborlók vegyültek el a bevásárlók utóhadai meg a turisták közé. Mindenki vastag kabátban, sapkában, sállal a nyaka körül. Az emberek olyan tömzsik és formátlanok voltak, mint megannyi télidőre begöngyölt és összekötözött díszcserje.

A Crescentnek a Sainte-Cathérine-en túli része az „álmok utcájának” angolszász változata. Az út mindkét oldalát magányosoknak berendezett bárók és menő éttermek szegélyezik. Itt a Hard Rock Café, a Thursdays, a Sir Winston Churchill's. Nyaranta a teraszokról italukat hörpölő vendégek néznek le az utcán folyamatosan zajló romantikus kavalkádra. Télidőben az élet a falak közé költözik.

A Crescentnek a Sainte-Cathérine-on inneni részét inkább csak a Hurley's törzsvendégei látogatják. Az egyetlen kivétel Szent Patrik napja. Mire odaértünk, a bejárati lépcsőktől majdnem a következő sarokig kígyózott a sor.

– A nyavalyába, Harry! Semmi kedvem a szabadban ácsorogni, amíg befagy a seggem. – Ryan ajánlatáról inkább hallgattam.

– Senkit sem ismersz, aki itt dolgozik?

– Igazán nem tartozom a törzsvendégek közé.

Beálltunk a sor végére, és némán toporogtunk, hogy a lábunk át ne fázzon. A mozdulat a memphramagogi apácákat juttatta eszembe, ők pedig kényszeresen emlékeztettek a Nicolet-féle jelentésre, amellyel még mindig nem készültem el. Egyik gondolat a másikhoz vezetett. Az albumok az éjjeliszekevényemen... A meggyilkolt csecsemőről szóló jelentés... A jövő heti charlotte-i előadásaim... A tanulmány, amelyet a fizikai antropológiai kongresszusra szeretnék benyújtani... Az arcom elszibbadt a hidegtől. Miért is engedtem, hogy Harry beugrasson ebbe a hülyeségbe?

Tíz órakor még kevés vendég indul haza a kocsmából. Eltelt negyed óra, és mi jó, ha egy méterrel jutottunk közelebb az üdösséghez.

– Lassan mélyhűtött sügerré változom – közölte Harry. – Tuti, hogy nincs benn valami ismerősöd?

A kihülés veszélye komoly próbára tette az esélyegyenlőségbe vetett hitemet.

– Ryan azt mondta, ha sor van, hivatkozzam rá.

– Édes testvérekem, hát megbuggyantál, hogy ezt csak most mondd? – Harrynek bezzeg soha nem voltak gátlásai, ha előnyös lehetőség tűnt fel a láthatáron. Már előre is rontott, és eltűnt a sor túlsó végén, hogy pillanatokkal később az oldalbejáratnál bukkanjon fel, az ír Nemzeti Futballklub egy szembeszökően méretes képviselőjének társaságában. Mindketten vadul integettek felém. Leosontam a lépcsőn, és besurrantam az ajtón, mindvégig büntudatosan kerülve a sorban állók tekintetét, hogy aztán Harry és védangyala nyomában belevessem magam Hurley ír Kocsmájának útvesztőjébe. Ameddig csak a szem ellátott: székeken, bárszékeken, asztalokon, pultokon, de még a padló minden négyzethüvelyknyi szabad területén is zöldbe öltözött törzsvendégek ültek egymás hegyén-hátán. Plakátok, tükrökre ragasztott matricák reklámozták a Basst, a Guinnessst, a Kilkenny Cream Ale-t. A zegzugos helyiségek búzlóttek a sörtől, a füst pedig olyan vastag volt, hogy akár könyökölni lehetett volna rajta.

Kőfalak mentén, asztalok, bőrkarosszékek, hordók között kanyarogva jutottunk el a nagyterem sárgaréz veretes tölgyfa söntéspultjáig. A hangerő a reptéri kifutópályákon megengedett zajszinttel vetélkedett.

Amikor megkerültük a söntéspultot, felfedeztem Ryant: magas, támla nélküli széken ült a szomszédos helyiség ajtaja mellett, hátát a téglafalnak támasztva, egyik sarkát ráhurkolva a szék összekötő lécére. A másik lábát két üres szék ülésén vetette át. A feje mögött a téglafalban cifra zöld keretbe foglalt négyszögletű nyílás volt, amelyen át egy háromtagú, hegedűsből, fuvolásból és mandolinból álló zenekarra lehetett látni. Az asztalokkal zsúfolt helyiség közepén, úgyszólván tenyérszerű helyen öt táncos ugrabugrált. A három nő még

egész túrhetően rázta, de a két fiú csak bakkecske módra hányta a végtagjait, és másfél méter közelségben mindenkit és mindent lefröcskölt sörrel. Igaz, a többiek láthatóan fel sem vették.

Harry búcsúzóul megölelte a focistát, aki ismét belevegyült a sokaságba. Én azon tűnődtem: hogyan sikerült Ryannak azt a két széket fenntartania – és még inkább azon, hogy miért tette. Nem tudtam eldönteni, kedvemre van-e ez a magabiztosság, vagy inkább bosszant.

– Hinnye a nemjóját – bömbölte a lármát túlharsogva, amikor meglátott bennünket. – Örülök, jányok, hogy mégis volt magukban kurázsi. Csüccs le, oszt fújják ki magukat! – Azzal a lábával előbbre húzta az egyik szabad ülökét, és megveregette rajta a párnát. Harry habozás nélkül kibújt a dzsekijéből, az ülésre borította, és rátelepedett.

– Egy feltétellel – bömböltem vissza.

Felhúzta a szemöldökét, és rám nézett azzal a kék szemével.

– Ha megkímél a népi stílustól.

– A kedvessége a régi, kisjány – harsogta felém akkora hangerővel, hogy a nyakán kidudorodtak az erek.

– Komolyan beszélek, Ryan. – A hangom már gyengült; tudtam, hogy ilyen lármában úgysem érvényesülhetek.

– Jó, jó, csak üljön le végre.

Elindultam a harmadik szék felé.

– És mindjárt rendelék magának egy limonádét.

Harry visított nevetében.

Már nyitottam volna a szám, de Ryan mellettem termett, kihámozott a dzsekiből, aztán az ülésre terítette. Leültem.

Ryan odaintett egy pincérnőt, magának Guinnessst, nekem egy diétás kólát rendelt. Megint belém nyilallt a sértettség. Hát tényleg ennyire kiszámítható volnék?

Harryre nézett.

– Nekem is ugyanazt.

– Diétás kólát?

– Dehogy. Guinnessst.

A pincérnő eltűnt.

– Mi lesz a megtisztulással? – harsogtam a húgom fülébe.

– Tessék?

– Meg-tisz-tu-lás!!!

– Egy sört még kibírok, Tempe. Nem vagyok én fanatikus.

Mivel a beszédet úgysem győztem volna hangerővel, inkább a zenekart hallgattam. Ír zene hangjaira nőtem fel, és a régi számok mindig előhívják a gyerekkori emlékeket. A nagyanyám háza... Öreg hölgyek, ír tájszólás, kanasztá. A felcsapható ágy Danny Kaye a fekete-fehér tévén. John Gary nagylemeze, amelynek hangjai lassan álomba ringatnak. Felötlött bennem, hogy ezt a zenekart a nagyitól hangosnak találná. Minek ide ennyi erősítő?

Az előénekes most rázendített: „*Hej, de sokat kóboroltam...*” Ismertem a számot, volt időm felvértetni magam. Amikor a kórus is bekapcsolódott, mindenki teljes erejéből összeverte a kezét, ötször egymás után. Bam! Bam! Bam! Bam! Bam! Az ötödik csattanásra a pincérnő is befutott.

Harry és Ryan fesztelenül csevegtek, bár hogy miről, az nem hatolt el hozzám. A kólámat szürcsölve körülnéztem. Magasan a falon egy sor faragott pajzs függött; az ősi származású családok – vagy inkább klánok? – totemjei. Néztem, nem áll-e az egyik a Brennan név, de a sötét, füstös helyiségben a legtöbb felirat olvashatatlan volt. Hát a Crone? Azt sem láttam.

Gyémántként ragyogott szeme...

A nagyitól egyik kedvence...

A vidék szépe

Az egyik falóra a dublini, a másik a montreali időt mutatta. Az utóbbi fél tizenegyket jelzett. Ellenőriztem a saját órámon. Annyi volt.

Hollóhajában bársonyszalag...

Most a falra akasztott fényképeket vettem szemügyre. Ünneplőbe öltözött férfiak és nők arcképei, hosszúkás, tojásdad keretben. Vajh mikor készültek? 1890-ben? Vagy 1910-ben? Az arcok éppoly komorak voltak, mint a Birks Hallban látott képeken. Lehet, hogy szorította a nyakukat a magas gallér.

Kezében csipkés keszkenő.

Néhány további dal elhangzása után észrevettem, hogy Harry a kezét lengeti, mint a futballbíró, ha rossz az átadás. Ryan a magasba emelte üres söröskorsóját.

Megráztam a fejem. Ryan mondott valamit Harrynek, majd felmutatta két ujját.

Helyben vagyunk, gondoltam.

A banda egy rezgetősre gyűjtött. Láttam, ahogy Ryan abba az irányba mutat, ahonnan bejöttünk. Harry lesiklott az ülőkéjéről, és beleveszett a tömegbe. Lám, a túl szoros farmer átka. Rá sem akartam gondolni, mennyit kell majd várnia. A nemek közti egyenlőtlenség újabb példája...

Ryan felemelte Harry dzsekijét, átült a székére, és a dzsekit az előbbi helyére rakta. Közelebb hajolt, úgy harsogta a fülembe a kérdést:

– Biztos, hogy maguk egy anyától születtek?

– Sőt még az apánk is közös volt!

Ryanból rum és hintőpor szagegyvelege áradt.

– Mióta él Texasban?

– Amióta Mózes kivonult Egyiptomból. De ha pontosan akarja tudni: tizenkilenc éve. – A poharamba meredtem, és a jeget kavargattam. Mitől pipultam be? Ryannak szíve joga, hogy elbeszélgessen Harryvel. Hármásban itt úgysem lehetne társalogni.

– Ki az az Anna Goyette?

– Tessék?

– Kicsoda Anna Goyette?

A zenekar menet közben hirtelen elhallgatott, és a viszonylagos csendben ágyúdörgésként visszhangzott a név.

– Úristen, Ryan, miért nem ad fel mindjárt egy apróhirdetést?

– Kicsit hisztisek vagyunk ma – vigyorgott. – Megártott a koffein?

Dühödten meredtem rá.

– A maga korában nem tesz jót.

– Semmilyen korban nem tesz jót. Honnan tud Anna Goyette-ről?

A pincérnő meghozta az italt, és ugyanúgy harminckét foggal mosolygott Ryanra, mint a húgom a legnyájasabb pillanataiban. Ryan fizetett, és rákacsintott a nőre. Csak engem hagyjon békén...

Letette az egyik sört a Harry dzsekije fölötti polcra, majd megjegyezte:

– Hangulatosabb társaságban is voltam már...

– Majd igyekszem feldobni magam. Honnan tud Anna Goyette-ről?

– Összefutottam Claudellel abban a biciklisügyben, és szóba került.

– Hogy az ördögbe?

– Úgy, hogy Claudel szóba hozta.

Soha nem tudtam eligazodni Claudelen. Először leéget, aztán megtárgyalja Ryannal a hívásomat.

– Szóval: ki az a lány?

– Egyetemista. A McGillen. A nagynénje megkért, hogy nézzek utána. Kár felfűjni. Nem egy Hoffa-ügy

– Claudel azt mondja, fölöttébb érdekes ifjú hölgy.

– Ez meg mi a fenét jelentsen?

Harry éppen ezt a percet szemelte ki, hogy visszatérjen körünkbe.

– Üdv, cowboytársak. Ha pipilni kell, ajánlom, tervezzék meg jó előre.

Szó nélkül tudomásul vette, hogy az ülésrend megváltozott, és helyet foglalt a Ryantól balra lévő széken. A banda mintegy végszóra rázendített a „Whisky a kancsóban” című számra. Harry addig tapsolt és ringatózott, amíg egy öregebb fazon, aki kockás sapkát és zöld nadrágtartót viselt, odadzsiggelt, és kézen ragadta. Harry felugrott, és követte a hátsó helyiségbe, ahol két fiatalember már megint bakkecskét utánozott. Harry táncosának tekintélyes sörhasa és kerek, puha arca volt. Imádkoztam érte, nehogy Harry idő előtt a sírba táncoltassa.

Az órára néztem. Tizenegy negyven. A szememet csípte a füst, a torkom kapart a sok kiabálástól.

És rájöttem: remekül érzem magam.

Mi több: vágyom egy italtra.

Még hozzá egyre hevesebben.

– Nézze, Ryan, megfájdult a fejem. Mihelyt Ginger Rogers lejön a parkettről, elhúzom a csíkot.

– Ahogy tetszik, kispajtság. Ahhoz képest, hogy először csinálja, derekasan helyállt.

– Jaj, ne, Ryan! Jártam már itt azelőtt is.

– A mesemondót hallgatni?

– Nem! – vágtam oda, pedig nemegyszer eljátszottam az ötlettel. Imádom az ír népmeséket.

Elnéztem Harryt, ahogy forog-szökdécsel a parketton. Hosszú szőke haja vadul röpködött körülötte. Mindenki őt nézte. Kis idő múltán Ryan fülébe harsogtam:

– Claudel tudja, hogy Anna hol van?

Ryan a fejét rázta.

Feladtam. Mi itt ma nem fogunk elbeszélgetni. Harry és az öreg szivar csak ropta tovább. A hapsi kivörösödött arcáról folyt a veríték, gallérja alá csíptethető nyakkendője csáléra állt. Amikor Harry egy pörgés során szembekerült velem, végighúztam az ujjam a torkom előtt. Mindenki kikészült. Elég legyen.

Harry vidoran meglengette felém a kezét. Hüvelykujjammal a kijárat felé böktém, de ő már ismét a hátát mutatta.

Atyaisten...

Ryan derűsen kémlelte az arcom. Láthatóan jól szórakozott. Olyan pillantást lövelltem felé, amely El Niñót is megtorpanthatta volna. Arrébb húzódott, és széltárta a kezét: ő igazán nem tehet semmiről.

Amikor Harry legközelebb szembekerült velem, újra mutogatni kezdtem, ő azonban elnézett a fejem fölött, mintha valami felkeltette volna a figyelmét. Arcán különös kifejezés jelent meg.

Negyed egykor – mintha az ég meghallgatta volna főhászmom – a banda szünetet tartott. Harry kipirulva, de sugárzó arccal csatlakozott hozzánk. A táncosa úgy festett, mint aki sürgős élesztésre szorul.

– Phú! – lihegte Harry. – Úgy érzem magam, mint egy agyonhajszott ló, ha kiizzadva zárják az istállóba.

Megtapogatta a nyakát, lehuppant az ülőkére, és vedelni kezdte a Ryan rendelte sört. Az öreg szivar oda szeretett volna telepedni mellé, de ő meglapogatta a sapkáját.

– Köszí, haver. Később majd még beszélgetünk.

A manus bólintott, és hűséges kutyaszemmel tapadt az arcára.

– Viszlát – biccentett kecsesen Harry, mire a manus vállat vont, és beleveszett a tömegbe.

Ekkor Harry Ryan előtt áthajolt hozzám, és fejével a mögöttünk lévő söntéspult felé intett.

– Ki az ott, Tempe?

Meg akartam fordulni.

– Most ne nézz oda!

– Kiről beszélsz?

– Arról a magas, nyiszlett ürgéről. Akin szemüveg van...

Csak a szemem forgattam a jelzett irányba, amitől még jobban sajgott a fejem. Ismertem a trükköt. Harry már az iskolai bulikon is bevetette, valahányszor nekem mehetnékem volt, de ő még maradni akart.

– Igen, tudom. Édes pofa, és komolyan bukik rám, csak kicsit félénk. Régi lemez, Harry. Túl vagyunk rajta.

A zenekar újabb rezgetősbe kezdett. Felálltam, és a dzsekimbe bújtam.

– Szép volt, jó volt, elég volt.

– De nem, figyelj, komolyan beszélek. Mialatt táncoltam, az a fazon egész idő alatt téged bámult. Láttam az ablakon keresztül.

Ismét a pult felé néztem, de ott nem volt senki, akire illett volna Harry leírása.

– Hol van?

Harry végighordozta tekintetét a pult körül csoportosulókon, aztán a vállán át a másik irányba lesett, majd tanácstalanul mormolta:

– Most nem látom, Tempe. Eltűnt.

– Talán valamelyik hallgatóm. Mindig csodálkoznak, ha kinn az életben mankó vagy járókeret nélkül látnak.

– Az lehet. Túl fiatal lett volna hozzád.

– Kösz.

Ryan úgy nézett bennünket, mint nagyapó a kis csibéket.

– Indulhatunk? – Begomboltam a dzsekimet, felhúztam a kesztyűt.

Harry a Rolex órájára pillantott, majd pontosan azt mondta, amit vártam tőle.

– Alig múlt éjfél. Nem lehetne még...

– Én megyek, Harry. A lakás csak négy sarokra van, a kulcsok már nálad. Ha kedved van, csak maradj!

A húgom egy pillanatig tétovázott, majd Ryanhoz fordult.

– Maga még marad egy kicsit?

– Nem gond, kislány.

Most Harry nézett rám olyan alázatos kutyaszemmel, mint az imént az öreg legény őrá.

– Biztos, hogy nem haragszol?

– Ugyan már! – Nem a fenét.

Elmagyaráztam a kulcsok használatát, utána Harry átölelt, és megcsókolt.

Ryan a dzsekijéért nyúlt.

– Hadd kísérem haza – ajánlkozott lovagiasan.

– Nem, köszönöm. Nagylány vagyok már.

– Akkor legalább hadd hívjak egy taxit.

– Nézze, Ryan, jogosítványom van, hogy kísérő nélkül közlekedjek. Csóválta a fejét, de visszaült a helyére.

– Ahogy óhajtja.

A füst és a hőség után jólesett a hűvös levegő – úgy egy töredék másodpernyi időre. Az elmúlt órákban nagyot esett a hőmérséklet, és feltámadt a szél is, megsokszorozva a hidegérzetet.

Alig néhány lépés után már csípte a szemem a könny, és úgy éreztem, mintha az orromból jégcsapok csüngenének. Az arcom köré tekertem a sálát, és megcsomóztam a tarkómon. Hülyén festhettem, de legalább nem fagynak be a testnyílásaim,

Kezem a zsebembe mélyesztettem, és fejemet leszegve trappoltam tovább. A sál alatt nem fázott annyira az arcom, viszont alig láttam valamit. Így vágtam át a Crescenten a Sainte-Cathérine felé. Seholy lélek; a környék teljesen kihalt volt.

Éppen a McKay út sarkához értem, amikor egyszer csak megfeszült rajtam a sál, és a föld mintha kiment volna a lábam alól. Először azt hittem, megcsúsztam a fagyos kövezeten, de aztán rájöttem, hogy valaki hátrafelé húz. Már magam mögött hagytam a régi York Színházat, de most visszavonszoltak az épület falához. Két kéz meg-pördített, és arccal a falnak döntött. Az én kezem a zseb csapdájába szorult. Amikor a fejemet a falba vágtam, az ütés hatására csúszni kezdtem lefelé, s ahogy térdre zuhantam, az ismeretlen belenyomta arcomat a hóba. A következő pillanatban súlyos ütest éreztem a hátamon, mintha egy hatalmas test zuhant volna a gerincemre. A fájdalom végigcikázott rajtam, lihegése a sálon is áttört. Arccal lefelé a földnek voltam szegezve; moccanni sem bírtam,

nem láttam, nem kaptam levegőt. Vak rémület és légszomj fojtogatott. Fülemben zakatolt a vér.

Lehunytam a szemem, és megpróbáltam a szám oldalra mozdítani. Sikerült egy aprót kortyolnom a levegőből, aztán még egyet, majd megint egyet. A perzselő érzés csitult, valahogy lélegzethez jutottam.

Az arcom, az állkapcsom irgalmatlanul sajgott. A fejem kényelmetlen szögbe csavarodott, jobb szemem bepréselődött a fagyott hóba. Valami kemény, tömör tárgy nyomta a hasam: a retikulóm. Részben emiatt is fulladt el a lélegzetem.

Add oda neki!

Tekeregtem, hogy szabaddá tegyem magam, de a dzseki és a sál mint kényszerzubbony tartott fogva. Ekkor a rám nehezedő test megmozdult, mintha ki akarna nyújtózni rajtam. A fülemben éreztem vadállati hörgésre emlékeztető, nehéz, szaggatott lélegzetét, amelyet a sál alig tompított.

Csak maradj eszméletnél! Ha elájulsz, megfagsz! Mozogj! Csinálj valamit!

Öltözésem súlyos rétegei alatt kivert az izzadság. Óvatosan, hüvelykenként tapogatózni kezdtem a zsebemben. Az egyujjas, meleg kötött kesztyűben ujjaim síkosak voltak a verítéktől.

Megvan!

Megmarkoltam a kulcsaimat. Csak egy percre hagyjon levegőhöz jutni – én készen leszek! Tehetetlenül vártam az alkalmat.

– Maradjon veszteg! – sziszegte a fülemben a hang.

Rajtakapott!

Mozdulatlanná dermedtem.

– Elment az esze? Azonnal hagyjon békén!

Tulajdonképpen mit akar? Tudja-e egyáltalán, ki vagyok?

– Maradjon veszteg, megértette?! – ismételte a hang, remegve az izgalomtól.

Nem bírtam megszólalni, de úgy látszott, nem is vár választ. Lehet, hogy nem is utcai rabló, hanem valami elmebeteg?

Feküdtem, ő feküdt rajtam. Az idő örökkévalóságnak tűnt. Autók suhantak el mellettünk. Az arcom érzéketlenné zsibbadt, a nyakcsigolyáim úgy megfeszültek, hogy csak vártam, mikor

roppannak szét. Nyitott szájjal lélegeztem, a nyál megfagyott a sálamon.

Ne veszítsd el a fejed! Gondolkodj!

Tudatomban egymást kergették a lehetőségek. Részeg ez az ember? Vagy inkább drogos? Van-e valami határozott szándéka, vagy egyelőre csak kiél valamilyen beteges vágyképet, hogy ez majd cselekvésre tüzelje? A szívem olyan hangosan kalapált, hogy elfogott a félelem: hátha éppen ez gerjeszti majd be.

Ekkor lépések hallatszottak. Ő is meghallotta, mert még szorosabban markolta a sálam, és kesztyűs kezét az arcomra tette.

Sikíts! Csinálj már valamit!

Én semmit sem láthattam a támadóból, és talán ez volt az egészben a legörjítőbb.

– Szálljon le rólam, nyomorult disznó! – üvöltöttem a sálon át, de a vastag gyapjúréteg elfojtotta a hangom; a kiáltás mintha ezer mérföld távolságból jött volna.

Kétségbeesetten markoltam a kulcsaimat síkos, remegő ujjaimmal, és hogy felkészüljek, megfeszítettem az izmaimat: csak nyíljk rá mód, egyenesen a szemét veszem célba! Hirtelen megszorult rajtam a sál, a rám nehezedő lest megmozdult. Az ismeretlen feltérdelt, úgy, hogy egész súlya a hátam közepére került. A nyomástól és az alattam lévő retikültől ismét összeszorult a tüdőm. Vadul kapkodtam levegő után.

A sálnál fogva felrántotta a fejem, majd teljes erővel a földhöz csapta, bele a jégbe és a kavicsba. Szemüregem mélyén szikrafelhő robbant. Ezután többször is megismételte a műveletet. A szikrák eggyé olvadtak, arcomon végigcsorgott a vér, a számban is éreztem édeskés ízet. Úgy tűnt, valami elpattan a nyakamban. Meggyötört bordáim között viharzón kalapált a szívem.

Szállj le rólam, te eszelős szarházi!

Szédelegtem. Megkínzott agyam már előrevetítette a boncolási jegyzőkönyvet. Ezúttal a saját boncolásomét. *A körnök alatt semmi nyom. Önvédelmi sérülések nem láthatók.*

El ne ájulj itt nekem!

Vergődve próbáltam kiáltani, de most is csak suttogás lett belőle.

Aztán egyszer csak a támadó elengedte a fejem, és ismét fölém hajolt. Mondott valamit, de a fülem úgy zúgott, hogy csak kusza hangokat éreztem.

Utána, kezét a hátamnak támasztva, feltápáskodott. A nyomás megszűnt. Csizma csikorgott a kavicsos, aztán ez a nesz is egyre halkult. A támadó elment.

Kábultan húztam ki kezem a zsebemből, nagy nehezen négykézlábra álltam, és úgy huppantam a sarkamra. Hullámokban tört rám a szédülés. Fejemet felhúzott térdem közé hajtottam. Az orrom csöpögött, szájamból vér vagy nyál szivárgott. Amikor a sálam végébe töröltem az arcom, éreztem, mennyire remeg a kezem. A torkomat zokogás fojtogatta.

A szél vadul csapkodta az elhagyott színház törött ablakait. Mi is volt a neve? Yale? Vagy talán York? Borzasztó fontosnak tűnt, hogy rájőjjek. Úgy éreztem, nem tudok tájékozódni – elvesztem a térben. Az egész testem rázkódott – a hidegtől, a félelemtől és talán a megkönnyebbüléstől is.

Amikor elmúlt a szédülés, felálltam, végigtapogatóztam az épület fala mentén, kikémleltem a sarok felé. Sehol senki. A lábam mintha gumiból lett volna.

Hazabotorkáltam, de minden második lépésnél hátranéztem. Útközben szembe jött velem néhány gyalogos, de mind elfordult, és nagy ívben kikerült. Részeg nőszemély az éjjeli utcán. Ismerős, de kellemetlen látvány.

Tíz perccel később ott ültem az ágyam szélén, és szemlét tartottam a sérüléseim fölött. A pupilláim egyenletesen, összehangoltan működtek. Nem éreztem sem zsibbadást, sem hányingert.

A sál egyszerre volt átkos és áldásos. A támadómnak jól jött mint kapaszkodó, de egyszersmind az ütések is felfogta. A koponyám jobb oldalán volt néhány seb és zúzódás, de agyrázkódás jeleit nem észleltem.

Amikor bebújtam a takaró alá, arra gondoltam: ahhoz képest, hogy utcai rablónak estem áldozatul, még egész túrhetően megúsztam. De vajon valóban utcai rablás volt? Hiszen a pofa semmit sem vett el tőlem. Ugyan miért szaladt el végül? Bejiedt, és félbehagyta a munkáját? Vagy egyszerűen csak részeg volt? Netán rájött, hogy

összetévesztett valakivel? A fagypont alatti hideg nemigen kedvez a szexuális gerjedelmeknek. Vajon mi lehetett az indítéka?

Aludni próbáltam, de a véremben még túl sok volt az adrenalin. Vagy sokkban volnék az elszenvedett trauma után? A kezem továbbra is remegett, és minden zajra összereztem.

Hívjam a rendőrséget? Mi értelme lenne? A sebeim nem súlyosak, semmit sem loptak el tőlem. Ráadásul személyleírást sem adhatnék a támadómról. Mondjam el Ryannak, hogy mi történt? Azok után, hogy olyan hetykén faképnél hagytam, nem sokat várhatok tőle. Vagy mondjam el Harrynek? Isten őrizz!

Atyaisten, Harry! Mi van, ha ő is egyedül jön haza, és a támadó még a környéken leselkedik?

Átfordultam, és megnéztem az éjjeliszekrényen álló órát. Hét perccel múlt fél három. Hol a csudában lehet a húgom?

Felrepedt ajkamhoz érintettem az ujjam. Harry vajon észreveszi-e? Szinte bizonyos. Vadmacskához illő ösztönei voltak, semmi sem kerülte el a figyelmét. Hiteles változatokon törtem a fejem. Az ajtó mindig jól jön ilyenkor. De persze hasra is lehet vágódni a jégen, és ha a kéz a zsebben van, az ember még csak nem is tompíthatja az ütés erejét.

Szemhéjam lekoppant, de rögtön újra felnyílt. Ismét érezni véltem a hátamba fűrődő térdeket, és a fülemben hatolt az a reszelős lélegzet...

Újra az órára néztem. Negyed négy. Ilyen sokáig tartanának nyitva a Hurley's-ben? Vagy lehet, hogy Ryan meghívta Harryt a lakására?

– Hol vagy, Harry? – motyogtam a zölden izzó számokra meredve.

Csak feküdtem az ágyon, és fohászkoztam: érjen haza végre. Borzadtam az egyedüllétől.

12

Zaklatott éjszaka, sok hánykolódás után ragyogó napsütésre és teljes csendre ébredtem. Alvás közben az agysejtjeim éjszakai értekezletet hívlak össze, hogy értékeljék az elmúlt napok teljesítményfelvételét. Eltűnt diáklány. Utcai rabló. Szent életű apáca. Lemészárolt csecsemők, agyonlőtt nagymama. Harry. Ryan. Harry és

Ryan. A képek csak hajnal felé foszlottak szét, anélkül, hogy az értékelés bármilyen, szóra érdemes eredménnyel járt volna.

A hátamra fordultam. A nyakamba hasító éles fájdalom nyomban emlékeztetett az éjszakai kalandra. Ide-oda hajlítgattam a nyakam, megmozgattam a végtagjaimat. Nem, nincs nagyobb baj. A nappali világosságnál az egész támadás logikátlanak, sőt valószínűtlennek tűt. Csakhogy a rettegésre annál tisztábban emlékeztem.

Egy darabig mozdulatlanul feküdtem. Kitapogattam arcomon a sérüléseket, és füleltem, nem ad-e életjelt a húgom. Az arcomon sok volt az érzékeny pont. A húgom jelenlétére nem utalt semmi.

Háromnegyed nyolckor nagy nehezen felkeltem, papucsot húztam, belebújtam elnyűtt pongyolámba. A vendégszoba ajtaja nyitva volt, az ágy bevetve. Hazajött-e Harry az éjjel?

A frizsider ajtaján cédulát találtam. Harry elnézést kér, amiért két karton joghurttal kevesebb van, és közli, hogy hét után hazajön. Világos. Eszerint valamikor az éjjel hazajött. De vajon aludt-e az ágyában?

– Bánja a fene – motyogtam, és elővettem a babkávés dobozt.

Ekkor megszólalt a telefon.

Leacsaptam a dobozt, és áttapicskoltam a nappaliba.

– Tessék... – mondtam mogorván.

– Jó reggelt, mami. Mi az, talán rossz éjszakád volt?

– Ne haragudj, drágám. Mi újság?

– A jövő hét utáni héten Charlotte-ban leszel?

– Hétfőn indulok, és ott is maradok március végéig. Akkor elutazom Oaklandbe, a fizikai antropológiai kongresszusra. Miért?

– Hát csak megfordult a fejemben, hogy pár napra hazajönnék. A tengerparti kirándulás nem úgy alakult, ahogy elképzeltem.

– Nagyszerű. Már mint az, hogy egy kis időt együtt tölthetünk. Azt, hogy az úti terveid romba dőltek, őszintén sajnálom. – Hogy mi jött közbe, nem firtattam. – Nálam akarsz lakni vagy apunál?

– Majd meglátom...

– Jó, jó, nem erőszakoskodom. Az egyetemen minden rendben?

– Igen. Különösen a pszichiátria izgis. A prof nagyon tud. És a kriminológia is egész jó. Soha nem fárasztanak határidőkkel.

– Hmm... És hogy van Aubrey?

- Kicsoda?
- Akkor már meg is van a válasz. Na és a makesz?
- Felszívódott.
- Hogyhogy szombaton ilyen korán fenn vagy?
- Mert meg kell írnom egy beszámolót kriminológiából. A bűnözői alkat ismerveiről. Lehet, hogy a pszichiátriából is belerakok pár dolgot.
- Mintha azt mondtad volna, hogy soha nem fárasztanak határidőkkel.
- Így is van. Ezt a micsodát már két hete le kellett volna adnom.
- Értem.
- Nem tudnál valami témát ajánlani antropológiából?
- Dehogynem.
- Csak ne legyen túl bonyolult. Olyasmi kéne, amivel egy nap alatt elkészülhetek.

A telefon csipogott.

– Keresnek telefonon, Katy Majd gondolkodom a témádon. Te pedig szólj majd, hogy mikor érkezel Charlotte-ba!

– Meglesz.

Átkapcsoltam, és álmélkodva ismertem Claudel hangjára.

– *Claudel ici.*

Mint rendesen, most sem köszönt, és elnézést sem kért, amiért szombat reggel rám telefonál. Ehelyett rögtön a tárgyra tért.

– Anna Goyette hazaérkezett már?

Kongó ürességet éreztem a mellemben. Claudel még soha nem hívott a lakásomon. Anna halott. Nem lehet másként. Aztán nyeltem egyet, és azt mondtam:

– Nem hinném.

– És tizenkilenc éves.

– Igen.

Julienne nővér arca jelent meg előttem. Rágondolni is szörnyű volt, hogy nekem kell tudatni vele a hírt.

– ... *caractéristiques physiques?*

– Elnézést, mit is kérdezett?

Claudel megismételte. Fogalmam sem volt, vannak-e Annának különös ismertetőjelei.

– Nem tudom. Meg kellene kérdeznem a családtól.

– Mikor látták utoljára?

– Szerdán. Mondja, Monsieur Claudel, mit jelentenek ezek a kérdések?

Jellegzetes Claudel-féle szünet. Kivártam. A háttérben hallható nyüzsgés arra utalt, hogy a gyilkossági csoport irodájából beszél.

– Ma a kora reggeli órákban egy fehér bőrű nőt találtak, meztelenül, minden azonosító jel nélkül.

Az üresség most már a szegycsontomig terjeszkedett,

– Hol?

– Az Ile des Soeurs-ön. A sziget végében van egy erdős rész meg egy tó. A holttestet – a hangján tétovázás érződött – a vízparton találták meg.

– Milyen körülmények között?

Éreztem, hogy titkolózik. Most is alaposan megfontolta a választ. Láttam magam előtt, ahogy gondterhelten összehúzza szorosan egymás mellett ülő szemét.

– Az áldozatot meggyilkolták. A körülmények... – újabb habozás – meglehetősen szokatlanok.

– Beszéljen! – Áttettem a telefont a másik kezembe, és tenyeremet a pongyolába töröltem.

– A tetem egy bőröndből került elő. Nagyszámú sérüléssel. LaManche még ma elvégzi a boncolást.

– Miféle sérülésekkel? – kérdeztem, mereven nézve a pongyola pettyes mintáját.

Claudel mély levegőt vett.

– Nagy mennyiségű szúrt seb és a csuklón kötélyomok. LaManche úgy véli, valamilyen állat is szerephez jutott.

Egyre jobban ingerelt Claudel személytelen előadásmódja. Fehér bőrű nő. Áldozat. Tetem. Csukló. Még csak egy birtokos névmás sincs a szövegében.

– Úgy tűnik, a testen égési sebek is vannak – folytatta.

– Milyen jellegűek?

– Morin még a mai napon többet mondhat róluk.

– Atyaisten... Mikor halt meg?

– A test még nem fagyott meg egészen, úgyhogy tizenkét óránál rövidebb ideje lehetett a szabadban. LaManche majd megpróbálja jobban behatárolni az időpontot.

A következő kérdéstől előre rettegtem.

– Miből gondolja, hogy Anna Goyette az?

– Egyezik az életkor és a személyleírás.

A lábam már roskadozott.

– Miféle különös ismertetőjelekre utalt?

– Az áldozatnak hiányoznak az alsó őrlőfogai.

– Ki lettek húzva? – Legszívesebben rögtön visszaszívtam volna az ostoba kérdést.

– Nem vagyok fogorvos, dr. Brennan. Továbbá a jobb csípőn kis tetoválás látható. Két alak tart egy szívet.

– Felhívom Anna nagynénjét, utána jelentkezem.

– Ha akarja, én is...

– Nem, majd én. Más dolgom is van vele.

Megadta a csipogója számát, és letette a kagylót.

Remegő kézzel nyomtam le a kolostor számait. Magam előtt láttam a vörösseszőke frufru alól riadtan kileső szempárt.

Még el sem tervezhettem, hogyan fogalmazzam meg a kérdéseimet, már adták Julianne nővért. Hosszan hálálkodtam, amiért Daisy Jeanotte-hoz irányított, beszéltem neki a naplókról. Halogattam az elkerülhetlent, ő pedig átlátott rajtam.

– Tudom, hogy valami nagy baj történt. – Halkan beszélt, de éreztem a felszín alatt vibráló feszültséget.

Megkérdeztem, előkerült-e Anna. Nem, nem került elő.

– Nővér, egy fiatal nőt találtak...

A ruha suhogásáról tudtam: keresztet vet.

– Fel kell tennem néhány személyes jellegű kérdést az unokahúgával kapcsolatban.

– Kérem... – suttogta alig hallhatón.

Megkérdeztem, mi volt a helyzet Anna őrlőfogaival, és hogy volt-e tetoválása.

– Jaj dehogy, dehogy, akkor ez nem lehet Anna. Szent ég, már hogyan is hagyná ő magát tetováltatni! És biztosan tudom, hogy minden foga megvan. Éppenséggel sokat szokott beszélni a fogairól,

ezért is tudom. Nagyon sokat bajlódik velük, akár túl hideget eszik, akár túl meleget, folyton fájdalmai vannak...

Úgy ömlött belőle a szó, hogy halványan elmosolyodtam: mindjárt szétfeszíti a vonalat a megkönnyebbülés.

– De nővér, elvégre lehetséges, hogy...

– Nem, nem, ismerem a húgomat. Megvan az összes foga. Sok baj van velük, de megvannak. – Ideges kuncogást hallatott. – És tetoválása sincs, áldassék az Úr neve.

– Hát ennek szívből örülök. Nagyon valószínű, hogy másról van szó, de mégiscsak az lenne a legjobb, ha a biztonság kedvéért átküldenék a húga fogászati kezelőlapját.

– Nekem így sincsenek kétségeim.

– Hogyne, persze, de ártani nem árthat. És legalább Claudel nyomozó is megnyugszik.

– Hát az igaz: ártani nem árthat. És imádkozom majd annak a szegény fiatal nőnek a családjáért.

Megadta Anna fogorvosának a nevét, én pedig visszahívtam Claudelt.

– A nővér száz százaléig biztos benne, hogy Anna nem tetováltatta magát.

– Képzeld csak, kedves nővér nénikém, mi történt a múlt héten! Szívet tetováltattam a seggemre! Na, ezt kapd be!

– Igaza van. Nem valószínű, hogy szólt volna róla.

Claudel horkantott egyet.

– De abban is holtbiztos, hogy Annának egyetlen foga sem hiányzik. Jól emlékszik, hányszor fájalta a fogát.

– És ki szokott fogat húzatni?

Sajnos nekem is ugyanez járt a fejemben.

– Általában nem azok, akiknek jó fogaik vannak.

– Tény és való.

– És ha jól emlékszem, ugyanez a nénike állítja, hogy Anna minden lépését előre bejelentette a mamájának?

– Igen, ezt mondta.

– Nos, Anna Goyette több trükköt ismer, mint Dávid Copperfield. Az elmúlt másfél évben hét alkalommal tűnt el. Legalábbis ennyiszor jelentette be a mamája.

– Értem... – Az üresség a szegycsontomról átterjedt a gyomromra. Megkértem Claudel, hogy tudósítson a fejleményekről, és letettem a kagylót. Már előre kételkedtem, hogy teljesítené a kérést.

Zuhanyoztam, felöltöztem, és fél tízre benn voltam az irodámban. Befejeztem az Elisabeth Nicolet-ről szóló jelentést, majd három órán át fényképeket készítettem, de az idegesség olyan sutává tett, hogy alig bírtam elrendezni a csontokat. Kettőkor bekaptam a büfében egy szendvicset, és evés közben átfutottam a két kisbabáról szóló anyagomat. Az eszem azonban máshol járt. Újra meg újra a telefon felé pillantottam.

Már a fénymásoló gép mellett álltam, kezemben a Bélanger féle naplókkal, amikor egyszer csak Claudel pattant elém.

– Nem a maga kis barátnője.

– Komolyan mondja?

Bólintott.

– Hát akkor kicsoda?

– Carole Comptois-nak hívták. Mihelyt a fogászati leletek kizárták a Goyette lányt, átnéztük az ujjlenyomatokat, és szerencsénk volt. Kétszer is őrizetbe vették utcai zaklatásért.

– Kora?

– Tizennyolc év.

– Hogyan halt meg?

– LaManche mindjárt végez.

– Gyanúsítottak vannak?

– Még hozzá szép számban. – Rám meredt, majd szó nélkül távozott. Másoltam tovább, mint egy robot, akiben ellentmondásos érzelmek kavarnak. A megkönnyebbülést, amiért nem Annáról van szó, nyomban büntudat váltotta fel. Hiszen ettől még odalenn a boncasztalon ott az a másik lány. És neki is van családja, akivel közölni kell a hírt.

Felemelni a tetőt. Lapozni. Leengedni a tetőt. Megnyomni a gombot.

Tizennyolc éves volt.

Nem kívántam benézni a boncterembe.

Fél ötre elkészültem a naplókkal, és visszamentem az irodámba. Útközben leadtam a jelentéseimet a titkárságon, és üzenetet hagytam LaManche asztalán a fénymásolatokkal kapcsolatban. Amikor kiléptem a folyosóra, LaManche és Bergeron ott állt az utóbbi irodája előtt. Fáradtak és lehangoltak voltak. Tudomásul vették a megjelenésemet, de nem kérdeztek semmit.

– Csúnya ügy volt? – kérdeztem.

LaManche bólintott.

– Mi történt vele?

– Kérdezze inkább, mi nem történt – mondta Bergeron.

Hol egyikükre, hol másikukra néztem. A fogorvos még így, meggörnyedve is legalább 185 centi volt, és fel kellett nézmem, hogy lássam a szemét. Göndör, őszes haját hátulról világította meg a mennyezeti neonfény. Nem értettem, miért van még benn.

– Úgy fest, hogy felakasztották a csuklójánál fogva, és először megverték, utána pedig kutyákat uszítottak rá – mondta LaManche. – Marc szerint legalább kettőt.

Bergeron bólintott.

– A nagy testű fajtából. Juhászt vagy talán dobermant. Több mint hatvan harapás van a testén.

– Jézusom...

– Továbbá meztelenül leforrázták valamilyen forró folyadékkal, valószínűleg vízzel – folytatta LaManche. – Csúnyán összeégett, de az anyagot nem sikerüli azonosítanom.

– És akkor még élt? – A zsigereim is összerándultak, ahogy elképzeltem, mit állhatott ki.

– Igen. A halált végül a mellkason és az alhason ejtett szúrások okozták. Akarja látni a polaroid képeket?

Megráztam a fejem.

– Talált önvédelmi sérüléseket? – kérdeztem, és közben eszembe jutott a saját éjszakai kálváriám..

– Nem találtam.

– Mikor halt meg?

– Valószínűleg tegnap, a késő esti órákban.

Nem akartam hallani a részleteket.

– Van még valami – folytatta LaManche, és a szeme megtelt keserőséggel. – Négy hónapos terhes volt.

Otthagytam őket, és bebújtam az irodámba. Nem tudom, meddig ültem ott. Szemem ide-oda vándorolt mesterségem jól ismert kellékei között, de amit láttam, nem hatolt el a tudatomig. Hosszú évek óta rendszeresen találkoztam kegyetlenséggel és erőszakkal, és így bizonyos érzelmi védettségre tettem szert, mégis, egy-egy haláleset időnként áttörte ezt a védőfalat. Az utóbbi napokban olyan töményen zúdultak ránk a borzalmak, hogy csak támolyogtam a súlyuk alatt. Vagy lehet, hogy egyszerűen csak eljutottam a telítettség állapotába, és több iszonyatot már nem viselek el?

Carole Comptois nem az én esetem volt, és őt magát soha nem láttam, mégsem rekeszthettem kívül a rémképeket, amelyek tudatom legsötétebb mélységeiből merültek fel. Láttam magam előtt végső perceiben, ahogy arcát eltorzítja a kín és a rettegés. Vajon rimánkodott az életéért? Vagy a meg nem született kicsinyéért? Hát miféle szörnyetegek garázdálkodnak kényük-kedvük szerint ebben a világban?

– A rohadt francba az egésszel! – motyogtam az üres falaknak.

Papírjaimat az aktatáskába hajigáltam, összeszedtem a holmimat, becsaptam az ajtót magam után. Bergeron utánam szólt, amikor elmentem az irodája előtt, de én meg sem álltam.

Amikor elhajtottam a Jacques Cartier-híd alatt, megszólaltak a hatóság hírek. A Comptois-ügy volt a vezető hír. Heves mozdulattal elnémítottam a rádiót, és újra kimondtam az utolsó gondolatomat:

– A rohadt francba az egésszel!

Mire hazaértem, valamelyest kijózanodtam. A nagyon erős indulatok nem maradhatnak végig ugyanazon a hőfokon; lehűlnek, hogy aztán ismét felforrósodjanak. Felhívtam Julienne nővért, és megnyugtattam Anna felől. Claudel ugyan már jelentkezett nála, de szükségét éreztem, hogy személyesen is kapcsolatba lépjek vele. Elő fog kerülni, mondtam, ő pedig helyeselt, jóllehet efelől már egyikünk sem volt olyan bizonyos.

Elmeséltem, hogy Elisabeth csontváza szállításra kész, a jelentést pedig most gépelik. Ő biztosított, hogy hétfőn kora reggel elküldet a csontokért.

– Fogadja hálánkat, dr. Brennan! Nagyon izgatottan várjuk a jelentését.

Most itt lett volna az alkalom, de nem éltem vele. Sejtelmem sem volt, hogyan fogadják majd az írásművemet.

Farmerba bújtam, majd vacsorát készítettem. Eltökéltem fegyelmeztem magam: nem szabad arra gondolnom, ami Carole Comptois-val történt. Harry fél nyolckor futott be. Asztalhoz ültünk, de mindketten szófukarok voltunk, és legföljebb a pastához meg a cukkinihez fűztünk megjegyzéseket. Harry fáradtnak és szórakozottnak tűnt, és készségesen elfogadta a magyarázatom, miszerint elhasaltam a jeges utcán, és bevertem az arcomat. Ami engem illet, a nap eseményei kiszívtak belőlem minden erőt. Nem kérdezősködtem sem a szemináriumról, sem az előző éjjel történekről, Harry pedig magától nem szólalt meg. Valószínűleg mind a ketten örültünk, hogy nem kell sem odafigyelni egymásra, sem megjegyzéseket fűzni a másik beszámolójához.

Vacsora után Harry a műhelygyakorlaton kapott jegyzeteket olvasta, én pedig újra nekiveselkedtem a naplóknak. Az apácáknak szánt jelentés elkészült ugyan, de én szerettem volna még többet tudni az ügyről. A fénymásolás nem javított az anyag minőségén, és a munka éppoly hervasztónak bizonyult, mint pénteken. Tetejébe Louis-Philippe nem volt valami lenyűgöző krónikás. Mint az Hôtel-Dieu kórház fiatal orvosa, terjengősen számolt be a munkanapjairól. Negyven oldalon rágtam át magam, de az unokahúgáról alig néhányszor esett szó. Úgy tűnt, a doktort inkább az foglalkoztatta, hogy Eugénie még Alain Nicolet-val kötött házassága után sem hajlandó lemondani a nyilvános szereplésről – mint ahogy a húga fodrászával sem volt megelégedve. A jó Louis-Philippe soraiból egy hamisítatlan smokk arcképe bontakozott ki.

Vasárnap, mire felkeltem, Harry már eltűnt. Kimostam néhány ruhát, edzettem a konditeremben, és felfrissítettem egy, az ember evolúciójáról szóló előadást, amelyet kedden akartam megtartani az egyetemen. Mire esteledett, úgy éreztem, végre utolértem magam. Begyűjtottam a kandallóba, készítettem magamnak egy csésze Earl Grey teát, és könyveimmel, irományaimmal körülvéve a heverőre telepedtem.

Tovább olvastam a Bélanger-féle naplót, onnan, ahol abbahagytam, de húsz oldal után félretettem, és inkább a himlőjárványról szóló könyvet vettem elő. Amennyire Louis-Philippe unatott, ez a krónika legalább annyira lekötött.

Életre keltek az utcák, amelyeken nap mint nap megfordulok. Montrealnak és a környékbeli falvaknak az ezernyolcszáznyolcvanas években valamivel több mint kétszázezer lakosa volt. A várost északon a Sherbrooke út, délen a folyóparti kikötő határolta; keleten Hoche-lega gyárvárossal volt szomszédos, nyugaton pedig két, munkások lakta faluval: Sainte-Cunégonde-dal és Saint-Henrival, amelyek közvetlenül a Lachine-csatornától északra terültek el. Tavaly nyáron magam is végigkarikáztam a csatorna menti hosszú kerékpárúton.

Feszültségekben, akárcsak manapság, akkoriban sem volt hiány. Jóllehet a Rue St. Laurent-tól nyugatra a legtöbb montreali az angolt vallotta anyanyelvének, a múlt század nyolcvanas éveire Montreal összterületén már egyértelmű francia többség alakult ki. Az ő kezükben volt a közügyek irányítása, míg a kereskedelemben és a sajtóban továbbra is az angolok maradtak a hangadók.

A franciák meg az írek katolikusok voltak, az angolok protestánsok. A két tömb tagjai többé-kevésbé elkülönültek egymástól, életükben csakúgy, mint a halálban. Fenn a hegyen mindegyiknek megvolt a maga temetője.

Lehunytam a szemem, és eltűnődtem ezen a helyzeten. Montrealban mindmáig rengeteget számít a nyelv és a vallás. Van külön katolikus és külön protestáns tanügyi igazgatóság. Van nacionalista és van szövetségi irányzat. Vajon Elisabeth Nicolet, ha élne, melyikhez húzna?

A szobára félhomály borult. Villanyt gyújtottam, és folytattam az olvasást.

A tizenkilencedik század végére Montreal jelentős kereskedelmi központtá fejlődött, pompás kikötővel, kőből épült, hatalmas raktárakkal, börgyárakkal, szappangyárakkal és sok más üzemmel. Ám akár más Viktória-korabeli nagyvárosokban, itt is mind élesebbek lettek az ellentétek. A dolgozó szegények viskói fölött az ipar és a kereskedelem mágnásainak fényűző palotái tornyosultak. Alighogy az

ember letért a széles, aszfaltozott utakról, a Sherbrooke-ról vagy a Dorchesterről, földes utcácskák és sikátorok százai között találta magát.

Nyomorúságos volt a csatornarendszer: a járókelő bárhol ürülékbe léphetett, a szemét, az állati tetemek ott rothadtak az üres telkeken. A folyó nyitott szennyecsatornaként működött, és ha telente be is fagyott, a melegebb hónapokban áradt belőle a hulladékbűz, meg nem szűnő panaszokra ingerelve a lakosságot.

A teám közben kihűlt, így hát nyújtóztam egyet, majd főztem magamnak egy újabb csészével. Amikor ismét kinyitottam a könyvet, előreugrottam a higiéniával foglalkozó fejezethez. Mivel Louis-Philippe is visszatérően zsörtölődött az Hôtel-Dieu-ben uralkodó higiénés állapotok miatt, nem lepett meg, hogy a könyvben rátaláltam az öreg fiú nevére: a későbbiekben beválasztották a városi tanács közegészségügyi bizottságába.

Különösen érdekes beszámoló tudósított arról a vitáról, amelyet a tanács az „emberi eredetű szerves hulladék” tárgyában rendezett. A korabeli eljárások meglehetősen ötletszerűek voltak. Némelyek az ürüléket a város csatornáiba öntötték, ahonnan egyenesen a folyóba jutott. Mások házi árnyékszékét használták, majd földet szórtak a végtermékre, és kitették a hulladékgyűjtőknek. Ismét mások a házon kívül felállított budikba ürítkeztek.

A városi tisztiorvos jelentése szerint a lakosság naponta megközelítőleg százhetven tonna ürüléket termelt, azaz évente több mint kétszázötven tonnányit. A tisztségviselő egyúttal felhívta a figyelmet, hogy az olyan fertőző betegségeknek, amilyen például a tífusz, a skarlát és a diftéria, a városban található tízezer árnyékszék és pöcegödör az első számú terjesztője. A tanács ekkor elhatározta, hogy megszervezi az ürülék összegyűjtését és elhamvasztását. Louis-Philippe is az igennel szavazók között volt. Mindez 1885. január 28-án történt.

A szavazást követő napon futott be a Bonaventure-állomásra a Grand Trunk Railway vasúti társaság egyik nyugatra tartó szerelvénye. Az egyik kalauz megbetegedett, és kihívták hozzá a vasutasok orvosát. Az illető megállapította, hogy a szerencsétlennek himlője van. Mint protestánst a montreali városi közkórházba akarták

szállítani, de a kórház megtagadta a felvételt. Ezalatt a beteg a fertőző betegségek osztályának egyik elkülönített helyiségében várakozott. Végül a vasúti orvos addig érvelt és könyörgött, amíg a katolikus Hôtel-Dieu kórház, ha kellestlenül is, de befogadta a beteget.

Felálltam, hogy megkotorjam a tüzet. Mialatt átrendeztem a fahasábokat, magam előtt láttam az Avenue des Pins és a Rue Saint-Urbain sarkán terebélyesedő, szeszélyes alaprajzú szürke kőépület-tömböt. Az Hôtel-Dieu még ma is működő kórház. Rengetegszer hajtottam el mellette.

Tovább olvastam. Korgott a gyomrom, de eltökéltem, hogy amíg Harry meg nem jön, kitartok.

A montreali közkórház orvosai biztosra vették, hogy az Hotel-Dieu-beli kollégák jelentették a himlőesetet az egészségügyi hatóságoknak. Az Hotel-Dieu-beliek éppen az ellenkezőjéről voltak meggyőződve. Következésképpen a hatóságok semmiről sem tudtak, mint ahogy elmaradt a két kórház személyzetének a tájékoztatása is. Mire a járvány lecsengett, háromezren haltak meg, többségükben gyermekek.

Becsuktam a könyvet. A szemem égett, halántékomban lüktetett egy ér. Az óra negyed nyolcai mutatott. Hol marad Harry?

A konyhába mentem, kivettem a hűtőből és leöblítettem a lazacszeleteket. Ahogy a kapormártást kevertem, megpróbáltam elképzelni, milyen lehetett ez a környék száz évvel ezelőtt. Hogyan fogadhatták az emberek a járvány hírért? Miféle házi szerekhez folyamodtak? A halottak több mint kétharmada gyerek volt. Milyen érzés lehetett végignézni, ahogy a szomszédságban sorra hálnak a gyerekek? Hogyan viselték el az emberek a tudatot, hogy a gyerek, akit ápolnak, menthetetlen?

Tisztára sikáltam két szem krumplit, és betettem a grillsütőbe, majd megmostam a fejes salátát, a paradicsomot és az uborkát. Harry még mindig váratott magára.

Az olvasás ugyan átmenetileg elterelte figyelmem Mathiasról és Malachyrról meg Carole Comptois-ról, ám az idegeim továbbra is feszültek voltak, és a fejem is sajgott. Forró fürdőt engedtem magamnak, és híven az aromaterápia tanácsához, tengeri sót szórtam

bele, majd feltettem egy Leonard Cohen-CD-t, és elhatároztam, hogy jó sokáig áztatom magam.

Elisabethet voltaképpen afféle villámhárítónak használtam, hogy elterelje a figyelmem a legújabb gyilkossági eseteimről. Az időutazás igazán lenyűgöző volt, ám azt, amit kerestem, nem találtam meg. Elisabethnek a járvány idején kifejtett tevékenysége nem volt újdonság számomra; minderről Julienne nővér már a kihantolás előtt bőségesen tájékoztatott.

Elisabeth hosszú éveken át élt a világtól elzárkózva, de amikor a járvány fékezhetetlenné vált, megacélozta magát, és szószólója lett az egészségügy korszerűsítésének. Sorra írta a leveleket a Tartományi Egészségügyi Hivatalnak, a városi tanács közegészségügyi bizottságának, valamint Honoré Beaugrand-nak, Montreal polgármesterének, hogy sürgesse a higiéniai viszonyok korszerűsítését. Egyaránt bombázta az angol és a francia nyelvű sajtót, követelve, hogy nyissák meg újra a város himlőkórházát, és tegyék kötelezővé az oltást. Levéllel kereste meg a püspökét is, rámutatva, hogy a kór elsősorban ott terjed, ahol nagyszámú ember gyűlik össze, és arra kérte előljáróját: ideiglenesen zárassa be a templomokat. Fabre püspök azonban nemet mondott, azzal érvelve, hogy egy ilyen lépéssel az Istent tenné csúffá. Fabre éppenséggel arra buzdította nyáját, hogy látogassák minél sűrűbben a templomokat, mivel a közös imádság hatékonyabb a magányos fohászkodnál.

Kiváló logika, püspök úr. Emiatt pusztultak tömegesen a katolikus franciák, míg a protestáns angolok között sokkal kevesebb volt az áldozat. A szóban forgó pogányok beoltatták magukat, és ki sem mozdultak a házukból.

Engedtem még egy kis forró vizet a kádba, és eltűnődtem: milyen csalódott lehetett Elisabeth. Felmerült bennem, hogy én vajon diplomatikusabban jártam volna-e el, mint ő?

Egyszóval itt tartunk. Ismertem a munkásságát, ismertem a halála körülményeit. Minderről az apácák összegyűjtötték, amit csak lehetett, ívszámra kaptam a tudósításokat a rá tört halálos betegségről és a tiszteletére rendezett nyilvános temetésről.

Csakhogy engem a születés körülményei érdekelték.

Beszappanoztam magam, jó sűrűre köpülve a habot.

Nincs mese, muszáj végigolvasnom azokat a naplókat.

A hátamat is beszappanoztam.

De hiszen nálam vannak a fénymásolatok. Charlotte-ban is folytathatom a munkát.

Megmostam a lábam.

Jeanotte azt ajánlotta: nézzem át az egykorú újságokat is. Milyen igaz. Ami időm még hétfőn lesz, erre fordítom. Úgyis el kell mennem a McGillre, hogy a naplók eredeti példányait visszajuttassam.

Ismét elnyúltam a meleg vízben, és a húgomra gondoltam. Szegény Harry... Tegnap jószérével tudomást sem vettem róla. Igaz, rettentő fáradt voltam – de tényleg csak erről lett volna szó? Nem inkább Ryanról? Nos, Harrynek szíve joga, hogy lefeküdjön velem, ha éppen erre szottyán kedve. Mi jogon viselkedtem tegnap olyan hűvösen? Eltökéltem, hogy ma este sokkal barátságosabb leszek.

Éppen törülköztem, amikor megszólalt a biztonsági riasztó. Előkaptam egy Disneyland-mintás flanel hálóinget, amelyet egyszer Harrytől kaptam karácsonyra, és belebújtam.

Harry ott állt a nappaliban. Dzsekijét, sapkáját, kesztyűjét még nem vetette le. Tekintete a messzeségbe révedt.

– Jó hosszú napod volt – jegyeztem meg.

Harry visszazökkent a jelenbe, és bágyadtan rám mosolygott.

– Aha.

– Remélem, megéheztél.

– Biztos. Csak adj még egy pár percet! – A heverőre dobta a batyuját, és maga is lezúttant mellé.

– Nagyon helyes. Vedd le a kabátod, és pihenj egy kicsit.

– Jó. Rohadt hidegek járnak erre. Csak a metrótól jöttem ideig, és úgy érzem magam, mint egy jégkrémrúd.

Néhány perc múlva hallottam, ahogy a vendégszobában motoz, aztán kijött utánam a konyhába. Mialatt megterített, én kisütöttem a lazacot, és összekevertem a salátát.

Asztalhoz ültünk. Megkérdeztem, hogyan telt a napja.

– Nagyon jól. – Felvágta a krumpliját, szétnyomta a tányéron, és tejfölt locsolt rá.

– Igazán? – kérdeztem buzdítón.

– Aha. Egy csomó témát kimerítettünk.

– Én úgy látom, mintha te volnál kimerülve.

– Hát eléggé lerobbant vagyok – mondta anélkül, hogy a kis szójátékomat nyugtázta volna.

– Mesélj, mi volt a napirend?

– Előadások, gyakorlatok. – Mártást kanalazott a halra. – Mik ezek a kis zöld szálak?

– Kapor. Miféle gyakorlatok?

– Meditáció. Meg játékok.

– Játékok?

– Alakformáló torna. Meg önálló elbeszélés. Ahogy előírják.

– Ők diktálnak, és ti csak szó nélkül engedelmességetek?

– Én a saját akaratomból teszem – csattant fel.

Csak hüledeztem. Harry ritkán szokott így rám förmedni.

– Bocs. Tudod, nagyon fáradt vagyok.

Egy ideig csendben eszegettünk. Igazából kevésbé érdekelt ez az egész „érints-érezz”-terápia, de azért néhány perc múlva újabb kísérletet tettem.

– Hányan vannak a résztvevők?

– Elég sokan.

– Van köztük érdekes?

– Én nem azért jöttem ide, Tempe, hogy új barátokat szerezzek, hanem azért, mert felelős, tudatosan cselekvő személyiséggé akarok válni. Az életem léket kapott, és megpróbálom működőképessé tenni.

Fásultan piszkálta a salátáját. Nem emlékeztem rá, mikor láttam ennyire letörtnek.

– És úgy érzed, ezek a gyakorlatok segítenek?

– Ezt a saját bőrödon kell kipróbálnod, Tempe. Én nem tudom pontosan megfogalmazni. Se azt, hogy mit csinálunk, se azt, hogy hogyan hat.

Lekaparta a mártást a lazacról, és evett néhány falatot.

Én hallgattam.

– Különbén sem hiszem, hogy felfognád a lényegét. Ahhoz te túl begyöpösödött vagy.

Felemelte a tányérját, és átvitte a mosogatóhoz. Bravó. Ennyire mentem az érdeklődő magatartással.

Odaléptem mellé.

– Jobb lesz, ha most elteszem magam holnapra – mondta, és a vállamra tette a kezét. – Majd akkor beszélgetünk.

– Csakhogy én délután elutazom.

– Ja, tényleg. Hát akkor majd hívlak.

Az ágyban lejátszottam magamnak a beszélgetést. Soha még nem láttam Harryt ilyen eltompultnak és ingerlékenynek; soha nem utasította vissza ilyen mereven a közeledésem. Nagyon kimerült lehet. Vagy talán Ryan kavarta fel. Esetleg a Strikerrel történt szakítás.

Később aztán eltöprenghettem: miért is nem ismertem fel a jeleket. Annyi minden másként alakulhatott volna...

13

Hétfőn hajnalban keltem, hogy elkészítsem a kettőnk reggelijét. Harry azonban nem akart enni, arra hivatkozva, hogy sietnie kell. El is ment már hét óra előtt, még hozzá tréningruhában és festetlen arccal. Nem hittem volna, hogy valaha így látom.

A tudomány kimutatta, melyik a föld leghidegebb, legszárazabb vagy legmélyebben fekvő pontja. Nos, komorabb helyet keresve sem találhatott volna, mint a McGill Egyetem McLennan könyvtárának újság-, folyóirat- és mikrofilmrészlege. Hosszú, keskeny helyiség az első emeleten, cementfalakkal és neonvilágítással és hozzá vérvörös padlóval.

A könyvtáros utasítását követve magam mögött hagytam a folyóirat- és újság hegyeket, és eljutottam a fémpolcokhoz, amelyeken kis kartondobozok és kerek fémtartályok sorakoztak. Hamar megtaláltam, amire szükségem volt, és átvittem az olvasóba. Az angol nyelvű sajtóval akartam kezdeni. Kivettem az egyik filmtekercset, és beraktam a mikrofilmnézőbe.

1846-ban a *Montreal Gazette* háromszor egy héten jelent meg, a mai *New York Times*-éhoz hasonló formátumban. Keskeny hasábok, kevés kép, sok apróhirdetés. A nézőkészülék éppoly rossz minőségű volt, mint maga a film. Úgy éreztem, mintha víz alatt olvasnék. A

betűk hol összemósódtak, hol tagoltabbá váltak, és hajszalak meg egyéb hulladékreszecskek úsztak át a képernyőn.

Az apróhirdetések szörmesapkát, brit papírárut, cserzetlen báránybőrt ajánlgattak. Dr. Taylor a maga balzsamos hatású májfűvét, dr Berlin az epegörcs elleni piruláit akarta rásózni az olvasóközönségre. John Bower Lewis érdemdús ügyvédként és jogi tanácsadóként méltatta magát. Pierre Proussaint bárkinek tökéletes frizurát készítené. Ajánlata a következőképpen hangzott:

Úriember szívesen fogad mindkét nembéli, jó hírnek örvendő ügyfeleket.

A legmakacsabb haját is lággyá és selyemfényűvé varázsolja. Bámulatos készítményekkel állít elő tetszetős fürtöket, és orvosolja a különböző fogyatékoságokat. Mérsékelt árak. Csak válogatott ügyfeleknek.

És most lássuk a híroldalakat.

A megboldogult Antoine Lindsay a szomszédja egy fadarabbal kólintotta föbe. A halottkém verdiktje: szándékos emberölés.

Egy Maria Nash nevű fiatal angol lányt, aki nemrég érkezett Montrealba, megszőktettek, majd hűtlenül elhagytak. Zavarodott elmeállapotban szállították az Emigránsok Kórházába, ahol hamarosan elhunyt.

Bridget Clocone fiúgyermeket szült az Átmeneti Női Kórházban. A szülésnél segédkező orvosok megállapították, hogy a negyvenéves özvegy nem sokkal korábban még egy gyermeknek adott életet. A rendőrség átkutatta munkaadója házát, és egy ruhák közé rejtett dobozban halott fiúcsecsemőre bukkant. A gyermekén „erőszak nyomai voltak észlelhetők, amelyeket valószínűleg a nyakon alkalmazott erős szorítás okozott”. A halottkém verdiktje: szándékos emberölés.

Édes istenem, hát soha semmi nem változik?

Sebességet váltottam. Most a kikötőből kifutott hajók listáját tanulmányozhattam, továbbá azon utasok névsorát, akik Montrealból Liverpoolba készültek. Nem volt valami izgalmas.

A gőzhajók jegyárai. Az Ontarióba tartó postakocsi-szolgálat menetrendje. Címváltozások. Csendes hét volt, nem sokan hurcolkodtak.

Végül meglett a rovat, amelyet kerestem. Születések, Házasságkötések, Halálozások. Montreal városában, folyó hó tizenhetedikén, Mrs. Dávid Mackay-nek fia, Mrs. Marie-Claire Bisset-nek leánya született. Eugénie Nicolet-ról és újszülöttjéről nem esett szó.

Megjegyeztem, a lap hányadik oldalán található a születési rovat, és gyorsítva pörgettem tovább a következő hetek lapszámait a megfelelő helyig. Semmi. Ellenőriztem valamennyi, a tekercsen lévő lapszámot. 1846 végéig sehol sem adtak hírt Elisabeth világra jöttéről.

Szerencsét próbáltam a többi angol újsággal. Az eredmény ugyanaz. Eugénie Nicolet neve sehol sem fordult elő, Elisabeth születéséről nem esett említés. Átkapcsoltam a francia nyelvű lapokra. Mindhiába.

Tíz óra körül már lüktetett a szemem, a váll- és hátizmaim fájdalmasan megmerevedtek. Hátradőltem a széken, kinyújtóztam, megdörzsöltem a halántékom. Mármost – hogyan tovább?

A helyiség túlsó oldalán valaki, aki egy hasonló gép előtt ült, éppen lenyomta a visszatekerő gombot. Jó ötlet; legalábbis nem rosszabb, mint akármilyen másik. Visszacsevélék. Elisabeth januárban született. Vegyük szemügyre azt a korszakot, amikor a kis sperma és a petesejt bemutatkozott egymásnak.

Áthoztam a megfelelő dobozokat, és becsavartam az egyik tekercsent. 1845. április. Apróhirdetések, címváltozások, utaslisták – szakasztott, mint '46-ban. Angol nyelvű lapok, francia nyelvű lapok. A helyzet változatlan.

Mire eljutottam a *La Presse*-hez, már összefolytak előttem a betűk. Az órámra néztem. Fél tizenkettő. Na, még húsz percet rászánok.

Államat az öklömre hajtottam, és lenyomtam a visszatekeréscsélőt. Márciusnál állapotodtam meg. Innen kézzel léptettem tovább a filmet, itt-ott alaposabban megnézve egy képkockát. így ütötte meg a szemem a Bélanger név.

Kiegyenesedtem, és fókuszba hoztam az egész cikket. Rövidke volt. Eugénie Bélanger Párizsba készül. Alain Nicolet hitvese, a közismert énekesnő tizenkét főből álló társulattal utazik, és csak a szezon befejeztével tér vissza. Még egy-két frázis, hogy mennyire hiányolja majd a montreali közönség, azzal vége.

Eugénie tehát eltávozott Montrealból. De mikor jött vissza? És hol volt áprilisban? Alain Nicolet vajon elkísérte útjára? Esetleg később csatlakozott hozzá? Az órámra néztem. A francba. Be kell fejeznem.

A tárcámba néztem, kotorásztam a retikulóm alján, aztán kinyomtattam annyi oldalt, amennyire az aprómból futotta. Utána visszatekertem a filmeket, leadtam őket, és átvágtattam a campuson a Birks Hall irányába.

Jeanotte irodája kulcsra volt zárva, ezért megkerestem a tanszéki titkárságot. A titkárnő épp annyi időre vette le szemét a számítógép képernyőjéről, hogy megnyugtasson: rendben eljuttatja a naplókat a professzor asszonynak. Néhány köszönő szót firkantottam egy cédulára, majd eltávoztam.

Ahogy közeledtem a társasházam felé, továbbra is a múlton járt az eszem. Elképzelttem, milyenek lehettek az utamba eső tekintélyes öreg házak száz évvel ezelőtt. Mit láttak a lakók, amikor kinéztek a Sherbrooke útra? A Szépművészeti Múzeumot vagy a Ritz Carltont még semmiképpen. Se Ralph Lauren, Giorgio Armani és Gianni Versace legújabb kompozícióit...

Eltűnődtem: vajon örömük telt volna-e az ilyen menő szomszédokban? A butikok mindenesetre felemelőbb látványt nyújthattak volna, mint az ismét használatba vett himlőkórház, amely ott állt nem messze a hátsó udvaruktól.

Hazaérve máris szaladtam az üzenetrögzítőhöz, hátha Harry már telefonált, ám a lámpa nem villogott. Gyorsan bekaptam egy szendvicset, majd a laborba hajtottam, hogy aláírjam az utolsó jelentéseket. Elmenőben cédulát hagytam LaManche íróasztalán, hogy emlékeztessen, mikor jövök vissza. Az áprilist általában Charlotte-ban töltöm, azzal a megkötéssel, hogy ha valamilyen sürgős ügy adódik vagy a bíróságon kell tanúskodnom, haladéktalanul visszarepülök Montreal-ba. Május elején aztán, ha véget ér a tavaszi

szemeszter, mindenképpen Montrealban termék, és itt töltöm az egész nyarat.

A laborból ismét hazaugrottam. Egy órám volt rá, hogy becsomagoljak, és összekészítsem a munkaanyagokat. Elég sok mindent hurcolok magammal, de soha nem a ruhákkal van gond. Évek óta ingáztam már két ország között, és rájöttem, hogy sokkal egyszerűbb, ha két nagyjából egyforma ruhatárat szerzek be. Kevés embernek van akkora kerekas bőröndje, mint nekem, de leginkább könyvekkel, dossziékkal, újságokkal, kéziratokkal, előadásszövegekkel zsúfolom tele, mikor min dolgozom. Ez alkalommal több font súlynyi Xeroxmásolattal tömtem meg.

Fél négykor taxit rendeltem, és elindultam a reptérre. Harry nem jelentkezett.

Azt hiszem, charlotte-i otthonom páratlan a maga nemében. Ez a legkisebb egység abban a két és fél angol holdnyi területet elfoglaló, Carol Hall nevű épületegyüttesben, amely a Myers Parkban, a Queens út mentén található. Az okiratok nem derítenek fényt a kis építmény eredeti rendeltetésére; a Carol Hall mai lakói jobb híján Kis Kocsiszínnak nevezik.

A Carol Hall fő épületét 1923-ban emelték Luther Snyder, a Coca Cola-mágnás és felesége számára. Amikor Mrs. Snyder 1957-ben elhunyt, a hétszáz négyzetméter alapterületű, György-kori stílusban épült komplexum adományozás útján a Queens College-re szállt. Itt működött az egyetem művészettörténeti tanszéke, míg nem a nyolcvanas évek közepén az ingatlant eladták, majd a főépületet és a kocsiszínt társasházzá alakították. Ebben az időben további szárnyakat és toldalékokat, valamint tíz új lakóházat is csatoltak a komplexumhoz, gondosan megtartva az eredeti Snyder-féle ház stílusát. Egy zárt udvar falának lebontásával régi téglákat építettek be az új házakba, az ablakok, a párkányok, a keményfa padlók is a lehető leghívebben utánozták az eredetit.

A hatvanas évek elején a Kis Kocsiszín mellé afféle aprócska kerti lakot emeltek, amely eleinte nyári konyhaként üzemelt, majd egy időn át semmire sem használták, hogy aztán két évtizeden át

szerszámkamraként szolgáljon. 1993-ban a Kis Kocsiszínt megvásárolta egy magas beosztású banktisztviselő, és a kerti lakot is hozzácsatolva átalakította a világ legkisebb lakóházává. Alighogy a munkálatok befejeződtek, az illetőt már át is helyezték – éppen akkor, amikor házasságom megromlása miatt új lakást kerestem, és körülnéztem a piacon, így lettem egy hetvennégy négyzetméteres kétszintes házacska úrnője, és bármilyen szűk és zsúfolt is az otthonom, az első perctől imádtam.

A ház csendjét csupán a falióra lassú, egyenletes ketyegése törte meg. Pete tehát itt járt. Milyen jellemző rá, hogy felhúzza nekem az órát... Szólítottam Birdie-t, de nem került elő. Beakasztottam a kabátom az előszobaszekrénybe, és a keskeny lépcsőn felcipeltem a bőröndöt a hálószobába.

– Bird?

A lelkes nyávogás elmaradt, és a fehér pofácska sem nyomakodott be az ajtó résén.

Lenn a konyhaasztalon cédula várt. Pete tudatta, hogy Birdie még nála van, de szerdán egy vagy két napra Denverbe kell utaznia, és arra kér, hogy legkésőbb holnap vigyem el a macskát. Az üzenetrögzítő úgy villogott, mint egy vészjelző. Stílusos, gondoltam.

Az órára néztem. Fél tizenegy. Semmi kedvem nem volt újra kimozdulni.

Feltárcsáztam Pete számát – a számot, amely annyi éven át az enyém is volt. Láttam magam előtt a konyhafalra akasztott készüléket, burkolata jobb oldalán a V-alakú repedéssel. Boldogok voltunk abban a házban. Különösen a konyhát szerettük, az egyik falat mindenestül elfoglaló kandallóval, a hatalmas, öreg fenyőfa asztallal. A vendégek, hiába igyekeztem őket másfelé terelni, óhatatlanul itt kötöttek ki.

Bekapcsolt a rögzítő; Pete hangja kérte a hívót, hogy hagyjon rövid üzenetet. Így tettem. Utána Harryt próbáltam hívni. Ezúttal a saját hangom felelt a rögzítőről.

Csak ezután játszottam le a nekem szóló üzeneteket. Pete. A tanszékem. Két hallgató. Egy jó ismerős, aki meghívott az elmúlt hét keddjére. Az anyósom. Ketten, akik menet közben meggondolták magukat, és letették a kagylót. Végül Ann, a legjobb barátnőm. Seholy

egy taposóakna. Mindig megkönnyebbülök, ha véget ér a monológ sorozat anélkül, hogy valaki lezajlott vagy fenyegető katasztrófáról tudósítana.

Felmelegítettem és elfogyasztottam egy mélyhűtött pizzát, sőt már a kicsomagolással is majdnem készen voltam, amikor megszólalt a telefon.

– Jól utaztál?

– Se jól, se rosszul. Úgy, mint mindig.

– Bird be akar perelni.

– Milyen címen?

– Hűtlen elhagyásért.

– Lehet, hogy meg is nyeri. Vállalod a jogi képviselőt?

– Ha össze tudja kaparni a foglalót.

– Mi van Denverben?

– Kihallgatás. Úgy, mint mindig.

– Lehetne, hogy csak holnap menjek el Birdie-ért? Reggel hat óra óta talpon vagyok, és alig vonszolom magam.

– Hallom, Harry meglátogatott.

– Nem erről van szó! – csattantam fel. A húgom miatt kezdettől rendszeresek voltak köztünk a súrlódások.

– Nyugi, nyugi, kislány. Hogy van a kedves Harry?

– Remekül. Mindig fel tudja dobni az embert.

– Gyere csak holnap, bőven elég lesz. Hánykor?

– Holnap megyek be először, úgyhogy nem egy könnyen szabadulok. Csak valamikor hat és hét között...

– Semmi baj. Gyere hét után, akkor kapsz vacsorát is.

– De Pete, én...

– Birdie kedvéért. Hadd lássa, hogy továbbra is jó barátok vagyunk. Szerintem azt képzeled, ő tehet mindenről.

– Vagy úgy...

– Te sem akarhatod, hogy állatpszichiáterhez járjon.

Elmosolyodtam. Ó, Pete...

– Hát jó. De viszek valamit.

– Annak csak örülni fogok.

A keddi nap a vártnál is zsúfoltabban alakult. Hatkor keltem, fél nyolckor már a campuson voltam. Kilencre átnéztem az e-mailemet, szétválogattam a postám, és átnéztem a hallgatóim jegyeit. Mindkét csoportomban értékelnem kellett a vizsgákat, ezért a fogadóórámmal hosszabbra nyúlt a szokásosnál. Némely hallgató meg akarta vitatni velem az osztályzatát, mások megértést kértek, amiért elrontották vagy meg sem írták a tesztet. A rokonok hajlamosak rá, hogy éppen vizsgaidőszak alatt halálozzanak el, és ilyenkor sűrűsödnek meg a legkülönbélebb magánéleti válságok is. Ez a vizsgaidőszak sem volt kivétel.

Délután négykor részt vettem egy tantervi értekezleten, ahol másfél órán át vitatkoztunk arról, hogy vajon megváltoztathatja-e a filozófiai tanszék egy Aquinói Tamásról szóló szeminárium elnevezését. Amikor visszatértem az irodámba, a rögzítőmön hunyorgott a kis piros fény Két üzenet is várt. Egy újabb diáknak halt meg a nagynénikéje, továbbá a campus biztonsági szolgálata küldött magnóra vett figyelmeztetést, miszerint a természettani intézet épületében több betörés fordult elő.

Ezután összeválogattam a másnapi laborgyakorlathoz szükséges diagramokat, kaliberkörzőket, mintákat, és listát írtam az asszisztensnőmnek az anyagokról, amelyeket még be kell szereznie, majd egy órát a laborban töltöttem, hogy ellenőrizsem az általam kiválasztott példányokat.

Hatkor bezártam az összes szekrényt, majd a labor ajtaját is. A Colvard épület folyosói néptelenek és csendesek voltak, de amikor az irodámhoz közeledve befordultam a sarkon, meglepetten láttam, hogy egy fiatal lány hajlik az ajtó felé.

– Segíthetek valamiben?

A lány összerezsent a hangomra,

– Nem, nem, elnézést... Csak bekopogtam... – Nem fordult meg, így az arcából alig láttam valamit. – Eltévesztettem az ajtót. – Azzal meglódult, és eltűnt a sarkon túl.

Hirtelen eszembe jutott a betörésekről szóló körtelefon.

Csigavér, Brennan. Biztosan csak hallgatózni akart, hogy van-e benn valaki.

Elforgattam a gombot – az ajtó kinyílt. Mi az ördög... Biztosan tudtam, hogy bezártam. Vagy mégsem? Úgy meg voltam rakodva, hogy a lábammal rúgtam be az ajtót. Lehet, hogy a zárnyelv nem ugrott a helyére.

Gyorsan felleltároztam a helyiséget. Nem látszott, hogy bármit megbolygattak volna. Az íróasztal legalsó fiókjából kivettem a táskámat, és ellenőriztem a tartalmát. Pénz. Kulcsok. Útlevel. Hitelkártyák. Megvolt minden, amit érdemes lett volna elvinni.

Lehet, hogy az a lány valóban eltévesztette az ajtót. Talán benézett, rájött, hogy eltájolta magát, és már menni készült. Tulajdonképpen nem is láttam, hogy hozzáért volna az ajtóhoz.

Na mindegy.

Berakodtam az aktatáskámba, ráfordítottam az ajtóra a kulcsot, kipróbáltam, működik-e a zár, aztán indultam a parkolóba.

Charlotte úgy különbözik Montrealtól, akár Boston Bombaytól. Örökös és meglehetősen összetett személyiségzavarban szenved. Az ország második számú pénzügyi központja, és ugyanakkor híven őrzi a régi Dél minden báját. Egyaránt befogadja a Charlotte Motor Speed way-t, a Nations-Banket és a First Uniont csakúgy, mint a Karolina Operát és a Kengyelfutó Gyalogkakukkot. Minden sarkon templom áll, de minden templom körül néhány sztriptízbár is üzemel. Van itt minden: elegáns countryklubok és népszerű grillsütödék, zsúfolt gyors forgalmi utak és csendes zsákutcák. A tejjgazdaság helyén, ahol vala mikor Billy Graham nevelkedett, ma bevásárlóközpont áll; Jim Bakker, a másik nevezetes prédikátor pályája pedig egy helyi templomban kezdődött, és onnan ívelt a szövetségi bíróságig. Charlotte-ban tették először kötelezővé a vegyes iskolabuszokat, hogy az iskolákban létrejöjjön a különböző bőrszínű gyerekek megfelelő aránya, és itt van a központja számos, részben vallási jellegű, részben világi magánakadémiának.

A hatvanas évek közepéig Charlotte-ban is erős volt a faji megkülönböztetés, ekkor azonban egy fekete és fehér vezetőkből álló, kivételesen rátermett csoport kieszközölte, hogy a vendéglőkben, a szállodákban, a szabadidős tevékenységben és a közlekedésben fokozatosan megszűnjön a szegregáció. Amikor aztán 1969-ben

James B. McMillan bíró elrendelte, hogy az iskolabuszok sem alkalmazhatnak faji megkülönböztetést, nem tört ki semmilyen zavargás. A bírót magát sokan támadták és ócsárolták, de a rendelet érvényben maradt, és a város lakói végül beadták a derekukat.

Én mindig is a város délkeleti részén laktam: Dillworthben, a Myers Parkban, Eastoverben, majd Foxcroftban. Ezek a negyedek ugyan elég messze vannak az egyetemtől, viszont a város legrégebb, legszebb részei. A labirintusszerűen kanyargós utcákat tekintélyes úri házak és széles parkok szegélyezik; a parkokban a Rosetti-kónél is ősbibb, hatalmas szilfák és fűzfalevelű tölgyek fonnak baldachint a sétáló feje fölé. Charlotte-ban többnyire kellemesek, barátságosak az utcák, mint ahogy maguk a charlotte-iak is többnyire kellemes és barátságos emberek.

Kissé leengedtem a kocsni ablakát, és beszívtam a késő márciusi est levegőjét. Amolyan átmeneti nap volt, már nem téli, de még nem egészen tavaszi; az a fajta időjárás, amikor az ember hol felveszi, hol ledobja magáról a kabátot. A krókuszok már kibújtak a földből; még néhány hét, és a levegőt betölti a Bradford-körte, a som, az azálea dús illata. Párizsról szó se essék: áprilisban és májusban nincs a világon szebb város Charlotte-nál.

Az egyetemről többféle útvonalon hajthatok haza. Ma az autópályát választottam, így a hátsó kapun át fordultam a Harris körútra. Az 185-ös-ön csak úgy, mint az 177-esen folyamatos volt a forgalom; negyed óra múlva már el is hagytam a belvárosba vezető kijáratokat, és a Providence úton hajtottam tovább délkeleti irányba. Útközben megálltam a Pasta és Társai cégnél, vettem spagettit, Caesar-salátát meg fokhagymás kenyeret, és nem sokkal hét óra után már becsengettem Pete ajtaján.

Kopott farmert viselt és a nyakán kigombolt sárga-kék rögbiinget. A haja úgy meredezett, mintha most túrta volna fel. Nagyon jól mutatott. Pete mindig jói mutat.

– Miért nem használtad a kulcsodat?

Hát igen. Miért is nem használtam?

– Hogy aztán egy lastexbugyira vetközött szökeséget találjak a kuckódban?

– Jaj, hát még mindig itt van? – Olyan izgatottan nézett körül, mintha valóban a látogató nyomait kutatná.

– Azt te csak szeretnéd. – Átnyújtottam a pastát. – Tessék, már forralhatod is a vizet.

Ebben a pillanatban megjelent Birdie is. Először az egyik, majd a másik hátsó lábát nyújtotta ki, végül a két elülsőt is, és takaros négyszög alakban elterpeszkedett. Szemét az arcomra tapasztotta, de nem jött közelebb.

– Helló, Bird. Hiányoztam?

A macska nem mozdult, én pedig megjegyeztem:

– Igazad van. Ez tényleg felkapta a vizet.

Táskámat a heverőre dobtam, és kimentem Pete után a konyhába. A székeken különféle postai küldemények halmozódtak, többnyire felbontatlanul. Az ablak alatti párnázott ülőkén meg a telefon alatti polcon ugyanilyen rendetlenség volt. Úgy tettem, mintha észre sem venném. Mindez most már nem az én gondom.

Kellemes órácskát töltöttünk együtt; megettük a spagettit, eltársalogtunk Katyról és különféle családi ügyekről. Elmeséltem, hogy felhívott a mamája, és panaszkodott, amiért senki sem törődik vele. Pete kijelentette, hogy majd közös keresetet nyújt be a mama és Birdie nevében. Én megkértem, hogy legalább telefonáljon, ő megígérte, hogy így lesz.

Fél kilenckor kivittem Birdie-t a kocsihoz. Pete utánam hozta a kelengyéjét. A macskám még az enyémnél is nagyobb poggyással utazik.

Amikor kinyitottam a koci ajtaját, Pete a kezemre tette kezét.

– Igazán nincs kedved itt maradni?

Megszorította a kezem, a másik kezével gyengéden végigsimított a hajamon.

Nos: volt-e kedvem hozzá? Az érintése csodásan jólesett, a kettesben elköltött vacsora nemcsak kellemes volt, hanem olyan természetesnek is érződött. Valami lágy engedékenység áradt szét bennem.

Gondolkozz, Brennan! Fáradt vagy Az érzékeid ki vannak éhezve. Jobb, ha mielőbb elpucolsz innen.

– No és Judy?

– Átmeneti légköri zavar a kozmosz rendjében.

– Nem hinném, Pete. Mindezen már többszörösen túl vagyunk.

Nagyon kellemes volt a vacsora.

Vállat vont, és elengedte a kezem.

– A címetet ismered – mondta, és visszament a házba.

Valahol olvastam, hogy az emberi agyban tízmilliárd sejt van. Az enyéim azon az éjszakán egytől egyig lázasan működtek, és csak egyvalami foglalkoztatta őket: Pete. Tulajdonképpen miért nem használtam a kulcsomat? Az agysejtek egyhangúan hagyták jóvá a választ: a határvonalak miatt. Ez már nem a régi játék: ide nézz, vonalat húzok a homokba, át ne merd lépni! Nem, itt mind valós, mind jelképes értelemben új területi felosztás jött létre, áthághatatlan határokkal.

De miért kellett ennek így történnie? Volt egy korszak, amikor semmi mást nem kívántam jobban, mint azt, hogy Pete felesége legyek, és mellette éljem le az életem. Mi a különbség az akkori énem és a mai közt? Nagyon fiatalon mentem férjhez, az igaz, de vajon akkori, még formálódóban lévő énem olyan gyökeresen más lett volna, mint a mostani? Vagy talán a régi Pete-nek nincs köze a maihoz? Az a Pete, akihez hozzámentem, ugyanolyan felelőtlen, ugyanolyan megbízhatatlan lett volna, mint a mai? És ha igen – nem éppen ez volt a szememben a varázsereje?

Az agysejtek felhördültek: hovatovább olyan a szöveged, mint egy Sammy Kahn-dalé.

Mi történt velünk menet közben? Mitől vált elkerülhetlenné a szakítás? Mikor döntöttünk jól, s mikor rosszul? Ha újra kezdhetnénk – ma is ugyanígy döntenénk? Ki a hibás? Pete? Én magam? Vagy a sors? Hol futottunk tévútra? Vagy éppen ez lett volna a helyes út? Lehet, hogy a házasságunk éppen addig tartott, ameddig életképes volt, és ezen az új, magányos úton találom majd meg az igazi helyem?

Kemény kérdések, sóhajtottak fel az agysejtjeim.

Szeretnék-e újra lefeküdni Pete-tel?

Az agysejtek harsány igennel feleltek.

De nemcsak azért, mert ilyen böjtös év áll mögöttem? Érdekes fogalmazás, vélekedtek énem őrei. Böjtös... Eszerint alaposan ki vagy éhezve.

No de ott volt az a montreali ügyvéd – tiltakoztam.

Az semmi, jelentették ki odafenn a központban. Attól a hapsitól alig lengett ki a tű. A nagyfeszültségű zóna ma is ott van, ahonnan most eljöttél.

Ha így felpörögnek az agysejtek, nem érdemes vitatkozni velük.

14

Szerda reggel, alighogy beléptem az irodámba, megszólalt a telefon. Mindenkire számítottam, csak Ryanra nem.

– Nem kérek időjárás-jelentést – mondta köszönés helyett.

– Hatvan-hatvankét fok. Bekentem magam napvédő krémmel.

– Magában tényleg van valami perverz, Brennan.

Nem válaszoltam.

– Térjünk rá St. Jovite-ra.

– Mondja. – A tollért nyúltam, és háromszögeket firkáltam egy papírlapra.

– Megvan a négy név. A családé. – Vártam. – Apa, anya és két iker fiúcsesemő.

– Ha jól emlékszem, idáig egyszer már eljutottunk.

Papírzizegést hallottam.

– Brian Gilbert, kora huszonhárom év. Heidi Schneider, kora húsz év. Malachy és Mathias Gilbert, négy hónaposak.

Összekötöttem a két háromszögsort.

– Más nők lelkesednének a nyomozói teljesítményemért.

– Én nem vagyok más nő – szúrtem a szót összeharapott fogaim közül.

– Be van pöccenve rám?

– Miért, volna rá okom?

Ellazítottam az állkapcsomat, és mély levegőt vettem. Ryan sokáig hallgatott.

– A telefontársaságnak ezúttal sem volt sürgős, de hétfőn végre megkaptuk a hívások jegyzékét. A házból mindössze egy nem helyi számot hívtak. A körzetszám nyolc nulla három.

A kezem megakadt a legújabb háromszög csúcánál.

– Úgy tűnik, nem maga az egyetlen, akinek az amerikai Délért dobog a szíve,

– Nagyon szellemes.

– Másutt is őrzik a régi szép idők emlékét.

– Pontosan hol?

– Beaufortban. Dél-Karolinában.

– Biztos, hogy nincs tévedés?

– Az öreg hölgy lelkes telefonáló volt. Egészen az elmúlt télig. Attól lógva nem hívta Dél-Karolinát.

– Kié volt a szám?

– Valószínűleg magánszemélyé. A helyi seriff mára ígérte, hogy kideríti.

– Talán ott lakott az a fiatal házaspár?

– Ezt így nem mondanám, de a beauforti kapcsolat mindenesetre elgondolkodtatott. A hívások elég rendszeresek voltak, de aztán december tizenkettedikével egyszer csak abbamaradtak. Mi lehetett az oka? December tizenkettedike – az körülbelül három hónappal volt a tűz előtt. Nahát nekem valamiért éppen ez a három hónapos időköz szűrt szemet. Gondolkodtam, gondolkodtam, aztán kapcsoltam. A szomszédok szerint a házaspár a két picivel éppen három hónap óta lakott St. Jovite-ban. Maga azt mondta, a kisbabák négy hónaposak voltak. És akkor eszembe jutott: hátha Beaufortban születtek, a hívások pedig azért maradtak el, mert a család St. Jovite-ba költözött.

Nem szóltam közbe. Vártam a folytatást.

– Felhívtam a beauforti Memorial Kórházat, de közölték, hogy náluk tavaly egyetlen fiúikerpár sem született. Utána a klinikákkal próbálkoztam, és bejött a nyerő lap. A St. Helenai... hogyishívják csak – ismét papírzörgést hallottam – Beaufort-Jasper Általános Klinikán emlékeztek az anyára. St. Helena az egy sziget.

– Tudok róla, Ryan.

– Amolyan kis vidéki kórház, orvosok, betegek főleg feketék. Beszéltem az egyik szülészornővel, aki a szokásos titoktartási

blabla után beismerte, hogy kezelt egy, a leírásnak megfelelő terhes asszonyt. A nő a negyedik hónapban volt, amikor jelentkezett, ikerterhességgel. A szülés november végére volt várható. A nőt Heidi Schneidernek hívták. Az orvosnő részben az ikerterhesség miatt emlékezett rá, részben azért, mert fehér bőré volt.

– És ott is szült?

– Nem. Volt még egy ok, amiért az orvosnő megjegyezte magának. Tudniillik egyszer csak felszívódott. A hetedik hónap elejéig pontosan megjelent, valahányszor időpontot kapott, aztán elmaradt.

– Ez minden?

– Ennyit dalolt a nő, amíg át nem faxoltam neki az egyik boncolási fotót. Azt hiszem, jó darabig kísérteni fogja álmában. Mindenesetre amikor visszahívott, már sokkal készségesebb volt. Nem mintha a kórházi kartotékkal túl sokra mennénk. Heidi nem volt éppen közlékeny kedvében, amikor kitöltötte az adatlapot. Apaként Brian Gilbertet nevezte meg, bediktált egy laccímet a texasi Sugarlandben, a karolinai cím és telefonszám rovatát azonban üresen hagyta.

– Mi a helyzet Texasban?

– Dolgozunk rajta, hölgyem.

– Ne kezdje újra, Ryan!

– Mennyire képzettek a beauforti zsaruk?

– Honnan ismerjem őket? St. Helena különben sem tartozik a fennhatóságuk alá. Kívül van a közigazgatási határon, vagyis a seriff a gazda.

– Hát akkor majd vele beszélünk.

Így, többes szám első személyben?

– Hétfőn odarepülök, és jó hasznát venném egy helybéli kalauznak. Hiszen érti: olyasvalakinek, aki beszél a nyelvet, ismeri a helyi szabályokat. Fogalmam sincs, hogyan eszik arrafelé a kukoricakását...

– Nem megy, Ryan. Katy jövő héten hazajön.

– Vagy, hogy mikor.

– Mit mikor?

– Mikor eszik a kukoricakását.

– Kérdezze meg Martha Stewarttól!

– Azért csak gondolja meg!

Fölösleges lett volna. Ahogy nem állt szándékomban, hogy hirdessek a helyi lap társkereső rovatában, úgy nem óhajtottam Ryannel sem randevúzni Beaufortban. Inkább visszakanyarodtam St. Jovite-hoz.

– És a két emeleti holttest?

– Még tart a nyomozás.

– Anna Goyette előkerült már?

– Gőzöm sincs.

– És hogy halad a Claudel-féle gyilkossági ügy?

– Melyik?

– Az állapotos lány, akit leforráztak.

– Nem tudok újabb fejleményekről.

– Maga aztán igazán páratlan hírforrás. Majd tudósítson, mit végzett Texasban.

Letettem a kagylót, és megittam egy diétás kólát. Akkor még nem sejtettem, hogy nem ez lesz a nap utolsó telefonja.

Egész délután a kora áprilisi antropológiai konferenciára szánt előadásomon dolgoztam. Mint oly sokszor, most is nyomasztott, hogy mindent az utolsó percre kell halasztanom.

Fél négykor éppen a számítógépes átlagolásaimról készült felvételeket válogattam szét, amikor újra megszólalt a telefon.

– Gyakrabban kéne kimozdulnia.

– Vannak még, akik dolgoznak, Ryan.

– A texasi címen a Schneider család lakik. A szülők, akik mellel nem éppen „Ki mit tud”-bajnokok, azt mondják, hogy Heidi és Brian valamikor augusztusban jelentek meg Sugarlandben, és a picik megszületéséig ott is maradtak. Heidi megunta a terhesgondozást, és odahaza szült, bába segítségével. Könnyű, szövödménymentes szülés volt. A nagyszülők ujjongtak a boldogságtól. Aztán, december elején váratlanul egy férfi kereste fel a fiatalokat, majd egy hét múlva egy öreg hölgy hajtott teherautóval a ház elé, és Heidi meg Brian vele mentek.

– Hová?

– A szülők azt mondják, fogalmuk sincs. Azóta nem hallottak róluk.

– Ki volt az a férfi?

– Erre nézve semmi adat; a szülők csak annyit mondtak, hogy a fiatalok halálra ijedtek tőle. Miután elment, elrejtették a két kisbát, és amíg az öreg hölgy meg nem jelent, ki sem mozdultak többé a házból. A papa szerint nagyon ellenszenves alak volt.

– Mennyiben?

– Egyszerűen nem tetszett neki. Azt mondta, olyan volt, mint... várjon, hadd idézzem pontosan. – Láttam magam előtt, ahogy lapozgat a noteszében. – „...„Kibaszott egy bűzös borz pofája volt neki.” Költői, nem igaz?

– Schneider papában egy Yeats veszett el. Egyéb?

– Végig olyan érzésem volt, mintha a papagájommal beszélnék; de azért még előkerült valami.

– Maga papagájt tart?

– A mama szerint Heidi és Brian valamilyen csoporthoz tartoztak. És az egész banda együtt lakott... Felkészült a folytatásra?

– Most kaptam be négy váliumot. Ne kíméljen!

– Beaufortban. Azaz Dél-Karolinában.

– Ez éppen hogy beleillik a képbe.

– Mint a letagadott Bruno Maglis-cipő O. J. Simpson lábára.

– Mit mondtak még?

– A többi érdektelen.

– Brian Gilbertről mit tudott meg?

– Két évvel ezelőtt, az egyetemen ismerkedtek meg Heidivel, de hamarosan mind a ketten félbehagyták a tanulmányaikat. Schneider mama úgy hiszi, Ohióba való. Azt mondja, olyan furán beszélt. Mindenesetre ezen a szalon is elindultunk.

– Közölte velük, mi történt?

– Igen.

Néhány pillanatra csend lett. A nyomozók munkájában nincs borzalmasabb, mint amikor közölniük kell a hozzátartozókkal, hogy gyilkosság történt. Rettegnek is mind a feladattól.

– Változatlanul szükségem lenne magára Beaufortban.

– Én pedig változatlanul nem jöhetek. Ez nyomozati munka, nem kell hozzá patológus.

– Gyorsabban haladnék, ha lenne mellettem valaki, aki ismeri a dörgést.

– Beaufortban semmi sem dörög.

Tíz perccel később újra szólt a telefon.

– *Bonjour* Temperance. *Comment ça va?*

LaManche. Ryan nem vesztegette az idejét, és úgy látszik, hathatós érvekkel is győzte. Nem tenném-e meg, hogy Beaufortban segítek egy kicsit Ryan nyomozó hadnagynak? Az ügy roppant kényes, a médiumok már türelmetlenkednek. Az időmet megfizetnék, és a kiadásokat is vállalják.

Mialatt beszélünk, hunyorogni kezdett az üzenetrögzítő: közben keresett valaki. Megígértem LaManche-nak, hogy igyekszem valamilyen megoldást találni, aztán letettük a kagylót.

Az üzenet Katyól érkezett. Jövő heti terveit némiképp módosultak. A hét végére hazajön, de utána továbbutazik a Hilton Head-szigetre, ahol baráti társaság várja.

Nekiültem az időbeosztásnak, de a szemem minduntalan a számítógép képernyőjére tévedt. Az előadásom volt rajta, félkész állapotban. Nos, Katyval a hét végén átruccanhatnánk Beaufortba, és ez esetben ott, Beaufortban fejezném be a munkámat. Ezután Katy továbbmehet Hilton Headre, én pedig ott maradnék, hogy segítsek Ryannak. LaManche-nak és Ryannak meglenne az öröme, nekem pedig – Isten a tudója – nem jönne rosszul az a kis extra bevétel.

De legalább ilyen nyomós érvek szóltak amellett is, hogy nemet mondjak.

Amióta Ryannal beszéltem, újra meg újra Malachy képe merült fel bennem: a félig nyitott szempár, az összeroncsolt mellkas, a halálban ökölbe szoruló apró kis kéz. Eszembe jutottak halott szülei, halott ikertestvére, kétségbeesett nagyszülei. Eközben újra elfogott a már jól ismert fájdalmas mélabú, és másra sem vágytam, mint hogy egy időre szabaduljak ettől az ügytől.

Megnéztem a jövő heti órarendemet. A keddi evolúciós órára már megrendeltem egy filmet. Persze ezt későbbre is áttehetem. Don Johanson pedig megnyugtatóan helyettesíthetne.

A csonttanórára csontfejtőrőt terveztem, utána nyitott labormunkával. Semmi gond. Ha mindent előkészíték, Alex készséggel beugrik.

Belenéztem az előjegyzési naptáramba is. Ebben a hónapban nincs több bizottsági ülés. Holnaputánól a jövő hétvégéig diák sem jelentkezett konzultációra. Miért is jelentkeztek volna? Úgy tűnt, tegnap az egyetem valamennyi hallgatója teljes számban felvonult az irodámban. Meg lehet oldani...

És a póre igazság az, hogy ahol segíthetek, ott – bármilyen csekély legyen a szerepem – kötelességem segíteni. Malachy arcára nem varázsolhatom vissza az élet színét, a mellén tátongó iszonyatos sebet sem feldozhatom össze. A Schneider házaspár fájdalmát sem enyhíthetem, nem adhatom vissza nekik sem a lányukat, sem az unokáikat. De ha részt veszek a munkában, talán szorosabbá válhat a háló a körül a pszichopata mutáns – a gyilkosuk körül. És talán egy újabb Malachy is megmenekülhet.

Ha egyszer vállaltad ezt a tevékenységet, Brennan, akkor most sem húzhatod ki magad belőle.

Felhívtam Ryant, és közöltem, hogy hétfőn és kedden a rendelkezésére állhatok. Majd tudatom vele, hol szállok meg.

Ezután újabb ötletem támadt, és tárcsáztam egy bizonyos számot, majd Katyt hívtam; ismertettem vele az elgondolásomat, ő pedig lelkesen ráállt. Pénteken értem jön, és az én kocsimon indulunk tovább.

– Most pedig rögtön menj el az egyetemi rendelőbe, és csináltass egy tuberkulinpróbát! – rendelkeztem. – De ne olyan karcolásost, hanem bőr alatti. És pénteken, mielőtt eljőnnél, kérd el az eredményt!

– De miért?

– Mert remek témát ötlöttem ki számodra, és ez feltétlenül szükséges hozzá. És ha már ott vagy, kérj egy fénymásolatot az oltási igazolásodról is.

– Tessék?

– Gondolom, rég kiment a fejedből, de amikor beiratkoztál, le kellett adnod az oltási könyvecskédet is. És hozz magaddal minden segédanyagot, amit a profod a dolgozathoz kiosztott.

- Mi a csudának?
- Majd megtudod.

15

A csütörtöki események összemosódtak. Órákat adtam, diákokat fogadtam. Vacsora után felhívtam Pete-et, és megkértem, a hét végén egyszer-kétszer ugorjon be, és nézze meg Birdie-t. Tíz órakor Harry telefonált. Közölte, hogy a szeminárium véget ért, de őt érte a különleges megtiszteltetés, hogy személyesen találkozhat a vezető tanárral; péntek este vacsorára hivatalos hozzá. Megkérdezte, ott maradhat-e még hét végére a lakásomon.

Azt feleltem, addig marad, ameddig jólesik. Hogy hol volt egész héten, és miért nem jelentkezett, nem tudakoltam. Magam többször is kerestem telefonon – ebből kétszer éjfél után –, soha nem vette fel. De ezt sem hoztam szóba.

– Szóval jövő héten találkozol Ryannal a gyapotföldeken? – kérdezte.

– Igen, így szól az ukáz – mondtam, és éreztem, ahogy megfeszül az állkapcsom. Ezt vajon honnan tudja?

– Biztosan jó muri lesz.

– Szigorúan munkáról van szó, Harry.

– Jó, tudom. Most is az a véleményem, hogy marha jó fej.

– Ennek örülök. Az ősei még a földet túrták.

– Hogy jön ez ide?

– Sehogy.

Péntek délelőtt csontmintákat válogattam össze, tálcákra raktam őket, megfogalmaztam és kártyákra írtam a kérdéseket. Alex, a tanársegédem majd sorszámot ad a csonttöredékeknek és a kártyáknak, és beosztja, hogyan haladjanak a hallgatók stációról stációra. A csontfejtőrő évfolyamról évfolyamra tartós népszerűségnek örvendett a diákság körében.

Katy időben befutott, és délben már gurultunk is dél felé. A hőmérséklet húsz fok körül járt, az ég színe üdülőhelyi prospektusokra emlékeztetett. Orrunkra biggyesztettük a

napszemüveget, és leengedtük az ablakot. A hajunk libegett a fejünk körül. Én vezettem, Katy válogatta a rock and roll-zenéket.

Az 177-esen indultunk délnek, majd Columbia után délkelet felé, az 126-osra fordultunk, aztán ismét délnek, az 195-ösön. Yemassee-nál letértünk az autópályáról, és keskeny mellékutakon száguldottunk tovább. Közben beszélgettünk, sokat nevtünk, és ahol kedvünk tartotta, megálltunk. Maurice Malactanyáján friss rostonsültet ettünk. Lekaptuk az Old Sheldon-Prince Williams-templom festői romjait; ezt a templomot égette fel Sherman, amikor a tenger felé masírozott.

Csodálatos érzés volt, hogy együtt vagyok a lánnyal, hogy semmiféle időrendhez nem kell alkalmazkodni, és hogy hamarosan elérjük azt a vidéket, amely mindennél kedvesebb számomra.

Katy az egyetemről mesélt meg a fiúkról, akik körülveszik; többekkel is eljárogat ide-oda, mondta, de egyik sem komoly. Beszámolt az összeveszésről, amely már-már keresztülhúzta a tavaszi szünetre szóló terveit, és elmondta, hogyan simult el a balhé. Jellemezte a lányokat, akikkel majd a Hilton Head-i apartmanházban együtt lakik, és én akkorákat kacagtam a leírásain, hogy a hasam is belefájdult. Igen, ez az én Katym, a maga vámpirokat megszegyenítő fekete humorával. Talán még soha nem kerültem hozzá ilyen közel. Fiatalnak, szabadnak éreztem magam, és nem gondoltam meggyilkolt csecsemőkre.

Beaufortba érve elhajtottunk a haditengerészeti repülőtér mellett, beugrottunk a Bi-Lo szupermarketbe, aztán átvágtunk a városon, majd a Woods Emlékhídon át megérkeztünk a Hölgy-szigetre. A sziget csúcsánál megálltam, és visszanéztem a beauforti kikötőre, amelynek láttán mindig csupa napsütés lesz a szívem.

Gyerekkoromban és többnyire felnőttként is Beaufort mellett töltöttem a nyarakat; a sorozat csak nemrégiben szakadt meg, akkor, amikor elvállaltam a montreali állást. Megfigyelhettem, hogyan szaporodnak gomba módra a gyorsétkezősorok, és hogyan épül a helybeliek által „Tádzs Mahal”-nak becézett megyei közigazgatási székház. Az utakat kiszélesítették, a forgalom egyre nőtt. A szigeteken ma már mind több a golfpályás üdülőhely és a társasház. De a tengerparti sétány, a Bay Street változatlan maradt. A kúriaszerű házak ma is háború előtti szépségükben tündökölnek, ma is spanyol

moha lepte fűzfalevelű tölgyek borítanak rájuk árnyékot. Az életben oly kevés az állandóság – nem csoda, hogy Beaufort ráérős, szinte tunya életritmusában mindig megnyugvást találok. Mintha itt, az örökkévaló tenger szomszédságában az idő áramlása is megengedné magának az apály fényűzését.

Amikor lehajtottunk a hídról, előttünk és tőlünk balra egész kis flottilla ringatózott a Beaufort folyó kis mellékágának, a Factory Creeknek a vizén. Az árbocokon és fedélzeteken fehéren izzott a késő délutáni napfény, és visszaverődött a kajütök ablakairól. Még fél mérföld a huszonegyes országúton, aztán befordultam Ollie Tengeri Falatok vendéglőjének a parkolójába, és méltóságteljes tölgyek között kanyarogva a telek végén, közvetlenül a vízparton állítottam le a kocsit.

Katy meg én összeszedtük az elemőzsiát meg a sportzsákjainkat, és elindultunk a vendéglőtől a csónakkikötőhöz vezető sétaúton. Kétfelől az iszapos talajban itt is, olt is előbújtak a tavalyról maradt, sötétlő tarlóból az idei üde zöld hajtások. Mocsári ökörszemek tiltakoztak sivalkodva behatolásunk ellen, ki-be szökellve a perjefű és a komócsin szárai között. Mélyen beszívtam a brakkvíz, a klorofill és a bomló növényzet különös, enyhe szagegyvelegét, és elteltem boldogsággal, amiért ismét sík vidéken lehetek.

A parttól induló sétaút csakhamar alagútként vezetett át a kikötőgondnokság négyszögletű, kétemeletes fehér épületének földszintjén. A nyitott folyosóról jobbra mosoda és mosdók nyíltak, balra pedig az Apex Ingatlanügynökségnek, egy vitorlakészítő mesternek, valamint a hajó kikötő parancsnokának irodái helyezkedtek el.

Átmentünk az alagúton, leereszkedtünk az úszó pallóhíd falépcsőin, és elsétáltunk a legtávolabbi dokkig. Útközben Katy minden egyes hajót megnézett magának. Egymás után következett a virginiai Norfolkból jött, negyven láb hosszú, Morgan típusú *Eksztázis*; az ötvenhárom lábnyi, egyéni tervezésű, acéltestű *Pálmalevél*, amelynek akkora volt a vitorlája, hogy a világot körbe lehetett volna utazni vele; az *Eldorádó* nevű klasszikus vonalú, ezerkilencszázharminc évvel ezelőli motoros jacht, amelynek hajdani eleganciája úgy megkopott, hogy már tengerbíró is alig volt. Jobbról

az utolsó hajó a *Melanie Tess* volt. Katy sóváran méregette a negyvenkét láb hosszú elegáns hajót, de nem szólt egy szót sem.

– Várj itt egy percet! – mondtam, és csomagjaimat a parton hagyva átugrottam a hajó farára, felmentem a hídra, és a kapitány ülésétől jobbra lévő kis fadobozból kulcsot vettem elő. A kulccsal kinyitottam a tat lejárátát, félretoltam a nyílásfedeleket, és leereszkedtem a nagy kabinhoz, az úgynevezett szalonhoz vezető három lépcsőn. Odabenn hűvös volt; a levegőben fa, penész és hajólak szaga lebegett. Kinyitottam a hajó bal oldalára nyíló ajtót, Katy beadta az ennivalót és a sportzsákokat, majd maga is átjött a fedélzetre.

Mindent leraktunk a nagy szalonban, utána pedig egyetlen szó nélkül csámborogtunk ide-oda, hogy felderítsük a helyszínt. Régi hagyományunk volt ez; akkor alakult ki, amikor Katy még egészen kicsi volt, és ameddig élek, és új helyekre látogatok, mindig is ez az ismerkedés marad a legkedvesebb időtöltésem. Igaz, a *Melanie Tess* nem volt ismeretlen számomra, de öt éve is elmúlt, hogy utoljára láttam, és nagyon érdekelték a változások, amelyekről Sam beszámolt.

Szemleutunkon egy lépcsőfokkal a szalon alatt, az orr irányában, kis teakonyhát fedeztünk fel, két főzőlapos tűzhellyel, mosogatóval és faburkolatú frizsiderrel, amelynek kilincse régimódi jégszekrényt idézett. A falak, mint mindenütt, itt is tífából készültek, a padló parkettázva volt. A helyiség jobb oldalán kis étkezőfülke, merész zöld és rózsaszín párnázatú székekkel. A konyhán túl kamra, mosdó és egy V alakú alkóv, amelyben két személy kényelmesen elalhatott.

Baloldalt volt a luxuskabin, benne hatalmas dupla ágy és tükrös szekrények. A falak, akárcsak a társalgóban és az étkezőfülkében, itt is tífából voltak, a bútorokon élénk színű, levélmintás vászonhuzat. Katy megkönnyebbülve fedezte fel, hogy a kabinhoz tartozó mosdóban zuhany is van.

– Halálosan néz ki – mondta. – Megkaphatnám én az alkóvot?

– Jól meggondoltad?

– Hát persze. Olyan kis barátságos... Befészkelem magam, és az összes cuccomat kirakom a polcokra. – Utánozta a mozdulatot, ahogy az ember mindenféle apró tárgyat sorba rak és elegyenget.

Mosolyogtam. George Carlin „cuccszáma” az egyik kedvenc bohózati szkeccsünk volt.

– Én különben is csak két éjszakát töltök itt, úgyhogy a nagy ágy téged illet.

– Hát jó, nem bánom.

– Nézd, alighogy belépsz, már postád is van! – Katy felvett az asztalról egy nekem címzett borítékot, és átadta.

Feltéptem, és kiráztam belőle a levélkét.

A víz és a villany be van kapcsolva, úgyhogy be lehet rendezkedni. Ha elhelyezkedtek, csengessen ide, szeretném meghívni magukat vacsorára.

Érezzék jól magukat!

Sam

Elraktuk az ennivalót, Katy elvonult kicsomagolni, én pedig feltárcsáztam Sam számát.

– Á, kedvesem, hát mi újság? Már otthonosan vannak?

– Húsz perce csak, hogy megérkeztünk, de azt már látom, Sam, hogy a hajó gyönyörű. El sem hinné az ember, hogy tényleg a *Melanie Tess* az.

– Muszklival meg egy kis pénzzel mindent meg lehet csinálni.

– Íme, a bizonyosság. És legalább szokott itt lakni?

– De még mennyire. Azért van ott a telefon meg az üzenetrögzítő. Tudom, hogy nagyképűségnek hat egy ilyen hajón, de muszáj, hogy elérhető maradjak. Csak használja nyugodtan mind a kettőt!

– Köszönöm, Sam. Higgye el, nagyon meghat a kedvessége.

– Csudákat. Én úgysem használom elégszer. Jót tesz neki, ha belakják.

– Akkor is köszönöm.

– Na és a vacsora?

– Igazán nem szeretnék tola...

– Ugyan, hát énnekem talán nem kell időnként ennem valamit? Elmondom, mi a haditerv, Most ki kell mennem a halpiacra; Melanie fűrészes sügért rendelt a holnapi kotyvasztáshoz. Nem találkozhatnánk a Factory Creek kikötőjénél? A bodega jobb felé van,

az Ollie's után, mindjárt a hídnál. Nem valami nagymenő hely, de pazar garnéla-rákjuk van.

– Hánykor legyen?

– Most tíz perccel múlt fél hét – mit szólna a fél nyolchoz? Még a szervízbe is be kell ugranom a Harleyért.

– Egy feltétellel. Ha én fizetek.

– Nehéz eset maga, Tempe. – Azért ne jusson eszébe kötekedni.

– És a holnapi megbeszélés áll még?

– Ha magának megfelel. Igazán nem szeretnék...

– Jó, jó, ezt már hallottuk. A lánya tudja már?

– Még nem. De mihelyt meglátja magát, úgyis rájön. Hát akkor a fél nyolcas viszontlátásra.

Az ágyra dobtam a táskámat, aztán felmentem a hídra. A hanyatló nap utolsó sugarai meleg skarlátpirosba vonták a világot. Tőlem jobbra szinte lángolt a mocsár, és vörösbe öltözött a fűben álldogáló fehér íbisz is. A Beaufortba vezető híd, mint valamilyen őskori szörny kipúposodó háta, feketén vetült a rózsaszínű háttérre. A túlpartról a városi csónakkikötő hajói integettek a mi kis mólónk felé.

A levegő, bár már lehült, most is selymesen cirógatott. A szellő a hajamba kapott, és puhán az arcom köré csavart egy tincset.

– A napirend következő száma? – kérdezte Katy, aki közben utánam jött. Az órámra néztem.

– Fél óra múlva találkánk van Sam Rayburnnel. Együtt vacsorázunk.

– Azzal, aki még nyolcvanévesen is házelnök volt? Úgy tudtam, már meghalt.

– Ó igen. De ez a példány Beaufort polgármestere és régi barátom.

– Milyen idős?

– Nálam idősebb. De azért még járóképes. Tetszeni fog neked.

– Na várjunk csak egy percre! – Felém bökött; láttam a szemén, ahogy dolgozik az agya. Aztán leesett a tantusz. – Csak nem a majmos ember?

Elmosolyodtam, és bólintottam.

– Szóval oda megyünk holnap? Nem, ne is felelj, hát persze hogy oda! Emiatt kellett az oltás.

– Ugye megkérdezted az eredményt?

Felém tárta a karját.

– Lemondhatod az ágyat a szanatóriumban. Garantáltan tébécétlen vagyok.

Amikor odaértünk az étteremhez, Sam motorbiciklijé már a parkolóban állt. A Harley volt a legújabb tétel Sam játékszereinek hosszú listáján; tavaly nyáron csatlakozott a Lotus Fordhoz, a vitorláshoz és a sárkányrepülőhöz. Magam sem tudtam, így akar-e védekezni az öregedés ellen, avagy inkább arról van szó, hogy a főemlősök tanulmányozásának szentelt hosszú évek után szeretné utolérni magát, és lépést akar tartani az időtöltés divatos formáival.

Sam ugyan tíz évvel idősebb nálam, mégis két évtizedes barátság fűz össze bennünket. Amikor megismerkedtünk, én még egyetemi előkészítőre jártam, Sam pedig már tanársegéd volt. Talán azért vonzódtunk egymáshoz, mert addigi életutunk annyira különbözött egymástól.

Sam, egy texasi zsidó panziótulajdonos egyetlen gyermeke, tizenöt éves volt, amikor félárván maradt: az apját megölték, mert szívósan védelmezte a kasszát, amelyben mindössze tizenkét dollár volt. Mrs. Rayburn a férje halála után depresszióba zuhant, amelyből soha többé nem tért magához. A panziót Sam vezette tovább, úgy, hogy közben tovább járt a középiskolába, és ápolta az édesanyját. Amikor az asszony hét évvel később meghalt, a fiatalember eladta a panziót, és jelentkezett a tengerészethez. Nyughatatlan volt, perben állt a világgal, és igazából semmi sem érdekelt.

A katonaságnál még inkább kiábrándult mindenkől. A kiképzőtáborban ingerelte a többi újonc idétlenkedése, és védekezésül végképp magába húzódott. Amikor Vietnamban szolgált, órákon át figyelte az állatokat és a madarakat; így menekült a körülötte tomboló rémségek elől. Lelke mélyéig feldúlta a háborús öldöklés, és marcangolta a bűntudat, amiért ő is részt vesz benne. Úgy érezte, az emberekhez képest az állatok ártatlanok: nem dolgoznak ki bonyolult módszereket a velük egy fajhoz tartozók megsemmisítésére. Különösen a majmok vonzódtak: tetszett neki, ahogy megszervezik a maguk társadalmát, és ahogy vitáikat a lehető legkisebb fizikai

kényszerrel oldják meg. Most történt meg első ízben, hogy Samet valami igazán lenyűgözte.

Amikor visszatért az USA-ba, elment Champaign-Urbánába, és beiratkozott az illinoisi egyetemre, ahol három év múlva baccalaureatusi címet szerzett. Amikor megismerkedtünk, tanársegéd volt a zoológiai tanszék alapkursusán, amelyre hallgatóként engem is beosztottak. A diákság körében az volt a híre, hogy indulatos, ingerlékeny és időnként, főleg a lassú észjárásúakkal és a felkészületlenekkel szemben, durva is. Sam valóban a szörszálhasogatásig igényes volt, de a teljesítményt mindig aggályos méltányossággal értékelte.

Ahogy ismeretségünk elmélyült, megtapasztaltam, hogy kevés embert kedvel, de azokhoz, akiket a maga szűk körébe bebocsát, rendíthetetlenül hűséges. Egyszer elmesélte, hogy túl sokat időzött a főemlősök között, és ezért idegenül mozog az emberi társadalomban; a majomperspektíva – ahogy nevezte – megmutatta neki, milyen neveltségesek az emberi magatartásformák.

Később átváltott a fizikai antropológiára, terepmunkát végzett Afrikában, és megírta doktori disszertációját. Több egyetemen is dolgozott hosszabb-rövidebb ideig, és a hetvenes évek elején kötött ki Beaufortban, ahol egy főemlősökkel foglalkozó kutatóintézet tudományos igazgatója lett.

Ha Sam jellemének éleit le is csiszolta a múlt idő, alaptermészete a régi maradt, és úgy gondoltam, ebben már nem is lesz változás. Az emberek közötti társas kapcsolatok látványát továbbra is nehezen viselte. Nem mintha kívül akart volna maradni a társadalmon; ellenkezőleg; különben nem pályázta volna meg a polgármesteri címet. Egyszerűen arról van szó, hogy Sam másként viszonyul az élethez, mint a többi ember. Száguldani akar: ezért vesz magának motorbiciklit, vitorlás hajót, sárkányrepülő. A technika izgalmat, kihívásokat lop az életébe, ám ugyanakkor mindig kezelhető és kiszámítható marad. Sam Rayburn egyike a legbonyolultabb jellemű és legélesebb eszű embereknek, akikkel valaha találkoztam.

A nagyméltóságú polgármester úr a bárpultnál ült, egy kosárlabdamerkőzést nézett, és csapolt sört ivott.

Bemutattam őt a lányomnak és a lányomat neki. Sam, szokása szerint, nyomban intézkedett: magának újabb adag sört, Katynek és nekem diétás kólát rendelt, majd egy, az étterem túlsó végén lévő bokszhhoz terelt bennünket.

Katy nem vesztegette az időt: egykettőre tisztázta a másnapi terveket, hogy aztán kérdésekkel árássa el Samet.

– Mióta vezeti ezt a főemlésközpontot?

– Olyan rég, hogy gondolni sem szeretek rá. Kezdetben csak alkalmazásban álltam, de tíz évvel ezelőtt megvettem magamnak az egész kócerájt. Kis híja volt, hogy nem a szegényházban kötöttem ki, mégis örülök, hogy rászántam magam. Nincs jobb érzés, mint amikor az embernek önmaga dirigál.

– Hány majom él a szigeten?

– Jelenleg úgy négyezer-ötszáz.

– Honnan jönnek?

– Egy Puerto Ricó-i kutatótelepről kerültek a Murtry-szigetre. A kedves mama és én is dolgoztunk ott, még annak idején, a korai bronzkorban. De eredetileg Indiába valók. Rhesusmajmok.

– *Macaca mulatta* – kántálta Katy a faj és a fajta nevét.

– Jeles. Hol tanulta a főemléskök osztályozását?

– A pszichológia a főtanszakom. Nagyon sok kísérletet végzünk éppen rhesusmajmokon. Hiszen tudja: Harry Harlow bevált módszere...

Samnek lett volna hozzáfűznivalója a hivatkozott módszerhez, ám ekkor ott termett a pincérnő, aki hatalmas tányérokra hozta a kukoricapogácsával és káposztasalátával körített sült kagylót, osztrigát, főtt garnélarákot. Egy ideig elmerültünk abban, hogy különböző mártásokat kanalazzunk az ínycsafalatokra, és ki-ki megtisztítsa az első sorozat rákocskáját.

– Itt mire használják a majmokat?

– A murtryi populációt tenyésztésre. Az egyéveseket olykor kiemeljük és átküldjük őket az Élelmiszer- és Gyógyszerfelügyeletnek, de ha az állat elér egy bizonyos testsúlyt, mielőtt befognák, akkor élete végéig itt marad. Igazi majomparadicsom a miénk.

A lányomat csöppet sem zavarta, hogy egyszerre falatozzon és csacsogjon.

– És mit lehet még ezenkívül látni?

– Nem sokat. A majmok szabadon vannak, jönnek-mennek, ahogy nekik tetszik. Megszervezik a maguk társas csoportjait, és önálló szabályok szerint élnek. Vannak etetőhelyek és cserények a befogáshoz, de a tábor területén kívül ők a sziget korlátlan urai.

– Mi az a tábor?

– Így hívjuk a dokkok melletti körzetet. Van ott egy kis laborunk, egy állatorvosi rendelőnk a sürgős esetek ellátására, néhány raktár a majomeledelnek, és egy lakókocsi, ahol diákokat és kutatókat szállásolhatunk el. – Bementett egy osztrigát a koktélmártásba, majd fejét hátrahajtva a szájába ejtette a falatot. Kis vörös cseppek tapadtak a szakállához. – A tizenkilencedik században a szigeten ültetvény volt, a Murtry család tulajdonában. Róluk nevezték el a szigetet.

Katy is megtisztított magának egy újabb rákocskát.

– És kinek szabad odamenni?

– Senkinek az égadta világon. A majmok vírusmentesek, nagyon sok pénzt érnek. Személyesen ellenőrzők mindenkit, de így, ahogy mondom: mindenkit, aki csak beteszi a lábát a szigetre, és alapfeltétel, hogy az illetőnek egy rahedli oltási papírja és fél éven belüli negatív tuberkulinpróbája legyen.

Sam kérdő pillantást vetett rám. Igent intettem.

– Én úgy tudtam, manapság már senki sem kap tébécét.

– A próba nem a maga védelmét szolgálja, kis hölgyem, hanem a majmokét. Rendkívül érzékenyek a tébés fertőzésre. Egyetlen eset az egész telepet kipusztíthatja, méghozzá példátlan sebességgel.

– A te diákjaidnak is be kellett oltatniuk magukat? – nézett rám Katy

– Minden egyes alkalommal.

Pályám elején, mielőtt még engedtem volna az igazságügyi antropológia csábításának, többek között majmokon is kutattam a csont-rendszerben végbemenő öregedési folyamatokat. Az Észak-Karolinai Egyetem valamennyi évfolyamán én oktattam a főemlőstant, és ennek keretében a Murtry-szigeten is tartottam

helyszíni kurzusokat. Tizennégy éven át jártam a szigetre hallgatóim társaságában.

– Hmm – dünnyögte Katy, egy kagylót pottyantva a szájába. – Ez elég jópofának ígérkezik.

Másnap reggel fél nyolckor ott álltunk az egyik dokknál a Hölgysziget északi csücskén, alig várva, hogy útra keljünk a Murtry-szigetre. Az idáig vezető út olyan volt, mintha terráriumon hajtanánk keresztül. Az egész vidékre súlyos köd telepedett; a tárgyak körvonalai elmosódtak, a világ bizonytalanná vált. A Murtry alig egy mérföld távolságra van, mégis úgy tűnt, mintha a vízen túl a semmibe bámulnék. A part közelében riadtan szárnyalt fel egy ibisz, maga után úsztatva hosszú, vékony lábát.

Megjött a személyzet, és berakodott az intézmény két motorcsónakjába, majd dolguk végeztével hamar el is vonultak. Katyvel kávéit hörpölgetve vártuk Sam jeladását. Amikor végre felénk intett, és a nyomaték kedvéért füttyentett is hozzá, összegyűrtük műanyag csészénket, bedobtuk egy szeméttartálynak kinevezett olajoshordóba, és siettünk le az alsó dokkhoz.

Sam besegített minket a csónakba, aztán eloldotta a kötelet, és maga is beugrott, majd biccentett a kormányosnak, és a csónak irányba állt.

– Meddig tart az út? – kérdezte Katy

– Dagály van, úgyhogy először végigrobogunk a Papagájöblön, aztán a túlsó öblön, és utána átvágunk a mocsáron. Háromnegyed óránál nem lesz hosszabb.

Katy törökülésben ült a motorcsónak fenekén.

– Okosabb, ha állva marad, és a csónak oldalának dől – figyelmeztette Sam. – Ha Joe lefésze a motort, nagyot tud ám ugrani ez a bárka, és úgy rezeg, hogy az embernek összekocannak a csigolyái.

Katy felállt; Sam kötelet nyújtott felé.

– Ebbe kapaszkodjon! Akar mentőmellényt?

Katy megrázta a fejét. Sam rám nézett.

– Katy kitűnő úszó – nyugtattam meg.

Joe ekkor elindította a motort, és a csónak életre kelt. Csak úgy száguldottunk a nyílt vízzen; a szél a hajunkat és a ruhánkat cibálta, és a torkunkra forrasztotta a szót. Katy közben egyszer megkopogtatta Sam vállát, és egy bója felé intett.

– Rákvarsa – bömbölte Sam.

Valamivel később egy víztükör-szegélyjelre mutatott, amelynek tetején halászsas rakott fészket. Katy lelkesen bólogatott.

Hamarosan elhagytuk a nyílt tengert, és behatoltunk a mocsárba, Joey szétvetett lábbal, mereven előreszegezett tekintettel csavarta ide-oda a kormányt, hogy megtartsa a csónakot a szalagszerűen keskeny vízsávokon; a mozgásteret sehol sem volt szélesebb három méternél. Hol bal felé, hol jobb felé manőverezve kanyarogtunk járatról járatra, a felkavart tajték dús permetet fröccsentett a növényzetre.

Katyvel egyszerre kapaszkodtunk a csónakba és egymásba, testünk együtt hajladozott az éles fordulatok centripetális erejével; de közben nagyokat kacagtunk, élveztük a sebesség mámorát, a kaland minden szépségét. A Murtry-sziget igazán a szívemhez nőtt, de azt hiszem, mindig is az átkelés volt számomra a legnagyobb élmény.

Mire a Murtryre értünk, a köd felszívódott. Napfény melengette a dokkot, és pettyes mintát rajzolt a sziget bejáratánál álló táblára, fejünk fölött könnyű szél kapott a fák lombjába, mozgó fény- és árnyékfoltokat táncoltatva a feliraton: „Kormányzati tulajdon. Belépés csak engedéllyel.”

Miután a két csónakot kirakodták, és mindnyájan egybegyűltünk a kulatóállomáson, Sam bemutatta Katyt a személyzetnek. Ami engem illet, legtöbbjüket már ismertem, noha voltak új arcok is. Joey tavalyelőtt nyáron állt munkába, Fred és Hank még a kiképzés szakaszában volt. Sam a bemutatás közben röviden vázolta a feladatköröket is.

Joey, Larry, Tommy és Fred a technikai gárdához tartoztak. Ők tartották karban az egész komplexumot, szállították az ellátmányt, emellett mázoltak, elvégezték a szükséges javításokat, takarították az etetőállomásokat és a cserényeket, és gondoskodtak az állatok etetéséről-itatásáról.

Jane, Chris és Hank közvetlenebb kapcsolatban állt a majmokkal. Ők figyelték az egyes csoportokat, különböző szempontok szerint.

– És miféle adatokat gyűjtenek? – érdeklődött Katy

– Ellenőrzik a terhességeket, a szüléseket, a haláleseteket, az állatorvosi problémákat. Naprakész leltárunk van a populációról. És vannak kutatási programjaink is. Jane például szerotoninvizsgálatokat végez. Mindennap a helyszínen figyeli meg a különböző magatartástípusokat, például hogy mely állatok impulzívabbak vagy agresszívebbek. Utána ezeket az adatokat egybevetjük az állat szerotoninszintjével. Aztán figyeljük a mozgásukat is. Jane majmai telemetrikus nyakörvet viselnek, amelyek jeleket sugároznak, hogy meg lehessen találni őket. De ezt majd személyesen is megtapasztalhatja.

– A szerotonin egyike az agyban található vegyületeknek – magyaráztam.

– Tudom – vágta rá a lányom. – Olyan idegi ingerületátvivő vegyi anyag, amelyről feltételezik, hogy kapcsolatban van az agresszivitással.

Sam meg én összemosolyogtunk. Ez aztán a talpraesett fruska!

– És az impulzivitást minek alapján állapítják meg? – kérdezte Katy.

– Aszerint, hogy melyik hím majom vállal nagyobb kockázatokat. Például melyikük ugrik nagyobbra vagy magasabbra a fákon. Vagy melyikük hagyja el fiatalabb korban a családját.

– Miért csak a hímek?

– Ez próbavállalkozás. A kísérleti szakaszban lányok kizárva.

– Az egyik srácomat megláthatja itt a tábor körül – mondta Jane, miközben egy hosszú antennával ellátott dobozt csatolt a derekára. – A J-7-est. Az O csoportban van. Folyton errefelé lófráznak.

– Ő az a kleptomániás? – kérdezte Hank.

– Ő bizony. Mindent elcsór, ami nincs szögekkel rögzítve. A múlt héten már nem is tudom, hányadik golyóstollra csapott le. Nem szólva Larry órájáról. Azt hittem, Larry gutaütést kap, amilyen habzó szájjal kergette.

Miután mindenki magához vette a felszerelését, és pontosította napi feladatát, Sam körbekalauzolta Katyt a szigeten, én pedig a nyomukban bandukolva figyeltem, ahogy a lányomat elkapja a majomles szenvedélye. Mialatt a kitaposott ösvényeken

kanyarogtunk, Sam megmutatta az etetőállomásokat, és jellemezte a csoportokat, amelyek az egyes állomásokat látogatják. Beszélt a területfoglalásokról, az uralmi rangsorokról, az anyai vérvonalakról, Katy pedig közben látcsövön át pásztázta a fákat.

Az E állomáson Sam szárított kukoricával hajjálta meg a hullámosított fémtestöt.

– Most maradjon csendben, és várjon!

Hamarosan lombsuhogás jelezte a csoport közeledtét. Perceken belül mindenfelől majmok vettek körül bennünket. Egyesek a fákon maradtak, mások leugrottak, és a kukoricára vetették magukat.

Katy megbabonázva figyelte a jelenetet.

– Ez az F csoport – magyarázta Sam. – Létszámra nem nagy, de az egész sziget egyik legtekintélyesebb nősténye vezeti. Vérbeli rabszolgahajcsár.

Mire visszaértünk a táborba, Katy, Sam segítségével, kidolgozott magának egy egyszerűbb kutatási tervet. Összeírta a szempontokat, majd a Samtól kapott zsák kukoricával ismét útra kelt. Néztem utána, ahogy verdesi a csípőjét a látcső, majd lassan elvész a tölgyek alagútjában.

Ezalatt Sam meg én a fedett verandán üldögélve beszélgettünk egy darabig, aztán ő elment a dolgára, én pedig elővettem az átlagolási előadásom vázlatát. Nagyon igyekeztem, hogy a munkára összpontosítsak, de egyre nehezebben boldogultam. Hogyan is kötöttek volna le a szinuszgörbék, amikor beszívhattam a sós, fenyőillatú levegőt, és elég volt felpillantanom, hogy lássam a napfényt, amint szikrázva táncol a dagály duzzasztotta folyótorkolaton.

Délben megjött az állomás személyzete, velük Katy is. Szendvicset ettünk és burgonyaszirmot, majd Sam ismét adataiba mélyedt, Katy pedig sietett vissza az erdőbe.

En újra kiraktam magam elé a papírjaimat, de most sem jutottam ötről a hatra. A harmadik oldal után elbóbiskoltam, hogy hamarosan ismerős zörejre riadjak.

Pik-puk! Ratatata-tata. Pik-puk! Ratatata-tata.

Két majom ugrott le a fákról, és szaladt végig a veranda tetején.

Amilyen zajtalanul csak lehetett, kinyitottam a redőnyös ajtót, és leóvakodtam a lépcsőn. Az O csoport behatolt a táborba, és most megpihent a kutatóállomás fölötti fákon. A páros, amelyik felébresztett, most a verandáról átugrott a lakókocsira, és letelepedett egymással szemben a tetején.

Meg sem hallottam, ahogy Sam mögém került.

– Ez ő – mondta, és a kezembe nyomta a távcsövet. – Nézze csak meg jól!

Szemügyre vettem a két majom mellét.

– Látom a tetoválást! J-7 és GN-9. A J-7-nek nyakörve van...

Sam visszavette a távcsövet, és maga is belenézett.

– De mi a csuda az ott a kezében? Csak nem Larry óráját dajkálja még mindig a kis szarházi?

A távcső ismét hozzám vándorolt.

– Valami csillogó. Ha rásüt a nap, olyan, mintha arany volna.

GN-9 ebben a pillanatban előrevetette magát, és fenyegetően elbődült, mire J-7 sivítva menekült a tetőről, és addig dobálta magát ágról ágra, amíg el nem tűnt szem elől, valahol a lakókocsi mögött. Féltett kincse végigszánkázott a kocsi tetején, és megbújt az esőcsatornában.

– Nézzük csak meg közelebbről!

Sam létrát hozott az épület alól, a lakókocsihoz támasztotta, lesöpörte róla a pókhálót, kipróbálta az első fokot, hogy megbírja-e, majd felmászott rajta.

– Mi a fene...

– Mi az, Sam?

– Azt a hétszentségit...

– De hát mondja már!

Láttam, hogy valamit ide-oda forgat.

– Na nem. Ez nem lehet igaz.

– Mondja már, miről van szó! – Felágaskodtam, hogy lássam a majom elhullajtott szerzeményét, de Sam úgy állt mozdulatlanul, lehajtott fejjel a létra tetején, hogy elfogta a kilátást.

– Kérem, Sam, szólaljon már meg!

Sam némán visszaereszkedett, és felém nyújtotta a tárgyat. Azonnal ráismertem, mint ahogy azt is tudtam, hogy mit jelent, és a nap mintha elsötétült volna.

A szemünk találkozott; szótlánul meredtünk egymásra.

16

Csak álltam ott, kezemben a tárggyal, és nem akartam elhinni, hogy azt látom, amit látok.

Sam szólalt meg elsőnek.

– Egy emberi állkapocs.

– Igen, az – mormoltam, és néztem, ahogy az arcán csipkés árnyékok futnak át.

– Bizonyára valami ősi indián temetkezési helyről... Ahogy ide-oda forgattam a csontot, a napfény ismét megcsillant az aranyon.

– Ezzel a fogpótlással?

– Hát persze, J-7 is emiatt figyelt fel rá – dűnnyögte Sam a koronákra meredve.

Rámutattam az izülethez tapadó barna csomóra.

– És ez itt hús – mondtam csüggedten.

– Vagyis?

Orromhoz emeltem a csontot. Nyirkos, émelyítő szaga volt. Halálszaga.

– Tekintettel az itteni éghajlatra, és persze attól függően, hogy a testet elásták-e vagy a felszínen hagyták, azt mondanám, hogy az állkapocs gazdája egy éven belül halhatott meg.

Sam homlokán lüktetni kezdett egy ér.

– De hát ez hogy a kurva franca lehetőséges?

– Ne kiabáljon velem! Úgy látszik, mégsem szűr meg személyesen minden érkezőt.

– Honnan a nyavalyából szerezhette a kis dög?

– A maga majma, Sam. Ezt magának kell kiderítenie.

– Nahát mérget vehet rá, hogy ki is derítem.

Kettesével rontott fel a veranda lépcsőin, és eltűnt a házban. A nyitott ablakon kihallatszott, ahogy Jane után kiabál.

Néhány pillanattig csak álltam odakinn, hallgatva a pálmalevelek surrogását. Úgy éreztem, mintha a valóságból a semmibe léptem volna át. Lehetséges, hogy a halál erre az én békés kis szigetemre is betolakodott?

Nem! – sikoltotta a fejemben egy hang. – Ez nem lehet igaz! Csikordult a rugó, ahogy a redőnyös ajtó kivágódott. Sam és Jane jelent meg.

– Tartson velünk, nagyasszony! – kiáltotta felém Sam. – Hajtsuk fel a gyanúsítottakat. Jane tudja, hová vonul az O csoport, amikor nincs a táborban, úgyhogy elkaphatjuk J-7 nyakörvének a jelzéseit. Hátha hajlandó köpni a betyár.

Nem mozdultam.

– Ejnye, legyen már megértő, és ne haragudjon rám! Mit csináljak, ha egyszer nem bírom elviselni, hogy a szigetemen emberi testrészek bukkanjanak fel. A vérmérsékletem pedig magának igazán nem újdonság.

Valóban nem volt az. Mint ahogy valójában nem is Sam indulatos kitörése tartott vissza. Éreztem a fenyő illatát, meleg szellő cirógatta az arcom. Tudtam, mi lappang a távolban, és viszolyogtam attól, hogy nekem kelljen megtalálnom.

– No, jöjjön már, Tempe...

Mély levegőt vettem. Körülbelül annyi volt bennem a lelkesedés, mintha sürgősen magához rendelt volna az onkológus.

– Várjanak...

Bementem a kutatóállomásra, és addig keresgéltem a konyhában, amíg nem találtam egy zárható fedelű műanyag dobozt. Beletettem az állkapcsot, és eldugtam a hátsó helyiség egyik fiókos szekrényében. Aztán gyorsan néhány sort firkantottam Katynek.

A csapás, amely felé Jane terelt bennünket, a kutatóállomás mögül indult a sziget közepe felé. Az erdőnek azon a részén, ahová Jane vezetésével értünk, a fák olyan magasak voltak, mint a tengerjáró hajók árbocai; a lombok tömör baldachinként borultak fölénk. A talaj bársonyos humuszát fenyőtű borította, a levegőt súlyosan ülte meg a bomló növényzet és az állati trágya szaga. Az ágak surrogása arra vallott, hogy ismét majmok vannak körülöttünk.

Jane bekapcsolta a vevőkészülékét.

– Valamelyikük itt van – mondta.

Sam a látcsövével fürkészte a fákat, hátha sikerül azonosítania a tetovált jeleket.

– Az A csoport az – állapította meg végül.

Ekkor torokhangú vakkantás hallatszott.

Fölöttem egy ágon fiatal majom kuporgott, vállát behúzva, farkát a magasba emelve. Szemét mereven rám szegezte. Éles, rekedt ugatásával egyértelműen jelezte: nem tart igényt a társaságomra.

Amikor keményen álltam a tekintetét, hátrább bújt, leszegte a fejét, majd, mintegy megadása jeléül, átlósan a mellére horgasztotta. Néhányszor még megismételte a mozdulatot, aztán megpördült, és ágyúgolyóként vágódott át a szomszédos fára.

Jane igazgatott a gombokon, majd lehunyta a szemét, hogy feszülten, teljes odaadással figyeljen. Kis idő múltán megrázta a fejét, és továbbindult a csapáson. Sam közben egyre a fák koronáját fürkészte.

Kisvártatva Jane újból megállt, és az óra irányával megegyezően forogni kezdett, minden figyelmét a készülékében hallható neszekre összpontosítva.

– Valamit hallok, de nagyon gyengén... – mondta végül, arra fordult, amerre az ágyúgolyóval versengő majom eltűnt, megállt, majd ismét forgott egyet, és az óra szerint körülbelül a tízesnél állapotodott meg. – Azt hiszem, az Alcatraz közelében van...

A szigeten lévő befogó karámokat újabban betűkkel jelölik, de a régebbiek közül néhánynak még neve van, amilyen például a Sítí vagy az Alcatraz.

Elindultunk az Alcatraz felé, de a cserénytől délre Jane letért az ösvényről, és bevette magát a fák közé. A növényzet itt dúsabb volt, a talaj szivacsos. Sam hozzám fordult.

– A tó közelében legyen nagyon óvatos! Alice a múlt évszakban megkölykezett, és nem hinném, hogy vendégszerető kedvében volna.

Alice, a több mint négy méter hosszú aligátor emberemlékezet óta él a Murtry-szigeten. Senki sem tudja már, ki keresztelte el. A személyzet mindenestre tiszteletben tartja szerzett jogait, és hagyja, hogy békén éldegéljen a maga kis tavában.

Válasz helyett felmutattam a hüvelykujjamat. Nem félek különösebben az aligátoroktól, de azt sem mondhatom, hogy vonzana a társaságuk.

Hétméternyre lehattünk a csapástól, amikor meglegyintette az orrom – először csak alig érzékelhetően; akár az erdő sötét, szerves szagának egy sajátos változata is lehetett volna. Kezdetben nem is voltam biztos a dolgomban, de ahogy közeledtünk, és a szag erősödött, mintha jeges pánt zárult volna a bordáim köré...

Jane északnak kanyarodott, egyre távolodva a tótól. Sam a nyomában továbbra is a magasabb ágakat fürkészte a látcsövével. Én kissé lemaradva baktattam utánuk. A szag egyenesen szemből jött.

Megkerültem egy kidőlt ámbrafát, és megálltam. A tavat itt cserjésbozótos sáv keretezte. Jane és Sam távolodott; lépteik nesze apránként elhalt. Az erdőben mélységes csend lett.

Az oszló emberi hús szaga semmi máshoz nem hasonlítható. Ezt éreztem már az állkapcsom is, most pedig az édeskés bűz mindenestül átjárta a délutáni levegőt, jelezve, hogy már közel a kéretlen zsákmány. Lélegzetem visszafojtva, behunyt szemmel fordultam meg a tengelyem körül, úgy, ahogy az imént Jane-től láttam, minden idegszálammal érzékeim sugallatán csüngve. A mozdulat ugyanaz volt, csak nem ugyanazt kereste. Jane a fülével vadászott, én pedig az orrommal.

A szag a tó felől jött. Arrafelé indultam követve a szagot, minden érzékszervem riadókézsületségben. A magasban felvonított egy majom, aztán vizeletsugár indult meg a föld felé. Zörögtek az ágak, néhány levél elszabadult róluk. A bűz minden lépéssel erősödött.

A tótól három méterre megálltam, és látcsövemet a peremen nőtt sűrű legyezőpálma- és magyalfa ligetre irányítottam. A víz legszéle fölött színjátkozó felhő libegett, egyre változtatva formáját és árnyalatait.

Tovább lopakodtam, minden lépésnél előbb óvatosan puhatolva a talajt. A bozót közelében a rothadás szaga már minden egyebet elnyomott. Füleltem, de semmilyen nesz nem hallatszott. A látcsővel ismét végigpásztáztam az aljnövényzetet. Semmi. A szívem majd kiugrott bordáim közül, arcomon patakozott a veríték.

Tovább, Brennan! Idáig nem jöhet ki az aligátor.

Zsebemből széles hajpántot vettem elő, bekötöttem a szám és az orrom, és leguggoltam, hogy lássam: mi vonzza úgy a legyeket.

Az egész raj szárnyra kapott: vinnyogva-zúgva cikáztak körülöttem. Hiába hessegettem el őket: tüstént visszatértek. Fél kezemmel a legyeket kergettem, a másik kezem köré kendőt tekertem, és így húztam szét a magyal ágait. Arcomon, karomon izgatottan dongó rovarok táncoltak – letelepedtek, elszálltak, visszajöttek.

A legyeket egy sűrű levelekkel álcázott sekély sír vonzotta magához, és belőle emberi arc meredt rám; vonásai mintha bizonytalanul imbolyogtak volna a homályos világosságánál. Közelebb hajoltam, hogy aztán iszonyodva hőköljek vissza.

Amit láttam, nem arc volt már, csak dögevők lecsupasztotta koponya, s ami először szemnek, orrnak, szájnak tűnt, parányi rákok megannyi bolya volt. Az egész koponyát ellepte a nyüzsgő sokaság, és mohón lakmározott az emberi húsból.

Körülnézve megállapíthattam, hogy mások is éltek már a kedvező alkalommal. Tőlem jobbra néhány agyonrágott borda hevert, másfél méterrel arrébb pedig karcsonatok meredtek ki a bozótból; itt-ott még incafatok kötötték őket össze.

Elengedtem a bozótot, és a sarkamra zötytyentem. A jeges undor tehetetlenné bénított. Látómezőm szélén Sam közelgő alakja jelent meg. Mondott is valamit, de szavai nem hatoltak a tudatomig. Valahol, sok ezer mérföld távolságban felberregett, erősödött, majd elnémult egy motor.

Szerettem volna, ha másutt lennék, vagy ha másvalakivé alakulhatnék. Olyasvalakivé, aki nem szívja be már hosszú évek óta a halál szagát, és nem látja a vele járó roncsolást, a mindenből kivetköztető végső megsemmisülést. Olyasvalakivé, akinek nem az a dolga, hogy napról napra összeillesztgesse, amit macsó stricik, dühöngő férjek és szeretők, tébolyult drogosok és pszichopatak otthagytak neki. Azért jöttem el erre a szigetre, hogy menedéket találjak mindennapi munkám iszonyata elől – de a halál itt is utolért. Elfogott a teljes kiszolgáltatottság érzése. Újabb nap, újabb haláleset. Minden napra egy halott. Édes istenem, hát hány ilyen nap lesz még?

Sam kezét éreztem a vállamon, és felnéztem. Láttam, hogy a másik kezét orrára és szájára borítja.

– Mit talált?

Fejemmel a bozót felé intettem. Sam a csizmája orrával hátratolta.

– Azt a rohadt kurva kibaszott hétszentségit...

Osztottam véleményét.

– Mióta van ez itt?

Vállat vontam. Napok óta? Hetek óta? Évek óta?

– A maga szigetének faunája igazi aranybányára lelt, de a tetem jórészt sértetlennek látszik. Bővebbet nem mondhatok az állapotáról.

– Az biztos, hogy nem a majmok kaparták ki. Undorodnak a hústól. Ezt csak az ölyvek tehették.

– Ölyvek?

– Hollókeselyűk, ha így jobban tetszik. A majmok csontvázát is előszeretettel kopasztják meg.

– A mosómedve is bűnös lehet.

– Gondolja? A magyalt, azt valóban szereti, de hogy döghúst enne, arról nem tudtam.

Lenéztem a sírra.

– A holttest az oldalán fekszik, a jobb válla közvetlenül a felszín alatt. Bizonyos, hogy a szag csalta ide a dögevőket. A keselyűk meg a mosómedvék előkaparták, falatoztak belőle, aztán, amikor az ízületek a bomlási folyamat során meggyengültek, kiráncigálták a kart meg az állkapcsot. Mint ahogy a mellkas egy részével is ugyanez történt. A test többi része túl mélyen lehetett nekik, nehéz volt hozzáférni, hát végül otthagyták.

Egy bottal közelebb húztam a kart. A könyök még illeszkedett, de a hosszú csontok vége hiányzott; a nyers, bütykös élek mentén kilátszott a szivacsos csontbél.

– Látja? A csontok végét lerágták. Ezt csak állatok tehették... – Aztán egy kis kerek lyukra mutattam. – Ez pedig itt fognyom. Apró állaté; feltehetően mosómedve volt.

– A rohadt életbe...

– No és a többit elvégezték a rákok meg a rovarok.

Sam felállt, elfordult, és csizmája sarkával nagyot rúgott a földbe.

– Atyavilág... És most mi legyen?

– Most szépen felhívja a helyi halottkémét, az pedig majd felhívja a helyi antropológust. – Én is felálltam, és levertem a farmeromról a földet. – És mind a ketten értesítik a seriffet,

– Ez valóságos rémálom... Nem tűrhetem, hogy a szigetet idegenek lepjék el...

– Erre nem is lesz szükség, Sam. Egyszerűen kiszállnak, és kiemelik a testet. Legfőljebb még elengednek egy speciálisan kiképzett kutyát, hogy esetleges további holttestek után szimatoljon.

– Hogy mit? A szentségit neki... Képtelenség az egész... – Halántékán vékony csíkban folyt végig az izzadság; arcizmai megmegrándultak.

Néhány pillanatig hallgattunk. A legyek vinnyogva keringtek körülöttünk.

– Magának kell megcsinálnia... – törte meg a csendet Sam.

– Micsodát?

– Amit ilyenkor szokás. Ássa ki maga!

– Szóba sem jöhet. Nem az én illetékességi körömbé tartozik.

– Szarok rá, ki az illetékes. Nekem ne rohangáljon itt egy rakás seggfej, hogy tönkretégye a szigetet, szétkúrja a munkatervünket, és nagy valószínűség szerint megfertőzze a majmait. Ilyen nincs. Ezt én nem tűröm. A fenébe is, én vagyok a polgármester, és ez itt az én szigetem. Előbb ülök ki az istenverte dokkra, kezemben a kibaszott vadászpuskámmal, de ide senki be nem teszi a lábát.

Az utolsó szavak közben a nyomaték kedvéért a levegőt döfkölte az ujjával. A homlokán ismét lüktetett az ér, a nyakán merevítő kötélként duzzadtak ki az inak.

– Ez Oscar-díjas alakítás volt, Sam, de akkor sem vesz rá. Columbiában, a Dél-karolinai Egyetemen ott van Dan Jaffer, az egész állam antropológiai esetei órá tartoznak, úgyhogy a halottkém is minden valószínűség szerint hozzá fordul majd. Dannek megvan minden szükséges vizsgája, és kitűnően érti a dolgát.

– Csak éppen tébécés lehet, hogy a fene esnék bele!

Úgy éreztem, semmi értelme a további vitának.

– Maga éjjel-nappal ilyesmivel foglalkozik. Ássa ki nekem ezt a micsodát, és utána átpasszolhatja annak a Jaffernek vagy kinek.

Továbbra is csökönyösen hallgattam.

– Csak azt mondja meg, Tempe, hogy miért kéreti magát! – nézett rám villogó szemmel.

– Maga is nagyon jól tudja, hogy egy másik ügyben jöttem Beaufortba. Megígértem a fiúknak, hogy besegítek nekik, szerdán pedig feltétlenül vissza kell érnem Charlotte-ba.

A valódi okot elhallgattam: ebből az ügyből mindenképpen ki akartam maradni. Lelkileg nem viseltem volna el, hogy a szigethez, amely számomra mindig a nyugalom és a béke szentélye volt, ezentúl egy ocsmány haláleset emléke tapadjon. Amióta csak megláttam azt az állkapcsot, mindenféle képfoszlányok úsztak át a tudatomon: korábbi ügyek cserepei. Megfojtott nők, lemészárolt csecsemők, elvágott torkú fiatal férfiak, amint tompa, vak szemmel merednek a világba. Ha ez a szennyes áradat a szigetre is átcsapott, nem akartam, hogy engem is magával sodorjon.

– Majd még beszélünk róla a táborban – mondta Sam. – Addig senkinek egy szót se az egészről.

Nem vettem tudomást a diktátori hangnemről. A hajpántot odakötöztem a magyalbokor egyik ágához, azzal elindultunk visszafelé.

Az ösvény közelében, nagyjából ott, ahol letértünk róla, ütött-kopott kisteherautó állt, majomeledeles zsákokkal megrakva; a hátsó részéhez háromszáz gallonos víztartályt láncoltak. Joey éppen a tartályt vizsgálgatta.

Sam odakiáltott neki.

– Várjon csak egy percre!

Joey végighúzta keze fejét a száján, és összefonta a karját. Farmert viselt és kivágott nyakú, ujjatlan pólót. Zsíros szőke haja a homlokába csüngött. Szemét napszemüveg takarta. Ahogy közeledtünk, láttam, hogy a száját beszívja, és megfeszülő izmai is nyugtalanságról árulkodnak.

– A tavat senki sem közelítheti meg – rendelkezett Sam.

– Alice megint elkapott egy majmot?

– Nem – felelte Sam, de további részletekbe nem bocsátkozott. – Hová indult a kajával?

– A hetes számú etetőhöz.

– Nem számít. Induljon vissza az állomásra!

– De mi lesz a vízzel?

– Jó, akkor töltse fel a tartályokat, és úgy jöjjön vissza! Ha látja Jane-t, őt is küldje oda!

Joey lassan felém fordult, és bár a napszemüveg mögött nem látszott a szeme, úgy tűnt, hosszan fürkészi az arcom. Aztán beszállt a teherautóba, és elhajtott, Hátról lármásan csörömpölt a tartály.

Sam meg én szótlánul bandukoltunk egymás mellett. Előre rettegtem a várható jelenettől, de eltökéltem: csak azért sem hagyom, hogy erőszakosságával megtörje az ellenállásom, Magamban felidéztem a szavait, láttam az arcát, amikor a sírt megpillantotta. Aztán hirtelen még valami felötlött bennem. Mielőtt Sam odaért hozzám, motorzúgást hallottam. Vajon Joey kisteherautója volt? Mióta parkolhatott az ösvényen? És miért éppen ott állt meg?

– Mióta is dolgozik magánál Joey? – kérdeztem,

– Tessék? Joey? – Sam néhány pillanatig gondolkodott. – Közel két éve,

– És megbízható?

– Mondjuk úgy, hogy az empátia több benne, mint a józan ész. Az a vérző szívű fajta. Szüntelenül az állatok jogairól szónokol, és reszket, nehogy valaki vagy valami megzavarja a majmok nyugalalmát. Amúgy fingja nincs az állatokról, de igen jó munkaerő.

A táborban Katy üzenete várt: tudatta, hogy végzett a megfigyeléssel, és kiment a dokkhoz olvasni. Mialatt Sam előhozta a telefont, lesétáltam a vízhez. A lányom az egyik motorcsónakban ült, a lábát maga elé nyújtva. Cipőjét levetette, blúza ujját és a nadrág szárát feltúrta, ameddig csak lehetett. Integtettem felé, ő pedig visszaintett, majd a csónakra mutatott. Megráztam a fejem, és mindkét kezem a magasba tartottam, jelezve, hogy még maradunk egy kicsit. Katy rám mosolygott, majd visszamerült az olvasásba.

Amikor beléptem az állomásra, Sam a konyhában volt, és beszélt a mobilján. Leültem a szemközti padra.

– És mikorra ér vissza? – kérdezte éppen. Megállapítottam, hogy soha még ilyen feldúltnak nem láttam. Ujjai között egy ceruzát forgatott, és hol a hegyével, hol a végével kopogtatta az asztalt. – Nézze, Ivy Lee – mondta kis szünet után –, azonnal beszélnem kell vele. Nem keríthetné elő valahonnan?

Újabb szünet. Kip-kop, kip-kop, kopácsolts tovább a ceruza.

– Nem, a helyettese nem elég. Nekem maga Baker seriff kell.

Hosszú szünet. Kip-kop, kip... A ceruzának letört a hegye. Sam indulatosan megcélozta a konyha túlsó sarkában álló szemétkosarat. A ceruza eltűnt szem elől.

– Nem érdekel, mit mondott, keresse meg nekem, és mondja meg, hogy hívjon vissza itt a szigeten! Itt várom a telefonját.

Azzal lecsapta a kagylót.

Oldalra fordultam, felraktam a lábam a padra, és a falnak dőltem. Az évek során megtanultam: legjobb, ha az ember nem vesz tudomást Sam indulatkitöréseiről. Amilyen gyorsan jönnek, éppúgy maguktól el is múlnak.

Most felállt, ide-oda járkált a konyhában, jobb öklével döfölve bal tenyerét.

– Hol a rossebbe koslat ez a Harley? – Az órájára nézett. – Mindjárt negyed öt. Húsz perc múlva itt lesz az egész társaság, hogy visszamenjenek a városba. Szombatonként itt se kéne, hogy legyenek. Csak pótoltunk egy napot, amelyik a rossz idő miatt esett ki. – Most egy krétát rugdosott át a helyiségen. – Nem tarthatom itt őket erőszakkal... Vagy mégis? Talán el kéne mondanom, mi történt, aztán rájuk parancsolnék, hogy a szigetet senki sem hagyhatja el, és egyenként vallatóra foghatnám őket a hátsó szobában, akár egy kibaszott Hercule Poirot!

Tovább járkált fel s alá, közben újra meg újra az órájára nézve. Végül leroskadt a szemközti padra, és az öklére ejtette homlokát.

– Na, túlesett a dührohamán?

Semmi válasz.

– Érdekli a véleményem?

Sam még csak fel sem nézett.

– Akkor is kimondom. A holttestet azért hozták a szigetre, mert valaki vagy valakik nem akarták, hogy előkerüljön. J-7-et a jelek szerint kihagyták a számításból.

Samból továbbra is csak a feje búbja látszott.

– Több lehetőséget is el tudok képzelni. Egy: a tetemet valamelyik alkalmazottja szállította ide. Kettő: egy idegen kötött ki a szigeten,

talán olyasvalaki, aki ismerős az itteni viszonyokkal. Ha jól tudom, miután a személyzet eltávozott, a szigetet senki sem őrzi. Így van?

Sam bólintott, de a fejét most sem emelte fel.

– Három. Szóba jöhet valamilyen drogüzér is. Cirkál belőlük néhány ezeken a vizeken.

Sam nem mozdult.

– Ugye maga itt a környezetvédelmi felügyelő helyettese?

– Igen.

– Ha nem tudja előkeríteni sem a halottkémet, sem Baker seriffel, a helyettesével pedig nem éri be, szóljon a környezetvédő haverjainak. Az ő hatáskörük erre a helyre is kiterjed. Ha őket hívja, senki sem foghat gyanút, ők pedig ideküldhetnek valakit, aki lezárja a helyszínt, amíg nem sikerül a seriffel kapcsolatot teremtenie.

– Ez az! Szólok Kimnek – csapott az asztalra Sam.

– Felőlem hívhatják bárhogy az illetőt. Csak mondja meg, hogy kezeljék diszkréten az ügyet, amíg Bakerrel nem beszélt. Hogy Baker mit tesz majd, azt már megjósoltam.

– Kim Waggoner a Dél-karolinai Természetvédelmi Hivatalnál dolgozik. Benne megbízhatom. Már többször kisegített, amikor törvényességi problémákba ütköztem.

– És mit gondol, hajlandó a hölgy éjszakára is itt maradni? – Igazán nem voltam bejédős természet, de ahhoz, hogy gyilkosokat vagy drogdilereket tartsak sakkban, mégsem fűlt a fogam.

Sam máris tárcsázott.

– Semmi gond. Azelőtt a tengerészgyalogságnál szolgált.

– És azt hiszi, behatólókkal is elboldogul?

– Tízet is bekap közülük reggelire. – A vonal túlsó végén jelentkezett valaki. Sam közölte, hogy Waggoner tiszthelyetessel szeretne beszélni. – Várjon, amíg személyesen megismeri – közölte, kezével elfedve a kagylót.

Mire megjött a személyzet, minden elintéződött. Sam meg én itt maradunk; a többiek magukkal viszik Katyt a motorcsónakban. Kim nem sokkal öt óra után már be is futott, és száz százalékig megfelelt Sam jellemzésének. Dzsungelharchoz való gyakorlóruhát, katonai csizmát és ausztrál cserkészkalapot viselt, és annyi lőszert hozott

magával, hogy akár orrszarvúra is vadászhatott volna. Amíg ő itt van, a szigetet senki sem háborgathatja.

Úton St. Helena felé Sam ismét felkért, hogy én hantoljam ki a tetemet. Elismételtem a már elhangzott vezérszavakat: seriff – halottkém – Jaffer.

– Majd holnap beszélünk – mondtam, amikor kitett a sétaútnál. – És köszönöm a mai kirándulást. Katy rettentően élvezte.

– Szót sem érdemel.

Néztük, ahogy egy pelikán végigsiklik a vízen, majd szárnyait behúzva fejest ugrik egy hullámvölgybe. Kisvártatva ismét felmerült, csőrében egy hallal, amelynek nedves pikkelyein fémesen csillant meg a délutáni napfény. Aztán ahogy sután elfordult, a hal kicsusszant a csőréből, és ezüst lövedékként fűrődött vissza a tengerbe.

– Úristen, de hát miért éppen az én szigetem kellett nekik? – kérdezte Sam. A hangja fásult volt és végtelenül levert.

Kinyitottam a kocsim ajtaját.

– Okvetlenül mondja majd el, mit végzett a seriffel.

– Meglesz.

– És a lelke mélyén ugye megérti, miért nem tárhatom fel én a tetthelyet...

– Tetthely... Ó, te magasságos...

Már magamra csaptam az ajtót, és az ablakon hajoltam ki hozzá, amikor újabb érvekkel kezdett ostromolni.

– Még egyszer kérem, Tempe: gondolja végig, kik ennek az ügynek a szereplői. A majmok szigete. Egy elásott holttest. A helyi polgármester. Ha bármi kiszivárog, a sajtó azonnal ráveti magát. Maga is tudja, milyen kényes manapság az állatok jogainak a kérdése. Hát kell az nekem, hogy a médiumok ráharapjanak a Murtry-szigetre?

– Ez bármikor megtörténhet, függetlenül attól, hogy ki foglalkozik az üggyel.

– Tudom. Csak éppen...

– Kérem, Sam, ne erőltesse tovább!

Néztem utána, ahogy elrobog. Az iménti pelikán már visszafelé körözött a levegőben, majd a csónak közelében hirtelen lecsapott. A csőrében újabb hal csillámlott.

Sam ugyanolyan szívós, mint ez a madár. Gyanítottam, hogy nem egykönnyen mond le a prédáról, és előérzetem nem is csalt meg.

17

Steamers Osztrigabárjában vacsoráztunk, majd meglátogattunk egy St. Helena-i képcsarnokot. A rozoga öreg fogadó helyiségeit bebolyongva nézegettük a helyi fekete bőrű művészek alkotásait, és élveztük, hogy az ismerősnek vélt környék újabb oldaláról mutatkozik be. Csak az volt a baj, hogy mialatt a kollázsokat, festményeket és fényképeket elemeztem, csontokra, rákokra és izgatottan kóválygó legyekre kellett gondolnom.

Katy vett magának egy fakéregből faragott, jégkékre festett kis gémet. Hazamenet megálltunk, kávéfagylaltot vettünk, aztán a *Melanie Tess* orrán elnyalogattuk közben beszélgettünk, és hallgattuk, ahogy a környező vitorlások kötélzete surrog a könnyű esti szélben. A holdfény a mocsár felől villódzó háromszöget vetített a vízre. Beszélgetés közben elnéztem, hogyan ring a halványsárga csillogás a fekete hullámok hátán.

A lányom megvallotta, hogy ha végez, a bűnözők lélektani alkatának elemzésével szerelne foglalkozni, de hozzátelte, hogy nemigen bízik a terv sikerében. Aztán lelkesen ecsetelte a Murtrysziget szépségeit, és mesélt az általa megfigyelt majmok bolondos hancúrozásáról. Volt egy pillanat, amikor már-már be akartam számolni a magam felfedezéséről, de leküzdöttem az ingert. Kár lenne belerondítanom az emlékeibe...

Tizenegykor lefeküdtem, de még sokáig hallgattam a hajókötelek csikorgását. Végül, begyakorolt önfegyelmemnek hála, elszenderedtem, de az álomba magammal vittem a nap történéseit, és beleszóttam őket az utóbbi hetek élményeibe. Közös csónakban ültem Mathiasszal és Malachyval, és kétségbeesetten próbáltam megakadályozni, hogy kiessenek. Apró rákokat söpörtem le egy holttestről, hogy a nyüzsgő tömeg a következő másodpercben újra összeálljon. A halotti koponya átúszott Ryan arcába, aztán Patrice Simonnet elszenesedett vonásait öltötte fel. Sam és Harry üvöltöztek

rám felváltva, a szemükben gyűlölködés és harag izzott, de hogy mit mondtak, nem értettem.

Amikor álmomból felrázott a telefon, azt sem tudtam, hol vagyok, és hogy kerültem ide. Kibotorkáltam a konyhába.

– Jó reggelt. – Sam volt az; a hangja feszült volt és zaklatott.

– Hány óra?

– Mindjárt hét.

– Most hol van?

– A seriff irodájában. A terve befuccsolt, Tempe.

– A tervem? Miféle tervem? – Lázasan hajsoltam az agyam, hogy lépést tartson Sam szavaival.

– Az embere Boszniában van.

Átkukucskáltam a redőny résein. A belső dokkban ősz öregember ült a vitorlása fedélzetén. Amikor kiakasztottam a redőnyt, éppen hátradöntötte a fejét, és felhajtott egy doboz Old Milwaukee sört.

– Boszniában?

– A maga Jaffere. Az az antropológus a Dél-karolinai Egyetemről. Az ENSZ kiküldte, hogy tömegsírokat tárjon fel. Senki sem tudja, mikor jön vissza.

– És ki helyettesíti?

– Nem lényeg. Baxter azt akarja, hogy maga végezze a feltárást.

– Ki az a Baxter?

– Baxter Colker. A Beaufort megyei halottkém. Magát akarja.

– De miért?

– Mert én akarom így. – Nem mondhatni, hogy köntörfalazni próbált volna.

– És mikor?

– A lehető leghamarabb. Harley Baker már iderendelt egy nyomozót meg az egyik seriffhelyettest. Kilencre itt lesz Baxter is. A szállításról ő gondoskodik. Mihelyt a Murtryn végeztünk, telefonál a szállítóknak; ott várnak majd minket a Hölgy-sziget dokkjainál, és elviszik a tetemet a beauforti Memorial Kórházba. De ragaszkodik hozzá, hogy maga ássa ki. Csak szóljon, mire van szüksége, előteremtjük.

– Ez a Colker talán igazságügyi patológus?

– Nem, Baxter választott tisztségviselő, nincs semmilyen orvosi képzettsége. Amúgy temetkezési vállalkozó. De példátlanul lelkiismeretes ember, és azt akarja, hogy a dolog sínen legyen.

Néhány pillanatig gondolkodtam.

– Van a seriffnek valami elképzelése, hogy ki lehet a halott?

– Errefelé nagyban zajlik a drogbiznisz. Harley meg fogja keresni a vámosokat meg a helyi kábítószer-ellenőrző részleget. És beszél a környezetvédőkkel is. Azt mondja, a múlt hónapban átfésülték a Coosaw folyó mocsarait. Szerinte valamilyen drogosról lehet szó, és magam is így gondolom. Azok a nyomorultak annyira becsülik az emberéleket, mint egy használt kotont. Ugye nem hagy minket cserben, Tempe?

Kelletlenül bár, de igent mondtam. Közöltem, miféle felszerelésre lesz szükségem; megígérte, hogy máris összeszedi. Én csak legyek kész tíz órára.

Néhány percig csak álltam a telefonnál, és tűnődtem, mitévő legyek Katyvel. Persze beavathatnám a dolgokba, és aztán rábízhatnám a döntést. Elvégre semmi akadálya, hogy velünk jöjjön a szigetre. Másfelől mondhatnék egyszerűen csak annyit, hogy valami közbejött, és Samnek szüksége van a segítségemre. Ez esetben Katy itt tölthetné a mai napot, vagy pedig a tervezettnél korábban indulhatna el Hilton Headre. Nagyon jól tudtam, hogy ez a második megoldás lenne az ésszerűbb, mégis úgy határoztam, hogy a teljes igazat fogom mondani.

Megettem egy tál mazsolás zabpelyhet, elmostam az edényt és a kanalat. Nem bírtam nyugton maradni. Sortot és pólót vettem fel, és kimentem, hogy ellenőrizsem a kötélzetet meg a víztartályt. Ha már ott voltam, a székeket is sorba állítottam a fedélzeten, aztán bementem, bevettem az ágyat, megigazgattam a törülközőket a mosdóban, átrendeztem a díványpárnákat, felszedtem a szőszet a szőnyegről. Felhúztam az órát. Még mindig csak negyed nyolc volt. Katy még órákig az igazak álmát alussza. Futócipőt húztam, és zajtalanul elhagytam a hajót.

Kelet felé indultam a huszonegyes úton. Átvágtam St. Helenán, áthajtottam először a Kikötő-, majd a Vadász-szigetre, és a közparknál elfordultam. A keskeny aszfaltozott út ingoványon

kanyargott végig, amely olyan sötét és olyan mozdulatlan volt, akár egy föld alatti tó. Homályos mélyéről kis legyezőpálmák és örökzöld tölgyek szöktek a magasba. Itt-ott egy kívényi napfény hatolt át a lombmennyezetén, aranyló mézsárgára festve a vizet.

A világítótorony mellett állítottam le a kocsit, és a pallóhídon át kimentem a tengerpartra. A dagály visszahúzódott; a nedves homok úgy fénylett, mint a tükör. Elnéztem, ahogy egy sárjáró libuc szökdécsel a dagályból hátramaradt tócsák között; hosszú, rostos lábait elnyelte a tulajdon megfordított tükörképe. Hűvös volt a reggel. Amikor hozzáláttam a reggeli edzéshez, karomon-lábamon kiütött a libabőr.

Kelet felé futottam az Atlanti-óceán mentén. A lábam alig hagyott nyomot a keményre döngölt homokban. A levegőt szellő sem borzolta. Útközben egy csapat pelikánt láttam, amint hintáznak a szelíden hullámzó vízen. A dűnéken meg sem rebbent a rekettye meg a sziksófü.

Kocogás közben figyeltem, mit vetett partra a tenger. Simára csiszolt, kagyló lepte uszadékfát láttam; gubancos moszatot; egy tarisznyarák barnán fénylő páncélját. Egy márnát, amelynek szemgödrét és hasát üresre takarították a rákok meg a sirályok.

Futottam, míg végül már perzselt a tudóm, de akkor sem hagytam abba. Amikor végre visszaértem a pallóhídhöz, úgy remegett a lábam, hogy alig bírtam felvászorogni rajta. Mégis, a lelkem mintha megifjodott volna. Talán a döglött hal vagy a tarisznyarák látványa tette; talán a megemelkedett endorfinszint. Mindenesetre az előttem álló nap már nem töltött el rettegéssel. Nincs a földön olyan hely, olyan nap, olyan perc, ahol és amikor valaki meg ne halna. Ez része az élet körforgásának, és a Murtry-sziget sem lehet kivétel. Igenis kiásom azt a tetemet, és átadom azoknak, akikre hivatalból tartozik. Elvégre ez a munkám.

Amikor visszalopódtam a hajóra, Katy még mindig aludt. Kávét főztem, majd zuhanyozni mentem, remélve, hogy nem ébred fel a szivattyú hangjára. Felöltöztem, megpirítottam két angol mazsolás brióst, megkentem vajjal és áfonyadzsemmel, és átvittem az egészet a szalonba. Egyes barátaim szerint a fizikai erő kifejtés rontja az étvágyat.

Nos, énrám ez nem vonatkozik. Testedzés után legszívesebben annyit ennék, amennyi a súlyom.

Bekapcsoltam a tévét, végigszörföltem a csatornákon, majd találomra kikötöttem a fél tucát, vasárnap reggeli jó tanácsokat osztogató evangelizátor közül az egyiknél. A nagytiszteletű Eugene Hightower éppen „az igazakra váró véghetetlen mennyei jutalmakat” ecsetelte, amikor Katy betámolygott, hogy tüstént a díványra vesse magát. Az arca gyűrött, és duzzadt volt az alvástól, a haja a tengerparton látott kusza hínárgomolyagokra emlékeztetett. Térdig érő, Hornets feliratú pólót viselt.

– Jó reggelt! Igazán nagyon csinos vagy ma.

A lányom mintha meg sem hallotta volna.

– Kávét?

Bólintott, de a szemét nem nyitotta ki.

Hoztam a konyhából egy teli bögrét. Katy félig felhúzódkodott, és bágyadtan pislogva nyúlt utána.

– Kettőig olvastam... – motyogta, ivott egy korttyal, majd a bögrét eltartva magától felállt, és törökülésbe helyezkedett. Eközben pillantotta meg Hightower tiszteletest.

– Miért hallgatod ezt a lökött fázont?

– Szeretném megtudni, hogyan juthatnék én is véghetetlen mennyei jutalomhoz.

– Küldj neki egy csekket, és majd kapsz érte egy karton sört.

Kora reggel a lányom ritkán volt kegyes hangulatban.

– Ki volt az a barom, aki hajnalban idecsörgött?

Megállapítottam, hogy ilyenkor a tapintatos fogalmazás sem tartozik az erősségei közé.

– Sam.

– Ja úgy. Mit akart?

– Nézd, Katy... Tegnap történt valami, amiről nem szóltam neked.

Katy hirtelen csupa figyelem lett, én pedig némi habozás után beszámoltam az előző napi felfedezésről. Elmondtam, hogyan vezetett nyomra bennünket a csalafinta J-7, röviden, a részleteket mellőzve utaltam a holttest állapotára, majd elmeséltem, mi volt az oka Sam reggeli hívásának.

Katy a szájához emelte a bögrét.

– Szóval ma visszamégy a szigetre? – kérdezte.

– Igen. Ott lesz a halottkém is, és néhányan a seriff hivatalából. Sam tízkor értem jön. Sajnálom, hogy a napunk másként alakul, mint ahogy terveztük. Ha akarsz, természetesen velünk jöhetsz, de nagyon is megértem, ha nincs kedved hozzá. Katy hosszan hallgatott. A tiszteletes rendületlenül zsolozsmázott tovább.

– Van valami elképzelésük, hogy ki lehet a halott?

– A seriff szerint drog van a háttérben. A dílerok a környékbeli folyókon és öblökön át szállítják az árut. A seriff úgy gondolja, valamelyik üzlet félresikeredett, és az eredmény egy hulla lett, amelyet sürgősen el kellett tüntetni.

– És neked mi lesz a dolgod?

– Kiemeljük a testet, mintákat veszünk, fényképeket készítünk.

– Nem így értem. Mondd el pontosan, hogy te mit fogsz csinálni! Hátha még jól jön valamilyen beszámolóhoz vagy kiselőadáshoz.

– Lépésről lépésre?

Katy bólintott, és visszahanyatlott a párnákra.

– Szokványos rutinmunkának ígérkezik. Eltávolítjuk a növényzetet, aztán négyzethálót alakítunk ki a test körül, hogy legyen vonatkozási pont a rajzokhoz és a mérésekhez. – A St. Jovite-i pince képe villant át a fejemen. – Amikor a felszínnel végeztünk, feltárom a sírt. Vannak, akik ilyenkor rétegenként távolítják el a földet, és úgy vizsgálódnak, de szerintem a hasonló esetekben ez fölösleges. Ha valaki ás egy gödröt, beledobja a holttestet, és aztán földet szór rá, nemigen képződnek rétegek. Mindenesetre az árok egyik oldalát érintetlenül hagyom majd, és úgy haladok egyre mélyebbre; akkor kiderül, vannak-e a talajban szerszámnyomok.

– Mire gondolsz?

– Lapátra, ásóra, esetleg csákányra. Ezek mind nyomot hagyhatnak a földben. Én ugyan még nem talákoztam ilyennel, de némely kollégám esküszik, hogy léteznek. Azt mondják, ilyenkor lenyomatot lehet venni, és utána kiönteni és összehasonlítani a szóba jöhető szerszámokkal. Én eddig legfőljebb cipőnyomokat láttam a sírok alján, különösen ha agyagos vagy iszapos a talaj. Most majd külön figyelek erre.

– Az hagyja őket, aki a gödröt kiásta?

– Úgy van. Ha az üreg bizonyos mélységet elér, megesisik, hogy az illető beleugrik, és onnan ás tovább. Akkor pedig ott hagyhatja a cipője nyomát. Aztán talajmintát is veszek majd. Előfordul, hogy a sír talaja megegyezik a gyanúsított személyén fellelhető talajnyomokkal.

– Vagy ha nem a személyén, akkor a gardrób szekrénye alján...

– Ahogy mondd. Meg aztán rovarokat is begyűjtök.

– Miért?

– Ebben a sírban nyüzsögni fognak a rovarok. Először is nagyon sekély; a hollókeselyűk meg a mosómedvék már felszínre is hozták a test egy részét, a legyek pedig valósággal dőzsölnek rajta. Mindez hozzásegíthet az IPM megállapításához.

– Az meg micsoda?

– *Intervallum post mortem*. A halál óta eltelt időszak.

– És azt hogy lehet megállapítani?

– Az entomológusok tanulmányozták a dögevő rovarok, főként a legyek és más bogarak viselkedését, és azt tapasztalták, hogy a különböző fajták szabályos időben jelennek meg a holttestnél, és utána ugyanilyen kiszámíthatóan bonyolítják tovább a maguk életciklusát. Egyes légyfajták már percekben belül ott teremnek, mások később látnak munkához. A kifejlett egyedek lerakják a petéiket, a petékből lárvák kelnek ki. A kukacok valójában a légy lárvái.

Katy elfintorította az orrát.

– Bizonyos idő múlva a lárvák elhagyják a testet, és bebábozódnak, majd a bábból kikelnek a fejlett egyedek, szárnyra kelnek, és kezdődik előlről az egész folyamat.

– De miért nem jönnek mind egyszerre?

– Mert a különböző fajok más és más tevékenységre vannak programozva. Vannak, amelyek a holttestből lakmároznak. Mások inkább az előttük járók petéit és lárváit kedvelik.

– Pfuj, de undorító.

– A természetben mindennek megvan a maga helye.

– És mihez kezdesz majd a rovarokkal?

– Mintákat gyűjtök a lárvákból és a bábok gubójából, és megpróbálok hálóval néhány kifejlett egyedet is elfogni. A test állapotától függően helyenként talán sikerül a hőmérsékletét is leolvasnom. Ha a kukacok nagy tömegben vannak jelen, a holttest

belső hőmérséklete magasabbra szökhet. Ez is hasznos adat az IPM megállapításához.

– És azután?

– A felnőtt egyedeket és a lárvák felét alkoholos oldatba helyezem, a többi lárvá pedig máj – és tápfolyadék-tartalmú edényekbe kerül. Az entomológus majd kikelti őket, és azonosítja a fajtájukat.

Eltűnődtem, Sam vajon honnan szed majd össze vasárnap reggel hálókát, fagylaltos tégelyeket, lárváknak való tápfolyadékot és hőmérő szondát, nem is szólva a szitákról, a spatuláról és a többi, általam megrendelt szerszámról. De ez legyen az ő gondja.

– És mi lesz magával a holttesttel?

– Az az állapotától függ. Ha nagyjából sértetlen, akkor egyszerűen kiemelem, és áteszem a hullazsákba. A csontvázak már több munkát adnak: olyankor leltárt kell készíteni, hogy minden csont megvan-e.

Katy megemésztette magában a hallottakat.

– Melyik a legkedvezőbb forgatókönyv?

– Az, hogy egy teljes napig dolgozom.

– És a legkedvezőtlenebb?

– Az, hogy tovább.

Katy a homlokát ráncolva töprengett, majd a hajába túrt, és laza csomóba kötötte a tarkóján.

– Akkor te menj csak át a Murtryre! Én inkább ellebzselek itt még egy darabig, aztán szólok, hogy szedjenek fel.

– A barátaid nem bánják majd, hogy korábban kell érted jönniük?

– Á, dehogy. Útba esik nekik.

– Szerintem nagyon helyesen döntöttél – mondtam, mint ahogy valóban így is gondoltam.

Minden úgy zajlott, ahogy Katynek előre elmondtam, eltekintve egyetlen igen lényeges különbségtől: ezúttal valóban rétegződött a talaj. A ráklepte arcú tetem alatt legnagyobb megdöbbenésemre egy másik, oszlasban lévő holttestet találtam. Arccal lefelé, karjával a hasa alatt hevert a százhusz centi mély gödör fenekén, húszfokos szöget zárva be a fölötte lévő testtel.

A mélységnek előnyei is vannak. A följebb lévő testből csak csontokat és kötőszövetfoszlányokat találtam, az alsónál azonban hús is, elfolyósodott belső szerv is jócskán maradt. Sötétedésig dolgoztam: gondosan átszitáltam minden maréknyi földet, talaj-, növény- és rovarmintákat vettem, hullazsákba helyeztem a testeket. A seriff által kirendelt nyomozó szorgalmasan fényképezett és videózott.

Sam, Baxter Colker és Harley Baker valamivel távolabbról figyelték az eseményeket, olykor véleményt nyilvánítottak vagy közelebb léptek, hogy jobban lássanak. A seriffhelyettes a környező erdőséget kutatta át, egy, a bomlás szagának érzékelésére kiképzett kutyával. Kim tárgyi bizonyítékokra vadászott.

Igyekezetük azonban hívságosnak bizonyult. A két holttesten kívül semmi más nem került elő. Az áldozatokat, mielőtt a gödörbe kerültek, meztelenre vetkőztették, és megfosztották mindentől, ami személyazonosságukra utalhatna. És bármily alaposan vizsgáltam meg minden részletet, sem a sír formájából, sem a testek elhelyezkedéséből, sem pedig a rájuk rakódott anyagokból nem derült ki, hogy vajon a két áldozatot egyidejűleg földelték-e el, avagy a felső később került oda.

Este nyolc felé járt már, amikor Baxter Colker becsapta a szállító teherautó ajtaját, és ráfordította a zárat. A halottkém, Sam meg én ott álltunk az út mentén, a dokk fölött, ahol reggel kikötöttünk.

Colker, aki makulátlanul vasalt öltönyéhez csokornyakkendőt viselt, és nadrágja övét magasan a dereka fölött húzta meg, kirakati bábura emlékeztetett. Sam ugyan előre felkészített a Beaufort megyei halottkém már-már piperkőchöz illő finomkodására, én mégsem tudtam elképzelni, hogy valaki úgy jelenjen meg egy kihantoláson, mint egy üzleti ebéden, és arra gondoltam: mit vehet fel, ha valóban üzleti ebédre hivatalos.

– Nos, akkor ezzel is megvolnánk – mondta, elegáns vászon zsebkendőbe törölve a kezét. Az arcát behálózó megpattant és egymásba folyó apró erek sokaságától a bőre kékes színbe játszott. Aztán felém fordult, és inkább állító, semmint kérdő hangsúllyal folytatta: – Holnap a kórházban ugyebár látjuk egymást?

– Álljunk csak meg egy szóra... Én azt hittem, a testeket Charlestonba szállítják, az igazságügyi patológushoz.

– Hát hiszen azt is megtehetném, kis hölgyem – Colker egész nap „kis hölgyemezett” –, csak éppen előre tudom, mit szólna az illető úriember.

– Vagyis Axel Hardaway?

– Személyesen, kis hölgyem. Azt mondaná, hogy ő hatökör a csontokhoz, és hogy ide antropológus kell. De mennyire hogy azt mondaná. És mint kiderült, dr. Jaffer, az állandó antropológus nincs a helyszínen. Hát akkor most mihez kezdjenek a rakománnyal ezek a boldogtalanok? – intett a teherautó felé.

– Bárki vizsgálja is a csontvázat, a második holttestet akkor is szabályszerűen fel kell boncolni – mutattam rá.

A folyón hirtelen remegés futott végig, a vízen tükröződő holdfény ezernyi szilánkra hasadt. A feltámadó szél esőszagot sodort felénk.

Colker megkocogtatta a teherautó oldalát. Az ablakon integető kéz nyúlt ki, aztán a jármű elhajtott. Colker néhány pillanatig utána nézett.

– Vasárnap lévén ez a két szegény lélek a beauforti Memorial Kórházban fog éjszakázni. Jómagam közben majd megkeresem Hardaway doktort, hadd halljam, mi az óhajtása. Megtudhatnám, hogy a kis hölgyet hol érem el?

Felvilágosítottam. Közben odajött a seriff is.

– Szeretném még egyszer megköszönni, dr. Brennan... Nagyszerű munkát végzett.

Baker egy lábbal magasabb volt, mint a halottkém, és testesebb mint Sam Colker együttvéve. Egyeningje alatt feszülő mellkasát és karját mintha vasból öntötték volna. Szögletes arca volt, a bőre sötét kávészínű. Harley Baker küllemre nehézsúlyú bokszoló formázott, de úgy beszélt, mint egy harvardi diplomás értelmiségi.

– Nagyon kedves, seriff. A nyomozója meg a helyettese rengeteget segítettek.

Amikor kezet ráztunk, az én kezem haloványnak és vékonykának látszott az övében. Megesküdtem volna, hogy a követ is szétropanthatná.

– Még egyszer köszönet: mindenért. Holnap, ha Ryan nyomozó is megjön, úgymint találkozunk. És ne aggódjon, nagyon vigyázok majd a bogaraira.

A rovarokról már szó esett köztünk; megadtam neki egy entomológus nevét, elmagyaráztam a szállítás módját, és kioktattam, hogyan kell tárolni a talaj- és növénymintákat. Most már a seriffi hivatal nyomozójára hárult a feladat, hogy mindent beszállítson a megyei kormányzati központba. Baker kezét fogott Colkerrel, Samet pedig barátian vállon veregette.

– Tudom, hogy látom még azt a búval bélelt képedet – jegyezte meg, majd elballagott. Egy perc, és a cirkálója már el is zúgott mellettünk Beaufort irányába.

Sam meg én visszahajtottunk a *Melanie Tess-hez*, útközben megállva egy étteremnél, ahol meleg ételt csomagoltak. Nem sokat beszélünk. Éreztem, hogy a ruhámból és a hajamból kicsap az enyészet szaga, és alig vártam, hogy lezuhanyozzak, egyek néhány falatot, és utána nyolc órán át tartó önkívületbe zuhanjak. Mint ahogy feltehetően Sam is alig várta már, hogy kirakhasson a kocsijából.

Háromnegyed tízre a hajam már törülközőbe volt csavarva, és áradt belőlem a Fehér Gyémánt testápoló harmat illata. Éppen az ételes doboz fedelét feszegettem, amikor megszólalt a telefon. Ryan volt a vonalban.

– Hol van most? – kérdeztem, miközben ketchupot locsoltam a sült krumplimra.

– Egy ötcillagosnak mondott helyen. Lord Carteretnek hívják.

– Miért, mi a baja?

– Nincs hozzá golfpálya. Beszívtam az étel illatát.

– A seriff holnap kilencre vár bennünket.

– Azaz nulla-kilenc-nulla-nullára, dr. Brennan. Mi az, amit éppen magához vesz?

– Egy szalámis melegszendvicset.

– Este tízkor?

– Hosszú volt a nap.

– Az enyém sem volt éppen ráérős bóklászás. – Gyufa sercegett, majd hallatszott, ahogy hosszan kifújja a füstöt. – Három repülőút, aztán az autóút Savannahtól Taráig, és utána még csak azt a bunkó

seriffet sem sikerült előteremtenem. Valami hülyeség miatt egész nap házon kívül volt, de hogy hol és miért, azt senki se volt hajlandó elárulni. Szigorúan bizalmas. Gondolom, ő meg a nénikéje titkon a CIA-nek dolgoznak.

– Baker seriff nagyon rendes ember – közöltem, és egy kanál káposztasalátát tömtem a számba.

– Hát ismeri?

– Egész nap együtt voltunk.

Beleharaptam a kukoricapogácsába.

– Úgy hallom, most valami mást fogyaszt.

– Aha. Kukoricapogácsát. Ha holnap jól viselkedik, veszek egyet magának is.

– Alig várom. Mit műveltek Bakerrel egész nap?

Röviden beszámoltam neki a legújabb kihantolásról.

– És ez a Baker a füvesekre tippel?

– Ő igen. Nekem más a véleményem.

– Miért?

– Szörnyen fáradt vagyok, Ryan, és kora reggel Bakernél kell lennünk. Majd holnap elmesélem. Képes megtalálni a hölgy-szigeti csónakkikötőt?

– Gondolom, a Hölgy-szigeten kell keresni. Megadtam a szükséges útbaigazítást, aztán letettük a kagylót. Végigettem a vacsorát, aztán anélkül, hogy a pizsamámmal bajlódtam volna, bezuhantam az ágyba. Meztelenül aludtam, de úgy, mint a bunda, nyolc teljes órán át, és ha álmodtam is, másnap reggelre már nem emlékeztem rá.

18

Hétfő reggel nyolc órakor a Woods emlékhídon sűrű volt a forgalom. Az ég beborult, a folyót palazöld hullámok borzolták. Az autórádió hírei záporokat és huszonkét fokos hőmérsékleti maximumot jósoltak. Ryan a szövetnadrágjában és tweedzakójában úgy rítt ki a környezetből, mintha a sarkkörről, pottyant volna a trópusokra. Máris erősen izzadt.

Úton Beaufort felé elmagyaráztam, hogyan válnak szét a megyében a hatáskörök. A beauforti rendőrség szigorúan csak a városon belül illetékes, a másik három helységben. Port Royalban, Blufftonban és Hilton Headen önálló kapitányság működik.

– A megye további részei kívül esnek a közigazgatási határokon, azaz Baker seriff fennhatósága alá tartoznak – összegeztem a helyzetet. – De a hivatala a Hilton Head-szigetnek is nyújt kiegészítő szolgáltatásokat. Adott esetben például nyomozókat.

– Szinte Québecben érzem magam – jegyezte meg Ryan.

– Hát kicsit hasonlít a helyzet. Csak az a lényeg, hogy az ember mindig tudja, kinek a pályáján focizik.

– Simonnet egy St. Helena-i számot hívott. Eszerint ez Baker vadászterülete.

– Úgy van.

– Tegnap azt mondta, beleváló fickó.

– Ezt majd ítélje meg maga.

– Meséljen, miféle testeket kapart elő?

Beszámoltam a részletekről.

– Atyaisten, Brennan, hogy maga mikbe nem mászik bele!

– Ez a dolgom, Ryan. – A megjegyzése bosszantott. Újabban akármit tett vagy mondott, ingerült lettem.

– No de ha egyszer szabadságon volt...

Úgy van. A Murtry-szigeten. A lányommal.

– Úgy látszik, túl élénken működik a fantáziám – mondtam csípősen. – Folyton hullákról álmodom, aztán hipp-hopp, utol is érnek. Valószínűleg ez az életem értelme.

Fogamat összeszorítva néztem, ahogy a szélvédőre apró cseppek rakódnak. Ha Ryan csevegni akar, önmagával cseréljen eszmét.

– Navigáljon már egy kicsit! – szólt rám, amikor a Dél-karolinai Egyetem beauforti campusához értünk.

– A Carteret utca mindjárt élesen balra kanyarodik, és beletorkollik a Boundary utcába. Csak tartsa az irányt!

A Pigeon Point-i társasházak után nyugatra fordultunk, majd a Nemzeti Sírkertet övező két párhuzamos vörös téglafal között hajtottunk tovább. A Ribaut utcánál intettem, hogy forduljunk balra.

Ryan jelzett, majd dél felé indult tovább. Balról sorra maradt mögöttünk egy Marylandi Sült Csirke-fiók, a tűzoltóság, aztán a Második Baptista Zarándoktemplom. Jobbról szélesen terpeszkedett el a megyei kormányzati központ. A vaníliaszínű stukkós épületekben működnek a megyei hivatalok, a bíróság, az ügyészség, a bűnüldöző szervek, és itt kapott helyet a börtön is. A hamis oszlopok és az árkádsorok eredetileg arra voltak hivatva, hogy érzékeltessék a vidék hangulatát, ám az eredmény felemás lett, és az egész komplexum inkább valami hatalmas szecessziós kórházra emlékeztet.

A Ribaut és a Duke utca sarkán rámutattam egy homokos telekre, amelyet spanyol mohával fedett tölgyek árnyékolnak. Ryan behajtott, és leparkolt a beauforti rendőrség egyik cirkálója meg a megyei Veszélyes Hulladékgyűjtő kamionja közé. Baker seriff is éppen most érkezett, és valamit keresett a cirkálója csomagtartójában. Amikor meglátott, odaintegetett, becsapta a csomagtartó ajtaját, és várta, hogy csatlakozzunk hozzá.

Bemutattam egymásnak a két embert; kezet fogtak. Az eső már csak finoman szitált.

– Sajnálom, hogy púp vagyok a hátán – mondta Ryan. – Gondolom, épp elég dolga van alkalmatlankodó idegenek nélkül is.

– Igazán nem számít – felelte Baker. – Öszintén remélem, hogy segítségére lehetünk.

– Pofás kis kégli – jegyezte meg Ryan, fejével a seriffi hivatalnak helyet adó épület felé intve.

Ahogy átkeltünk a Duke utcán, a seriff rövid tájékoztatást adott az épületegyüttesről.

– A kilencvenes évek elején a megye elhatározta, hogy valamennyi hivatalát egy fedél alatt egyesíti, ezért aztán harmincmillió dollárt ölt ebbe az építkezésbe. Megvannak a saját külön irodáink, de a szolgáltatásokon, például a hírközlésen, a postázáson, az irattáron osztozunk a többi városi hivattal.

Két seriffhelyettes ment el mellettünk. Odaintettek, Baker visszabólintott, aztán kitarta előttünk az üvegajtót.

A Beaufort megyei seriffi hivatal irodái jobbra kerültek el, egy egyenruhával és jelvényekkel megrakott üveges szekrény után. Balra, egy „Belépés csak engedéllyel” feliratú ajtó mögött székelt a

városi rendőrség. Az ajtó mellett újabb üvegtárlóban sorakoztak az FBI körözési listája első tíz helyezettjének, valamint a megyében eltűnt személyeknek a fényképei, és ugyanide tették ki az Eltűnt és Bántalmazott Gyermek Központjának a plakátját is. Szemközt folyosó vezetett a lifthez, és azon túl az épület belsejébe.

A seriffi hivatal folyosóján egy nő éppen az esernyőjét akasztotta fel a fogasra. Bár jócskán ötven fölött járt, úgy festett, mintha egy Madonna-videóból lépett volna ki. Hosszú, szurokfekete haja volt, pávamintás miniruhája fölött csipkés kombinészerűséget, afölött pedig lila bolerót viselt; holdjáró cipője három hüvelykkel toldotta meg magasságát,

– Most telefonált Mr. Colker – szólt oda a seriffnek. – És tegnap legalább fél tucatszor csörgött ide valamilyen mittudoménkicsoda nyomozó. Irtóra be volt sózva. Ott van minden az íróasztalán.

– Köszönöm, Ivy Lee – mondta a seriff, és ránk mutatott. – Az úr Ryan nyomozó, a hölgy pedig dr. Brennan. Van egy ügy, amiben a segítségükre leszünk.

Ivy Lee végigmért bennünket

– Kér kávét, uram?

– Köszönöm, kérünk.

– Szóval három személyre?

– Úgy van.

– Tejszínt?

Ryan is, én is bólintottunk.

Beléptünk a seriff irodájába, és leültünk. Baker az íróasztala mögötti kartotékszekrényre dobta a kalapját.

– Ivy Lee elég egzotikus jelenség – jegyezte meg mosolyogva. – Húsz évet szolgált le a haditengerészetnél, aztán hazajött, és beállt hozzánk. – Kicsit gondolkodott. – Ennek most úgy tizenkilenc éve. De higgyék el: egy rakétamotor energiájával viszi a boltot. Amellett ez idő szerint... – látszott, ahogy keresi a megfelelő kifejezést – ...bizonyos öltözködési kísérleteket végez.

Hátradólt bőrhuzatú székében, és összefonta ujjait a tarkóján. A szék felsírt a súlya alatt.

– Hát akkor, Mr. Ryan, mondja el, miben állhatunk rendelkezésére.

Ryan beszámolt a St. Jovite-i halálesetekről, majd a St. Helenába szóló telefonhívásokról. Éppen a Beaufort-Jasper Klinika szülészornőjével és a Heidi Schneider szüleivel folytatott beszélgetésénél tartott, amikor Ivy Lee kopogott az ajtón. Három csészét hozott; az egyiket letette Baker elé, a másik kettőt a Ryan és köztem álló asztalkára, majd szó nélkül elvonult.

Ittam egy korttyal, és rögtön utána még egygel.

– Ezt ő főzi? – kérdeztem. Ha nem volt is életem legjobb kávéja, mindenesetre ritkán ittam jobbat.

Baker bólintott.

Lassan hörpölgettem a kávé, hogy ráismerjek az ízekre. A szomszédos irodában megszólalt a telefon, majd Ivy Lee hangja hallatszott.

– Mi van benne?

– Ivy Lee-nél ezt nem szabad firtatni, úgysem árulja el. Havonta kiutalok neki egy bizonyos összeget, és ő beszerzi a hozzávalókat. Azt állítja, a receptet rajta kívül csak a nővérei meg a mamája ismerik.

– Nem lehetne őket megvesztegetni?

Baker nevetett, majd előredőlt székében, és a karjára támaszkodott. A válla olyan széles volt, akár egy cementszállító teherautó.

– Isten őrizz, hogy ilyen ajánlással megsértsem Ivy Lee-t. A mamájáról nem is szólva.

– Bölcs taktika – helyeselt Ryan. – A mamákkal mindig csínján kell bánni. – Barna irattartót vett elő, leszedte róla a gumipántot, kotorászott benne, aztán előhúzott egy papírlapot. – A St. Jovite-ból hívott szám az Adler Lyons út 435. alatti házé.

– Igen, ez kétségkívül St. Helenában van – szólt Baker, azzal a fémpolc felé forgatta a székét, kihúzta az egyik fiókot, kivett belőle egy irattartót, majd átfutotta a benne lévő egyetlen irományt.

– Már ellenőriztük a címet; semmilyen rendőri intézkedés nem kapcsolódik hozzá. Továbbá az elmúlt öt évben a számról egyetlen hívást sem kezdeményeztek.

– Magánlakásról van szó? – tudakolta Ryan.

– Valószínűleg. A szigetnek azon a részén főleg lakókocsikban és egészen kis házakban élnek az emberek. Magam itt, a környéken

éltem le életem nagy részét, de ahhoz, hogy az Adler Lyons utat megtaláljam, térképet kellett elővennem. Tudja, a szigeteken elég sok az ide-oda kanyargó rövid földút. Van köztük, amelyikre, ha látom, biztosan ráismernék, de a nevüket még sosem hallottam. Az se biztos, hogy egyáltalán van nevük.

– Kinek a nevén van az ingatlan?

– Ennek még nem néztünk utána, de majd bepótoljuk. Addig is mit szólna, ha egyszerűen beállítanánk egy kis baráti látogatásra?

– Semmi kifogásom – mondta Ryan, visszatette a papírlapot, és ismét ráhúzta a dossziéra a gumit.

– És visszajövet benézhetünk a klinikára is, ha értelmét látja.

Ryan felállt.

– Igazán nem szeretném még ezzel is terhelni, seriff – mondta –, sejtem, mennyi dolga lehet. Ha útbaigazít, magunktól is elboldogulunk.

– Nem, erről szó sem lehet. Ennyivel igazán tartozom dr. Brennan-nek a tegnapi segítségért. Csak azt kérem, legyenek türelemmel néhány pillanatig, amíg valaminek utánanézek.

Átment a szomszédos irodába, de rögtön vissza is tért, kezében egy cédulával.

– Jól sejtettem: Colker újra jelentkezett. Elszállíttatta a holttesteket Charlestonba, de feltétlenül beszélni kíván dr Brennannel.

– Rám mosolygott. Kiugró pofacsontjával és szemöldökcsontjával, fényes fekete bőrével szinte olyan volt, mintha mázas kerámiából formázták volna a fejét.

Ryanra néztem. Vállat vont, és visszaült a székére. Baker tárcsázott, Colkert kérte, majd átnyújtotta a kagylót.

Balsejtelmek gyötörtek, és nem alaptalanul. Colker közölte, hogy Axel Hardaway hajlandó felboncolni a szigeten talált holttesteket, de a csontok vizsgálatáról hallani sem akar. Dan Jaffer egyelőre elérhetetlen. Ha megadom a szükséges útmutatást, Hardaway a charlestoni orvosi egyetem laboratóriumában kész előírás szerint preparálni a maradványokat, Colker azonban azt szeretné, ha ennek utána a csontokat én elemezném a charlotte-i laborban. A szállításról majd gondoskodik.

Vonakodva bár, de igent mondtam, és megígértem, hogy kapcsolatba lépek Hardaway-jel. Colker megadta a számát, azzal elköszöntünk egymástól.

– *Allons-y* – mondtam két útitársamnak.

– *Allons-y* – visszhangozta a seriff, és fejébe nyomta kalapját.

A huszonegyes úton hagytuk el Beaufortot. Innen a Hölgyszigeten, majd a Cowan-öblön át jutottunk el St. Helenára, ahol néhány mérföld után az Eddings Point útnál balra fordultunk. Hosszú mérföldeken át viharvert favázas házak és cölöpökkel aládúcolt lakókocsik mellett vezetett az utunk. Az ablakokat műanyag fólia borította, a verandák molyrágta huzatú székek és ócska háztartási gépek súlya alatt roskadoztak. Az udvarokon ronccstelepre érett autókat és kiszuperált autóalkatrészeket, hevenyészett szerszámkamrákat, rozsdás víztisztító tartályokat láttam. Itt-ott kézzel írt hirdetmények kelkáposztái, vajbabot vagy kecskét kínáltak eladásra.

Kisvártatva a keskeny aszfaltozott út élesen balra fordult; jobb felé és a szemközti irányba homokos utak ágaztak ki belőle. Baker bekanyarodott. Mintha alagútba értünk volna: az út két oldalát szegélyező mohlepte tölgyek ágai úgy fonódtak össze a magasban, mintha egy zöld székesegyház kupolája borulna fölénk. Jobbról-balról a keskeny árokban algától zavaros víz csordogált.

Halk, de folyamatos kerékcsikorgás közepette haladtunk el további mobil otthonok és lerobbant házak mellett; némelyek előtt műanyagból vagy fából készült hinta állt, mások udvarán tyúkok kaparásztak. Az ütött-kopott csotrogányok évjáratától eltekintve a környék ugyanígy festhetett a század harmincas, negyvenes és ötvenes éveiben is.

Negyed mérföld után bal felé leágazott az Adler Lyons út. Baker ráfordult, és csaknem a legvégéig hajtott. A túloldalon, tölgyek és magnóliák árnyékában, mohlepte sírkövek álltak. Helyenként fakeresztek fehérlettek elő a félhomályból.

Tőlünk jobbra két épületet pillantottam meg. A nagyobbik sötétzöld fával burkolt emeletes tanyaház volt, a kisebbik csak bungaló, amelynek valamikori fehér faláról most megszőrkülve

pattogzott a festék. A házak mögött a már megszokott hinta és néhány lakókocsi állt.

A két épületet alacsony fal választotta el az úttól. Élére állított salaktéglából épült, úgy, hogy a téglák lyukacsos közepe soronként apró alagutakat formázott. Az üregekből vadszőlő és más kúszónövény hajtott ki, a fal hosszában pedig glicínia kígyózott. A kocsifelhajtó bejáratánál rozsdás fémtáblán narancssárga felirat hirdette: „Magánterület”.

Az út a falon túl még vagy harminc méter hosszan folytatódott, majd füves-mocsaras térségbe torkollott. Az ingovány mögött víz fénylett, tompán, ónosan.

Baker seriff leállította a kocsit.

– Ez kell hogy legyen a 435-ös – mondta, majd a nagyobbik ház felé intett. – Ez itt valamikor horgásztanya volt. Az a víz pedig az Eddings Point-öböl; innen nem messze ömlik a tengerbe. Az egész helyről megfeledkeztem. Úgy tudtam, évek óta lakatlan.

A ház, semmi kétség, valamikor jobb napokat láthatott. Mára a hézagos deszkákon kiütött a penész, a hajdan fehér szegélyek felhólyagzottak, és helyenként előtűnt alóluk a világoskék alapréteg. A földszinten teljes szélességében redőnyös falú veranda futott végig, a kiugró manzárdablakok felső szegélye kicsiben a tető háromszögét utánozta.

Kiszálltunk, megkerültük a falat, és elindultunk a kocsifelhajtón. A köd szinte tapinthatóan úszott a levegőben. Sár és rothadó levelek szagát éreztem, messzebről tűzrakás füstje karcolta a torkom.

A seriff fellépett a verandára; Ryan és én megálltunk a fűben.

A házba vezető ajtó nyitva volt, de a redőny résein át csak keveset lehetett látni. Baker oldalról megközelítette az ajtót, és bekopogott; az ajtó minden eresztékében megreccsent. A magasban madáracsicsergés vegyült egybe a legyezőpálmák zizegésével. Bentről mintha csecsemő sírás hallatszott volna.

Baker ismét kopogott.

Néhány másodperc múlva lépteket hallottunk, majd fiatal férfi jelent meg az ajtóban. Szeplős volt, a haja vörös és göndör; farmer kertész nadrágot és kockás inget viselt. Olyan érzésem volt, mintha a mesefilmek együgyű favágójával akarnánk elbeszélgetni.

– Mi tetszik? – kérdezte a redőny mögül, és először jobbról, aztán balról megnézett minket magának.

– Hát hogy vannak mostanság? – kérdezte Baker; itt, délen a „helló” helyett ez a köszöntés járja.

– Vagyogatunk.

– Helyes. A nevem Harley Baker. – Az egyenruha szavak nélkül is világossá tette, hogy nem holmi udvariassági látogatásról van szó. – Bejöhettek?

– Aztán minek?

– Csak néhány kérdésünk lenne.

– Miféle kérdések?

– Maga itt lakik?

A mesebeli favágó bólintott.

– Bejöhettek? – ismételte meg a kérdést Baker.

– Parancs vagy ilyesmi nem kéne hozzá?

– Nem, nem kéne.

Belülről most megszólalt egy hang; a fiatalember megfordult, és mondott valamit. A következő pillanatban széles arcú, dauerolt hajú középkorú asszony lépett oda mellé. Csecsemőt szorított a vállához, és felváltva veregette és dörzsölte a hátát; a karján minden mozdulatnál rezgett a hús.

A fiatalember hátrább húzódott.

– Egy zsarú az – jelentette.

– Mi a csuda! – felelte az asszony, majd közte és Baker között megisméltődött az iménti, B kategóriás filmekre emlékeztető párbeszéd. Ryan meg én voltunk a közönség.

– Most épp nincs itt senki – jelentette ki végül a nő. – Jöjjenek vissza valamikor később.

– Dehogyan nincs, hölgyem – vágott vissza Baker. – Maga például itt van.

– Dolgunk van a kisbabákkal.

– Akkor sem megyünk el, hölgyem – közölte a megyei seriff.

Az asszony fintort vágott, magasabbra tolta a kisbabát a vállán, majd szélesre tárta az ajtót. Gumiszandálja klaffogott a padlón, ahogy beljebb vezetett.

A házban félhomály volt, és savanykás aludttejszag terjengett. Szemközt lépcső vezetett az emeletre, kétfelől boltíves átjárókon át nagyobb, pamlagokkal és székekkel zsúfolt helyiségekbe láthattunk.

Az asszony a bal oldali szobába kalauzolt, és helyet kínált a nádfonatú kereveteken, majd odasúgott valamit a mesebeli favágónak, aki erre fűgén felszaladt a lépcsőn.

– Tessék – mondta aztán nyugodt hangon, először Bakerre, majd Ryanra pillantva.

– A nevem Harley Baker – mondta a seriff, kalapját a kávézóasztalra tette, majd kezével a combján a nő felé hajolt. – És a magáé?

A nő átkarolta a kisbaba hátát, ringatni kezdte, és felemelte a másik kezét.

– Nem szeretnék udvariatlan lenni, seriff, de először tudnom kell, mit akar tőlünk.

– Maga itt lakik ebben a házban, hölgyem?

A nő némi tétovázás után igent intett. A mögöttem lévő ablakon megrebbent a függöny; nyirkos fuvallatot éreztem a nyakamon.

– Néhány telefonhívás érdekelne, amelyik ebbe a házba futott be.

– Hogyhogy telefonhívás?

– Ahogy mondom. Tavaly ősszel. Netán akkor is itt lakott már?

– Ebben a házban nincs telefon.

– Tessék?

– Hát szóval csak egy olyan hivatali. Nem magáncélokra való.

– Értem – mondta Baker, és várta a folytatást.

– Minket senki sem szokott felhívni.

– Ki az a „minket”?

– Kilencen élünk itt, ebben a házban, és négyen a másikban. És itt vannak még a lakókocsik is. De egyikünk sem szokott telefonálni. Nincsen megengedve.

– Hogyhogy nincs megengedve?

– Mi itt közösségben élünk. Tisztességes emberek vagyunk, nem ártunk senkinek. Drogos nincs köztünk. Megvagyunk magunkban, úgy, ahogy a hitünk előírja. Ha jól tudom, ezt nem tiltja semmilyen törvény.

– Nem, hölgyem, ezt valóban nem tiltja. És mekkora ez a csoport?

– Huszonhatan élünk itt – felelte a nő némi gondolkodás után.

– Hol vannak a többiek?

– Némelyek – azok, akik hajlandók beilleszkedni – munkába mentek. A többiek a szomszéd házban, a reggeli összejöveteleken. Jerry meg én a picikre vigyázunk.

– Ez egy vallási közösség? – tudakolta Ryan.

A nő rápillantott, aztán ismét Bakerre nézett, és a fejével kettőnkre bökött.

– Ezek kicsodák?

A seriff mosolytalanul, kemény tekintettel nézett a szemébe.

– Nyomozók. A gyilkossági csoporttól. Nos, hölgyem, tehát miféle közösség ez a maguké?

A nő a kisbaba takarójával babrált. Valahonnan messziről kutya ugatott.

– Mi vigyázunk, hogy ne legyen bajunk a törvénnyel – mondta. – Erre a szavam adhatom magának.

– Miért, úgy gondolja, lehetne bajuk? – szólt közbe Ryan. Az asszony különös pillantást vetett rá, majd az órájára nézett.

– Mi csupán békességre és a lelkünk egészségére törekszünk. A világban túl sok a drog meg a bűn, ezért kivonultunk ide, hogy magunkban legyünk. Nem ártunk senkinek. Egyebet nem mondhatok. Beszéljenek Dommal! Mindjárt itt lesz.

– Dom?

– Ő majd megfelel a kérdéseikre.

Baker sötét szeme ismét szúrósan tapadt a nő arcára.

– Hát az jó lesz. Mert sajnálnám, ha az egész társaságnak be kellene jönnie a városba. Elég hosszú az út.

Ekkor hangok hallatszottak. Az asszony levette Bakerről a szemét, és kinézett az ablakon. Követték a pillantását. A redőnyön át láttam, ahogy a szomszéd ház megelevenedik. Öt nő állt a verandán, ketten totyogós kisgyerekek kezét fogták, a harmadik éppen lehajolt, és óvatosan a földre állított egy apróságot, aki bizonytalan léptekkel megindult az udvar felé, az asszonnyal a nyomában. Libasorban tizenkét felnőtt lépett ki a bungalóból, és eltűnt valahol az épületek mögött. Majd néhány pillanat múlva megjelent egy férfi, és elindult a nagyobbik ház felé.

Háziasszonyunk elnézést kért, és kiment az előszobába. Nyikorgott a redőnyös ajtó, majd fojtott hangok hallatszottak. Az asszony felment a lépcsőn, a férfi pedig megjelent a boltíves átjáróban. Negyvenes évei derekán járhatott, őszbe vegyülő szőke haja volt, arcát és karját barnára sütötte a nap. Khakinadrágot, világossárga golfinget viselt, a lábán mokaszin, zokni nélkül. Olyan volt, akár egy túlkoros diáktestületi elnök.

– Elnézést kérek – szólalt meg. – Nem tudtam, hogy látogatóink érkeztek.

Ryan és Baker fel akart állni.

– Nagyon kérem, maradjanak ülve! – Odajött, és sorban kezét nyújtott mindhármunknak. – Dom vagyok – közölte, majd leült mellénk az egyik hencserre. – Nem innának egy kis gyümölcslevet vagy limonádét?

Egyöntetűen elhárítottuk a kínálást.

– Helennel tehát már beszéltek. Azt mondja, érdeklődnek a csoportunk iránt...

Baker bólintott.

– No igen – mosolyodott el a férfi –, olyasmi vagyunk, amit kommunának szokás nevezni. De mégsem a szó szokványos értelmében. Semmi közünk a hatvanas évek hippi ellenkultúrájához. Szemben állunk a droggal és a környezetszennyező vegyi anyagokkal. A mi eszményünk a tisztaság, az alkotó munka és az önismeret. Harmóniában élünk és munkálkodunk. Most ért véget, teszem azt, a reggeli összejövetelünk. Ilyenkor beszéljük meg a napirendet; közösen megegyezünk, mi dolgunk lesz, és ki mit vállal magára. Főzés, takarítás, ház körüli munkák – főleg ilyesmi. – Ismét mosolygott. – Van, hogy a hétfő hosszúra nyúlik, mert ilyenkor beszéljük ki magunkból a sérelmeinket. – Újabb mosoly. – Ámbár nemigen vannak sérelmeink.

A férfi hátradőlt, és összekulcsolta a kezét a térdén.

– Helen azt mondja, telefonbeszélgetések után érdeklődnek. A seriff bemutatkozott.

– Maga pedig Dom...?

– Csak Dom. Mi nem használunk vezetékneveket.

– Mi viszont igen – csattant fel Baker Látszott, hogy nincs humoránál.

A válasz sokáig váratott magára.

– Owens. De Dominick Owens már évek óta halott. Senki sem ismer ezen a néven.

– Köszönöm, Mr Owens – szólt Baker, és feljegyzett valamit apró spirálos noteszába. – Ryan nyomozó egy Québecben történt gyilkossággal foglalkozik, és jó okkal úgy hiszi, hogy az áldozat ismert valakit, aki ezen a címen lakott vagy lakik.

– Québecben? – Dom szeme akkorára nyílt, hogy barna bőre apró fehér ráncokba szaladt szét. – Kanadában?

Most ismét Ryan szólalt meg.

– Ennek a háznak a számát több alkalommal hívták egy St. Jovite-i állomásról. St. Jovite egy kis falu a Szent Lőrinc-hegységben, Montrealtól északra.

Dom csak nézett rá, értetlen arccal.

– Patrice Simonnet... Mond magának valamit ez a név?

A férfi a fejét rázta.

– És az, hogy Heidi Schnelder?

Dom tovább ingatta a fejét, majd elmosolyodott, és feltartotta a kezét.

– Igazán sajnálom, de hát mondtam már: mi itt nem használunk vezetékneveket. Ami pedig a keresztnéveket illeti, azokat a tagjaink sűrűn cserélik. Nálunk ki-ki szabadon megválaszthatja, hogyan szólítsák.

– Hogy hívják a csoportjukat?

– Ó, az a sok név, cím, címke... Krisztus Egyháza. A Nép Temploma. Az Igazak Útja. Az ilyenek mind csak magukat tolják előtérbe. Mi minden nevet elutasítunk.

Ismét Ryanen volt a kérdés sora.

– Mióta él itt a csoportjuk, Mr. Owens?

– Nagyon kérem, nevezzen Domnak!

Ryan hallgatott. Várta a választ.

– Majdnem nyolc éve.

– Ön itt volt tavaly nyáron és ősszel is?

– Igen, de nem állandó jelleggel. Elég sokat utazgattam.

Ryan egy amatőr képet vett ki a zsebéből, és az asztalra tette.

– Ez után a fiatal nő után nyomozunk.

Dom előrehajolt, és kisímította a képet, hogy szemügyre vehesse. Hosszú, vékony ujjai voltak, aranyászoke szőrösomókkal a bütykök közti.

– Ő az, akit megöltek?

– Igen.

– És a fiú kicsoda?

– Brian Gilbertnek hívják.

Dom hosszan szemlélte a két arcot, majd felnézett, de a szeme kifürkészhetetlen maradt.

– Bárcsak segíthetnék maguknak. Ezt őszintén mondom. Esetleg a ma esti önismereti ülésen felvethetném a kérdést. Ilyenkor ki-ki magába néz, és felfedezőútra indul a saját lelkében. Azt hiszem, ez lenne a legmegfelelőbb alkalom...

Ryan ridegen nézett vele farkasszemet.

– Nem vagyok ájtatos kedvemben, Mr. Owens, és kevésbé érdekel, mit tart megfelelő alkalomnak, és mit nem. Röviden összefoglalom a mai napra szóló evangéliumot. Heidi Schneidert meggyilkolták, és a gyilkosság helyszínéről több ízben hívták ezt a számot. Továbbá az áldozat tavaly nyáron Beaufortban tartózkodott. Ezek a tények, és én meg fogom találni köztük az összefüggést.

– Értem én, hogyne érteném. Borzalmas ügy. Látja, éppen az ilyenek miatt választottuk magunknak ezt az életformát.

Lehunyta a szemét, mintha isteni útmutatásra várna, majd nagyon komolyan végighordozta rajtunk a tekintetét.

– Hadd tisztázzam a dolgokat. Mi itt megtermeljük magunknak a zöldséget, csirkéket tenyésztünk, hogy tojáshoz jussunk, halászunk, csigát gyűjtünk. Néhány tagunk bejár dolgozni a városba, és beadja a bérért a közösbe. Tanaink megkövetelik, hogy kivonuljunk a társadalomból, de senkinek sem kívánunk rosszat. Egyszerűen élünk, békében és nyugalomban. – Mély levegőt vett, úgy folytatta. – Vannak régi tagjaink, ők a közösség állandó magva, de vannak, akik egy időre hozzánk csapódnak, aztán elmennek. Nem mindenkinek van kedvére az életmódunk. Lehetséges, hogy az a fiatal nő is, akit

keres, egyszer eljött hozzánk; talán akkor, amikor én éppen távol voltam. Majd beszélek a többiekkel. A szavamat rá.

– Helyes – mondta Ryan. – Én is beszélek majd velük.

– Hát persze, nagyon is megértem. És kérem, szóljon, ha bármi egyébben segíthetek.

Ebben a pillanatban fiatal nő rontott be a redőnyös ajtón, kitolt csípőjén egy totyogós gyerekkel, akit kacagva csiklandozott. A fiúcska kuncogott, és dundi kis ujjával döfölte a nőt. Lelki szemeim előtt megjelent Malachy halovány kis keze.

Amikor a nő meglátott minket, behúzta a nyakát, és kis fintort vágott.

– Jaj, bocs – mondta, de máris újra elnevette magát. – Nem tudtam, hogy van itt valaki. – A csöppség apró öklével megpaskolta a fejét, ő pedig játékosan belekarmolt a gyomrába. A gyerek visongva rúgkapált.

– Gyere csak be, Kathryn! – mondta Dom. – Azt hiszem, mi már úgyis végeztünk. – Kérdőn nézett Bakerre és Ryanra. A seriff magához vette a kalapját. Mindhárman felemelkedtünk.

A gyerek, ahogy Dom hangja megütötte a fülét, odanézett, és izegve-mozogva próbált kitörni Kathryn szorításából. Amikor Kathryn letette, karját kinyújtva botorkált Dom felé, aki lehajolt, és a magasba emelte. A két húsos karocska féhéren ütött el a férfi barna nyakától.

Kathryn közelebb lépett hozzánk.

– Hány éves a kicsinye? – kérdeztem,

– Tizennégy hónaposak vagyunk már, igaz-e, Carlie? – Kinyújtotta az egyik ujját, Carlie belecsimpszkodott, majd kitérta a karját. Dom visszaadta az anyjának.

– Elnézést – mondta a fiatalasszony –, tisztába kell tennem.

Ryan ismét előrántotta a fényképet.

– Kérdezhetek előbb valamit? Ismeri ezt a két embert?

Kathryn úgy tartotta a képet, hogy Carlie ne férjen hozzá, és hosszan vizsgálta. Én közben Domot figyeltem, de a férfinak arcizma sem rebtent.

Kathryn megcsóválta a fejét, majd visszaadta a képet.

– Sajnálom, de soha nem láttam őket. – Fintorgott, és úgy lengette a kezét, mintha el akarná hessegetni a szagot. – Most már igazán sietnem kell...

– A lány állapotos volt – próbálkozott Ryan.

– Sajnálom...

– Gyönyörű kislány van – mondtam én.

– Köszönöm – felelte a fiatalasszony, és eltűnt valahol hátul a házban.

Dom az órájára nézett.

– Majd még megkeressük – ígérte Baker.

– Helyes. Addig is sok szerencsét.

A kocsiban még elüldögéltünk egy darabig, és fürkésztük a telepet. Részre lehúztam az utasülés ablakát; a benyomuló köd megtelepedett az arcomon. Malachy emlékképe továbbra is nyomasztott, és a szürke, nyirkos időjárás híven tükrözte hangulatomat.

Mindkét irányban végigpásztáztam az utat, majd ismét a két házat figyeltem. A bungaló mögött, a kertben emberek dolgoztak. Az egyes ágyásokat botokra szúrt veteményes tasakok különböztették meg. Máskülönben nem látszott semmi mozgás.

– Nos, mi a véleményük? – kérdeztem.

– Ha valóban nyolc év óta vannak itt, hát nagyon ügyesen meglapultak – jelentette ki Baker. – Soha egy árva szót sem hallottam róluk.

Néztük, ahogy Helen kilép a zöld házból, és átballag az egyik lakókocsihoz.

– De most majd a körmükre nézünk – tette hozzá a seriff, és gázt adott.

Néhány mérföldön át hallgattunk. Már a beauforti hídon hajtottunk át, amikor Ryan megtörte a csendet.

– Ilyen véletlenek nem léteznek. Kell, hogy legyen valami kapcsolat...

– Pedig hát vannak véletlen egybeesések is – mondta Baker. – Sajnos...

– Nekem egyvalami fúrja az oldalam – jegyeztem meg.

– Mégpedig?

– Heidi a hatodik hónapban volt, amikor elmaradt a helyi klinikáról. A szülei szerint augusztus végén vagy szeptember elején tűnt fel Texasban. Jól mondom, ugye?

– Jól.

– Csakhogy az itteni számot még utána is hívták. Egészen decemberig.

– Hát igen – bólintott Ryan. – Ez bizony fogas kérdés.

19

Mialatt továbbhajtottunk a Beaufort-Jasper Poliklinikára, a köd esővé alakult. Sötéten csillogtak a fatörzsek, az út aszfaltját fényréteg vonta be. Amikor az ablakot lehúztam, a résen föld és nedves fű szaga nyomult be.

Hamar megtaláltuk az orvosnőt, akivel Ryan beszélt, és Ryan neki is megmutatta a fényképet; a nő majdnem biztos volt benne, hogy ez az a beteg, akit tavaly nyáron kezelt, de azért esküdni nem mert volna rá. Normális terhesség volt, magyarázta; az ilyenkor szokásos gyógyszereket írta fel. Többet nem tudott mondani. Brianra nem emlékezett.

Délben Baker seriff magunkra hagyott a Hölgyszigeten: álljunk a saját lábunkra. Megbeszéljük, hogy hatkor ott leszünk nála, az irodában; addigra igyekeznek kideríteni, kinek a nevére van bejegyezve az Adler Lyons úti ingatlan.

Ebédre betértünk White őrmester Grillsütödéjébe, majd órákon át mutogattuk körbe Heidi fényképét, és érdeklődtünk, ki mit tud az Adler Lyons úti kommunáról.

Délután négyre két dologban bizonyosak lehettünk: Dom Owensnek és követőinek senki sem hallotta hírét, Heidi Schneiderre és Brian Gilbertre pedig teremtett lélek nem emlékezett.

Ültünk Ryan bérelt kocsijában, és üres szemmel tekintettünk végig a Bay utcán. Jobb felől ügyfelek jártak ki-be a Legyezőpálma Szövetségi Bankház ajtaján. Elnéztem az üzletsort, amelyet az imént végigjártunk. A Nyávogó Macska. Kövek és Csontok, Gyapotország Szívében. Semmi kétség: Beaufort is besorolt az idegenforgalomba.

Az eső elállt, de az ég továbbra is borús maradt. Fáradt és levert voltam, és már korántsem bíztam annyira a Beaufort és St. Jovite közti összefüggésben.

A Lipsitz Áruház előtt zsíros hajú, kelttészta-képű férfi bibliát lóbálva üvöltözött valamit az Úr Jézusról. Márciusban holt szezonja van a járdán árult üdvösségnek, úgyhogy övé volt a színpad.

Sam már beszámolt az utcai prédikátorok ellen indított hadjáratáról. Húsz év óta sereglenek Beaufortba, és úgy csapnak le, akár Mekkára a zarándokok. 1993-ban polgármesteri minőségében lefogatta Isaac Abernathy tiszteletest, amiért sorba öltözött nőket zaklatott: szajhának titulálta őket, és az örökké tartó kárhozatról ugatott. Ezután Samet is, a várost is perbe fogták, a Polgári Jogok Védelmi Ligája pedig nyomban az evangelizátorok védelmére kelt, hivatkozva az alkotmány első számú módosításában biztosított jogokra. Az ügyet a közeljövőben tárgyalja majd másodfokon a richmondi négyes számú feljebbviteli bíróság, de a prédikátorok közben csak jönnek-jönnek rendületlenül.

Addig hallgattam, ahogy a tésztaképű a sátánról, a pogányokról és Jézusról hőzöng, amíg a tarkómon felborzolódott a szőr. Viszolygok mindazoktól, akik Isten családtagjainak és szószólóinak képzelik magukat, és felháborít, ha egyesek politikai célokra forgatják ki a Szentírást.

– Nos, mi a véleménye a déli civilizációról? – kérdeztem Ryantól, közben is a prédikátorra meredve.

– Első hallásra nem hangzik rosszul.

– No nézd csak... Gandhi... – néztem rá meglepetten. Az egyik kedvenc idézetem hallottam vissza.

– Nem minden gyilkossági nyomozó analfabéta – mondta Ryan kissé élesen.

Lebuktál, Brennan. Úgy látszik, nemcsak a tiszteletes dédelget kulturális előítéleteket...

Láttam, ahogy egy öregasszony széles ívben elkerüli a prédikátort, és eltűnődtem: Dom Owens vajon miféle megváltással kecsegteti a maga nyáját. Közben az órára néztem.

– Lassan beérünk a vacsorazónába – jegyeztem meg.

– Esetleg elcsíphetjük a jó népet, amint tofu-burgert falatoznak.

- Baker úgyis csak másfél óra múlva vár.
- Mi az, kispajtás, rajtaütésen törjük a fejecskénket?
- Még mindig jobb, mint itt ücsörögni.

Ryan már indítani akart, amikor a keze megállt a levegőben. Követtem a pillantását, és megláttam Kathryn, aki a gyalogjárón közeledett felénk, Carlie-val a hátán. Mellette idősebb asszony lépkedett, aki hosszú, sötét fonalban hordta a haját. A nyirkos szél hátrafelé fújta a szoknyájukat, amely csípőjükhöz és lábukhoz tapadt. Hirtelen megálltak; Kathryn útitársa mondott valamit a prédikátornak, majd elindultak, egyre közeledve felénk.

Ryan meg én összenéztünk, majd kiszálltunk a kocsiból, és eléjük mentünk. Amikor megláttak, elhallgattak. Kathryn rám mosolygott.

– No, hogy mennek a dolgok? – kérdezte, és hátrasöpörte kócos fürtjeit.

– Nem dicsekedhetem.

– Nincs nyoma annak az eltűnt lánynak?

– Senki sem emlékszik rá, ami legalábbis különös. Elvégre legalább három hónapot töltött itt.

Figyeltem az arcát, de azon nem látszott semmilyen reakció.

– Hol érdeklődött? – Carlie közben mocorogni kezdett, és Kathryn hátranyúlt, hogy megigazgassa a háti hordozót.

– Üzletekben, szupermarketekben, patikákban, benzinkutaknál, vendéglőkben, a könyvtárban. Még a Dörmögő Maciban is.

– Ez nyerő ötlet volt. Ha tényleg állapotos volt, miért ne nézett volna be a játékboltba...

A kisgyerek nyafogott, majd karját felemelve hátradőlt, lábát anyja hátának feszítve.

– Mi van, nem tetszik a világ? – nyúlt hátra Kathryn, hogy lecsitítsa kisfiát. – Na és senki sem ismert rá a képről?

– Nem, senki.

Carlie egyre nyugösebb lett. Az idősebb nő Kathryn mögé lépett, és kiemelte a gyereket a hordozóból.

– Jaj, elnézést – ő El – mutatta be Kathryn a társnőjét. Ryan is, én is bemutatkoztunk. El bólintott, de nem szólt semmit; lefoglalta Carlie csitítgatása.

– Nem hívhatnánk meg a hölgyeket egy kólára vagy egy csésze kávéra? – kérdezte Ryan.

– Arra semmiképp – húzta el az orrát a fiatal nő. – Árt a genetikai alkatnak. – Aztán elmosolyodott. – De egy gyümölcslé az jólesne. Nekem is, Carlie-nak is. – Megfogta a csöppség kezét, és az ég felé forgatta a szemét. – Csudára macerás tud lenni, ha valami nem tetszik neki. Ugye, El, Dom csak háromnegyed óra múlva jön értünk?

– Meg kellene hogy várjuk – mormolta az asszony olyan halkán, hogy alig lehetett érteni.

– Jaj, El, te is tudod, hogy úgylis elkésik, igyunk meg egy pohár dzsúsz, és ülünk ki az utcára. Nem akarom, hogy Carlie visszafelé végigcirkuszolja az utat.

El szóra nyitotta az ajkát, de Carlie megelőzte: ki akart ugrani a karjából, és bőgni kezdett.

– Jöjjön a dzsúsz – jelentette ki Kathryn határozottan, majd átvette a kisfiút, és ringatni kezdte a csípőjén. – Blackstone-nál a legnagyobb a választék. Láttam a listát a kirakatban.

Bementünk a csemegeboltba. Én diétás kólát rendeltem, a többiek gyümölcslevet, aztán kivittük a szabadba az italunkat, és leültünk egy padra. Kathryn kis pokrócot vett elő a válltáskájából, leterítette a földre, és ráültette Carlie-t, majd előszedett egy üveg vizet és egy kis sárga, kerek csészét, amelynek levehető teteje és kiöntőcsőre volt: félig megtöltötte a maga Erdei ízek nevű szörpjével, vizet öntött hozzá, és odaadta Carlie-nak, aki két kézzel kapott utána, és nyomban rátapadt a csőrre. Ahogy elnéztem, újból elfogott a szigeten már tapasztalt érzés.

Úgy tetszett, nem egy ütemre lélegzem a világgal. A Murtry szigeten talált holttestek... A Katy csecsemőkorából feltoluló emlékek... Ryan Beaufortban, a pisztolyával, a jelvényével, a Nova Scotia-i beszédmódjával... Idegenszerű lett körülöttem a világ, a tér, amelyben mozogtam, mintha más kor, más bolygó jegyeit hordozná, ám ugyanakkor mégis jelenvaló, félelmetesen létező volt.

Megpróbáltam gondolataimat az adott pillanat felé terelni.

– Meséljenek a közösségükről! – mondtam.

– Mire kíváncsi? – kérdezte Kathryn.

El csak nézett rám, de néma maradt.

– Tulajdonképpen miben hisznek?

– A testünk és a lelkünk megismerésében. Abban, hogy óvjuk a bennünk lévő kozmikus és molekuláris energiák tisztaságát.

– És mivel foglalkoznak?

Először úgy tűnt, mintha a fiatal nő nem is értené a kérdést.

– Hogy mivel? – kérdezte. – Hát megtermeljük, amit eszünk, és nem fogyasztunk semmilyen szennyező anyagot. – Vállat vont. – Tanulunk. Dolgozunk. Énekelünk. Társasjátékokat játszunk. Van, hogy előadásokat hallgatunk. Domnak hihetetlenül nagy esze van. Testben-léleekben tiszta, és...

El most a karjára koppintott, és rámutatott Carlie csészéjére. Kathryn utánakapott, szoknyájába törölte a kiöntő csőrét, aztán visszaadta a kisfiának. A gyerek megragadta, és ütögetni kezdte vele a mamája lábát.

– Mióta él a csoportban?

– Kilenc év óta.

– Hát hány éves tulajdonképpen? – kérdeztem, és a hangomon érződött a csodálkozás.

– Tizenhét. Nyolcéves voltam, amikor a szüleim beléptek a közösségbe.

– És addig?

Kathryn lehajolt, és Carlie szája felé irányította a csészét.

– Arra emlékszem, hogy nagyon sokat sírtam. Sokszor hagytak magamra. Örökké betegeskedtem. A szüleim folyton veszekedtek.

– És utána?

– Mihelyt beléptek a közösségbe, az egész család megváltozott. Megtisztultunk.

– És most boldog?

Váratlanul El is megszólalt.

– Nem a boldogság az élet értelme. – Halk, suttogásszerű, de mély hangja volt; a kiejtése kissé idegenszerű, ám az eredetére nem sikerült rájönnöm.

– Hanem?

– A béke, az egészség és a harmónia.

– És mindez csak úgy érhető el, ha kivonulnak a társadalomból?

– Mi így gondoljuk. – Bronzbarnára sült, mély redők barázdálta arca volt, a szeme mahagónibarna. – A világban túl sok minden van, ami eltereli az ember figyelmét. Drogok. A tévé. A tulajdon. Az egymásra való irigykedés. A mi hitünkkel ott úgysem boldogulnánk.

– El sokkal jobban fejezi ki magát, mint én – jegyezte meg Kathryn.

– De miért kell ehhez kommunába tömörülni? – érdeklődött Ryan.

– Miért nem intenek végképp búcsút a világnak, és lépnek be, mondjuk, valamilyen rendbe?

Kathryn Elre nézett: feleljen ő.

– A világ szerves egész, amely számos, egymással kölcsönhatásban lévő elemből áll. Minden részecske elválaszthatatlanul összefügg a többivel. A mi csoportunk, ha félrevonul is a világtól, mégis mikrokozmoszként tükrözi a valóságot.

– Nem magyarázná el ezt kicsit érthetőbben? – kérte Ryan.

– A különállásunk azt fejezi ki, hogy elutasítjuk a vágóhidakat, a vegyi üzemeket és az olajfinomítókat, a sörösdobozokat, az öntözésre használt szennyvizet, a kiselejtezett gumiabroncsokat. Csoportban élünk, hogy segítsük egymást, hogy egymás lelki és testi táplálékáról gondoskodjunk.

– Szóval mindenki egyért...

El arcán mosoly suhant át.

– Mielőtt eljutnánk az igazi tudatosság fokáig, minden régi mítoszt ki kell gyomlálni.

– Mindet? Egytől egyig?

– Úgy van.

– Még azokat is, amiket ez az ember hirdet? – bökött Ryan a prédikátor felé.

– Megmondtam. Valamennyit.

Megpróbáltam a társalgást visszaterelni a lényegre.

– Mondja csak, Kathryn... Ha maga nyomozna valaki után – hol érdeklődne?

A fiatal nő mosolyogva nézett a szemembe.

– Úgysem találja meg – jelentette ki, és közben ismét Carlie csészéje után kapott. – Alighanem rég a Riviérán van, és napoztatja a kisbabáit.

Ránéztem. Most értettem csak meg, hogy semmiről sem tud. A beszélgetésünk elején még nem volt ott; sejtelve sem volt, miért érdeklődünk Heidi és Brian felől –; Dom pedig, úgy látszik, nem tájékoztatta. Mély lélegzetet vettem.

– Heidi Schneider már nem él, Kathryn. És Brian Gilbert is halott. Úgy bámult rám, mintha azt hinné: elment az eszem.

– Meghalt? Az lehetetlen!

– Kathryn! – csattant fel élesen El, társnője azonban nem törődött vele.

– Hiszen olyan fiatal... És másállapotban van... vagyis volt... – kiáltotta szinte gyerekesen panaszos hangon.

– Három héttel ezelőtt mindkettőjüket meggyilkolták.

– Hát nem azért jöttek, hogy hazavigyék? – Hol Ryanra, hol rám nézett; most láttam csak zöld szemében az apró sárga pöttyöket. – Nem maguk a szülei?

– Nem, Kathryn.

– És meghaltak?

– Meg.

– És a két kisbaba?

Csak bólintottam.

Kathryn keze úgy rebtent, mint téveteg pillangó: először a szájához kapta, majd az ölébe ejtette. Aztán, amikor Carlie megrángatta a szoknyáját, a kéz továbbcsúszott a fiúcska fejére.

– Hogy tehettek ilyet? Nem mintha ismertem volna őket, de akkor is – hát hogyan ölhet meg valaki egy egész családot? Két kisbabát?

El átfogta a fiatal nő vállát.

– Mindnyájunknak ez a sorsunk – csitította. – A halál átmeneti fázis csupán a növekedés folyamatában.

– És hová visz ez az átmenet? – tudakolta Ryan, de nem kapott választ. Ebben a pillanatban fehér furgon húzott a Bay utca legvégén lévő Népbank elé. El megszorította Kathryn vállát, odaintett a kocsni felé, majd felemelte Carlie-t, felállt, és a kezét nyújtotta Kathryn felé. Kathryn belekapaszkodott, és lassan felemelkedett.

– Sok szerencsét kívánok mindkettőjüknek – szólt oda El, azzal elindultak a teherautó felé.

Utánuk néztem, majd kiittam a kólámat. Amikor szeméttartó után néztem, megláttam valamit a pad alatt. Carlie csészéjének a fedele volt.

Névjegyet rántottam elő a táskámból, ráfirkáltam egy számot, majd felkaptam a fedelet, és futásnak indultam. Ryan kissé gunyoros mosollyal szemlélte a műveletet.

Kathryn éppen beszállt a furgonba, amikor az utca közepéről a nevét kiáltottam. Felnézett, én pedig meglengettem a csésze fedelét.

A bank órája negyed hatot mutatott.

Kathryn beszólt a kocsiba, majd visszasietett. A kezébe nyomtam a fedelet az aljába gyűrt névjeggyel egyetemben.

Találkozott a szemünk.

– Kérem, hívjon fel, ha mondanivalója van...

Válasz nélkül sarkon fordult, visszament a furgonhoz, és megállt. Amikor eltűntek a Bay utca végén, még láttam, ahogy a kormány mögött kirajzolódik Dom szőke feje.

Ryannal még megmutattuk a fényképet egy másik patikában és több gyorsétteremben, aztán elhajtottunk Baker seriffhez. Ivy Lee közölte, hogy a családi veszekedés, amelyhez a seriffet hívták, elfajult: egy munka nélküli utcaseprő elbarikádozta magát a feleségével meg a hároméves kislányukkal, és azzal fenyegetőzik, hogy mindenkit lelő.

– Bakerre tehát ma este ne számítsunk.

Ott álltunk a Duke utca parkolójában.

– Akkor hogyan tovább? – kérdezte Ryan. – Nem hiszem, hogy Heidi viharos éjszakai életet élt volna, úgyhogy nem sokra mennénk, ha végigportyáznánk a bárokat meg a lokálokat.

– Egyetértek.

– Mi lenne, ha lefűjnánk a munkanapot? Hazaviszem a *Queen Maryiére*.

– *Melanie Tess* a neve.

– Érdekes név. Rozskenyérrel és zöldséggel fogyasztják?

– Inkább sonkával és yamgyökerrel.

– De azért hazavihetem?

– Hát persze.

Az út java részében hallgattunk. Ryan egész nap borzolta az idegeimet; már alig vártam, hogy megszabaduljak tőle. Éppen a hídon hajtottunk át, amikor megszólalt.

– Azt sem hinném, hogy sűrűn járt volna kozmetikushoz vagy szoláriumba.

– Bámulatos logikája van. Most már értem, miért lett magából nyomozó.

– Lehet, hogy inkább Brianra kéne összpontosítanunk. Hátha valamikor munkaviszonyban állt.

– Ennek már utánanézett. Az adóhivatalnál nem tudtak róla.

– Ez igaz.

– Persze lehet, hogy zsebből fizették.

– Hát azzal nem jutunk sokkal messzebb.

Ollie vendéglőjénél bekanyarodtunk.

– És most mi lesz?

– Még adósom a kukoricapogácsával.

– Én a nyomozásra gondoltam. Ami a vacsoráját illeti – oldja meg maga. Én a magam részéről hazamegyek, lezuhanyozom, és kifőzök egy zacskós makarónit.

– Űristen, Brennan, abban több a tartósító, mint Lenin holttestében.

– Én is elolvastam a címkét.

– Ezért a pénzért ipari hulladékot is ehetne. A végén még – utánozta Kathryn – elszúrja a genetikai alkatát.

Valamilyen félig elfeledett gondolat lopakodott a tudatomba, alaktalanul, mint a reggeli köd. Megpróbáltam feltekericselni, de minél igyekvőbbben kaptam utána, annál gyorsabban foszlott szét.

– ...Owens jobban teszi, ha riadóztatja a famulusait. Úgy rá fogok szállni, mint légy a nyalókára.

– Maga szerint miféle evangéliumot hirdet?

– Szerintem valami vegyes felvágottat. Az egyik fele ökológiai apokalipszis, a másik salakmentes zabpehely

Amikor megállt a rakparton, a mocsár fölött tisztulni kezdett az ég. Sárgás csíkokban derült fel a láthatár.

– Kathryn tud valamit – mondtam.

– Valamit mindannyian tudunk.

- Az emberben néha igazán felmegy magától a pumpa, Ryan.
- Örülök, hogy észrevette. Miből gondolja, hogy van valami a füle mögött?
- Két kisbabát említett. – Na és?
- *Kettőt.*
- Láttam, ahogy dolgozik az agya.
- Azt a hétszentségét – mondta.
- Egyikünk sem közölte vele, hogy Heidi ikreket várt.

Negyven perc múlva kopogtak a part felőli ajtón. Katy Hornets feliratú pólója volt rajtam, bugyi nélkül, a törülközőt turbánként csomóztam meg a fejemen. Kinéztem a redőny résein.

Ryan állt a dokkon, kezében két karton hatdobozos ital és egy csatornafedél-méretű pizza. Zakójától és nyakkendőjétől időközben megvált; ingujját könyékig feltúrte.

A francba...

Elengedtem az ablakot, és beljebb húzódtam. Szabad kezem volt. Leolthatom a villanyt, és némaságba burkolózhatom, mint aki semmit sem hallott. Vagy ha tetszik, ki is adhatom az útját.

Újra kikukucsáltam, és éppen a szemébe néztem.

– Tudom, hogy odabenn van, Brennan. Nyomozó vagyok, ha már elfelejtette volna... – Meglóbálta előttem az egyik kartont. – Diétás kóla!

A rohadt életbe...

Nem mondhatom, hogy ne kedveltem volna Andrew Ryant. Sőt kevés emberrel voltam szívesebben együtt, bár ezt magamnak sem akartam bevallani. Tetszett, hogy milyen odaadással végzi a munkáját, rokonszenves volt az együttérzés, amelyet az áldozatok és hozzátartozóik iránt tanúsított. Szerettem az éles eszét és a humorát. És tetszett az élettörténete is: ahogy diákkorában beállt egy bandába, mígnem összeverte egy belőtt motorbiciklis, ő pedig átállt a másik oldalra. A balhész vagány, akiből éppoly megszállott zsarú lesz. Volt a mesében valamiféle költői szimmetria.

No és mi tagadás, határozottan tetszett mint férfi is, de a jobbik eszem azt súgta, hogy ebbe a dologba nem szabad belemásznom.

Á, egye meg a fene. A kész nudlinál és a szintetikus sajtnál csak jobb jöhet.

Átmentem a szalonba, sortba bújtam, és gyorsan átkeféltem a hajam, aztán kinyitottam előtte a redőnyös ajtót. Letette az italt meg a pizzát, aztán megfordult, és felment a fedélzetre.

– Kólám nekem is van – közöltem az ajtót becsukva.

– Kólából soha nincs elég.

A konyha felé intettem. Átvitte a pizzát, aztán az egyik kartonból magának sört, a másiktól] nekem kólát szerelt ki, a többi dobozt pedig betette a frizsiderbe. Mialatt kinyitotta a pizzát, tányért, szalvétát meg egy nagy kést vettem elő.

– Gondolja, hogy ez táplálóbb, mint a pasta?

– Extraméretű vegetáriánus...

– És ez itt? – mutattam egy jókora barnás tömbre.

– Szalonna. Köretnek. Hogy minden tápanyag képviselve legyen.

– Vigyük át a szalonba – javasoltam.

Kiraktuk az ételt a kávézóasztalra, és letelepedtünk a heverőre. A mocsár és a nedves fa jellegzetes szaga egybevegyült a paradicsommártás és a bazsalikom illatával. Ettünk, elbeszélgettünk a gyilkosságokról, és mérlegeltük, kapcsolatban állhattak-e Dom Owensszel a St. Jovite-i áldozatok.

Aztán a beszélgetés fokról fokra személyesebb jelleget öltött. Meséltem gyermekkorom Beaufortjáról, a tengerparton töltött nyarokról. Később szó került Katyre is, és elmondtam, hogyan idegenedtünk el egymástól Pete meg én. Ryan a Nova Scotiában töltött ifjúságát idézte fel, sőt egy nemrégiben lezajlott szakításra is kitért.

Könnyedén, természetesen szállt ide-oda a szó. Soha nem hittem volna, hogy valakinek ennyi mindent elárulok magamról. Valahányszor rövid időre csend lett, hallgattuk a hullámverést és a nád suhogását. Megfeledkeztem erőszakról, halálról, és olyasmi történt velem, amire már nagyon-nagyon rég nem volt példa: felengedtem.

– Hihetetlen, hogy én ennyit beszéljek... – mondtam, és felálltam, hogy összeszedjem a tányérokat meg a szalvétákat.

– Hadd segítsek – ajánlkozott Ryan, és begyűjtötte az üres italos dobozokat. Eközben összeért a karunk, és éreztem, ahogy a bőrömön forróság fut át. Némán leszedtük az asztalt, és átvittük az edényt a konyhába.

Amikor visszatértünk, Ryan egy pillanatra megállt előttem, majd szorosan mellém ült, a vállamra tette kezét, és elfordított magától. Aztán, mielőtt még tiltakozhattam volna, masszírozni kezdte a tarkómat, a vállamat, a karomat egészen a könyökömig. A keze végigsiklott a hátamon, le, aztán ismét fel. Hüvelykujjával apró köröket rajzolt először a lapockám köré, majd följebb a nyakam gödrébe.

A szemem önkéntelenül lecsukódott.

– Mmmm – mormoltam.

– Nagyon sok magában a feszültség...

Amit művelt, olyan jólesett, hogy nem akartam beszéddel elrontani.

Ryan keze ismét a hátamra siklott; most a gerincemmel párhuzamosan futó izmokat gyúrta meg, hüvelykről hüvelykre hatolva egyre feljebb. Lélegzetem lelassult, úgy éreztem, mintha elolvadnék a keze alatt.

Ekkor eszembe jutott Harry. És az, hogy nincs rajtam alsónemű.

Felé fordultam, hogy megtörjem a varázst. A szemünk találkozott. Ryan egy pillanatnyi habozás után tenyere közé fogta az arcomat, és száját a számra szorította. Végigfuttatta az ujjait az állam vonalán, aztán a hajamba mélyesztette őket, végül átfonta a vállam, és magához húzott. El akartam rántani magam, aztán ott felejtettem a kezem a mellén. Éreztem, milyen karcsú, milyen feszesen tapadnak a csontokra az izmai; éreztem teste melegét, a bőre illatát, és a vékony pamuting alatt megkeményedett a mellbimbóm. A mellére buktam, lehunytam a szemem, és viszonztam a csókját.

Erősen magához szorított, és hosszan csókolóztunk. Amikor átfontam a nyakát, az ingem alá csúsztatta kezét; ujjai végigtáncoltak a bőrömön. Pókhálókönnyű volt az érintése. A hátamon, egészen a fejem búbjáig remegés futott végig. Nekifeszültem, és még vadabbul csókoltam; a szám lélegzete ritmusára nyílt-zárult.

A keze most még lejjebb siklott, a derekamra, majd onnan a gyomromra, aztán ugyanilyen pihekönnyű simogatással kalandozott végig a mellemen. A mellbimbóm lüktetett, egész testemen tűz csapott át. Ő a számba tolta a nyelvét; az ajkam köré csukódott. Átfogta a bal mellem, és gyengéden himbálni kezdte, fel-le, fel-le, majd hirtelen két ujjá közé csíptette a bimbót, és szájunk mozgásával egy ütemben hol megszorította, hol elengedte. Én végighúztam kezem a gerincén, ő ismét a derekam körül motozott. Becézte a hasam, körülrajzolta köldököm vonalát, majd ujjait a sortom övszalagjába akasztotta. Altestemen mintha elektromos áram lövellt volna keresztül.

Aztán szétvált az ajkunk. Ryan az arcom csókolta, és a fülembe fúrta nyelvét, majd gyengéden a párnákra döntött, és mellém feküdt. A minden szabványon kívüli kék szempár a szemembe fúródott. Aztán az oldalára fordult, és a csípőmnél fogva magához húzott. Éreztem a merevedését. Újra megcsókoltuk egymást,

Kis idő múltán elhúzódott, behajlította a térdét, és combját a lábam közé nyomta. Valami robbant az ágyékomban; alig kaptam levegőt. A keze a hasamról ismét a mellem felé siklott, körkörös mozdulatokkal cirógatta, majd a hüvelykujját ide-oda jártatta a bimbómon. Felnyögtem, a hátam ívbe feszült. Körülöttem megsemmisült a világ. Az időérzésem cserbenhagyott.

Pillanatok teltek el így vagy talán órák. A keze ismét lejjebb tévedt, éreztem, ahogy ránt egyet a sort cipzárján. Orromat a nyakába temettem, Egyvalamit holtbiztosán tudtam. Akármint áll a helyzet Harryvel – nem fogok tiltakozni.

És ekkor felvisített a telefon.

Ryan befogta a fülem, és erősen szájon csókolt. Én a hajába kapaszkodva viszonztam a csókot, közben elátkozva a Déli Teleföntársaságot. A telefon négyet csengett, de kibírtuk. Akkor bekapcsolt az üzenetrögzítő.

A hang halk volt és olyan távoli, mintha hosszú alagút végéről szólna. Mindketten felugrottunk, és a készülék után kaptunk, de már késő volt.

Kathryn letette a kagylót.

20

Kathryn hívása után a helyzet reménytelennek bizonyult. Ryan még hajlandó lett volna menteni a menthetőt, de én kijózanodtam, és ráadásul mérges is voltam. Azon túl, hogy elmulasztottam az alkalmat a Kathrynnal való beszélgetésre, tisztában voltam azzal is, hogy ezután együtt kell élnem egy macsó nyomozó frissen sarjadt szexuális öntudatával. A beteljesülés jólesett volna, és most éreztem csak, milyen régóta hiányzott, de úgy véltem, máris túl nagy árat fizettem érte.

Nyersen kitessékeltem Ryant, majd hanyagolva a fogmosást és a többi megszokott esti szertartást, bezuhantam az ágyba. Elalvás előtti utolsó gondolatom a hetedik osztály padjából imbolygott felém: Luke nővért hallottam, amint a bűn áráról prédikál, és gyanítottam, hogy a Ryannal való hancúrozásért odafenn elég busás árat számítanának.

Napsütésre és sirályok vijjogására ébredtem, és azonnal belém nyilallt a tegnapi esti hempergés emléke. Összerándultam, és eltakartam az arcom. Úgy éreztem magam, mint egy tinilány, aki egy Pontiacban dobta oda legféltettebb kincsét.

Mondd, Brennan, tulajdonképpen mit gondoltál?

Csakhogy nem erről volt szó. A baj nem az volt, hogy mit gondoltam, hanem az, hogy nem a fejemmel gondolkodtam. Edna St. Vincent Millay írt egy verset erről. Hogy is szólt csak? „Aki nőnek születik, már eleve vesztes...”

Sam nyolckor felhívott, és közölte, hogy a Murtry-szigeti ügy megfeneklett. Senki nem tapasztalt semmi szokatlant; senki sem tudott róla, hogy az elmúlt hetekben idegen hajó közeledett volna a sziget felé vagy távozott volna onnan. Kérdezte, beszéltem-e Hardaway-jel. Azt mondtam, nem, nem beszéltem. Közölte, hogy néhány napra Raleigh-be kell utaznia, és szeretné tudni, hogy jó kezekben leszek-e.

Hajaj, de még mennyire...

Elmagyarázta, hogyan zárjam le a hajót, és hol hagyjam a kulcsot, utána elköszöntünk egymástól.

Éppen a pizza maradványait kotortam a szemétkosárba, amikor kopogtak a part felőli ajtón. Sejtettem, ki az, és süketnek tettem magam. A kopogás egyre erősödött, olyan irgalmatlanul, mintha egy játékos célú perselyező állna odakinn. Végül felmorzsolódott az ellenállásom. Széttártam a redőnyt. Ryan pontosan ugyanott állt, mint előző este.

– Jó reggelt – üdvözölt, és egy zacskó fánkot lengetett felém.

– Házhoz szállításra akar szakosodni? – Kinyitottam az ajtót. Egyetlen kétértelmű célzás, és felhasítom a torkát...

– Átugrott a hajóra, és odaadta a zacskót. Sok kalória, kevés tápérték.

– Jól megy a kávéhoz – közölte.

A konyhába mentem, kitöltöttem két csészét, majd a magaméhoz tejet öntöttem.

– Szép időnk van ma – mondta, és maga is a tejes dobozért nyúlt.

– Látom.

Kiválasztottam egy csokoládémázast, és a mosogatónak döltem. Óvakodtam tőle, hogy újólag a heverőre telepedjem.

– Már beszéltem Bakerrel.

Nem válaszoltam. Vártam a folytatást.

– Háromkor találkozunk.

– Háromkor én már úton leszek – mondtam, és újabb fánkért nyúltam.

– Szerintem addig még van idő egy újabb udvariassági vizitre.

– Ez jó gondolat.

– Hátha Kathrynt egyedül találjuk.

– Ezt magára bízom.. Úgy látom, ért hozzá.

– Egész nap ebben a hangnemben akarja folytatni?

– Nem. Ha úton leszek, majd dalra fakadok.

– Higgye el, tegnap nem azzal a szándékkal jöttem ide, hogy elcsábítsam.

Ettől, ha lehet, még jobban bedühödtem.

– Úgy érte, nem focizom egy csapatban a húgommal?

– Tessék?!

Hallgatagon ittuk meg a kávékat, majd én újra töltöttem magamnak, de a kannát tüntetően visszavitettem a tűzhelyre. Ryan figyelte a mozdulataimat, aztán odament, és ő is töltött magának.

– Gondolja, Kathrynnek valóban van valami közölnivalója? – kérdezte.

– Ugyan. Bizonyára roston sült tonhalra akart meghívni.

– Most kitől megy fel az emberben a pumpa?

– Örülök, hogy észrevette. – Elmostam a csészémet, és felfordítva a pultra tettem.

– Nézze, ha kellemetlenül érzi magát a tegnap este miatt...

– Miért, volna rá okom?

– Ugyan már. Dehogy.

– Micsoda megkönnyebbülés!

– Nézze, Brennan, ígérem, hogy nem rendezek ámokfutást a boncteremben, és hivatalos kiszállásokon sem próbálom fogdosni. Személyes kapcsolatunk az égvilágon semmiben sem hat majd ki a szakmai ügyeinkre.

– Nincs is rá esély. Ma tudniillik van rajtam fehérnemű.

– Na látja – mondta széles vigyorral.

Hátramentem, hogy összeszedjem a holmimam.

Fél óra múltán leparkoltunk a tanyaház előtt. Dom Owens a verandán beszélgetett néhány emberrel. A redőnyön át csak a nemüket lehetett megállapítani: mind a négy férfi volt.

A fehér bungaló mögött egy kis csapat a kertben szorgoskodott, a lakókocsik mellett gyerekeket hintáztatott két nő, mások ruhát teregettek. A kocsifelhajtón kék furgon parkolt; a fehér nem volt ott.

Szememmel végigpásztáztam a hinta körüli csoportot. Az egyik kisgyerek Carlie-ra emlékeztetett, Kathryn azonban nem láttam: virágos szoknyát viselő nő lökte a hintát, sima, egyenes ívekben.

Ryannal beljebb mentünk. Kopogtam. A férfiak elhallgattak, és felénk sandítottak.

– Óhajtanak valamit? – kérdezte egy magas, fisztulázó hang.

– Hagyd csak, Jason, semmi gond – emelte fel a kezét Owens, majd felállt, és kitarta előttünk a redőnyös ajtót. – Elnézést, de a nevükre nem emlékszem...

– Én Ryan nyomozó vagyok; a társam dr. Brennan.

Owens mosolyogva jött elénk. Bólintottam, és én is kezet fogtam vele. A férfiak a verandán meg sem mozdultak.

– Nos, ma miben állhatok rendelkezésükre?

– Továbbra is azt vizsgáljuk, hol töltötte Heidi Schneider és Brian Gilbert az elmúlt nyarat – mondta Ryan rideg, hivatalos hangon. – Mintha olyasmit mondott volna, hogy a családi esten majd felveti a kérdést.

– Az önismereti ülésen – igazította helyre Owens, továbbra is mosolyogva. – Ez meg is történt, sajnálatos módon azonban senki sem tudott róluk. Igazán fájlalom. Reméltem, hátha a segítségükre lehetünk...

– Mi is szeretnénk beszélni az embereivel, ha lehet.

– Sajnálom, de ezt semmiképpen sem pártolhatom.

– És vajon miért nem?

– A csoport tagjai azért költöztek ide, hogy menedékre leljenek, és békességben éljenek. A legtöbben elzárkóznak a modern társadalom mocska és erőszakossága elől. Ön, Ryan nyomozó, azt a világot képviseli, amelyet megtagadtak. Ha felszólítanám őket, hogy beszéljenek magával, elárulnám őket.

– Úgy tudom, néhányan benn dolgoznak a városban.

Owens úgy nézett fel az égre, mintha türelemért fohászkodna, de továbbra is mosolygós maradt.

– Mi itt többek között arra oktadjuk az embereket, hogy tudjanak magukba zárkózni. Hogy úgy mondjam: tokba bújjanak. Az adottságok persze különbözőek, de azért jó néhányan elsajátították a módszert, hogyan munkálkodjanak a külvilágban úgy, hogy egyszersmind el is szigetelődjenek tőle, és ne fröccsenjen rájuk sem fizikai sem erkölcsi szenny. Mi, Mr. Ryan, elvetjük a mai kultúra profanitását – magyarázta szokásos elnéző mosolyával –, de ostobák azért nem vagyunk. Tudjuk, hogy az ember nemcsak a lélek gyümölcseivel él, hanem kenyérrel is.

Mialatt beszélt, én továbbra is a kertet fürkésztem; Kathrynnek azonban nyoma sem volt.

– Szabadon mozoghatnak az itt élők? – néztem ismét Owensre, aki jóízűen nevetett.

– Ez csak természetes! Hogyan is gátolhatnám meg őket?

– És ha valaki végleg távozni óhajt?

Owens vállal vont, és széttárta a karját.

– Akkor távozik.

Néhány pillanatra csend lett, csak a hinták nyikorgása hallatszott.

– Arra gondoltam, hogy a fiatal pár, akit keresnek, esetleg rövid időre köztünk tartózkodott, talán valamelyik utazásom alatt – magyarázta Owens készségesen. – Előfordul az ilyesmi, ha nem is sűrűn. De ezúttal sajnos nem így történt. Egyikükre sem emlékszik senki.

A mafla favágó épp ekkor jött ki a szomszédos épületből. A láttunkon megtorpant, majd sarkon fordult, és gyorsan visszament.

– Mégiscsak elbeszélgetnék néhány emberével – jelentette ki Ryan.

– Hátha valamelyikük tud valamit, csak nem tartja fontosnak. Nem is hinné, milyen gyakran megesik az ilyesmi.

– Mr. Ryan, én nem járulok hozzá az embereim zaklatásához. Megkérdeztem őket a maguk fiatal párja felől, és kiderült, hogy senki sem ismeri őket. Mi értelme lenne a dolgot tovább erőltetni? Kérem, törődjön bele, hogy az életünk rendjét maga sem zavarhatja meg!

Ryan félrehajtotta a fejét, és sajnálkozva csettintett.

– Attól tartok, Dom, magának kell beletörődnie az ellenkezőjébe.

– Ezt hogy érti?

– Úgy, hogy én innen nem megyek el. Van egy Baker nevű cimborám

– talán emlékszik rá... Neki pedig olyan cimborái vannak, akik kérésre bármikor ellátják a megfelelő házkutatási papírokkal.

Csend lett. Owens és Ryan farkasszemet nézett. A férfiak a tornácon csoportba tömörültek, a távolban kutya ugatott. Végül Owens ismét elmosolyodott, és megköszönte a torkát.

– Kérlek, Jason – mondta halkán, nyugodtan –, hívj össze mindenkit a társalgóba!

Utat engedett egy magas, vörös melegítőes férfi, aki máris elindult a szomszédos kert felé. Kövérkés volt, lágy húsú, és némileg Júlia Childra, a tévés mesterszakácsra emlékeztetett. Láttam, ahogy útközben lehajlik, megsimogat egy macskát, majd továbbsiet.

– Fáradjanak beljebb! – mondta Owens. Ugyanabba a helyiségbe vezetett, ahol előző nap is jártunk, és leültünk ugyanarra a nádfonatú kerevetre. A házban mélységes csend volt. – Elnézést, rögtön visszajövök. Hozhatok esetleg valami frissítőt?

Most is elhárítottuk a kínálást. Owens magunkra hagyott. A fejünk fölött halkan duruzsolt a ventilátor.

Hamarosan hangokat és nevetést hallottam, majd megcsikordult a redőnyös ajtó, és Owens nyája betódult a helyiségbe. Egyenként szemügyre vettem őket, és érzékeltem, hogy Ryan is ugyanezt teszi.

A szoba pillanatokon belül megtelt, és csak egyvalamit állapíthattam meg: a gyülekezet tökéletesen jellegtelen volt. Lehettek volna egy baptista társas kör tagjai is az évente megrendezett nyári piknikjükön. Tréfálkoztak, nevetgéltek, és a legkevésbé sem tűnt úgy, mintha meg volnának félemlítve. Voltak köztük apróságok és felnőttek, az utóbbiak közül egy vagy kettő már hetven év fölött járhatott, nagyobb gyereket vagy serdülőkorú fiatalat azonban nem láttam. Gyorsan megszámláltam őket: hét férfi, tizenhárom nő, három kisgyerek. Helen azt mondta, huszonhatan élnek a kommunában.

Helen és a mafla favágó jelen volt. Jason a falnak támaszkodott. El a boltíves bejáró közelében állt, csípőjén Carlie-val, és mereven rám szegezte a szemét. Rámosolyogtam, mintegy emlékeztetve előző napi beauforti találkozásunkra, neki azonban arcizma sem rebhent.

Végigpásztáztam a többiek arcán is. Kathryn nem volt köztük.

Ekkor visszatért Owens, és a szobában csend lett. Owens bemutatott minket, és elmondta, mi járatban vagyunk. A felnőttek figyelmesen hallgatták, majd felénk fordultak. Ryan odaadta Heidi és Brian fényképét a tőle balra álló középkorú férfinak, aztán anélkül, hogy fölösleges részletekbe bocsátkozott volna, röviden összefoglalta az ügyet. A férfi megnézte magának a képet, majd továbbadta, én pedig, mialatt a kép kézről kézre járt, figyelmesen vizsgáltam az arcokat, hátha elkapom a felismerés valamilyen halvány, akár csak közvetett jelét is. Ám a jelenlévők arcán csupán értetlenség és együttérzés tükröződött.

Amikor Ryan befejezte a mondókáját, ismét Owens szólt a híveihez, kérve őket, hogy jelentkezzenek, ha a fiatal párról vagy a telefonhívásokról bármit is tudnak. Senki sem szólalt meg.

– Mr. Ryan és dr. Brennan engedélyt kért, hogy egyenként is beszélhessenek veletek – jelentette be ekkor Owens, és tekintete végigsiklott a jelenlévőkön. – Kértek benneteket, beszéljétek nyíltan, ahogy a szívetek diktálja! Ha bármi gyanú motoszkál bennetek, osszátok meg velük teljes őszinteséggel és felebaráti érzéssel. Ezt a tragédiát nem mi okoztuk, de a kozmikus egész részeként kötelességünk, hogy tőlünk telhetően hozzájáruljunk a megzavart rend helyreállításához. Erre kérek benneteket a harmónia nevében.

Minden szempár rátapadt. Éreztem, ahogy a szobában sajátosan felforrósodik a léghő.

– Aki közületek nem tud beszélni, azt ne gyötörje se szégyen, se büntudat – zárta szavait Owens, majd összeütötte a kezét. – Most pedig menjetek – munkálkodjatok és örvendeztetek! Hiszen tudjátok: együttes felelősségben a holisztikus erő!

Jaj, ne fárasz már, gondoltam.

Amikor mind eltávoztak, Ryan köszönetet mondott Owensnek.

– Ez itt nem Waco, Mr. Ryan. Nekünk nincs rejtegetnivalónk.

– Azt hittük, beszélhetünk azzal a Fiatal nővel is, akivel tegnap megismerkedtünk – szóltam közbe.

Owens némán rám nézett, majd azt kérdezte:

– Kire gondolsz?

– Arra a fiatal nőre, aki tegnap bejött ide. Egy kisfiúval. Ha jól emlékszem, Carlie a neve.

Olyan hosszan nézett rám, hogy már azt hittem: valóban nem tudja, kire célok. Aztán ismét szétterült az arcán az ismerős Owensi mosoly.

– Ó, értem már: bizonyára Kathrynra gondolsz! Ő ma nincs itt. Máshol van dolga,

– Máshol?

– Miért érdeklődik ennyire iránta?

– Mert nagyjából Heidivel egykorú. Gondoltam, hátha ismerték egymást. – Valami azt súgta, hogy ne térjek ki beauforti találkozásunkra.

– Kathryn nem volt itt a múlt nyáron. Elutazott a szüleihez.

– Értem. És most mikor jön vissza?

– Nem tudnám pontosan megmondani.

A redőnyös ajtó kinyílt. Az előszobában magas, madárijesztőszerűen ösztövérférfi állt. Jobb szemöldökén és szempilláján ősz sáv húzódott végig, amitől furcsamód az egész arca ferdének látszott. Emlékeztem rá: a gyűlésen az ajtó mellett állt, és játszott az egyik totyissal.

Owens feltartotta az egyik ujját, mire a madárijesztő bólintott, és a ház hátsó része felé mutatott. Vastag gyűrűt viselt, amely sehogy sem illett hosszú, csontos ujjához.

– Nagyon sajnálom, de hív a kötelesség – mondta Owens. – Beszélgessenek, akivel csak akarnak, de kérem, legyenek tekintettel a lelkek belső harmóniájára!

Az ajtóhoz kalauzolt, és kezet rázott velünk; kezet rázni, azt nagyon tudott. Közölte, hogy szívesen látott vendégek voltunk, és sok sikert kívánt, azzal már ott sem volt.

A délelőtt további részében elbeszélgettünk a hívekkel. Barátságosak voltak, segítőkészek, és úgy látszott, a lelkük harmóniája teljesen ép. Viszont az égadta földön semmit sem tudtak. Még azt sem, hogy Kathrynt hová szólíthatta a dolga.

Fél tizenkettő volt már, és mi egy jottányival sem lettünk okosabbak.

– Gyerünk, mondjunk köszönetet a tiszteletes úrnak! – javasolta Ryan, és zsebéből kulcscsomót húzott elő. A kulcsok jókora műanyag korongon lógtak. Annyit tudtam, hogy a bérelt kocsiját nem ezek nyitják.

– Mi a túrónak? – kérdeztem. Melegem volt, éhes voltam, és alig vártam, hogy leléceljünk innen.

– Így kívánja a jó modor.

Gúnyosan forgattam a szemem, de Ryan már át is vágott az udvaron. Bekopogott, váltott néhány szót a fehér szemöldökű férfival, majd kisvártatva megjelent Owens is. Ryan mondott valamit, kezet nyújtott, és ekkor, akár három bábfigura, mind meggörnyedtek. Amikor felemelkedtek, Ryan ismét mondott valamit, majd megfordult, és elindult a kocsi felé.

Ebéd után még néhány patikával megpróbálkoztunk, aztán visszahajtottunk a kormányzati központhoz. Megmutattam Ryannak

az irattárat, majd elindultunk a bűnüldözési szárny felé. Kis traktoron atléta trikós fekete bőrű férfi, fején puha kalappal, pöfögött ide-oda a gyepen; csontos térde szöcskelábként meredezett.

– Minden rendben maguk felé? – kérdezte, egyet billentve a kalapján.

– Igen, hál' istennek. – Beszívtam a frissen nyírt fű illatát, és arra gondoltam: báresak igazat mondtam volna.

Baker éppen telefonált, amikor beléptünk. Intett, hogy ülünk le, majd néhány további mondat után letette a kagylót.

– Nos, hogy haladnak a dolgok? – érdeklődött.

– Sehogy – felelte Ryan. – Senkinek gőze sincs semmiről.

– Tehetünk még valamit?

Ryan fellebbentette a zakóját, kivett a belső zsebéből egy cipzárás kis tasakot, és letette Baker íróasztalára. A piros plasztikkorong volt benne.

– Ellenőrizheti ezen a micsodán az ujjlenyomatokat.

Baker élesen ránézett.

– Véletlenül kiesett a kezemből, és Owens udvariasan lehajolt érte.

Baker némi habozás után elmosolyodott, és megcsóválta a fejét.

– Ugye tudja, hogy aligha lehet felhasználni.

– Tudom. De esetleg kiderülhet belőle, ki ez az okádék.

Baker félretolta a tasakot.

– Egyéb?

– Nem lehetne lehallgatni a telefont?

– Kizárt. Kevés hozzá a terhelő anyag.

– Házkutatási parancs?

– Milyen alapon?

– A telefonhívások miatt...

– Nem elég.

– Mindjárt gondoltam.

Ryan nagyot fűjt, és kinyújtóztatta a lábát.

– Akkor jöjjön a kerülő út. Kezdem a szerződésekkel és az adópapírokkal. Megtudom, kié ez az Adler Lyons úti countryklub. Ellenőrzöm a járműveket, kiderítem, ki fizeti a számlákat. Beszélek a postával, hogy járhatja-e valaki a *Hustlert* vagy rendel-e J. Crew-tól.

Előkerítem Owens társadalombiztosítási számát, megnézem, volt-e felesége és a többi. Nyilván van jogosítványa; ezen a nyomon is el lehet indulni. Ha őtiszteletessége csak egyszer is tiltott helyen vizelt – én elkapom. Lehet, hogy figyelgetek is egy kicsit, megnézegetem a bejövő és a kimenő kocsikat, ellenőrzöm a rendszámtáblákat. Remélem, nem bánja, ha még egy darabig a környéken lebzselek.

– Szívesen látjuk Beaufortban, Mr. Ryan, ameddig csak szükségét látja. Adok maga mellé egy nyomozót is segítségnek. És maga, dr. Brennan? Mik a tervei?

– Én hamarosan elmegyek. Előadásaim vannak az egyetemen, és Mr. Colker anyagát is meg kell vizsgálnom.

– Baxter ezt örömmel hallja majd. Már telefonált, hogy dr. Hardaway mielőbb beszélni szeretne magával. Hogy egész pontos legyenek: csak a mai napon háromszor csöngetett ide. Nem volna kedve használni a készülékemet?

Senki sem mondhatja, hogy a kérdésből nem szoktam kiérezni a felszólítást.

– Hogyne...

Baker megkérte Ivy Lee-t, hogy kapcsolja Hardaway-t. Egy perc múlva már csengett is a telefon.

A patológus közölte, hogy amit tehetett, megtette. Meghatározta a sír alján fekvő halott nemét és bőrszínét; minden valószínűség szerint fehér volt. A halált feltételezése szerint szúrt vagy vágott sebek okozták, ám ezek természetét a bomlási folyamat előrehaladott volta miatt pontosan nem tudja meghatározni. A sír olyan sekély volt, hogy a rovarok, valószínűleg a feljebb elhelyezett tetemen át, hozzáfértek a testhez; a nyílt sebek is kedveztek elszaporodásuknak. Annyi bizonyos, hogy mind a koponyában, mind a mellüregben soha nem tapasztalt mennyiségű férget talált. Az arc felismerhetetlen volt, az életkort sem tudja megbecsülni. Ezzel szemben úgy gondolja, sikerült néhány használható lenyomatot vennie.

Ryan és Baker közben a háttérben Dom Owensről társalgott. A felső tetemből – folytatta Hardaway – egy kevés kötőszövetből eltekintve csak a csontváz maradt, amivel ő nem sokra megy; arra kér, vállaljam az elemzést.

Megmondtam, hogy juttassa el a koponyát, a csípőlapátokat, a kulcscsontokat, valamint a harmadik, negyedik és ötödik borda szegycsonti végződését. A felső csontvázra teljes egészében szükségem lesz. Kértem, készíttessen egy sorozat röntgenfelvételt is mindkét áldozatról, továbbá küldje el az összes boncolási felvételt, valamint egy másolatot a saját jelentéséről, végül pedig elmagyaráztam, hogyan emelje ki és szállíttassa el a csontokat. Hardaway ismerte az eljárást, és megígérte, hogy mind a maradványok, mind a dokumentumok pénteken ott lesznek a charlotte-i laboromban.

Amikor befejeztem a beszélgetést, az órára néztem. Ha még az oaklandi konferencia előtt bármivel is el szeretnék készülni, csipkedni kell magam.

Elmentünk a parkolóhoz, ahol reggel a kocsimat hagytam. A tűző napon jólesett az árnyék. Kinyitottam az ajtót, és rátámaszkodtam.

– Menjünk el vacsorázni! – javasolta Ryan.

– Hát persze. Utána pedig hastáncot lejték, és a képeket beküldjük a *New York Times*nak.

– Brennan, maga két nap óta egyfolytában úgy bánik velem, mintha kutyagumit kerülgetne a járdán. Sőt, ha jól meggondolom, már vagy két hete olyan tüskés, mint a sündisznó. De sebaj, ezt még kibírom. – Tenyerébe fogta az állam, és a szemembe nézett. – Valamit azonban jegyezzen meg! Ami tegnap este történt, nem egyszerű kémiai reakció volt. Maga nagyon sokat jelent nekem, és átkozottul jó volt, hogy végre ilyen közel lehettünk egymáshoz. Csöppet sem bánom, ami megesett. És azt sem ígérem, hogy nem próbálkozom újra. De egyet ne felejtsem: ha én vagyok is a szél, a sárkány zsinórját maga fogja. Jó utat, és vigyázzon magára!

Azzal elengedte az állam, a kocsijához ment, zakóját az anyósülésre dobta, és még egyszer felém fordult.

– Mellesleg nem árulta el, miért nem lehettek dílerok a Murtryn talált halottak.

Néhány pillanatig nem jutottam szóhoz. Egyszerre szerettem volna itt maradni és több földrésznyi távolságra kerülni tőle. Aztán összeszedtem magam.

- Tessék?
- Az a két holttest a szigeten... Miért kételkedik a drogváltozatban?
- Mert mind a ketten fiatal nők voltak.

21

Útközben időnként betettem egy-egy szalagot, de ez sem kötötte le a figyelmemet. Ezernyi kérdés nyüzsgött a fejemben, és válasz csak alig néhányra akadt. Hazatért-e Anna Goyette? Kik voltak a Murtry-szigeten elásott nők? Mit árulnak majd el a csontjaik? Ki ölte meg Heidit és a két kisbabáját? Van-e kapcsolat St. Jovite és a St. Helena-i kommuna között? Kicsoda valójában Dom Owens? Hová mehetett Kathryn? És hol az ördögbe lehet Harry?

Mint egy futószalag, úgy dobta ki sorra a tudatom a rám váró feladatokat, amelyeket nemcsak el kellett végeznem, de el is akartam végezni. Itt volt például Elisabeth Nicolet.

Amióta Montrealból eljöttem, egyetlen sort sem olvastam el róla.

Fél kilenckor megérkeztem Charlotte-ba. Mialatt távol voltam, a Carol Hall zöldterületei felöltötték teljes tavaszi pompájukat. Virult az azálea meg a som, néhány Bradford-körtefát és vadalmafát még fészlő bimbók borítottak. A levegőnek fakéreg – és fenyőtűillata volt. A Kis Kocsiszín viszont ugyanúgy várt, mint a múlt héten. Az óra ketyegett; az üzenetrögzítő kijelzője hunyorgott; és a frizsider üres volt.

Birdie tálkái ott voltak a szokott helyükön, az ablakfülke előtt. Furcsa, hogy Pete nem ürítette ki őket. Külön élő férjemnek lételeme volt a rendetlenség, de az élelmiszert már-már finnyás gonddal kezelte. Gyorsan körülnéztem, nem bujkál-e a macskám egy szekrényben vagy valamelyik szék alatt, de nem – Birdnek nyoma sem volt.

Felhívtam Pete-et, de akárcsak a múltkor, most sem volt otthon. Mint ahogy Harry sem vette fel a kagylót a montreali lakásban. Feltárcsáztam a texasi számát is, hátha hazament közben – ott sem jelentkezett.

Kicsomagoltam, készítettem magamnak egy kapros tonhalas szendvicset, elrágcsáltam hozzá egy zacskó burgonyaszirmot, és közben bekapcsoltam a televíziót: éppen egy Hornet-meccs végét közvetítették. Mugsy Bogues szakasztott olyan volt, mint egy zsiráfok között cikázó rókamanguszta. Tizenkét pontot dobott.

Tízkor kikapcsoltam a tévét, és újra hívtam Pete-et, ezúttal is eredménytelenül. Megfordult a fejemben, hogy áthajtok a lakására, és hazahozom Birdie-t, de aztán másnapra halasztottam a tervet.

Lezuhanyoztam, majd az ágyban, a párnáknak dőlve elővettem a Bélanger-naplók fénymásolatát, és elmerültem a tizenkilencedik századi Montreal világában. Louis-Philippe a hosszú kihagyás alatt sem lett érdekesebb, és egy óra sem telt bele, már le-lekoppant a szemem. Villanyt oltottam, és térdemet felhúzva összegömbölyödtem. Hátha az éjszakai nyugodalomban a gondolataim is kitisztulnak...

Két órával később dobogó szívvel egyenesedtem fel az ágyamban. Az agyam lázasan dolgozott, hogy megfejtse az ijedelem okát. Mellehez szoritottam a takarót, és lélegezni is alig mertem, ahogy nevet próbáltam adni a veszélynek, amelytől minden érzékszervem riadókétségbe ugrott.

Néma csend. Egyedül az éjjeliszekrényen álló óra világított.

Aztán egyszer csak tarkómon és karomon felmeredt a szőr: üvegcsörömpölést hallottam. A véremben felszökött az adrenalin. Egy korábbi betörés emléke villant át a fejemben: hullőszerű szempár, a holdfényben megvillanó kés. Egyetlen gondolat lüktetett bennem: *csak ezt ne kelljen még egyszer megélnem!*

Újabb csörömpölés, majd tompa puffanás.

De igen: kezdődik előlről...

A zaj nem kívülről hallatszott, hanem letről, a házam földszintje felől. Kétségbeesve latolgattam a lehetőségeket. Zárkózzam be a hálószobába? Nézzek utána, mi történik? Hívjam a rendőrséget?

Ekkor füstszag ütötte meg az orrom.

Nem, ez már nem tréfa!

Ledobtam magamról a takarót, és átbotorkáltam a szobán. Próbáltam a halálos rémület alól előkotorni a józan értelem morzsáit.

Valami fegyverre van szükségem. De milyenre? Minek vehetném hasznát ebben a helyzetben? Miért is vonakodtam mindig a gondolattól, hogy pisztolyt tartsak a házamban?

Az öltözőasztalhoz támoiyogtam, és kitapogattam a nagy kagylót, amelyet egyszer a tengerparton találtam. Ölni nem lehet vele, de pengeéles szélével sebet ejthetek a támadón. Élével előre magam elé tartottam, hüvelykujjamat megtámasztva a héján.

Alig pihegve lopakodtam az ajtó felé, úgy tapogatva végig az ismerős tárgyakat, mintha a Braille-módszertől várnék megnyugvást. Az öltöző asztal.,. A kilincs... A folyosó...

A lépcső tetején megálltam, és a kagylót markolva lebámultam a vaksötétbe. A fülemben lüktetett a vér. Lentről semmi zaj. Ha van ott valaki, okosabb, ha fenn maradok. Ott a telefon... Ha viszont tűz van, ki kell jutnom a házból.

Mély levegőt vettem, és fél lábammal a legfelső fokon vártam néhány pillanatig. Aztán jött a második fok, majd a harmadik. Térdem behajlítva, a kagylót vállmagasságba emelve osontam a földszint felé. A csípős szag erősödött. Füst. Benzin. És még valami. Valamilyen ismerős szag...

A lépcső alján megálltam. Lelki szemeim előtt lepergett a montreali jelenet. Még egy éve sincs. Akkor egy gyilkos volt a lakásomban, várva, hogy lecsaphasson.

Nem, ez nem ismétlődhet meg! Azonnal hívd a 911-et! Menekülj!

Megkerültem a lépcsőkorlátot, és benéztem az ebédlőbe. Teljes sötétség. Visszakanyarodtam a nappali felé. Ott is sötét volt, de nem egészen...

A szoba túlsó végét bronzos csillogás vonta be. A kandalló, az Anna királynő-korabeli székek, a többi bútor, a képek halványan, délibábosan villódtak. A konyhaajtón át láttam, hogy a frizsider ajtaján narancssárga fény táncol.

Ekkor egyszer csak magas, éles sivítás hasított a csendbe. A lélegzetem elállt, a gyomrom görcsbe rándult. Előrevettem magam, de a kagyló csak a falnak koccant. Remegve lapultam az ajtóhoz.

A hang a füstérzékelőből jött!

Figyeltem, nem észlelek-e mozgást. De körülöttem nem volt más, csak a sötétség és az a kísérteties villódzás.

Ég a ház! Mozdulj már!

Kalapáló szívvel, lihegve ugrottam be a konyhába. A helyiség közepén tűz ropogott. A levegő megtelt füsttel, a lángok minden fényes tárgyról visszaverődtek.

Reszkető kézzel kitapogattam a villanykapcsolót. A szemem vadul járt jobbra-balra. Az égő batyuféleség a padló közepén hevert. A lángok nem harapóztak el.

Letettem a kagylót, és hálóingem szegélyét orrom és szám elé tartva, meggörnyedve surrantam be a kamrába. Levettem a kis poroltót felső polcra. A tüdőm megtelt füsttel, a látásomat elhomályosították a könnyek, de sikerült lenyomnom a csapot. A készülék azonban csak sziszegett egyet. A kurva életbe!

Köhögve, fuldokolva, de újabb kísérletet tettem. A készülék még egyet szisszent, aztán egyszer csak szén-dioxid és fehér por lövellt a szórófejéből.

Ez az!

A lángokra irányítottam a csövet, és egy percbe sem telt: a tűz kialudt. A riasztó azonban tovább süvített, és én úgy éreztem, mintha a fülemen át fémszilánkok fúródának az agyamba.

Kinyitottam a hátsó ajtót és a mosogató fölötti ablakot. Az asztal mögöttit nem kellett kinyitni. Az üvegtáblák be voltak törve, a párkányt és a padlót faforgács és üvegszilánkok lepték el. A szél játékosan kapott a függönyökbe, hol kiráncigálva, hol visszafújva őket a csipkézett keretű nyíláson.

Megkerültem a padlón heverő micsodát, majd bekapcsoltam a ventilátort, és egy konyharuhával hajtottam ki a füstöt a helyiségből. A levegő apránként kitisztult.

Megtöröltem a szemem, és próbáltam szabályosabban lélegezni.

Hajtsd tovább a levegőt!

A riasztó rendületlenül sivített.

Kezemben a konyharuhával megálltam, és körülnéztem. Az asztal alatt egy salaktömb hevert, egy másik a mosogató alatti szekrénynek dőlt. A kettő közt ott voltak a felgyújtott batyu elszenesedett maradványai. A helyiség büzlött a füsttől és a benzintől. És még valamilyen, nagyon is ismerős szagtól.

Remegő lábbal botorkáltam oda a füstölgő halomhoz. Értetlenül meredtem rá, amikor egyszer csak elnémult a riasztó. A csend valósággal természetellenesnek tűnt.

Hívd a 911-et!

Erre azonban nem volt szükség. Éppen a készülék után nyúltam, amikor a távolból elbődült egy sziréna. Lassan erősödött, végül már fültépően vijjogott. Amikor elhallgatott, a hátsó ajtóban kisvártatva egy tűzoltó jelent meg.

– Semmi baja, asszonyom?

Megráztam a fejem, majd összefontam a mellemen a karom; zavartan eszméltem rá, milyen hiányos az öltözékem.

– A szomszédja hívott fel bennünket – magyarázta a tűzoltó, és az állsója együtt rezgett a szavakkal.

– Értem... – Már nem érdekelt a hálóingem. Megint ott éreztem magam St. Jovite-ban,

– Sikerült mindent eloltani?

Bólintottam. St. Jovite... Ugyanaz az inger az idegsejteinkben...

– Megengedi, hogy azért körülnézzek?

Hátrább léptem.

A tűzoltó egyetlen pillantással felmérte a helyzeti.

– Hát elég ronda vicc volt. Van valami elképzelése, hogy ki dobhatta be ezt az izét az ablakán?

Megráztam a fejem.

– Ugy fest, hogy előbb a salaktömbökkel betörték az ablakot, és aztán behajították ezt a micsodát. – Odament a még parázsló halomhoz. – Nyilván benzinbe mártották, meggyújtották, és úgy dobták be...

Hallottam, amit mond, csak felelni nem bírtam. Valamilyen, tudatom legmélyebb zugában szunnyadó, formátlan gondolat próbált felszínre törni, és ettől a testem mintha megbénult volna.

A tűzoltó kivett a derékszíjából egy lapátot, és az élével megpiszkálgatta a konyhapadlón heverő halmot. Fekete hamuszemek lövelltek magasba, majd visszahullottak az alaktalan csomóba. A tűzoltó a tárgy alá csúsztatta a lapátot, átfordította, majd fölé hajolt.

– Valami jutásáknak látszik. Talán veteményes zsák volt. De hogy mi van benne, meg nem tudnám mondani...

Megkapargatta a tárgyat a lapát hegyével; újabb elszenesedett szemcsék kavarogtak fölfelé. Tovább bökögte, görgette jobbra-balra.

A szag erősödött. St. Jovite... A hármasszámú boncterem... Az emlék végre felszínre tört, és tetőtől talpig jéggé dermedt.

Az egyik fiókból remegő kézzel konyhai ollót vettem elő. Mit számított most már a hálóing! Leguggoltam, és felvágtam a zsákot.

A holttest aprócska volt, a háta ívelt, lábai összezsugorodtak a tűzben. Láttam egy fél, összetöppedt szemet, egy parányi állkapcsot, benne megfeketedett fogakkal. Tudtam már, mit rejt a zsák, és elgyengültem az iszonyattól.

Jaj, ne! Csak ezt ne!

Még közelebb hajoltam; csak a tudatom rettent vissza az égett hús és szőr szagától. A hátsó lábak között megfeketedett fark pöndörödött, a csigolyák úgy meredeztek, mint tövisek a száron.

Ahogy még mélyebben hasítottam a zsákba, eleredtek a könnyeim. Ott, ahol megcsomózták, megpörkölt, de itt-ott még fehér szőrszálakat láttam.

A félig üres tálkák...

– Neeem! Neeem!

Hallottam a hangot, csak azt nem tudtam, hogy az enyém.

– Nem! Nem! Ó, Birdie! Istenem, ne!

Éreztem, hogy valaki vállon ragad, kiveszi kezemből az ollót, és gyengéden talpra állít. Hangok is hallatszottak.

Aztán a nappaliban voltam, pokrócba bugyolálva. De még mindig sírtam, rázott a hideg, egész testem égő fájdalom volt.

Nem tudom, meddig zokogtam. Egyszer csak felnéztem, és a szomszédnőmet pillantottam meg. Egy csésze teára mutatott.

– Mi ez? – A mellem vadul hullámozott.

– Mentatea.

– Köszönöm... – Megittam a langyos folyadékot. – Hány óra?

– Tíz perccel múlt kettő. – Az asszonyon papucs volt, viharkabátja alól kilógott a flanel pongyola. Épp csak felületesen ismertem; olykor integettünk egymásnak a pázsit két oldaláról, és köszöntünk is, ha összefutottunk – de még soha nem álltunk le beszélgetni.

– Sajnálom, hogy így az éjszaka kellős kö...

– Kérem, dr. Brennan, hagyja ezt! Szomszédok vagyunk. Maga is ugyanezt tenné, ha rólam volna szó.

Ittam még egy korty teát. Jéghideg volt a kezem, de már nem remegett annyira.

– A tűzoltók itt vannak még?

– Nem, elmentek. Azt mondták, ráér kitölteni a jelentést, ha majd jobban érzi magát.

– És elvitték a... a... – A hangom elakadt; szemhéjamat könnyek feszítették.

– Igen. Hozhatok még valamit?

– Nem, köszönöm. Most már összeszedem magam. Igazán nagyon jószágos volt.

– Sajnálom, hogy az ablaka tönkrement. Bedeszkáztuk a tűzoltókkal. Nem valami elegáns, de legalább a szél nem fúj be rajta.

– Igazán köszönöm. Nem is tudom...

– Ne, ne, most az a fő, hogy aludjon egy kicsit. Hátha reggelre már nem lát ilyen sötéten.

Birdie-re gondoltam, és előre rettegtem a reggeltől. Újabb meddő kísérletre szántam el magam: ismét felhívtam Pete-et, de most sem volt otthon.

– Biztos, hogy meglesz magában? Ne kísérjem fel a hálósobába?

– Nem, köszönöm. Most már elboldogulok.

Miután az asszony elment, bemásztam az ágyamba, és reszketve, könnyektől fuldokolva végül álomba sírtam magam.

Rossz érzésre ébredtem. Arra, hogy valami megváltozott – valamit elvesztettem. Aztán visszatért belém az öntudat, és vele az elmúlt éjszaka minden részlete.

Meleg tavaszi reggel volt. Az ablakból kék eget és napfényt láttam, éreztem a virágok illatát. De az én kétségbeesésem a legszebb tavaszi idő sem enyhíthette.

Amikor felhívtam a tűzoltóságot, közölték, hogy a tárgyi bizonyítékokat átküldték a bünyügyi laborba. Bár minden tagomat ólomsúlyúnak éreztem, hozzáláttam a reggeli szertartásokhoz. Felöltöztem, kikészítettem magam, megfésülködtem, majd elindultam a városközpontba.

A zsákban csak a macska teste volt, semmi más; sem nyakörv, sem biléta. Ám az egyik salaktömb belsejében kézírásos cédulát találtak. A tárgyi bizonyítékoknak rendszeresített műanyag zacskón át betűztem ki:

Legközelebb nem macska lesz.

– És most? – kérdeztem Ron Tillmant, a bűnügyi labor igazgatóját. Magas, jóképű, ezüstös hajú férfi volt, csupán a két elülső foga közötti hézag rontotta le a hatást.

– Az ujjlenyomatoknak már utánanéztünk, de sem a cédulán, sem a salaktömbökön nem találtunk semmit. A helyszínelők majd kiszállnak a lakására, de maga is éppúgy tudja, mint én, hogy ettől nem sokat várhatunk. A konyhaablaka olyan közel van az utcához, hogy az elkövetők nyilván egyszerűen odasétáltak, meggyújtották a zsákot, és mindent a járdáról hajigáltak be. Természetesen lábnyomok után is kutatunk majd, és kérdezősködünk a környéken, de nem valószínű, hogy hajnali fél kettőkor bárki is ébren lett volna.

– Elnézést, amiért nem a Wilkinson körúton lakom...

– Úgy látszik, magánál egyre megy. Akárhol lakik, utoléri a baj.

Ronnal évek óta dolgoztunk együtt. Tudott a sorozatgyilkosról, aki behatolt a montreali lakásomra.

– A helyszínelők tüzetesen körülnéznek majd a konyhában is, de hát a fickók nem jártak odabenn, úgyhogy nyomokat sem hagyhattak. Gondolom, maga sem nyúlt semmihez.

– Nem, dehogy. – Tegnap éjjel óta közelében sem jártam a konyhának. Nem bírtam elviselni Birdie tálkáinak a látványát.

– Van most valami olyan munkája, amitől egyesek bedühödhetnek?

Beszámoltam a québeci gyilkosságokról meg a Murtry-szigeten talált tetemekről.

– Mit gondol, hogyan kapták el a macskáját?

– Lehet, hogy kiszaladt, amikor Pete bejött, hogy enni adjon neki.

Néha megteszi. – Belém nyilallt a fájdalom. – Megtette...

Ne bőgj! El ne merd itt bőgni magad!

– Vagy pedig...

– Igen?

– Hát nem is tudom. Múlt héten úgy rémlett, mintha betörték volna az egyetemi irodámba. Azazhogy ez így nem pontos... Az is lehet, hogy én hagytam nyitva az ajtót.

– Egy hallgató?

– Nem tudom.

Beszámoltam az esetről.

– A lakáskulcsom ott volt a táskámban, de persze le is másoltathatta.

– Elég feldúltnak látszik, Tempe.

– Á, csak egy kicsit. Semmi komoly

Ron néhány pillanatig hallgatott.

– Amikor tudomást szereztem az ügyről, először azt gondoltam: biztosan valami sértett diák bosszúja – mondta aztán, és megvakarta az orrát. – Csakhogy könnyen lehet, Tempe, hogy ez nem diákcsíny, hanem több annál. Vigyázzon magára! Mi lenne, ha elmondaná az egészet Pete-nek?

– Nem, azt nem. Kötelességének érezné, hogy a bébicsőszet játssza mellettem, arra pedig neki nincs ideje. Soha nem is volt.

A beszélgetés végén adtam egy kulcsot Ronnak a Kis Kocsiszínhez, aláírtam a tűzeseti jegyzőkönyvet, majd távoztam.

A forgalom nem volt erős, mégis úgy éreztem, soha nem értem ilyen lassan az egyetemre. Mintha jebes ököl markolt volna a szírembe, és a szorítása egy pillanatra sem enyhült.

Az érzés egész napon át nyomasztott. Kötelességtudóan tettem a dolgom, de közben újra meg újra szegény meggyilkolt macskámat láttam. Birdie-t, mint kiscicát, ahogy izgatottan felül, és úgy lebegteti a mancsait, mintha verébfiókák volnának. Birdie-t, ahogy elnyúlik a hátán a heverő alatt. Ahogy szabályos nyolcasokat ír le a bokám körül. Ahogy szigorúan figyel, hagyok-e neki a reggeli kukoricapehelyből. A szomorúság, amely az elmúlt hetekben rám telepedett, mindinkább tömör depresszióvá kövült.

A munkaidő lejártával átmentem a campus sportközpontjába, és futóöltözékbe bújtam. Hajtottam magam, ahogy csak az erőmből telt, reménykedve, hogy a fizikai fáradtság majd enyhít a testem feszültségén és a szívem sajgásán..

Ahogy róttam a pálya köreit, gondolataim más nyomtávra tértek. A halott Birdie képeit Ron Tillman szavai szorították ki. Állatot ölni kegyetlenség, de műkedvelői kézre vall. Lehet, hogy csupán egy diák állt volna bosszút? Vagy Birdie halála mégis valódi fenyegetést hordozna? Ha igen – ki az, aki meg akart fenyegetni? Lehet-e köze az esetnek a montreali utcai támadáshoz? Vagy a Murtry-szigeti nyomozáshoz? Lehetséges, hogy tudtomon kívül valamilyen nagyobb horderejű ügybe keveredtem?

Megacéloztam izmaimat, és minden körrel enyhült a testemet bénító feszültség. Négy mérföld után leroskadtam a fűre, és lihegve néztem, hogyan csillámlik a kerti locsoló vízsugarában egy vékonyka szivárvány. Az agyam kiüresedett. Elértem, amit akartam.

Amikor érverésem is, lélegzetem is lelassult, visszamentem az öltözőbe, lezuhanyoztam, és tiszta ruhát vettem. Felkapaszkodtam a Colvard épülethez, és megállapítottam, hogy valóban jobban érzem magam.

A megnyugvás azonban rövid életűnek bizonyult.

Az üzenetrögzítőm villogott. Benyomtam a billentyűt, és vártam.

Ó, a fenébe is!

Újra sikerült lemaradnom Kathrynról. Akárcsak a múltkor, most sem mondott semmi lényegeset, éppen csak jelezte, hogy hívott. Visszatekertem a szalagot, és másodszor is lehallgattam. A hangja kifulladt volt, a szavak feszülten, szaggatottan buggyantak ki belőle.

Újra meg újra lejátszottam az üzenetet. A háttér zörejeit nem tudtam megfejteni. Kathryn hangja fojtott volt, mintha valami zárt, szűk helyről beszélne. Magam elé képzeltem, ahogy eltakarja a kagylót, belesuttog, és közben lopva figyel, nem tartják-e szemmel.

Lehet, hogy már üldözési tévképzeteim vannak? Vagy talán a tegnap éjjel történtek pörgették túl a képzeletemet? Vagy pedig mégiscsak az a helyzet, hogy Kathryn valószínű veszély fenyegeti?

A redőny résein betűző napfényes csíkokat vetített az íróasztalomra. A folyosó végén ajtó csapódott. Lassan formát öltött bennem egy gondolat.

A telefonért nyúltam.

22

– Köszönöm, hogy ilyen késő délután időt szakít rám. Csodálom, hogy még itt találok a campuson...

– Netán arra céloz, hogy az antropológusok szorgalmasabbak a szociológusoknál?

– Isten őrizz – nevettem, és elhelyezkedtem a fekete műbőr székben. – Red, szeretném kizsákmányolni a tudását. Mondana valamit a mifelénk honos szektákról?

– Attól függ, mit ért szektán.

Red Tyler meggörnyedt, és oldalazva becsúszott az íróasztala mögé. A haja már ősz volt, de vörhenyes szakála még elárulta, honnan kapta becenevét. Bandzsín hunyorgott rám acélkeretes pápaszeme mögül.

– Marginális csoportokat. A végítéletre váró közösségeket. Sátánista köröket.

Red mosolyogva intett: folytassam csak.

– Manson család... Hare Krishna... a MOVE.. A Nép Temploma... A Synanon... Szóval érti. Szekták...

– Ez a kifejezés így túlságosan sok értelmű. Ami a maga szemében szekta, azt mások vallásnak vagy családnak nevezhetik. Vagy akár politikai pártnak.

Atvillant a fejemen, hogy Daisy Jeanotte is tiltakozott a kifejezés ellen. Igaz, itt véget is ért a hasonlóság. Akkor egy apró kis nővel ültem szemben egy hatalmas irodában. Most egy nagydarab férfival beszélgettem egy olyan szűk és zsúfolt helyiségben, hogy már-már klausztrofóbiám támadt.

– Jó, legyen, ahogy akarja. Maga mit nevez szektának?

– Hát semmiképpen sem egy csoportra való habalygóst, akik megszállott és beteges lelkű vezetőket követnek. Az én szóhasználatomban ezek olyan szervezetek, amelyeket számos közös jellegzetesség köt össze.

– Folytassa! – kértem, és hátradőltem a székemben.

– A kultusz mindig valamilyen karizmatikus személyiség körül alakul ki, aki éppúgy lehet férfi, mint nő; a lényeg az, hogy ígér

valamit híveinek, és valamilyen sajátos tudás birtokában van. Van úgy, hogy állítása szerint ősi titkokba avathatja be a többieket, máskor valamilyen új, kizárólag általa birtokolt felfedezéssel kecsegteti őket; néha a kettő együtt fordul elő. Mindenesetre a vezér azt ígéri, hogy követőivel megosztja tudását. Néha utópisztikus megoldásokat helyez kilátásba, vagy kiutat az élet zsákutcáiból. A jelszó: csak kövessetek, gyertek utánam, én magamra veszem a döntés felelősségét, és meglátjátok, minden nagyszerű lesz.

– Mennyiben különbözik az ilyen egy paptól vagy egy rabbitól?

– A kultuszok esetében maga a karizmatikus vezér lesz a vallási áhítat tárgyává; az is megesik, hogy istent látnak benne. És ilyenkor valóban páratlan hatalma van követőinek élete fölött.

Red levette a szemüvegét, és valamilyen, a zsebéből elővett zöld rongyocskával megtisztogatta, aztán ismét gondosan a füle mögé hajlította a két szírat.

– A kultikus szekták totalitárius és autoritárius szerveződések. A vezér mindenképp fölött áll, és csak keveseknek ad át valamit a hatalmából. Az ő erkölcsisége lesz az egyetlen teológiai tan, amelyet a többiek elfogadnak; az ő magatartása az egyetlen, amely követésre méltó. És ahogy már utaltam rá: nincsenek többé sem legfelső lények, sem elvont elvek. A vallásos tisztelet egyedül az ő személyére összpontosul.

Érdeklődve vártam a folytatást.

– Van aztán még valami. Az elfogadott vallásokban többnyire mindenkire ugyanazok a magatartási szabályok érvényesek. Ezekben a csoportokban viszont gyakran kettős erkölcsiség alakul ki. A tagokat arra buzdítják, hogy egymással szemben őszintén, becsületesen, szeretetteljesen viselkedjenek, a kívülállókat viszont kerüljék, és ha úgy adódik, gátlástalanul tévesszék meg őket.

– Hogyan tehet szert egyetlen ember ekkora hatalomra?

– Látja, ez is egy lényeges elem. A gondolkodás átformálásával. A kultuszok vezéregyéniségei lélektani eljárások egész sorát vetik be, hogy manipulálják követőiket. Vannak köztük ártalmatlan és jó szándékú emberek is, mások viszont annál szemérmertlenebbül élnek vissza a tagok idealizmusával.

Egyre növekvő érdeklődéssel hallgattam a magyarázatot.

– Véleményem szerint durván kétfajta kultuszt különböztethetünk meg; mindkettő él a gondolkodás átgyúrásával. Az üzleti beállítottságú „önismereti programok” – Red kézmozdulattal pótolta az idézőjelet – rendkívül hatásos rábeszélő technikákkal győzik meg tagjaikat, hogy új meg új tanfolyamokra van szükségük. És vannak kultuszok, amelyek arra törekednek, hogy a tagsági viszony egész életre szóljon. Ezek szervezett lélektani és szociális ráhatással szélsőségesen megváltoztatják a tagok egész magatartását – éppen így érik el, hogy mindenható befolyásuk legyen az emberek életére. Az ilyen csoportok a legveszélyesebbek, mert a tagok manipulálására, megtévesztésére és teljes kizsákmányolására rendezkednek be.

Alaposan átgondoltam a hallottakat, majd megkérdeztem:

– És hogyan gyúrnák át az emberek gondolkodását?

– Első lépésként megingatják az illető önképét – no de erről bizonyosan szó esik a maga antropológiai szemináriumain is. Elemeire bontják és szétszedik a személyiséget, és aztán a saját tetszésük szerint rakják újra össze.

– Én fizikai antropológiával foglalkozom.

– Jó, hát akkor folytatom. Az ilyen csoportok elvágják az új tagokat minden más hatástól, aztán rászorítják őket, hogy kezdjenek kételkedni mindabban, amiben addig hittek. Elérik, hogy átértelmezzék az egész világot és benne a maguk addigi életét is. Az illetők ily módon merőben újszerű valóságba csöppennek, és eközben észrevétlenül mindinkább függőségi viszonyba kerülnek a szervezettel és annak ideológiájával.

Magamban felidéztem, amit hajdan az egyetem kulturális antropológiai előadásain hallottam.

– Ha jól értem, itt nem beavatási rítusokról van szó. Tudom, hogy bizonyos kultúrákban a gyerekeket rövidebb-hosszabb időre elkülönítik, és oktatásban részesítik, de ilyenkor azokat az eszméket fejlesztik bennük tovább, amelyekben már születésüktől fogva nevelkedtek. Maga viszont olyan emberekről beszél, akik éppenséggel megtagadják az értékeket, amelyek szellemében felnőttek, és mindent elvetnek, amiben addig hittek. Még most sem értem, hogy ezt milyen módszerekkel lehet elérni.

– A csoport az újonc ideje és egész környezete fölött átveszi az ellenőrzést. Megszabja az étrendjét, az alvásidejét, a munkáját, beosztja helyette a szabad idejét, elveszi a pénzét. Függségi viszonyba kényszeríti; elhítteti vele, hogy a csoporton kívül tehetetlen, semmire sem képes. Ekként új erkölcsiséget és logikai rendszert csöpögtet belé – olyat, amely megfelel a szekta érdekeinek. A világ olyanná alakul, amilyennek a vezér hirdeti. És egyet ne feledjen: ez a rendszer tökéletesen zárt. Nem tűr sem visszacsatolást, sem bírálatot, sem panaszt. A csoport minden korábbi magatartási és viselkedési normát kigyomlál, és apránként a saját magatartási és viselkedési normáival helyettesíti.

– De hát hogyan lehetséges, hogy valaki ennek aláveti magát?

– Úgy, hogy a folyamat szakaszosan halad, és az ember közben fel sem fogja, mi történik vele. Egyszerre mindig csak egy kis lépést kell megtennie, amely önmagában jelenléktelennek látszik. A többieknek hosszú a hajuk, hát ő is megnöveszti a magáét. A többiek halkán beszélnek, így hát ő is leszokik a hangoskodásról. Mindenki jámborul engedelmeskedik a vezérnek, soha nem kérdez vissza, ezért ő is idomul a szokáshoz. Mindeközben egyre fontosabb lesz számára, hogy elnyerje a csoport helyeslését, hogy befogadják, és fogalma sincs arról, hogy a haditerv minden mozzanatának kettős értelme van.

– És később sem jön rá?

– Az új tagokat többnyire ráveszik, hogy szakítsanak meg minden összeköttetést a barátaikkal és a rokonaikkal, vágjanak el minden szálát, amely korábbi kapcsolati rendszerükhöz fűződik. Van, hogy elszigetelt helyekre telepítik őket. Farmokra, kommunákba, hegyi kunyhókba. Ez a fizikai és társadalmi elkülönülés aztán megfosztja őket megszokott támaszaiktól és hivatkozási pontjaiktól, és növeli a személyes tehetetlenség érzetét csakúgy, mint a vágyat, hogy a csoport befogadja őket. A rendszernek van a szekta szempontjából egy további előnye is: kiiktatja az ellenőrző rendszereket, amelyekkel az ember a benyomásait, mások viselkedését mérlegre teszi. Az új tag egyre kevésbé bízik saját észleleteiben és ítélőképességében, míg végül teljesen elveszti az önálló cselekvésre való képességét. Domra gondoltam és az ő St. Helena-i csoportjára. – Azt még megértem, hogyan uralkodnak az egyes emberen akkor, ha a nap huszonnégy

óráját a szekta hatáskörén belül tölti. De mi van azokkal, akik a csoport telephelyén kívül dolgoznak?

– Ó, ez sem gond. Az ilyeneket kioktatják, mit kell tenniük, ha éppen nem dolgoznak, mondjuk, ebéd – vagy kávészünetben. Énekeljenek magukban vagy meditáljanak; a lényeg, hogy a tudatuk a kultusz normáihoz igazodjon. És mihelyt a munkaidőnek vége, az idejükkel már a szervezet rendelkezik.

– De hol az indíték? Miért vállalja bárki is, hogy megtagadja a múltját, és kiszolgáltatassa magát egy szektának?

Ezt a kérdést egyszerűen nem tudtam ésszel megközelíteni. Lehetséges, hogy Kathryn és a többiek önként váltak automatákká, akiknek minden mozdulatát mások ellenőrzik?

– Létezik egy rendszer, jutalmakból és büntetésekből. Ha a csoport tagja megfelelően viselkedik, beszél és gondolkodik, a vezér és a többiek szeretetükkel jutalmazzák. No és persze megváltás és megvilágosodás várja. Egy felsőbbrendű világ. Vagy bármi egyéb, amivel az adott ideológia kecsegtet.

– Mi lehet az?

– Ó, bármi. Nem minden kultusz vallási jellegű. Ezt csak a közvélemény képzeleli, mivel annak idején, a hatvanas és a hetvenes években számos csoport egyháznak kiáltotta ki magát az adókedvezmény miatt. A valóságban a legkülönbözőbb kultuszok léteznek, és a legváltozatosabb jutalmakat ígérik híveiknek. Egészséget. Új kormányformát. Utazást a világegyetembe. Halhatatlanságot.

– Továbbra is az a véleményem, hogy az ilyen link szöveget csak elmebetegek veszik be.

– Ebben nagyon téved – rázta meg a fejét Red. – Ne higgye, hogy ezek a csoportok csak a peremre szorult embereket szippantják be. A kutatások kimutatták, hogy a tanokra fogékony személyek mintegy kétharmada normális családokból származik, és mielőtt beléptek volna valamelyik csoportba, viselkedésük teljes mértékben megfelelt az életkorukhoz mért átlagnak.

Lenéztem a lábam előtti kis navajo indián szőnyegre. Az a valami ismét birizgálta a tudatom mélyét. Mi lehet az? És miért nem sikerül felszínre bányásznom?

– Azt is kiderítették, hogy miért keresik meg az emberek ezeket a csoportokat?

– Gyakran az ellenkezője történik. A csoportok keresik meg őket. És amint már mondtam, a vezetők néha hihetetlen személyes varázssal és meggyőző erővel vannak felruházva.

Dom Owensre nagyon is illett ez a jellemzés. Kicsoda valójában ez az ember? Ideológus, aki egy csoport képlékeny lelkű emberre rákényszeríti a maga hóbortjait, vagy csupán biobabot termelő egészségmániás?

Újra Daisy Jeanotte-ra kellett gondolnom. Neki volna igaza? Lehet, hogy a társadalom alaptalanul retteg annyira a szektáktól?

– Hány ilyen szekta létezik az Egyesült Államokban? – kérdeztem.

– Ez megint csak attól függ, mit értünk ezen a néven – mosolygott fanyarul Red, és széttárta a kezét. – De mondjuk, a számuk úgy háromezer és ötezer között mozoghat.

– Ugye csak tréfál?

– Az egyik kollegina becslése szerint az utóbbi húsz évben, húszmillió ember került valamilyen kapcsolatba egyik vagy másik szektával. Meggyőződése, hogy a hívek száma bármilyen adott időpontban kettőtől ötmillióig terjed.

– És maga is osztja ezt a felfogást? – kérdeztem döbbenet.

– Az ilyesmit rettentő nehéz megállapítani. Bizonyos csoportok szándékosan nagyítják fel a létszámukat: mindenkit, aki csak egyszer is részt vett valamilyen gyűlésükön vagy csupán tájékoztatást kért, már a tagjaik közé számítanak. Mások inkább titkolóznak, és meghúzzák magukat, Az ilyenekről a rendőrség is csak közvetett úton szerez tudomást, ha valami probléma adódik, mondjuk, az egyik tag kiválik, és panaszt emel a csoport ellen. A kis létszámúakat különösen nehéz utolérni.

– Hallott valaha Dom Owensről?

Red a fejét rázta.

– Hogy hívják a csoportját?

– Nincs nevük.

A folyosó végén surrogni kezdett egy nyomtató.

– Van a két Karolinában olyan szervezet, amelyet a rendőrség figyelemmel kísér?

– Ez már nem az én asztalom, Tempe. Én szociológus vagyok. Készséggel elmagyarázom, milyen elvek szerint működnek ezek a csoportok, de ebből nem következik, hogy naprakészen tudjam, éppen melyikük van reflektorfényben. Bár ha fontos magának, esetleg kideríthetem.

– Hiába, Red, ez az egész akkor sem megy a fejembe. Hogyan hagyhatják az emberek, hogy ilyen könnyen átverjék őket?

– Tudja, nagyon csábító ám a tudat, hogy az elithez tartoznak. Hogy ők a kiválasztottak. A legtöbb szekta azt sulykolja a tagjaiba, hogy egyedül ők birtokolják a megvilágosodást, mindenki más ki van zárva ebből a tudásból, tehát a többség bizonyos értelemben csökkenni értékű. Higgye el, az ilyesmi nagy hatással van az emberekre.

– Mondja, Red... Erőszakosak az ilyen szekták?

– A legtöbbje nem, de persze vannak kivételek. Ott volt Jonestown, ott volt Waco, ott volt a Nap Temploma. Ezekben az esetekben a szerencsétlen hívek elég csúnyán megjárták. Vagy emlékszik a Rajneesh szektára, amelyik valahol Oregonban meg akarta mérgezni a város vízellátó rendszerét, és tettelesen megfenyegette a helyi tisztségviselőket? Na és a Synanon? Amikor egy ügyvéd beperelte őket, azok a derék polgárok egy kis mérgeksígyót dugtak a levélszekrényébe... Szegény ürge épp hogy élve megúsza.

Rémlett, hogy hallottam az esetről.

– És a kisebb csoportok? A lapulók?

– A legtöbbje ártalmatlan, de köztük is vannak fondorlatosak, amelyek bármikor veszélyessé válhatnak. Bár az elmúlt évekből csak néhányra emlékszem, amelyik átlépte a törvényesség vonalát. De mondja csak... Valamilyen konkrét esettel összefüggésben érdeklődik?

A hüvelykujjamon beszakadt egy köröm; azt tépkedtem idegességemben.

– Igen is, nem is. Magam sem tudom.

– Katyról van szó? – kérdezte Red némi habozás után.

– Tessék?

– Úgy értem, Katy talán belekeveredett valami...

– Jaj, dehogy, hál' istennek semmi ilyesmi. Csak volt egy esetem, és ennek kapcsán botlottam bele ebbe a beauforti kommunába. Ez ütött aztán szöveget a fejembe.

A körmöm vérezni kezdett.

– Szóval Dom Owens... Bólintottam.

– A látszat néha csalóka lehet...

– Tudom.

– De azért érdeklődhetem egy-két helyen, ha gondolja.

– Hálás lennék.

– Nem kér egy ragtapaszt?

Gyorsan leengedtem a kezem, és felálltam.

– Nem, köszönöm. És most már tényleg nem tartom fel tovább.

Nem is tudja, mennyit segített.

– Ha még érdekli valami, tudja, hol talál meg.

Az irodámba visszaérve leültem az asztalomhoz, és néztem ahogy a szobában egyre nyúlnak az árnyak. Továbbra is motozott bennem az a bizonytalan gondolatcsíra. Az épületet súlyosan megülte a munkaidő utáni csend.

Talán Daisy Jeanotte-tal kapcsolatban nyomaszt valami? Elfelejtettem megkérdezni Redtől, hogy ismeri-e... Róla volna szó?

Nem.

Akkor hát mi az, ami szüntelen ott neszez idegrendszerem labirintusában? És miért nem sikerül a tudat felszínére ráncigálnom? Miféle összefüggésre érezhetett rá a tudatalattim, és énelőttem miért marad rejtve?

Szemem a kis krimigyűjteményre siklott, amelyet azért tartok az irodámban, hogy legyen mit cserélnem a kollégákkal. A krimiszerzők gyakran emlegetik az úgynevezett „Ha tudtam volna...” -technikát. Talán ez lappang a dolog mélyén? Most is azért közeledik feltartóztathatatlanul valamilyen tragédia, mert egy tudatalatti üzenet nem hatol el hozzám?

De miféle tragédiáról lehet szó? Egy újabb halálesetről Québecben?

További gyilkosságokról Beaufortban? Esetleg Kathrynt fenyegeti komoly veszély? Vagy ellenem készül újabb merénylet, ezúttal súlyosabb következményekkel?

Valahol kitarotán csengett a telefon, aztán, ahogy az üzenetrögzítő bekapcsolt, hirtelen elnémult, Ismét csend lett.

Újra Pete számát tárcsáztam. Semmi válasz. Bizonyára egy újabb kihallgatásra kellett utaznia. Amúgy sem számított. Tudtam már, hogy Birdie nincs nála.

Felálltam, papírokat kezdtem rakodni, megrostáltam egy halom különlenyomatot, aztán a könyvespolcot rendeztettem. Tudtam, hogy csak menekülök a valóság elől, de ezúttal nem működött az önfegyelmem. A gondolat, hogy haza kell mennem, elviselhetetlennek tűnt.

Tíz percig tevékenykedtem, anélkül hogy bármiben megnyugvást leltem volna. Csak nem gondolkodni... Aztán egyszer csak belém nyilalt:

– Ó, Birdie... A rohadt életbe!

Lecsaptam az asztalra *A cerkóf majmok ökológiáját*, és a székembe roskadtam.

– Mi a fenének kellett ott lenned? Jaj, Bird, Bird, annyira fáj érted a szívem...

Az itatósra ejtettem a fejem, és kitört belőlem a zokogás.

23

A csütörtöki nap megtévesztően kellemes volt.

Délelőtt két kicsiny, de örömteli meglepetés is ért. A biztosítómmal folytatott telefonbeszélgetés eredményes volt, továbbá mindkét szerelő, akit felhívtam, éppen ráért, és megígérte, hogy azonnal munkához lát.

Napközben megtartottam az előadásaimat, és átnéztem a konferenciai előadásom szövegét. Késő délután Ron Tillman jelentkezett, és közölte, amit előre sejtettem: a helyszínelők a konyhám roncsai között semmilyen értékelhető nyomot nem találtak. Biztosított, hogy a lakásomat szemmel fogják tartani.

Sam is hallatott magáról. Friss hírei nem voltak ugyan, viszont kijelentette: egyre erősebb benne a meggyőződés, miszerint a holttesteket drogdírek hagyták az ő szigetén. Személyes megtámadtatásként élte át az egész ügyet, és valahonnan előásott egy ócska sörétes mordályt, amelyet most a kutatóbázison, egy ágy alatt tárol.

Az egyetemről hazamenet megálltam a Southpark Bevásárlóközpontnál, és a Harris Teeter szupermarketben beszereztem az összes kedvenc csemegémet. Utána edzettem a Harris konditermében, és fél hétkor érkeztem meg a Kis Kocsiszínbe. Az ablakot már megcsinálták, egy munkás éppen végzett a padló felcsiszolásával. A konyhában minden felületet finom fehér por borított.

Megtisztítottam a tűzhelyet meg a pultokat, aztán rákkal töltött palacsintát és kecskesajt salátát készítettem magamnak, és falatozás közben egy régi Murphy Brown-film ismétlését néztem. Szó, mi szó, kemény csaj volt ez a Murph. El is tőkéltem, hogy mostantól utánózni próbálom.

Az este folyamán még egyszer átolvastam az előadásomat, megnéztem egy Hornet-meccset, és elgondolkodtam az adóbevallásomon. Előbb-utóbb azt is meg kell csinálni, de még nem ezen a héten. Tizenegykor elaludtam, úgy, hogy az ágyon szanaszét heverték Louis-Philippe naplójának fénymásolt lapjai.

A pénteki nap forgatókönyvét a sátán írta. Ekkor kezdett derengeni bennem, micsoda iszonyat van készülöben.

Korán reggel megérkeztek Charlestonból a Murtry-szigeti áldozatok. Fél tízkor már kesztyűsen, védőszemüvegben álltam a laboromban a kiterített maradványok előtt. Az egyik asztalon a koponya és a csontminták, amelyeket Hardaway emelt ki az alul fekvő tetem boncolása közben; a másik asztalon egy teljes csontváz hevert. Az orvoskari technikusok elsőrangú munkát végeztek: valamennyi csont tisztának és sértetlennek látszott.

Először az alsó holttestet vettem munkába; a bomlás ellenére is elegendő lágy szövet maradt rajta ahhoz, hogy teljes boncolásnak vethessem alá. A nem és a bőrszín felől nem lehetett kétség;

Hardaway csupán az életkor megbecsüléséhez kérte a segítségem. A patológus jelentését és fényképeit félretettem későbbre, nehogy befolyásolják a következtetéseimet.

Betoltam a röntgenfelvételeket az átvilágító dobozba, de semmi szokatlant nem észleltem rajtuk. A koponyafelvételek elárulták, hogy mind a harminckét fog áttört, gyökereik teljesen kialakultak. Pótlások vagy foghiányok nem voltak. Mindezt rá is vezettem az esetlapra.

Atmentem az első asztalhoz, és szemügyre vettem a koponyát.

A koponyatetőn össze voltak forrva a varratok. A halott nem lehetett serdülőkorú.

Megvizsgáltam a bordavégződéseket és a szeméremcsont elülső ízesüléseit. A bordákon, ott, ahol a porc a szegycsonthoz kötötte őket, közepes mélységű barázdák húzódtak. A szeméremcsont ízesülésein is hullámos rovátkákat, külső széleiken pedig elcsontosodott csomókat figyelhettem meg.

A kulcsontok nyak felőli része össze volt forrva. A csípőlapátok felső végén még látszott a vékony választóvonal.

Ellenőriztem a modelleket és a hisztogramokat, és írásba foglaltam a véleményem. A nő a halála idején húsz és huszonnyolc év között járt.

Ami a felülre temetett holttestet illeti, Hardaway teljes körű vizsgálatot kért. Ismét a röntgenfelvételek tanulmányozásával kezdtem, de azok ez esetben sem mutattak semmilyen feltűnő jellegzetességet, azon túl, hogy a fogsor tökéletes állapotban volt.

Már Ryannal is megosztottam feltevésemet, miszerint ez az áldozat is nőnemű volt. Ahogy a csontokat szétterítettem, feltűnt, milyen sima a koponya, milyen finom az arcberendezés. A széles, rövid medence, a jellegzetesen női szeméremtájék ugyancsak igazolta az első benyomást.

A nő korára utaló jelek hasonlóak voltak, attól eltekintve, hogy ezúttal a szeméremcsont ízesüléseinek egész felületét mély árkok barázdálták, kis csontbüttyöket pedig nem észleltem. Ezért feltételeztem, hogy ez az áldozat fiatalabb volt, talán még a húszat sem töltötte be, vagy legfőljebb húszas éveinek elején járhatott.

A származás megállapításához ismét a koponyát vettem elő. Az arc közepső része, különösen az orrtájék klasszikus képet mutatott: a

szemek közt kiemelkedő ornyereg, keskeny ornyílás, kiugró alsó perem és csonttüske.

Méréseket végeztem a későbbi statisztikai elemzéshez, de anélkül is tudtam, hogy a halott nő fehér bőrű volt.

Ezután megmértem a csöves csontokat, betápláltam az adatokat a számítógépbe, és végigfuttattam a regressziós számításokat. Éppen a testmagasságra vonatkozó becslést vezettem fel az esetlapra, amikor megszólalt a telefon.

– Ha még egy napig maradok, teljes nyelvi átképzésre lesz szükségem – közölte Ryan.

– Üljön fel egy észak felé tartó buszra!

– Azt hittem, magában van a hiba, de most már látom. Hogy semmiről sem tehet.

– Az ember nehezen vágja el a gyökereit.

– Ja-ja, ahogy errefelé mondják.

– Megtudott valami újat?

– Ma reggel egy fantasztikus autós matricát láttam.

Némán vártam a folytatást.

– „Az egész világ szemében seggfej vagy – egyedül Jézus szeret.”

– Azért hívott, hogy ezt közölje velem?

– Nem én mondom, hanem a matrica.

– Errefelé vallásosak az emberek.

Az órára néztem. Negyed három. Most jöttem csak rá, hogy farkaséhes vagyok, és elővettem az otthonról hozott mézes fánkot meg banánt.

– Egy darabig szemmel tartottam Dom kedves kis zárdáját, de nem sok érdekeset láttam. Csütörtök délelőtt három hívő bepattant egy terepjáróba, és elhajtott. Máskülönben senki sem jött, senki sem távozott.

– És Kathryn?

– Őt nem láttam.

– Ellenőrizte a rendszámablákat?

– Igenis, főnökasszony. Mindkét terepjáró Dom Owens nevére, az Adler Lyons úti címre van bejegyezve.

– Jogosítvány?

– Van; 1988-ban bocsátotta ki a maguk remek állama. Korábbi jogsinak semmi nyoma. A nagytiszteletű a jelek szerint egyszerűen csak besétált, és letette a vizsgát. A biztosítást idejében fizeti. Készpénzben. Kártérítési igények, idézések, közlekedési kihágások nem terhelik a számláját.

– Mi a helyzet a közművek frontján? – Nagyon vigyáztam, nehogy a celofán zörgése eláruljon.

– Telefon, villany, víz. Mindent készpénzben fizet.

– Társadalombiztosítási szám?

– Az is van neki. 1987-ben kapta. De e téren semmi mozgás. Soha nem eszközölt befizetést, és nem is kért semmilyen szolgáltatást.

– Szóval 1987-ben... Addig hol volt?

– Mély bölcsességre valló kérdés, dr. Brennan.

– Posta?

– Ez a népség nem híve a levelezésnek. Legfőljebb üdvözlőlapokat kapnak, azok is az egész közösség címére szólnak, meg persze jönnek a számlák is, de ez minden. Owensnek nincs postafiókja; bár nyilván álnéven is bérelhet egyet. Benéztem a postára is, de a nyáj egyetlen tagjával sem találkoztam.

Az ajtóban egy hallgató tűnt fel; megráztam a fejem, és nemet intettem.

– Találtak ujjlenyomatot a kulcstartóján?

– Hármat is, egyik szebb, mint a másik, csak éppen semmi sem jött ki belőlük. Dom Owens minden jel szerint olyan tiszta, mint egy ministránsfiú.

Mindketten hosszan hallgattunk.

– Abban a házban gyerekek is élnek. Mi van az ő szociális ellátásukkal?

– Maga napról napra fejlődik, Brennan.

– Csak sokat nézem a tévét.

– Beszéltem a helyi szociális osztállyal. Úgy másfél éve felhívta őket az egyik szomszéd, bizonyos Mrs. Joseph Espinoza, azzal, hogy aggódik a gyerekek miatt. Így aztán kiküldtek ellenőrzésre egy szociális gondozónőt. Példás tisztaságot talált, és csupa mosolygós, jól táplált kisgyereket, még mindet a tanköteles kor alatt. A nő nem

látott okot az intézkedésre, csak annyit javasolt, hogy fél év múlva ismét szálljon ki valaki. Erre azonban nem került sor.

– Beszél a szomszédasszonnyal?

– Elhalálozott.

– No és az ingatlan, az kié?

– Hát ott van egy kis gubanc...

Néhány másodpercre ismét csend lett.

– Beszéljen már...

– Az egész szerda délutánt azzal töltöttem, hogy ingatlan adásvételi szerződések és adónyilvántartásokat böngésztem.

Ismét elnémult.

– Mondja, szándékosan akar felcukkolni? – érdeklődtem.

– Szóval ennek a bizonyos teleknek elég színes a múltja. Képzelse csak: az ezernyolcszázhatvanas évek elejétől a századfordulóig iskola működött rajta. Észak-Amerika egyik legelső, kizárólag fekete bőrű diákok számára létesített állami iskolája!

– Erről nem tudtam – mormoltam, és kinyitottam egy diétás kólát.

– És Baker is jól mondta: a harmincas évektől a hetvenes évek közepéig horgásztábornak használták. Amikor a tulajdonos meghalt, az ingatlan valamilyen georgiai rokonokra szállt, akik nem lehettek oda a tenger gyümölcseiért – persze lehet, hogy inkább az ingatlanadó feküdt meg a gyomrukát. A lényeg, hogy 1988-ban eladták az egész kócerájt.

Ezúttal csak azért is kibőjtöltem az időhúzást.

– És a vevő bizonyos J. R. Guillion volt.

Töredék másodpercnyi időbe telt, hogy leessen a tantusz.

– Jacques Guillion?

– *Oui, madame.*

– Ugyanaz a Jacques Guillion? – fakadt ki belőlem a kérdés, de olyan hangerővel, hogy a folyosón egy hallgató visszafordult, és bekukucskált az ajtón.

– Feltehetően. Az adót pedig...

– ...a New York-i Citicorp hivatalos csekkjén fizetik be.

– Eltalálta.

– A kurva anyját.

– Kitűnő fogalmazás.

A hír mélységesen felzaklatott. Az Adler Lyons úti ingatlan tulajdonosa tehát azonos a kiégett St. Jovite-i házéval...

- És sikerült végre beszélni Guillionnal?
- Monsieur Guillion még nem jött elő a remeteségből.
- Micsoda?
- Nem sikerült a nyomára bukkanni.
- Rohadt egy história. Eszerint a két ügy valóban összefügg.
- Hát nagyon úgy néz ki.

Megszólalt a csengő.

- És van még valami.

A folyosó megtelt az előadótermek között vándorló diákok zsvijával.

– Merő agyketyegtetésből elküldtem a neveket Texasba. A nagytiszteletű Owensről mit sem tudtak – de mit gondol, kinek van Texasban egy szép kis rancho?!

- Ez nem lehet igaz!

– Monsieur J. R. Guillionnak. Két angol hold Fort Bend megyében. Az adóját...

- Hivatalos banki csekkeken fizeti be!

– Hamarosan magam is áteszem oda a székhelyem, de egyelőre hadd szaglásszon a helyi seriff. A belga csendőrség pedig előbb-utóbb csak kiönti Guilliont az ürgelyukból. Most még néhány napig itt ejtőzöm, és igyekszem bekeríteni Owenst.

- Kathrynt kell megtalálnia. Egészen biztos, hogy tud valamit.
- Ne féljen! Ha még itt van, megtalálom.
- Lehet, hogy veszély fenyegeti.
- Ezt miből gondolja?

Megfordult a fejemben, hogy elmesélem, amit a minap a szektákról hallottam, de hát a sötétben tapogatóztam, és fogalmam sem volt, lényeges-e, amit összeszedtem. Egyvalamire megesküdtem volna: még ha igaz is, hogy Dom Owens valamilyen szektát vezet, akkor sem sorolható egy kategóriába Jim Jonesszal vagy David Koreshsel.

– Nem tudom. Amolyan megérzés. Olyan zaklatott volt a hangja a telefonban...

– Nekem pedig az a megérzésem, hogy Kathryn kisasszonynak nincs ki mind a négy kereke.

– Csak más, mint a többiek.

– A kedves barátnője, az az Ellie pedig úgyszintén nem egy IQ-bajnok. Na és mi újság Charlotte-ban? Zajlik maga körül az élet?

Néhány másodpernyi habozás után beszámoltam az ellenem intézett támadásról.

– Hű, a szentségít. Borzasztóan sajnálom, Brennan. Nagyon bírtam azt a szegény kandúrt. Van valami gyanúja, ki tehetete?

– Sejtelmem sincs.

– Legalább állandó őrséget küldtek a lakásához?

– Rendszeresen elhajtanak mellette. Igazán semmi probléma...

– Azért kerülje a sötét sikátorokat!

– Ma reggel megjöttek a Murtry-szigeti holttestek. Van épp elég dolgom a laborban.

– Ha a gyilkosságok mégis összefüggenek a droggal, akkor alaposan magára bősíthet néhány nehézfiút.

– Micsoda újszerű felfedezés, Ryan! – Bedobtam a banánhéjat meg a sütemény papírját a szemétkosárba. – Az eredmény engem igazol. Mindkét áldozat nő, fiatal és fehér bőrű.

– Hát ez valóban nem az a kiköpött dílertípus.

– Megmondtam.

– Másfelől nem is zárja ki a lehetőséget. Az ilyen pasasok néha előszeretettel használnak nőket, mondjuk, afféle óvszer gyanánt. Lehetséges, hogy a hölgyek rossz helyre tévedtek, alkalmatlan időben.

– Igen, ez elképzelhető.

– A halál oka?

– Még nem készültem el.

– Hát akkor csak rajta, kis tigrisem, harapja el a torkukat! Csak jusson eszébe, hogy a St. Jovite-i ügyben is szükségünk lesz magára, mihelyt elkapom a disznókat.

– Kik a disznók?

– Azt még nem tudom, de ne féljen, elkapom őket.

Amikor a beszélgetésnek vége lett, a jelentésemre néztem, majd felálltam, és járkálni kezdtem a laborban. Kisvártatva visszaültem. Aztán tovább járkáltam.

Emlékezetemből újra meg újra a St. Jovite-i ügy képei buktak felszínre. Sápadt, fehér bőrű kisbabák, halványkék szemhéjjal és körmökkel. Egy golyó lyuggatta koponya. Átmetszett torkok, önvédelmi sérülések szabdalta kezek. Megperzselt testek, torzzá facsarodott végtagokkal.

Mi kötheti össze a québeci haláleseteket a St. Helena-szigeti sírral? Hogy kerülnek csecsemők és gyenge öregasszonyok az áldozatok közé? Ki lehet Guillion? Mi történt Texasban? Miféle gonosz erővel ütközött össze Heidi és a családja?

Koncentrálj, Brennan. Ez a két fiatal nő a laborodban is halott. Velük foglalkozz, és bízd Ryanra a québeci gyilkosságokat! Ők ketten is méltók a figyelmedre. Derítsd ki, mikor haltak meg és hogyan!

Új kesztyűt húztam, és nagyítóval vizsgáltam végig a második áldozat minden egyes csontját, ám a halál okára semmi sem utalt. Nem volt nyoma tompa tárgytól eredő ütésnek, nem láttam golyóra utaló bemeneti és kimeneti nyílást, szúrt sebet sem találtam. A nyelvcsont ép volt, tehát fojtogatásra sem gondolhattam.

Károsodást mindössze a holttesten lakmározó dögevők okoztak.

Amikor az utolsó lábcsontot is visszahelyeztem, az egyik csigolya alól parányi fekete bogár mászott elő. Ahogy rámeredtem, eszembe jutott az a délután a montreali konyhámban, amikor Birdie elcsípett egy cserebogarat. Órákig játszott vele, amíg végül ráunt.

Könnyek mardosták a szemem, de hősiesen tartottam magam.

Megfogtam a bogarat, és egy műanyag tartályba tettem. Elég a halálból... Ha kimegyek az épületből, majd elengedem.

Jó, ennyit a bogárról. Nézzük inkább, mióta lehet halott ez a két fiatal nő.

Az órára néztem. Fél öt. Elég késő. Átpörgettem a menedzserkalkulátorom, megtaláltam a keresett számot, és máris tárcsáztam.

Hat időzónával arrébb rögtön felvették a kagylót.

– Dr. Gest.

– Lou Gest?

– Ő.

– Más néven Kam kapitány?

Döbönt csend.

– A hús konzerv-specialista?

– Nevezzük tonhálnak. Maga az, Tempe?

Lelki szemem előtt megjelent a hawaii naptól bronzbarnára cserzett, dús ezüstös hajjal és szakállal keretezett arc. Évekkel azelőtt, hogy Lout megismertem, kiszúrta egy japán reklámügynökség, és megtette egy bizonyos márkájú tonhalkonzerv reklámemberének. Lófarokba fésült haja, a fülében viselt karika tökéletesen megfelelt annak a tengerimedve-képnek, amelyet megálmotdtek. A japánok valósággal beleszerettek Kam kapitányba. Bár nem ismertem olyan embert, aki a szóban forgó hirdetésekkel valaha látta volna, mi szüntelenül ugrattuk kétes népszerűségével.

– Lehet, hogy szakít a bogarakkal, és teljes munkaidőben tonhalat propagál?

Lounak biológiai doktorátusa van, és a hawaii egyetemen oktat. Szerény véleményem szerint nincs az országban nála jobb igazságügyi entomológus.

– Még habozom – mondta nevetve. – Viszketek a jelmezben.

– Csinálja pucéran!

– Attól tartok, a japánok ehhez még nem elég érettek.

– Mikor zavarták magát az efféle megfontolások?

Lou, jómagam és még néhány további igazságügyi szakértő rendszeresen tartunk szemináriumot a holttestek kiemeléséről és biztosításáról a virginiai Quantico-ban, az FBI-akadémián. Patológusok, entomológusok, antropológusok, botanikusok, talajszakértők, többnyire egyetemi oktatók: csupa olyan ember, aki nem ismer tekintélyt, és semmi sem szent előttük. Egyszer az egyik híthűen konzervatív FBI-ügynök felvetette, hogy a Lou fülében viselt karika ebben a környezetben nem helyénvaló. Lou komoly képpel végighallgatta, és másnapra a kis aranykarika helyébe nyolc hüvelyk hosszú, gyöngyökkel, rojtokkal és egy kis ezüstcsengővel díszített cherokee indián toll került.

– Megkaptam a bogarait.

- Nem lett bajuk a szállítástól?
- Egyetlen porcikájuk sem sérült. És csak dicsérhetem a gyűjtőmunkájáért. A két Karolinában a bomlási folyamatokban érintett rovarfajták száma meghaladja az ötszázhuszat. A maga kollekciónak a legtöbb képviselve van.
- És mit szűrt le belőlük?
- Tételes felsorolást akar?
- Természetesen.
- Először is az a benyomásom, hogy az áldozatait nappal ölték meg, vagy legalábbis órákig voltak nappali fénynek kitéve, mielőtt elföldelték őket. Találtam *sarcophaga bullata* lárvákat.
- Angolul, ha lehetne...
- Egyfajta húslégy. A gyűjteményében mindkét holttestről vannak üres *sarcophaga bullata* báburkok csakúgy, mint érintetlen bábok.
- És ez mit jelent?
- A *sarcophagidák* napnyugta után nem valami fürgék. Ha a közvetlen közelükbe csempész egy holttestet, esetleg lelárváznak, de az éjszakát inkább átlustálkodják.
- Lelárváznak? Ez meg mit jelentsen?
- A rovarok vagy lárvákat, vagy petéket raknak le.
- Hogyan? A rovarok lárvát raknak le?
- Alapállapotú lárvákat. A *sarcophagidák* például ezt teszik. Jó stratégia; megelőzik vele a többi férget, és egyszersmind bizonyos mértékig megvédik magukat a petékkel táplálkozó ragadozóktól.
- Akkor miért nem rak le minden rovar lárvákat?
- Mert van a dolognak hátránya is. A nőstények közel sem tudnak annyi lárvát termelni, mint amennyi petét. Így aztán mérlegre teszik a prókat és a kontrákat.
- Ahogy az egész élet ebből áll...
- Milyen igaz. Továbbá azt gondolom, hogy a tetemek legalábbis egy ideig szabadon heverték. A *sarcophagidák* nem szívesen hatolnak be zárt helyre. Ellentétben más csoportokkal, mondjuk, a *calliphoridákkal*.
- Ez logikusnak látszik. Vagy a szigeten ölték meg őket, vagy hajón szállították oda a holttestüket.

– Összefoglalva: a lényeg az, hogy napközben ölték meg őket, aztán egy ideig a szabadban, valószínűleg a földön hevertették a két tetemet, és csak utána láttak hozzá az eltemetésükhöz.

– És a többi rovarfajta?

– Valóban kíváncsi az egész gyülekezetre?

– A legnagyobb mértékben.

– Az elhantolás tulajdonképpen mindkét halott esetében késleltette volna a szokásos rovarinváziót. Csakhogy mihelyt a dögevők kikaparták a felső tetemet, a *calliphoridák* eszményi helyet találtak maguknak a petéhez.

– Azok miféle szerzetek?

– Döglegyek. Jó barátaikkal, a húslegyekkel egyetemben többnyire már a halál beálltát követő percekben ott teremnek. Mindkét fajta kiválóan repül.

– De szép is ez...

– Maga legalább kétfajta döglegyet gyűjtöttbe; a *cochlomya*...

– Kérem, Lou, próbáljon az érthetőség határain belül maradni!

– Ahogy óhajtja. Szóval a kollekcióban legalább két döglegyfajta van képviselve, mégpedig első, második és harmadik lárvállapotban, továbbá részben sértetlen, részben üres bábburkok formájában.

– És ez mit jelent?

– Nagyon, helyes, tisztelt hallgatóság, akkor most hegyezzék a fülüket! Tekintsük csak át a légy életciklusát! A felnőtt legyeknek, akárcsak nekünk, embereknek, nagyon fontos, hogy megfelelő helyet találjanak utódaik felnevelésére. A holttest eszményi családi otthon. Védett környezet. Táplálékban nincs hiány. Mi kell ennél több? A helyszín olyannyira vonzó, hogy a döglegyek meg a húslegyek, amint már mondtam, a halál beállta után percek alatt ott teremnek. A nőstény vagy azonnal lepetézik, vagy egy ideig jóízűen szívja a maradványokból szivárgó nedveket, és utána rakja le a petéket.

– Gusztusos...

– Arra gondoljon, Tempe, hogy ezek a nedvek rendkívül gazdagok proteinben. Ha sérülést, sebeket találnak, azokra csapnak le, ha nem, beérik a nyílásokkal is: a szemmel, az orral, a szájjal, a végbéllel...

– Jó, már képbem vagyok...

– A döglegyek akkora csomókban rakják le a petéiket, hogy teljesen kitölthetik velük a testnyílásokat és a sebhelyeket. Maga szerint ott elég hűvös volt, tehát lehetséges, hogy ebben az esetben nem voltak annyira termékenyek.

– És a petékből aztán kikelnek az újabb főszereplők: a lárvák.

– Pontosan. Jöhet a második felvonás. Nem is hinné, milyen szellemes ezeknek a kis férgeknek a felépítése. Az elülső végükön két kis horogszerű szájszerv van, amely egyszerre szolgál táplálékfelvételre és helyváltoztatásra. Levegőt pedig a hátsó végükön található lapos kis szervén át vesznek.

– Vagyis a seggükön át lélegeznek.

– Így is lehet mondani. A lényeg az, hogy az egyszerre rakott petékből egyszerre is kelnek ki, együtt fejlődnek tovább, és együtt táplálkoznak; ezért látni a holttestek körül azokat a hatalmas, mozgó féregseregleteket. A csoportos táplálkozás következtében elterjednek a baktériumok, és olyan emésztési enzimek keletkeznek, amelyek segítségével a lárvák a lágy szövetek nagy részét felfalhatják. Mint látja, a rendszer bámulatosan hatékony.

– Ezek a férgek nagyon gyorsan fejlődnek, de mihelyt eléri a maguk maximális méretét, magatartásukban drámai változás következik be. Abbahagyják a táplálkozást, és szárazabb lakhelyet keresnek maguknak, azaz elhagyják a holttestet.

– És jön a harmadik felvonás.

– Úgy van. A lárvák beássák magukat, a külső bőrrétegük pedig megkeményedik, és védőtokot alkot; ez a báb. Olyan, mint egy parányi futball-labda. A férgek addig maradnak ebben a burookban, amíg a sejtjeik át nem épülnek, és végül kifejlett legyekként bújnak elő a bábból.

– Ezért van jelentősége az üres burkoknak?

– Látom, érti már. Emlékszik még a húslegyekre?

– Azaz a *sarcophagidákra*. A lárvarakókra.

– Jeles! Általában ők érnek elsőként kifejlett példányokká. A folyamathoz tizenhattól huszonnégy napra van szükségük, feltéve, hogy a hőmérséklet huszonhat fok körül van. A maga által leírt körülmények között mindez lelassul.

– Igen. Ennyire nem volt meleg.

– Az üres burkok viszont arra utalnak, hogy a húslegyek egy része mégis kifejlődött.

– Azaz előbújt a bábból.

– A maga szigetén nyirkos a talaj. Ilyen körülmények között a döglégy tizennégytől huszonöt nap alatt éri el a kifejlett állapotot. Sőt valószínűleg még ennyi sem elég hozzá.

– A becslések fedik a helyzetet...

– Kaptam aztán magától muscida-lárvákat is, azaz a házi légynek és rokonainak az ivadékait. Ezek a fajok általában csak öttől hét nappal a halál beállta után jelennek meg. Szeretik kivárni, hogy a mi kis tolvajnyelvünket használjam, a legkésőbbi frissesség, avagy a legkorábbi rothadás időszakát. Ó, és hogy el ne felejtsem: voltak sajtlegyek is.

A sajtlégy olyan légy, amelyiknek a lárvája ugrani tud. Ha nem ment is könnyen, de végül ráneveltem magam, hogy ha oszlasban lévő testekkel dolgozom, ne vegyek róluk tudomást.

– Régi kedvenceim.

– Valamiből minden élőlénynek fenn kell tartania magát, dr. Brennan.

– Nekünk pedig illendő megcsodálni azt az organizmust, amelyik a testhosszának a kilencvenszeresét képes megugrani.

– Talán lemérte?

– Nem, ez csak becslés.

Nos, az IPM megállapításához rendelkezésünkre áll egy különösen hasznos jószág: a fekete fürkészlégy. Ez a fajta általában csak húsz nappal a halál beállta után teszi tiszteletét, de akkor elég szívósnak bizonyul. Még az eltemetett maradványokhoz is hozzáfér.

– És ilyet is talált?

– Igen.

– Hát még?

– Bogárban szűkebb volt a választék, valószínűleg a környezet nedvessége miatt. De a jellegzetes ragadozó fajták azért beállítottak, és bizonyára nagy élvezettel falatoztak a kukacokból és a lágy testű egyedekből.

– Egyszóval mi a végső becslése?

– Azt mondanám, három-négy hétről lehet szó.

– Mindkét holttest esetében?

– Maga százhusz centit mért a gödör fenekéig, és kilencvenet az alsó holttest felső felületéig. A húslegyek temetés előtt lerakott lárváiról már beszéltünk; ezért találhatott báb-gubókat a mélyebben lévő testen és afölött. Némely gubóban kitörni készülő, de benn rekedt érett példányok voltak; a talaj akadályozta meg, hogy kikeljenek. Aztán ott voltak a *piophilidák* is...

– Lou, ha kérhetném...

– Hiszen tudja: a sajtlegyek. A mintában, amelyet az alsó holttest fölötti talajból vett, találtam koporsólegyeket is, valamint néhány lárvát magán a testen. Ezek a fajok egészen a holttestig leássák magukat, hogy elhelyezzék a petéiket. Mivel a talajt megbolygatták, meg aztán ott volt a felső holttest is, sokkal könnyebben boldogultak. Igaz is, azt nem említettem, hogy koporsólegyeket a felső holttesten is találtam.

– A talajmintáknak hasznát vette?

– De még mennyire. Tudom, hogy kezd elege lenni, és nem érdeklí az összes élőlény, amelyik kukacsal és bomlási anyagokkal táplálkozik, de van köztük egy, amelyik nagyon sokat segít az IPM rögzítésében. Amikor feldolgoztam a talajt, jó néhány atkát találtam. A jelenlétükből pedig az következik, hogy a halál beállta óta legkevesebb három hét telt el.

– Egyszóval minimum három, maximum négy hét. Mindkét esetben.

– Úgy van. Nevezzük előzetes becslésnek.

– Rengeteget segített, Lou. Maga és a kollégái mindig bámulatba ejtenek.

– Eszerint mindez egyezik a maradványok állapotával'?

– Teljes mértékben.

– Várjon, még valamit meg kell említenem.

Attól, amit Lou a következő percekben a tudtomra adott, jeges borzongás szánkázott fel-alá a hátamon.

24

– Elnézést, Lou... Megismételné ezt?

– Nem mondok semmi különös újdonságot. Az utóbbi években oly mértékben megnövekedett a droggal összefüggésbe hozható halálesetek száma, hogy a kutatások úgyszólván törvényszerűen terjedtek ki a dögevő rovarokban található készítmények kimutatására. Magának nem kell mondanom, hogy a holttestek sok esetben csak későn kerülnek elő, így a nyomozás nem mindig jut hozzá a toxikológiai elemzés szempontjából szükséges mintákhoz. Hiszen tudja: vérhez, vizelethez, az egyes szervek szöveteihez...

– És ezért a lárvákat szűrik meg drogra?

– Ez is egy megoldás, de a bábok burkával, sokkal többre megy az ember. Valószínűleg azért, mert a lárvákhoz képest ott hosszabb időn át zajlik a táplálékfelvétel. Elpepecseltünk bogarak levedlett bőrével és ürülékével is. De kiderült, hogy a legmagasabb drogszint a légy bájában mutatható ki, ami valószínűleg a táplálkozási szokásoknak tudható be. A bogarak a kiszáradt felületeket kedvelik, míg a legyek a lágy szövetekre hajtanak, márpedig a drog általában ott koncentrálódik a legtöményebben.

– És milyen szereket találtak?

– Hát a lista elég tisztes. Kokaint, heroint, metamphetamint, amitriptylint, nortriptylint. Újabban sokszor találkozunk 3,4-es metilén-dioxymetamphetaminnal is.

– A közember nyelvén?

– Nos, a legismertebb neve az Ecstasy

– És a bábok burkában ki lehet mutatni az ilyen szereket?

– Sikerült már izolálnunk mind az alapdrogokat, mind a metaboláikat.

– Hogyan?

– A kivonás ugyanúgy történik, mint a szokványos patológiai minták esetében, azzal a különbséggel, hogy a rovarok bájjaiban és levedlett bőrében először le kell bontani a kemény kitin-protein állományt, hogy a toxinok felszabaduljanak. Ennek az a módszere, hogy az ember összezúzza a bábburkot, és utána vagy erős savat,

vagy lúgot alkalmaz, majd kiigazítja a pH-értéket – utána már jöhetnek a rutinszerű drogszűrési technikák. A lúgos kivonást követi a folyadék-kromatográfia és a tömeg-spektrometria. Az ionok szétválasztásából aztán kiderül, mi tartalmaz a minta és milyen mennyiségben.

Nagyot nyeltem.

– És azt állítja, hogy az általam küldött bábburkokban flunitráz-pamot talált?

– A felső holttesthez tartozókban flunitráz-pamot és két metabolitját: a dezmetilflunitráz-pamot és a 7-amino-flunitráz-pamot. Az alapszer sokkal töményebben volt jelen, mint a metaboliták.

– Ami inkább utal akut, semmint krónikus fogyasztásra.

– Ahogy mondja.

Megköszöntem Lounak a segítséget, és letettem a kagylót. Aztán néhány pillanatig csak ültem, és bámultam magam elé. A hallottaktól úgy felkavarodott a gyomrom, hogy úgy éreztem, mindjárt hányanom kell. Persze meglehet, hogy a mézes fánk volt a bűnös.

Flunitráz-pam.

A szó végre előhívta az addig oly szívósan makacskodó emléket.

Flunitráz-pam.

Rohypnol.

Ez volt a hívó szó, amely körül a tudatom keringett. Remegő kézzel tárcsáztam a Lord Carteret Motelt. A szoba nem felelt. Újra tárcsáztam, és meghagytam a számomat Ryan személyhívóján.

Aztán csak ültem és vártam. Idegeim első fokú riadókészültséget parancsoltak, azt sugallva, hogy van okom a félelemre. De tulajdonképpen mi az, amitől félnem kell?

Rohypnol...

Amikor megszólalt a telefon, valósággal rávettem magam.

Az egyik hallgatóm volt.

Gyorsan leráztam, és vártam tovább. Sötét, jéghideg rettenet uralkodott el rajtam.

Rohypnol. A „liliomtiprók elixírje”.

Jégfolyamok indultak el. Az óceán szintje emelkedett-süllyedt. Valahol egy bolygóból miriádnyi csillag hasadt ki.

Pontosan tizenegy perc telt el, mire Ryan visszahívott.

– Azt hiszem, újabb közös pontot találtam.

– Ezt hogy érti?

Lassabban, Brennan! Vigyázz, nehogy a megrázkództatás összezilálja a gondolataidat.

– A Murtry-szigeti és a St. Jovite-i gyilkosságok között...

Beszámoltam a Lou Guesttel folytatott beszélgetésemről.

– Az egyik nő szövegeiben nagy mennyiségű Rohypnol volt.

– Akár a St. Jovite-i hálósobában talált két holttestben.

– Igen.

Akkor, amikor Lou megnevezte a szert, egy másik emlék is a felszínre robbant.

Zord, fagyos erdő. Légi felvételek egy füstölgő hegyi lakról. Egy rét, rajta letakart testek, körbe rendezve. Egyenruhás személyzet. Hordágyak. Mentőautók.

– Emlékszik a Nap Templomának Rendjére?

– A belőtt rajongókra, akik tavaly ősszel nyírták ki magukat?

– Igen. Negyvennyolcan haltak meg Európában. És öten Québecben.

Minden önfegyelmemre szükség volt, hogy a hangom egyenletes maradjon.

– A svájci hegyi házakban is robbanást és tüzet idéztek elő, éppúgy, mint a québeciben. Még a módszer is hasonló volt.

– Aha. Ez már az én fejemben is megfordult.

– És mindkét helyszínen Rohypnolt találtak. Számos áldozat szervezetébe közvetlenül a halála előtt jutott a szer.

Kis csend lett.

– Úgy gondolja, Owens a Templomot akarja újjászervezni?

– Nem tudom.

– Vagyis ugyanabban utaznának?

Miben? Emberéletekben?

– A lehetőség mindenesetre adott.

Ismét elhallgattunk mind a ketten.

– Felveszem a kapcsolatot a fiúkkal, akik a Morin Heights-i eseten dolgoztak. De addig is csak figyeljen: izzó piszkavasat nyomok fel Dom Owens valagán.

– Várjon még, mert van egyéb is.

A vonalban halk duruzsolás hallatszott.

– Figyel?

– Már hogyan figyelnék!

– Guest szerint a két nő három vagy négy hét óta halott. Úgy éreztem mintha a lélegzetem belezúgna a kagylóba.

– A St. Jovite-i tüzeset március hatodikán történt. Ma április elseje van.

Hallgattam a duruzsolást, mialatt Ryan elvégezte magában a számtani műveletet.

– Jóságos ég. Éppen három és négy hét között...

– Ryan, én úgy érzem, valami iszonyatos dolog van készülöben...

– Vettem.

Aztán már csak a tárcsahang hallatszott.

Visszatekintve mindig az az érzéseim, mintha ez után a beszélgetés után az események egyszer csak felgyorsultak volna. A fejlemények egymásra torlódtak, mígnem az örvény mindent magába szippantott. Mindent – s vele engem is.

Aznap este sokáig dolgoztam, de úgy látszott, Hardawayt sem húzza az ágy. Éppen elővettem a borítékból a boncolási jegyzőkönyvét, amikor rám telefonált.

Közöltem vele, mire jutottam a felső holttesttel kapcsolatban, majd elmondtam, hogy becslésem szerint milyen korcsoportoz tartozott a lejjebb fekvő áldozat.

– Stimmel – mondta. – Huszonöt éves volt.

– Csak nem sikerült azonosítani?

– Találtunk egyetlen értékelhető ujjlenyomatot. Helyi és állami szinten semmit sem tudtak kezdeni vele, így aztán elküldtük az FBI-nak, de az ő adatbázisukban sem szerepelt. És akkor valami egészen hóbortos sugallatom támadt, fogalmam sincs, honnan, illetve valószínűleg az motoszkálhatott bennem, hogy maga is odafönn északon dolgozik. Amikor az FBI-os pofa felvetette, hogy miért nem próbálkozunk az RCMP-vel, azt mondtam: egye fene, továbbítsa nekik. Hátha tényleg kanadai volt a csaj. És mit tesz isten: bejött.

– Mi más derült még ki róla?

– Tartsa csak a vonalat!

Rugók nyikorgása, majd papírzörgés hallatszott.

– Ma este futott be a fax. Neve Jennifer Cannon. Fehér bőré. Magassága százhatvannégy centi, súlya negyvennyolc kiló. Haja barna. Szeme zöld. Hajadon. Élve utoljára., – elhallgatott, amíg a dátumot átszámította – két és negyed éve látták.

– Hová valósi?

– Egy pillanat... – Szünet. – Calgaryba. Az meg hol lehet?

– Nyugat-Kanadában. Ki jelentette be az eltűnését?

– Sylvia Cannon. Calgaryban lakik, úgyhogy bizonyára az anyja.

Megadtam Ryan személyhívójának a számát, és arra kértem: hívja fel.

– És ha beszél vele, kérem, mondja meg, hogy utána hívjon engem! Ha itt már nem talál, otthon leszek.

Becsomagoltam és elzártam a Murtry-szigeti csontokat, aztán aktatáskámba dugtam a flopiát, az esetlapokat, Hardaway fényképeit és boncolási jegyzőkönyvét meg az előadásom szövegét, bezártam a labort, és elindultam hazafelé.

A campus elhagyott volt, az éjszaka mozdulatlan és párás. Az évszakhoz képest szokatlanul meleg idő, mondaná a rádió. A levegőt súlyosan ülte meg a frissen nyírt fű és a közelgő eső szaga. A távolból fojtottan dörgött az ég, és már elképzeltem, ahogy a vihar lehömpölyög a Smokies lejtőin, és átzúdul a Piedmont-dombságon.

Hazamenet megálltam a Selwyn kocsmánál, hogy csomagoltassak magamnak valami harapnivalót. A munkaidő után betérők már szállingóztak haza, a Queens College-ből való ifjabb törzsközönség pedig még nem vette át a terepet. Sarge, a csibészképű ír társtulajdonos szokása szerint ott ült a bárpult sarkánál, és szokása szerint előadta a maga aktuális nézeteit sportról meg politikáról; Neal, a bárpincér pedig szorgalmasan mért kinek-kinek a tucatnyi csapolt sörféleség valamelyikéből. Sarge a halálbüntetés kérdését szerette volna megvitatni, pontosabban a kérdésről vallott felfogását adta volna elő, de én nem voltam csevegős hangulatban. Kifizettem a sajtburgeromat, és már mentem is.

Amikor becsúszttam a kulcsom a Kis Kocsiszín zárjába, éppen akkor koppantak a magnóliák szirmain az első esőcseppek. A házban csupán az óra csendes, egyenletes ketyegése üdvözölt.

Már tíz óra felé járt, amikor Ryan végre jelentkezett.

Sylvia Cannon már több mint két éve nem lakott azon a címen, amely az eltűnt személyről szóló jelentésben szerepelt. A postán ugyan meghagyta, hová továbbítsák a leveleit, ám azon a címen sem találták.

Az első lakhelyen a szomszédok még emlékeztek rá: az egyetlen lányával élt, férj nem volt a láthatáron. Sylvia szerintük csendes, visszahúzódó, magának való asszony volt. Senki sem tudta, hol dolgozott vagy hová lett. Az egyik szomszédasszonynak úgy rémlett, mintha élt volna a körzetben egy fivére. A calgaryi rendőrség ráállt az ügyre, és gőzerővel keresi Jennifer Cannon mamáját.

Később már az ágyból hallgattam, hogyan veri az eső a háztetőt és a fák lombját. Morajlott az ég, az átcikázó villámok időnként kiemelték a sötétből a Carol Hall sziluettjét.

Világéletemben imádtam a vihart. Újra meg újra lenyűgöz a látvány nyers ereje: a bemutató, amelyet a természet hidraulikából, elektromos feszültségből, hanghatásokból rendez. Ilyenkor látszik, hogy ő az úr, és mindenki az ő szeszélyeit lesi.

Egy ideig élveztem az előadást, aztán kötelességszerűen felkeltem, és odamentem a manzárdablakhoz. A függöny nedves volt, a párkányon már felgyűlt a víz. Bezártam a bal oldali ablakot, majd a jobb oldalihoz léptem, és mélyeket szippantottam a felfrissült levegőből. A varázslatos látvány gyerekkori emlékek sorát hívta elő. Nyári éjszakák... Szentjánosbogarak... A nagy verandája, ahol Harryvel aludtunk...

Ezzel foglalkozz, parancsoltam magamra. Arra figyelj, amit ezek a képek mesélnek, és kapcsold ki az agyadban lármázó halottak hangját!

Újabb villám futott át az égen, és a lélegzet a torkomban rekedt. Nem mozog valami a sövény alatt?

Az ég ismét megvilágosodott.

Kiguvadó szemmel figyeltem, de a bokrok között semmi sem látszott.

Képződtem volna?

Lázasan fürkésztem a homályt. Pázsit és sövény. Színük vesztett utak. Petúnia dereng haloványan a fenyőgallyak és a borostyán sötét háttére előtt.

Semmi sem mozdult.

Aztán ismét felragyogott az ég, és hangos dörrenés hasított a csendbe.

Valami fehérség tört ki a bokrok közül, majd átszáguldott a gyepen. Megpróbáltam azonosítani, de mielőtt a szemem fókuszba hozhatta volna, a jelenésnek ismét nyoma veszett.

A szívem olyan vadul vert, hogy a koponyámban éreztem a lüktetést. Szétrántottam az ablaktáblákat, és amennyire csak lehetett, kihajoltam, kutatva a sötétséget, ott, ahol az a valami eltűnt. Az eső átáztatta a hálóingem, egész testemet kiverte a libabőr.

Reszketve pásztáztam végig az udvart.

Mélységes, dermedt csend.

Megfeledkezve a nyitott ablakról sarkon fordultam, és lerohantam a lépcsőn. Éppen fel akartam tépni a hátsó ajtót, amikor megszólalt a telefon, olyan élesen, hogy ismét elakadt a lélegzetem.

Édes istenem – most mit tegyek?

Felkaptam a kagylót.

– Jaj, Tempe, igazán annyira sajnálom...

Az órámra néztem.

Öt perc múlva háromnegyed kettő.

Mit akarhat ilyenkor a szomszédasszonyom? ...biztosan szerdán juthatott be, amikor megmutattam valakinek azt az üres házat. Az imént átmentem, hogy megnézzem, nem tett-e kárt valamiben a vihar, és akkor egyszer csak előrontott. Utána kiáltottam, de nem törődött velem, és elszaladt. Gondoltam, jobb, ha tudja...

A kagyló kiesett a kezemből. Felrántottam a konyhaajtót, és kiszaladtam.

– Itt vagyok, Bird – kiáltottam. – Gyere, kisfiam! Leléptem a patio lépcsőjéről. A hajam másodpercek alatt csurom víz lett, a hálóing nedves papír zsebkendőként tapadt a testemhez.

– Birdie! Itt vagy?

Villám lobbant, fényt szórva az utakra, a bokrokra és a házakra.

– Birdie! – üvöltöttem. – Bird!

A fejem fölött cserepeket és faleveleket paskolt-pofozott az eső. Újra kiáltottam. Semmi válasz.

Minden porcikámban remegve bömböltem a nevét újra meg újra, mintha egy elmeháborodott bolyonganá be a Carol Hall útjait. És akkor egyszer csak megláttam.

Egy bokor alatt kuporgott, leszegett fejvel, fülét furcsa szögben előrebillentve. Átázott, összecsomósodott szőre alól sávokban kilátszott a halvány bőr, mint repedések egy régi képen.

Odamentem, és mellé guggoltam. Fenyőtű, fakéreg, fűszálak tapadtak fejéhez és hátához, mintha a kert minden hulladékában meghempergették volna.

– Bird... – mondtam halkán, és felé tártam a karom.

Felemelte a fejét, kerek, sárga szeme az arcomat fürkészte. Újabb villám cikázott át fölöttünk. Birdie felállt, meggörbítette a hátát, és azt morogta: – Mrrr... Kifordítottam a tenyerem.

– Gyere ide, Bird – suttogtam.

Habozott, de aztán mégiscsak odajött, oldalvást a combomhoz törleszkedett, és újra azt morogta: – Mrrr...

Felkaptam, magamhoz öleltem, és vágattam vissza a konyhába. Birdie a vállamra tette elülső mancsait, és úgy tapadt hozzám, mint kismajom az anyjához. Az elázott hálóingen át éreztem a karmait.

Tíz percbe telt, amíg ledörgöltem. Fehér szőrszálak tapadtak a törülközőkhöz – legalább hármat elhasználtam –, és a levegőben is szőrszálak lebegtek. Most az egyszer elmaradt a heves tiltakozás.

Farkaséhesen fellefetyelt egy nagy tál Tudományos Macskatápot, és utána még egy csészealjnyi vaníliafagyaltot. Utána bevittem az ágyba. Rögtön a takaró alá bújt, és kinyújtózott a lábam mellett. A teste megfeszült, majd ellazult, ahogy kinyújtotta mancsait, és elhelyezkedett a matracon. A bundája még nedves volt, de mit bántam én. Visszakaptam a macskámat.

– Szeretlek, Bird – suttogtam bele a sötétbe.

Aztán álomba ringatott a fojtott dorombolás és a szakadó eső hangegyvelege.

Másnap szombat lévén, nem mentem be az egyetemre. Úgy terveztem, hogy elolvasom Hardaway jelentését a Murtry-szigeti halottakról, aztán én is megírom a magamét. Ezután elmegyek virágért a kertészeti szakboltba, és átültetem a patión lévő nagy cserepekbe. Az instant kertészkedés előkelő helyen áll számos képességem között. Utána hosszú beszélgetés következik Katyvel, kitüntetett együttlét a macskámmal, majd jöhet megint egy kis munka a konferencián elmondandó előadáson, az estét pedig Elisabeth Nicolet-nak szentelem.

Csak hát a dolgok másként alakultak.

Mire felébredtem, Birdie már eltűnt. Kiáltottam utána, nem felelt, így hát sortba és pólóba bújtam, és lementem, hogy megkeressem. Nem volt nehéz követni a nyomát. Üresre nyalta a tálkáját, aztán elszunyókált a kerti lak heverőjén, ahová éppen besütött a nap.

A hátán feküdt, hátsó lábát szétterpesztve, elülső mancsait a mellére téve. Néhány pillanatig elnéztem, és úgy mosolyogtam, mint karácsony másnapján a gyerekek, ha szemrevételezik az ajándékaikat. Aztán visszamentem a konyhába, kávéfőztem, készítettem hozzá egy bagelt, behoztam az *Observert*, és letelepedtem a konyhaasztalhoz.

Egy orvos feleségét agyonszurkálták a Myers Parkban. Egy pitbull kisgyerekre támadt. A szülők az állat elpusztítását követelik, a tulajdonos fel van háborodva. A Hornets 101-87-re verte a Golden State-et.

Megnéztem az időjárás-jelentést. Charlotte-ban az előrejelzés szerint huszónhárom fok lesz a csúcshőmérséklet, és ragyogó napsütés várható. Átfutottam a külföldi nagyvárosok meteorológiai adatait. Pénteken Montrealban kilenc fokig kapaszkodott fel a higany szála. A déliek önteltsége nem egészen alaptalan.

Végigolvastam az egész lapot. Vezércikkek. Keres-kínál rovat. Gyógyszerreklámok. Mindig szerettem ezt a kis hétfégi rítust, de az utóbbi hetekben le kellett mondanom róla. Úgy faltam a betűket, mint kiéhezett drogos a füvet.

Amikor kész voltam, leszedtem az asztalt, és elővettem az aktatáskámat. A boncolási felvételeket az asztal bal oldalára, Hardaway jelentését pedig magam elé tettem. A tollam az első jegyzetnél kifűjt. Felálltam, hogy másikat hozzak.

Amikor megpillantottam a bejárati verandán álló alakot, a szívem soron kívül dobbant egy nagyot. Fogalmam sem volt, ki lehet, és mióta állhat ott.

Az alak megfordult, feljött a lépcsőn, és behajolt az ablakon. A szemünk találkozott. Elképedve meredtem rá, de a következő másodpercben már ott is termettem, hogy kinyissam az ajtót.

Hasát kissé előretolta, és zavartan markolászta hátizsákja szíjait. Szoknyája hullámozott a magas szárú cipő körül. A reggeli napfény vörösös izzással rajzolta ki feje körvonalait.

Uramisten, gondoltam. Ez meg mit jelentsen?

Kathryn szólalt meg elsőnek.

– Beszélnem kell magával. Én...

– Hát hogyan, persze, jöjjön csak be, kérem! – Hátrább léptem, és kinyújtottam felé a kezem. – Hadd vegyem el a csomagját!

Belépett a lakásba, lassan a földre csúsztatta hátáról a zsákot, de közben egy másodpercre sem vette le szemét az arcomról.

– Tudom, hogy nevetlenül és tolakodóan viselkedem...

– Ne csacsiskodjon már, Kathryn! Nagyon örülök, hogy itt van. Csak annyira meglepődtem, hogy az agyam egy pillanatra megbénult...

A szája kinyílt, de szó nem jött ki rajta.

– Nem enne valamit?

A választ leolvashattam az arcáról.

Átkaroltam, és a konyhaasztalhoz vezettem. Egyetlen mozdulattal sem ellenkezett. Odébb toltam a fényképeket meg a jelentést, és leültettem.

Megpirítottam egy bagélt, krémsajtot kentem rá, kitöltöttem a narancslevet, de közben lopva oda-odasandítottam a látogatóra. Kathryn mereven bámulta az asztal lapját, és merőben fölöslegesen simítgatta az elébe rakott, frissen vasalt lenvászon alátétet; rendezgette a rojtjait, nyomkodta a ráhímzett csomókat, hogy szimmetrikus sorokban álljanak.

A gyomrom görcsbe rándult. Hogy került ide ez a lány? Megszökött? Hol van Carlie? De amíg evett, magamba fojtottam a kérdéseket.

Amikor megreggelizett, és elhárította a további kínálást, leszedtem az asztalt, és leültem vele szembe.

– Mesélje már el, hogyan talált rám! – mondtam mosolyogva, és bátorításul megsimogattam a kezét.

– Hiszen ideadta a névjegyt... – Előkotorta a zsebéből, az asztalra tette, aztán ismét az alátéttel kezdett babrálni. – Kétszer felhívtam azt a beauforti számot, de egyszer sem találtam otthon. A végén valamilyen férfi felvette a telefont, és azt mondta, hogy maga már visszautazott Charlotte-ba.

– Sam Rayburn volt. Az ő hajóján laktam.

– Szóval akkor határoztam úgy, hogy eljövök Beaufortból. – Rám emelte, de éppoly gyorsan el is fordította a szemét. – Autóstoppal jöttem ideig, és bementem az egyetemre, de az út tovább tartott, mint hittem. Mire a campusra értem, maga már hazament. De ott összeakadtam egy lánnyal, aki meghívott éjszakára, aztán ma reggel, munkába menet elhozott ideig.

– Honnan tudta a címemet?

– Az a lány kereste ki valamilyen könyvből.

– Értem. – Nagyon jól tudtam, hogy a lakáscímem nem szerepel a tanszéki jegyzékben. – Nos, az a fő, hogy idetalált.

Kathryn bólintott. Látszott, mennyire kimerült. A szeme vörös volt, az alsó szemhéja alatt karikák sötétlettek.

– Igazán visszahívtam volna, de hát nem hagyta meg a számát. És amikor Ryan nyomozóval kedden ott jártunk az otthonukban, magát sehol sem láttuk.

– Ott voltam, csak... – A hangja elakadt.

Vártam.

Birdie jelent meg a küszöbön, de ráérezve a helyiségben uralkodó feszültségre, gyorsan visszavonult. Az óra felet ütött. Kathryn az alátét rojtjait húzigálta.

Végül aztán nem bírtam tovább cérnával. Kezem a kezére tettem, és megkérdeztem:

– Carlie hol van, Kathryn?

Rám nézett. A szeme tompa volt és kifejezéstelen.

– Vigyáznak rá. – A hangja olyan erőtlen volt, mint a megdorgált gyereké, ha védekezni próbál.

– Kik?

Kihúzta a kezét az enyéből, az asztalra könyökölt, és apró köröket rajzolt a halántékára, közben ismét az alátétre szögezve szemét.

– St. Helenán van a gyerek? Újabb néma bólintás.

– Önként hagyta ott?

Megrázta a fejét. A tenyerét a halántékára tapasztotta.

– És nincs semmi baja?

– Carlie az én kisbabám! Az enyém! Váratlanul ért a heves kifakadás.

– Tudok vigyázni rá! – Merőn nézett rám, és most láttam csak, hogy a szeme csupa könny

– Ki mondja, hogy nem tud?

– Az anyja vagyok! – kiáltotta remegő hangon. Vajon mi munkálhatott benne? A fáradtság? Az indulat? Vagy a félelem?

– Ki vigyáz Carlie-ra?

– De mi van, ha tévedek? Ha úgy igaz, ahogy mondják? – Levette rólam a szemét, és ismét az asztal lapját bámulta.

– Miről beszél, Kathryn? Miben tévedne?

– Én szeretem a kisfiamat. Mindenben csak a javát akarom.

A válaszai nem illeszkedtek a kérdéseimhez. Saját lelke sötét zugaiba ásott le, és érződött, hogy nem először vitatkozik így önmagával. Szinte véletlen, hogy ezúttal az én konyhám a helyszín.

– Ez csak természetes...

– Nem akarom, hogy meghaljon... – Remegő ujjakkal simogatta az alátét rojtjait. Eszembe jutott, hogy Carlie fejét is hasonló mozdulattal cirógatta.

– Csak nem beteg a kisfia? – kérdeztem ijedten.

– Nem, dehogy; makkegészséges – suttogta alig hallhatón. Egy könnycsepp az alátétre pergett, én pedig csak tehetetlenül bámultam a sötét kis foltot.

– Fogalmam sincs, Kathryn, hogyan segítek magán. El kell mondania, mi történik itt.

Szól a telefon, de nem vettem róla tudomást. A szomszéd szobából kattanás hallatszott, megszólalt a kimenő üzenet, aztán a sípszó után valamilyen rekedtes hang kezdett beszélni. Még néhány kattanás, utána újra csend lett.

Kathryn nem mozdult; mintha kínzó gondolatai megbénították volna. A csenden is átsütött a benne vibráló kétségbeesés. Úgy döntöttem, jobb, ha nem sűrgetem.

Várakozás közben a kék lenvászon szaporodó foltokat számláltam. Hét. Aztán tíz. Aztán tizenkettő.

Örökkévalóságnak tetsző idő után felemelte a fejét, megtörölgette az arcát, a haját hátrasimította, aztán összekulcsolta a kezét, és gondosan az alátét közepére tette. Kétszer is megköszöri a torkát.

– Én nem tudom, milyen az, ha az ember normális életet él – mondta szégyenlős, szinte büntudatos mosollyal. – És eddig az évig azt se tudtam, hogy én nem úgy élek, mint mások.

– Lesütötte a szemét. – Azt hiszem, Carlie miatt történt az egész. Amíg ő nem volt, én mindent elfogadtam. Eszembe sem jutott, hogy bármit kérdezzek. – Ismét az a büntudatos kis mosoly. – Alig tudok valamit a világról... – Majd pillanatnyi gondolkodás után még hozzátette: – Annyit tudok, amennyit ők közölni akarnak.

– Ők?

Olyan erővel kulcsolta össze a kezét, hogy a büttyei kifehéredtek.

– Nem szabad beszélünk a csoport dolgairól., – Nagyot nyelt. – Ők az én családom. Nyolcéves korom óta ők jelentették nekem a világot. Ő pedig az apám volt, a bizalmasom, a tanítóm és...

– Dom Owens?

– Csodálatos, nagy tudású ember – villant rám a szeme. – Mindent tud az egészségről, a szaporodásról, az evolúcióról, a környezetszennyezésről. Tudja, hogyan kell egyensúlyban tartani a szellemi, a biológiai és a kozmikus erőket. Olyan dolgokat ismer és ért meg első látásra, amikről nekünk, többieknek fogalmunk sincs. Nem Domról van szó. Őbenne megbízom. Ő soha nem bánthatná Carlie-t. Vigyáz valamennyiünkre. Csak éppen attól félek, hogy...

Lehunyta a szemét, és arcát a magasba emelte. A nyakán, amely emelkedett-süllyedt az izgalomtól, oldalt egy kis ér lüktetett. Végül mélyet lélegzett, leszegte az állát, és a szemembe nézett.

– Az a lány... Az, akit kerestt. Ott volt...

Közelebb kellett hajolnom, hogy értsem a szavát.

– Heidi Schneider?

– A vezetéknevét nem ismertem.

– Mondja el, mire emlékszik vele kapcsolatban!

– Valahol máshol csatlakozott hozzánk. Ha jól tudom, Texasban. Két évet töltött St. Helenán. Idősebb volt nálam, de kedveltem. Mindig szívesen beszélgetett velem, és segített, ha kellett. Meg aztán olyan vicces lány is volt. – Néhány pillanatra elhallgatott. – Jasont szemelték ki neki nemzőtársnak...

– Micsoda? – Azt hittem, rosszul hallok.

– Jason volt a nemzőtársa. De ő Brianba volt szerelmes, abba a fiúba, akivel együtt élt, amikor csatlakozott. Ő az, aki ott van a maga fényképén...

– Brian Gilbert – mormoltam kiszáradt szájjal.

– A vezetéknevét nem ismerem. De a lényeg az, hogy mindig elosontak valahová, mert együtt akartak lenni. – Kathryn tekintete elúszott a messzeségbe. – És amikor Heidi állapotos lett, borzasztóan félt, mert tudta, hogy a kisbabájából nem lesz szent. Próbálta titkolni az állapotát, de végül rájöttek.

– Owens?

Tekintete ismét az enyémbé fúródott. Tele volt rettegéssel.

– Az nem számít. Mindenkire érvényes.

– Micsoda?

– A rend. – Dörgölni kezdte az alátétet, aztán ismét egymásba fonta a kezét. – De vannak dolgok, amikről nem beszélhetek. Érdekli a többi? – A szeme már megint csupa könny lett.

– De mennyire. Folytassa!

– Egy napon Heidi és Brian nem jelentek meg a reggeli gyűlésen. Elmentek.

– Hová?

– Azt nem tudom.

– Gondolja, hogy Owens kerestette őket?

Kathryn kibámult az ablakon, majd az ajkába harapott.

– Várjon, történt még valami. Tavaly ősszel egy éjjel Carlie felébredt és nyűgösködött, úgyhogy lementem egy kis tejért. Az

irodából mozgolódást hallottam, aztán megszólalt egy nő, de nagyon csendesen, mintha nem akarná, hogy meghallják. Biztos, hogy a telefonba beszélt.

– Felismerte a hangját?

– Fel. Az egyik nő volt az irodáról.

– És mit mondott?

– Csak annyit hallottam, hogy valaki jól van, semmi baja. Nem akartam ott ólálkodni.

– Folytassa!

– Úgy három héttel ezelőtt ugyanez történt, csak akkor valami veszekedést hallottam. Dühös hangokat, de az ajtó zárva volt, nem értettem, mit beszélnek. Dom volt meg az a nő.

Keze fejével letörölte egy könnycseppet. A szemét továbbra is elfordította.

– Másnap a nő elment, és soha többé nem láttam. Egy másik nő is vele ment. Egyszerűen eltűntek.

– De hát az ilyen jövés-menés máskor is előfordul maguknál, vagy nem?

Most végre ismét a szemembe nézett.

– Az a nő az irodában dolgozott. Azt hiszem, ő fogadta azokat a hívásokat, amelyekről maguk kérdezősködtek. – A melle hullámozott, ahogy igyekezett visszafojtani a könnyeit. – És ő volt Heidi legjobb barátnője.

A gyomrom most már csomóba szorult.

– Véletlenül nem Jennifernek hívták?

Kathryn bólintott.

Nagyot lélegeztem. Nehogy itt Kathryn előtt elveszítsd a fejed, parancsoltam magamra.

– A másik nő kivolt?

– Azt nem nagyon ismertem. Csak nemrég érkezett. Talán Alice-nak hívták. Vagy Anne-nek.

A szívem meglódult. Ó, istenem, csak ezt ne...

– Nem tudja, honnan jött?

– Valahonnan északról. De nem, azt hiszem, inkább Európából. Jenniferrel néha valamilyen idegen nyelven beszéltek.

– Úgy gondolja, Kathryn, hogy Heidit és a kicsinyeit Dom Owens ölette meg? Ezért félti úgy Carlie-t?

– Még mindig nem érti. Nem Domról van szó. Ő csak vigyázni akar ránk, és azt akarja, hogy átérjünk a túlsó partra. – Olyan szenvedélyesen nézett rám, mint aki azt szeretné, hogy a szavai egyenesen a lelkembe hatoljanak. – Dom nem hisz az Antikrisztusokban. Ő csak ki akar vezetni minket a pusztulásból. – A hangja reszketeg lett, minden szó után levegőért kapkodott. Felállt, és az ablakhoz lépett. – A többiekéről van szó. Arról a nőről. Dom azt akarja, hogy örökké éljünk.

– Miféle nőről beszél?

Kathryn ketrecbe zárt vadként járt fel-alá a konyhában, vászonblúzáat tépkedve. Szeméből patakzott a könny.

– De ne most... Most még korai... Az nem lehet, hogy már most... – mormolta, mintha tiltakozna, s egyszersmind könyörögne.

– Mi korai még?

– Mi van, ha tévednek? Ha mégsem elegendő a kozmikus energia? Mi van, ha odaát semmi sincs, és Carlie, az én kisbabám csak úgy meghal, minden értelem nélkül?

A fáradtság, a szorongás és a büntudat minden gátat elsöpört; Kathrynból vadul, fékezhetetlenül kitört a zokogás. Összevissza zagyvált, és tudtam: többet nem szedhetek ki belőle.

Odaléptem, és magamhoz öleltem.

– Pihennie kell, Kathryn. Kérem, jöjjön velem, és feküdjön le egy kicsit! Később majd még beszélgetünk.

Valami furcsa hangot hallatott, amelyen nem tudtam eligazodni, de aztán engedelmesen túrte, hogy felvezessem a vendégszobába. Törülközőket adtam neki, majd lementem a nappaliba a hátizsákjáért. Mire visszatértem, az ágyon feküdt, fél karját átvetve a homlokán, és lehuny szeméből a halántéka felé szivárgott a könny.

A zsákot az öltözőasztalra tettem, és behúztam a sötétítő függönyt. Éppen be akartam csukni az ajtót, amikor ismét megszólalt: halkán, lehuny szemmel, alig mozgó szájjal.

Hallgattam, és arra gondoltam: nem emlékszem rá, hogy mikor rémített meg ennyire valaki.

– „Örök élet”? Biztos, hogy így mondta?

– Biztos. – Olyan erősen markoltam a kagylót, hogy sajgott tőle a csuklóm.

– Megismételné?

– „Mi lesz, ha ők elmennek, és minket otthagynak?” „És mi lesz, ha Carlie-t megfosztom az örök élettől?”

Vártam, amíg Red megrágja magában Kathryn szavait. Közben a másik kezembe tettem át a kagylót: izzadt tenyerem nyoma ott maradt a műanyag felületen.

– Hát nem tudom, Tempe. Nehéz leckét adott fel. Soha nem tudhatjuk, mikor szabadul el ezekben a csoportokban az erőszak. Az ilyen marginális vallási mozgalmak néha kiszámíthatatlanok, máskor viszont teljesen ártalmatlanok.

– És nincsenek előjelek?

Mi lesz, ha meghal az én kicsikém?

– Számos tényező áll egymással kölcsönhatásban. Először is itt van maga a szekta, a hitrendszerével, a rítusaival, a szervezeti formájával és persze a vezetőjével. És vannak aztán a külső tényezők. Mennyire ellenséges a közhangulat a tagokkal szemben? Milyen mértékben bélyegzi meg őket a társadalom? Amellett a sérelem éppúgy képzelt is lehet. Még a minden alapot nélkülöző üldözéstudat is kiválthatja a csoportból az erőszakot.

Ő csak ki akar vezetni minket a pusztulásból.

– Miféle hit vagy meggyőződés sugallatára szokták átlépni a határt?

– Látja, éppen ez aggaszt a maga ifjú barátnőjében. Mintha valamilyen utazásról beszélne – hogy készülnek valahová, ahol az örök élet várja őket. Apokaliptikus szavak.

Ő csak vigyázni akar ránk, és azt akarja, hogy átérjünk a túlsó partra.

– A világvége...

– Úgy van. Az utolsó napok. Az Armageddon.

– De hát ebben nincs semmi új. Miért kellene egy apokaliptikus világszemléletnek okvetlenül erőszakra buzdítania? Éppúgy be is gubózhatnak, és magukban várhatnák a végétéleket.

– Ne értsen félre! Az erőszak nem szükségszerű. De ezek a csoportok azt hiszik, hogy a világvége már küszöbön áll, és mindabban, ami majd akkor történik, kulcsszerepet tulajdonítanak maguknak. Ők a kiválasztottak, akik megszülik magukból az új rendet.

Borzasztóan félt, mert tudta, hogy a kisbabájából nem lesz szent.

– És ezért a gondolkodásuk dualisztikussá alakul. Ők a jók, a többiek pedig mind reménytelenül bűnösök, romlottak, erkölcstelének. A végén valósággal démonizálják a kívülállókat.

– Aki nincs velünk, az ellenünk van.

– Nagyon jól mondja. És a látomásaikban az utolsó napokat mindig az erőszak légköre veszi körül. Egyes csoportok a túlélési technikákat fejlesztik tökélyre: fegyvereket halmoznak fel, különleges megfigyelő és ellenőrző rendszereket építenek ki a létükre törő gonosz társadalmi rend ellen. A képzelt fenyegetést persze éppígy elnevezhetik Antikrisztusnak, sátánnak vagy tudom is én minék.

Dom nem hisz az Antikrisztus okban.

– És ha az ilyen apokaliptikus látomások történetesen egy karizmatikus vezéregyéniségben öltenek testet, olyankor különösen nehéz megjósolni, mivé fajulhatnak. Koresh például az Úr választottjának hitte magát.

– Folytassa!

– Tudja, az ilyen önjelölt prófétáknak az az egyik legfőbb gondjuk, hogy soha nem pihenhetnek meg a babérjaikon. Hiszen a tekintélyük nem nyugszik intézményes alapokon; másfelől persze nincs is semmilyen intézményes fék, amely megálljt parancsolhatna nekik. A vezér hatalma korlátlan – de csak addig tart, ameddig tanítványai követik. Ezért olyan kiszámíthatatlanok ezek az alakok. És hatalmi szférájukon belül azt teszik, amihez éppen kedvük van. A paranoiásabb fajta, ha úgy érzi, veszélyben a tekintélye, nyílt

diktatúrához folyamodhat. Egyre bizarrabb követelésekkel áll elő, és a hűség jeléül feltétlen engedelmességet vár el a hívektől.

– Például?

– Jim Jones úgynevezett hitpróbákat alkalmazott. Kényszerítette a Nép Templomának tagjait, hogy odaadásukat bizonyítandó vallomásokat írjanak alá vagy nyilvános megaláztatásokat szenvedjenek el. Az egyik ilyen bájos kis rítus értelmében a résztvevőnek ismeretlen eredetű folyadékot kellett felhőrpintenie, és amikor közölték vele, hogy mérget ivott, a próbatétel áldozatának nem volt szabad félelmet mutatnia.

– Valóban elragadó.

– Hasonlóan kedvelt eljárás az ondózsínór műtéti lekötése. Állítólag a Synanon vezetősége követelte meg a férfi hívőktől, hogy a kés alá feküdjenek.

Jason volt a nemzőtársa.

– És a házasságokat is felülről rendelik el?

– Jouret és DiMambro, Jim Jones, Dávid Koresh, Charles Manson, Roch Theriault – ezek mind éltek a felülről vezérelt pároztatás módszerével. Étrend, szex, abortusz, öltözködés, alvás – voltaképpen nem számít, miféle képtelen vagy kóros eljárást alkalmaznak. A vezér azért követel teljes engedelmességet, hogy követőiben leromboljon mindennemű gátlást, míg végül mukkanás nélkül teszik magukévá a legképtelenebb viselkedési formákat is, és ez előbb-utóbb hozzászoktathatja őket az erőszak gondolatához. Először csak jelentéktelenebb vállalásokkal kell bizonytságot tenniük feltétlen hűségükről, látszólag egész ártalmatlan próbák elé kerülnek: meghatározott módon kell fésülniük, éjféle meditációs gyakorlatokat kell végezniük, esetleg együtt kell hálniuk a messiással. De később a messiás már vért is követelhet.

– Nekem ez olyan, mintha a tébolyt avatnák istenséggé.

– Szép meghatározás. De várjon, valamit még hozzáteszek. A folyamat a vezér szempontjából további előnyt is tartogat: a kevésbé elkötelezettek menet közben kirostálódnak. Egyszerűen elégük lesz az egészségből, és odébbállnak.

– Jó, eddig világos. Itt vannak ezek a marginális csoportok, amelyek életét valamilyen agyalágyult veszi kézbe és alakítja a kedve

szerint. De mitől csap át erőszakba ez a folyamat? Miért éppen ma? Miért nem egy hónappal később?

Most még korai... Az nem lehet, hogy már most...

– A legtöbb erőszakos megnyilvánulás azzal függ össze, amit a szociológusok „eszkaláló határfeszültségnek” hívnak.

– Nem vagyok otthonos a maguk tolvajnyelvében, Red...

– Jó, elmagyarázom. Ezeknek a marginális csoportoknak általában két fő törekvésük van: új tagokat szerezni és megtartani a régieket. Ha azonban a vezér fenyegetve érzi magát, a hangsúly eltolódhat. Néha felhagynak az újoncok toborzásával, viszont a régi tagokat annál szigorúbban ellenőrzik. Egyre erőszakosabban ragaszkodnak a kacifántos előírások betartásához. A végítélet témája mind hangsúlyosabb lesz. A csoport mindinkább elszigetelődik a külvilágtól, és ezzel a paranoia is fokozódik. Egyre többször kerülnek összeütközésbe a környező közösséggel, a kormánnyal vagy a rendfenntartó szervekkel.

– Miféle veszélytől félhet az ilyen nagyzási hóbortban szenvedő megszállott?

– Például azoktól a tagoktól, akik kiválnak a csoportból. Az ilyenekben hitehagyottakat, sőt árulókat láthat.

Arra ébredtünk, hogy Heidi és Brian eltűntek.

– Lehet, hogy úgy érzi: kisiklik a kezéből az ellenőrzés. Vagy ha a szekta több helyen működik, és ő nem lehet egyszerre mindenütt, úgy érezheti, hogy távollétében gyengül a tekintélye. Az eredmény: nő a szorongás, tovább szigorodik az elkülönülés, egyre gátlástalanabb lesz a zsarnokoskodás. Ilyen a paranoia spirálja. És akkor már csak valami külső tényező kell, hogy robbanjon a lőporos hordó.

– Milyen súlyú külső hatásra gondol?

– Ez változó. Jonestownban elég volt annyi, hogy odalátogasson egy kongresszusi képviselő az öt kíséző újságírókkal, és megpróbálják a hitehagyottakat visszavinni az USA-ba. Wacóban már több kellett: ott az Alkohol-, Dohány- és Lőfegyver-felügyelet emberei ütöttek rajtuk, könnygázt vetettek be, és páncélozott járművekkel hajtottak neki a telep falainak – akkor tört csak ki a robbanás.

– Mi okozza a különbséget?

– Minden az adott ideológián és az adott vezetésen múlik. A jones-towni közösség ingatagabb volt, mint a wacói.

Az ujjaim meggémberedtek a kagylón.

– És mit gondol: készül-e Owens valamilyen erőszakos megnyilvánulásra?

– Mindenesetre érdemes szemmel tartani. És ha a barátnője akarata ellenére tartja fogva a kisfiát, akkor nem lesz nehéz házkutatási vagy akár letartóztatási parancsot is szerezni ellene.

– Az még tisztázatlan, hogy Kathryn önként hagyta-e ott a gyereket. A szektáról nemigen akarózik beszélnie. Nyolcéves kora óta ez a népség nevelte. Azt hiszem, még nem találkoztam ilyen hasadt lelkű emberrel. De bizonyítéknak az is bőven elég, hogy Jennifer Cannon, mielőtt megölték, az Owens-telepen élt.

Kis ideig hallgattunk mind a ketten.

– Lehet, hogy Owenst Heidi és Brian billentették ki az egyensúlyi állapotból? – kérdeztem. – Elképzelhető, hogy valakivel megölette őket, a két kicsinyükkel együtt?

– Miért ne? És jusson eszébe, hogy más csapások is érték. Nagyon úgy fest, hogy Jennifer Cannon elhallgatta előle azokat a kanadai telefonhívásokat, és amikor Owens rájött, és valamit követelt tőle, nemet mondott. No és persze itt van maga is...

– Én?

– Brian a szekta parancsával dacolva teherbe ejti Heidit, majd a párocska hamarosan elszelel. Utána jön a Jennifer ügy, és ezután színre lép maga, Ryan társaságában. Mellesleg igazán különös névazonosság...

– Ezt hogy érti?

– A kongresszusi képviselőt, aki megjelent Guyanában, ugyancsak Ryannak hívták.

– Csapjon fel egy percre jósnak, Red! Mindannak alapján, amit elmondtam – mit lát a kristálygömbjében?

A válaszra sokáig kellett várni.

– Annak alapján, amit elmondott, Owens jellegzetesen karizmatikus vezetőnek látszik, abból a fajtából, amelyik önmagát messiásnak tekinti. És a jelek szerint ezt az önképet a hívei is magukévá tették. Elképzelhető, hogy most úgy érzi: csökken a

hatalma a csoport fölött. És lehetséges, hogy a maguk nyomozásában további, a tekintélyét fenyegető veszélyforrást lát.

Újabb szünet következett.

– És ez a maga Kathrynja arról beszél, hogy elindulnak az öröklét felé...

Hallottam, ahogy mély levegőt vesz.

– Mindezt összegezve azt mondanám: igen, komoly esély van rá, hogy az erőszak elszabaduljon.

Miután letettük a kagylót, feltárcsáztam Ryan személyhívóját. Mialatt a visszahívásra vártam, ismét elővettem a borítékból Hardaway jelentését, de még mielőtt beleolvashattam volna, szólt a telefon. Ha nem vagyok annyira feldúlt, még jól is szórakoztam volna a dolgon: úgy látszik, a sors nem akarja, hogy elolvassam a kolléga írásművét.

Ryan hangja nagyon fáradtnak tűnt.

– Mi az, elhasalt, hogy már hazaért a futásból?

– Mindig korán kelek. Amúgy pedig vendégem van.

– Kitalálhatom? Gregory Peck!

– Ma reggel Kathryn állított be. Azt mondja, valami alkalmi szálláson aludt, és az egyetemi címjegyzékből tudta meg, hol lakom.

– Nem bölcs dolog közhírré tenni az ember lakáscímét.

– Valóban. Nincs is benne a címjegyzékben. De ami a lényeg: Jennifer Cannon a St. Helena-i telepen élt.

– Azt a hétszentséges...

– Kathryn kihallgatott egy veszekedést közte és Owens között. Másnapra Jennifer eltűnt.

– Szép teljesítmény, Brennan.

– Van ennél még szebb is.

Elmeséltem, hogy Jennifer szabadon hozzáférhetett a telefonhoz, és hogy jó barátságban volt Heidivel. Cserébe Ryannak is volt mivel előrukkolnia.

– Amikor Hardaway-jel beszélt, az elmondta, mikor látták a lányt utoljára élve. Maga erre megkérdezhetette volna azt is, hogy hol. Mert hogy korántsem Calgaryban. Jennifer már egyetemista korában elköltözött a városból, Az anyja szerint azonban mindvégig szoros kapcsolatban maradtak, és ez a kapcsolat csak röviddel Jennifer

eltűnése előtt szakadt meg. A lánya telefonhívásai egyre ritkultak, és amikor néhanapján jelentkezett, az anyja kérdéseire csupa kitérő választ adott. Utoljára két évvel ezelőtt, hálaadáskor telefonált, utána nem hallatott többé magáról. Az anyja felhívta az egyetemet, megkereste a lánya barátnőit, még a campusra is ellátogatott, de semmit sem sikerült megtudnia. Ekkor jelentette be hivatalosan az eltűnését.

– És mi történt ezután?

Ryan nagyot sóhajtott.

– Jennifer Cannont akkor látták utoljára, amikor elhagyta a McGill Egyetemet.

– Jaj, ne...

– Pedig ez az igazság. Nem tette le a záróvizsgáit, még csak be sem jelentette, hogy eltávozik. Egyszerűen összecsomagolt és lelépett.

– Szóval összecsomagolt?

– Igen, és a rendőrség éppen ezért nem is vette az ügyet túl komolyan. Bepakolta a holmiját, lezárta a bankszámláját, írásos üzenetet hagyott a háziúrnak, azzal felszívódott. Semmi sem utalt rá, hogy elraborták volna.

Egy kép villant meg előttem, de igyekeztem elhessegetni. Egy csikófrizurás fej. Egy visszatérő, ideges mozdulat. Nagy önuralmamba került, hogy kipréseljem magamból a következő mondatokat.

– Jennifer Cannonnal egyidejűleg egy másik fiatal nő is eltűnt a telepről. Újonc volt, ezért Kathryn nem nagyon ismerte. – Nyeltem egyet. – Kathrynnak úgy rémlett, mintha Anne lett volna a neve.

– Nem értem, hová akar kilyukadni.

– Anna Goyette is a McGillre járt – azazhogy jár...

– Az Anne vagy Anna elég gyakori név.

– Kathryn hallotta, ahogy Jennifer és az a másik lány idegen nyelven beszélnek.

– Franciául?

– Ha igen, akkor sem hinném, hogy Kathryn felismerte volna.

– Szóval úgy gondolja, Anna Goyette lehet a Murtry-sziget másik halottja?

Nem válaszoltam.

– Nézze, Brennan, attól, hogy St. Helenán megjelent egy lány, akit vagy Anne-nek hívtak vagy sem, még egyáltalán nem biztos, hogy a McGill diákjai rendeztek évfolyam-találkozót. Cannon két évvel ezelőtt lépett le az egyetemről. Goyette most tizenkilenc éves. Akkor még ott sem volt.

– Ez igaz. De a többi mind egybevág.

– Én ebben sem volnék olyan biztos. És még ha Jennifer Cannon ott is élt Owensnál, ebből még nem következik, hogy Owens ölte meg.

– Összevesznek. A lány eltűnik. És utána a teste egy sekély gödörből kerül elő.

– Lehet, hogy a drogszakmában volt. Vagy ha nem ő, akkor a barátnője, az az Anne. Lehet, hogy Owens rájött, és kirúgta mind a kettőt. Nincs hová menniük, ezért az üzlettársaikat kezdik zsarolni. Vagy lelécelnek egy szatyornyi anyaggal.

– Maga szerint így történhetett?

– Nézze, biztosan csak két dolgot tudunk: azt, hogy Jennifer Cannon két évvel ezelőtt ment el Montrealból, meg azt, hogy a holttestét a Murtry-szigeten találták meg. Az, hogy egy ideig a St. Helena-i közösségben élt volna, egyelőre éppoly kevésbé bizonyított, mint az, hogy ott összekülönbözött Owensszel. Lehet, hogy így volt, de még ebből sem következik, hogy ezek a tények összefüggésbe hozhatók a halálával.

– De sorsdöntőek ahhoz, hogy megállapítsuk, hol töltötte az utóbbi éveket.

– Ez igaz.

– Most mik a szándékai?

– Először is elmegyek Baker seriffhez, hogy megtudjam: futja-e mindebből egy házkutatási végzésre. Utána begyűjtök a texasi fiúk segge alá. Ismerni akarom Dom Owens minden egyes kihullott hajszálnak a történetét. És legvégül visszatérek az üdvözltek tanyájára, de immár nem titkos megfigyelőként. Látni szeretném, mekkora cseppeket izzad egy guru, és az időm kevés. Hétfőre visszarendeltek Montrealba.

– Ryan, szerintem az az ember nagyon veszélyes.

– Hát én sem örülnék, ha a lányom letanyázna a kis kompániájával.

A végén beszámoltam neki a Red Tylerrel folytatott beszélgetésemről. Közbeszólás nélkül végighallgatott. Utána csend lett: tudtam, hogy most illeszti össze a szociológus megjegyzéseit az eddigi adatokkal.

– Felhívom Claudelt, és megkérdezem, hol tartanak Anna Goyette-tel.

– Köszönöm, Ryan.

– Maga pedig tartsa szemmel Kathryn! – mondta búcsúzóul, nagyon komolyan.

– Így lesz,

Csak éppen alkalmam nem nyílt rá. Annikor felmentem, Kathryn már nem találtam a szobában.

27

– A francba! – kiáltottam oda az üres falaknak.

Birdie feljött utánam a lépcsőn, de kitörésem hallatán megtorpant, leengedte a fejét, és rám meredt,

– Ó, a rohadt francba!

Senki sem válaszolt.

Ryannak igaza volt. Kathryn ingatag, kiegyensúlyozatlan személyiség, Eleve tudtam, hogy nem állhatok jól sem az ő, sem a kislfia biztonságáért – miért érzem hát felelősnek magam?

– Lelépett, Bird. Mit tehet ilyenkor az ember?

A macskának sem volt jobb ötlete, így hát azt tettem, amit hasonló esetekben mindig: a szorongás elől a munkához menekültem.

Visszamentem a konyhába. Az ajtó nyitva volt; a szél szétzilálta a boncolási fényképeket.

Vagy mégsem a szél lett volna? Hardaway jelentése pontosan ott volt, ahol hagytam.

Lehet, hogy Kathryn megnézte a képeket, és a borzadály készítette menekülésre?

Ismét áthullámozott rajtam a büntudat. Leültem, és végigpörgettem a felvételeket.

Jennifer Cannon teteme azután, hogy a férgek tömegétől és az üledéktől megtisztították, az elvárhatónál jobb állapotban volt. A bomlási folyamat szétroncsolta ugyan az arcát és belső szerveit, de így is látszott, hogy felpuffadt, színét vesztett húsa csupa seb.

Se szeri, se száma a vágásoknak. Több száz lehet belőlük. Van köztük egyenes, van köztük kör alakú, van egy és van több centiméteres. A legtöbb a nyaka körül és a mellkasán csoportosult, de a karján és a lábán is végigfutottak. Felszíni karcolásoknak tűntek, de a bőr feloldódása miatt nehéz volt őket alaposabban tanulmányozni. A vérömlenyek az egész testet behálózták.

Szemügyre vettem néhány közelképet. A mellsebek széle sima és tisztán körvonalazott volt, a többi vágás azonban csipkézettnek, egyenetlennek látszott. A jobb felkar körül mély seb tátongott, az összemarcangolt húsból kilátszott a szilánkosra hasadt csont.

Áttértem a koponyafelvételekre. A haj már hullani kezdett, de jó része még megmaradt. A koponya hátsó részéről készült képek viszont merőben szokatlanok voltak: a fénytelen kóc közül itt-ott kifehérett a csont, mintha a hajas fejbőr egy része hiányozna.

Valahol már találkoztam ezzel a látvánnyal. De hol is?

Miután a képeken túljutottam, végre elővettem Hardaway jelentését.

Húsz perc múlva lehunytam a szemem, és hátradőltem a székben.

A halál valószínű oka a szúrt és vágott sebek következtében elszenvedett súlyos vérvesztés. A sima körvonalú mellsebeket késpengével ejtették, amely több létfontosságú véredényt átvágott. A további sérülések eredetét illetően a patológus az előrehaladott bomlási folyamat miatt nem mondhatott közelebbit.

A nap további része a lázas munka jegyében telt. Megírtam jelentésemet Jennifer Cannonról és a szigeten talált másik áldozatról, aztán a konferenciára szánt előadásom adatait ellenőriztem. Közben rendszeresen felkaptam a fejem, és füleltem, nem jön-e vissza Kathryn.

Kettőkor ismét jelentkezett Ryan, hogy elmondja: a Jennifer Cannon-féle szíjat az egyik bíró elég meggyőzőnek találta ahhoz, hogy aláírja a házkutatási végzést. Mihelyt a papír a kezükben lesz, Bakerrel együtt már indulnak is a St. Helena-i telepre.

Beszámoltam neki Kathryn eltűnéséről; hosszan nyugtatgatott, hogy én igazán semmiről sem tehetek. Elmeséltem azt is, hogy Birdie közben megkerült.

– Végre valami jó hír... Igazán ránk fért.

– Hát igen... És Anna Goyette körül van valami újság?

– Semmi.

– És mi van Texasszal?

– A hírek egyelőre még váratnak magukra. De ha bármi megmozdul, rögtön értesítem.

Amikor letettem a kagylót, Birdie bundája súrlódott a bokámhoz: műkorcsolyázóhoz méltó nyolcasokat írt le a két lábam között.

– No, Bird, mit szólnál egy kis mulatsághoz?

A macskám meghökkenítő módon rajong a rágcsálható játékszerekért. Már elmagyaráztam neki, hogy ezeket kutyáknak gyártják, de nem sikerült meggyőzőm.

A konyhafiókból előkotortam egy marhabőrrel bevont kis gumicsontot, és elhajítottam a kerti lak irányába.

Birdie átvágatott a szobán, lecsapott a zsákmányra, ráhemperedett, majd megfelelő pózba helyezkedve mellső mancsai közé fogta, és rágcsálni kezdte.

Vajon mi lehel olyan izgató egy síkos bőrcafátban? – tűnődtem.

A macska kirágta a csont egyik sarkát, majd megforgatta, és végighúzta fogait az élén. A csont oldalra billent, de Birdie visszaráncigálta, és belemélyesztette tépőfogát.

Megbabonázva figyeltem a műveletet.

Hát erről volna szó?

Leguggoltam Birdie mellé, és erővel kiszedtem mancsai közül a prédát. A macska a hátsó lábára állva, mellső mancsait a térdemnek támasztva próbálta visszacsikarni.

Felgyorsult az érverésem, ahogy rámeredtem a megnyomorgatott bőrre.

Szentséges isten...

Jennifer Cannon rejtélyesnek látszó sebeire gondoltam. A felszíni karcolásokra, a csipkézett szélű roncsolásokra.

Rohantam a nagyítómért, aztán a konyhában lecsaptam Hardaway fényképeire, kiválogattam a fejről készülteket, és sorra vizsgáltam őket a nagyító alatt.

A hajvesztés nem a bomlásból következett: a megmaradt tincsek gyökerei még jól tartottak. A hiányzó bőr és haj helyén szabályos alakú négyszög tátongott, csak a széle volt tépett, szaggatott.

Jennifer Cannont a szó szoros értelmében megskalpolták.

Felötlött bennem, hogy ez mit is jelent.

És még valami átfutott a fejemben.

Hogy is lehettem ilyen fafejű? Miként vakíthatott el annyira a saját elmémet, hogy nem vettem észre, ami a napnál is világosabb?

Felmarkoltam a táskámat meg a kulcsaimat, és hanyatt-homlok rohantam a kocsimhoz.

Negyven perc múlva már az egyetemen voltam. A laborom asztaláról vádlón meredtek felém a Murtry-sziget azonosítatlan áldozatának csontjai.

Hogy lehettem ennyire felületes?

„Soha ne vegyék készpénznek, hogy az adott traumának csak egyetlen oka van!” – úszott felém évtizedek távlatából professzorom intelme.

Én pedig beleestem a csapdába. Amikor észleltem a csontokon mutatkozó roncsolást, a mosómedvék meg a keselyűk számlájára írtam. Nem néztem meg közelebbről a sérüléseket. Nem vettem róluk méretet.

Most pótoltam a mulasztást.

Való igaz: a csontvázban alapos kárt tettek a dögevők, a sérülések jelentékeny része azonban korábban, még a halál beállta előtt keletkezett.

A nyakszirtecsontban lévő két lyuk volt a legárukodóbb. Mindegyik öt milliméter hosszú volt, a kettő közti távolság pedig harmincöt milliméter. Ragadozó madár nem hagyhatott ilyen nyomokat, a mosómedvét pedig a sérült terület kiterjedése mentette fel.

A méretek sokkal inkább nagy testű kutyára utaltak, akárcsak a koponyacsontokon látható párhuzamos karcolások, valamint a kulcscsont és a szegycsont hasonló jellegű sérülései.

Jennifer Cannont és társnőjét állatok, minden bizonnyal nagy testű kutyák támadták meg, szétmarcangolták a húszakat, és felkarcolták a csontjaikat. Némely harapás olyan gyilkos erejű volt, hogy még a vastag agykoponyán is áthatolt.

Gondolataim hirtelen váltással visszaugrottak Carole Comptoishoz, a montreali áldozathoz. Őt felakasztották a csuklójánál fogva, és kegyetlenül megkínózták, de kutyát is uszítottak rá.

Fantáziálsz, Brennan.

Igen, tudom. Nevetséges az egész.

Nem igaz, vitatkoztam magammal. Nagyon is elképzelhető. Mindmostanáig hű maradtam eredendően szkeptikus beállítottságomhoz – de mire mentem vele? Nem figyeltem fel a kutyamarásokra; kételkedtem abban, hogy Heidi Schneider és Dom Owens között bármi kapcsolat lehetett volna; és nem ismertem fel azt a szálat sem, amely Owenstől Jennifer Cannonhoz vezetett. Mint ahogy Kathrynon és Charlie-n sem tudtam segíteni, és Anna Goyette megtalálásához sem járultam hozzá.

Mostantól, ha szükség lesz rá, igenis mozgósítom a fantáziámat. Ha csak a leghalványabb lehetőség van rá, hogy Carole Comptois és a két Murtry-szigeti nő esete összefügg, utána fogok járni.

Felhívtam Hardaway-t, bár nem számítottam rá, hogy szombat délután még a munkahelyén találom. Nem is volt ott. Mint ahogy nem találtam meg LaManche-t sem, aki Carole Comptois-t felboncolta. Mindkettőjüknek üzenetet hagytam, majd hogy csalódottságomat enyhítsem, elhatároztam: összeírom mindazt, amire eddig fény derült.

Jennifer Cannon és Carole Comptois egyaránt Montrealban élt. Mindkettőjüket kutyák marcangolták halálra.

A Jennifer Cannonnal egy időben elföldelt tetem csontjain is állati fogak nyomai láthatók. Az áldozat közvetlenül a halála előtt nagy mennyiségű Rohypnolt vett magához.

A Heidi Schneiderrel és családjával együtt kiirtott két St. Jovite-i áldozat testnedveiben ugyancsak Rohypnolt találtak.

Rohypnolt mutattak ki a Nap Temploma híveinek vesztőhelyén is azokban az áldozatokban, akiket megöltek vagy öngyilkosságra kényszerítettek.

A Nap Templomának Rendje két helyen működött: Québecben és Európában.

A St. Jovite-i házból számos alkalommal hívták fel Dom Owens St. Helena-i kommunáját. Mindkét ingatlan bizonyos Jacques Guillioné, akinek Texasban is van birtoka.

Jacques Guillion belga.

Patrice Simonnet, az egyik St. Jovite-i áldozat, ugyancsak belga volt.

Heidi Schneider és Brian Gilbert Texasban csatlakozott Dom Owens csoportjához, és oda tértek vissza, amikor közelgett a fiatalasszony szülésének ideje. Aztán elhagyták Texast, és nemsokára meggyilkolták őket. St. Jovite-ban.

A St. Jovite-i áldozatok nagyjából három héttel ezelőtt haltak meg.

Jennifer Cannon és a másik, azonosítatlan Murtry-szigeti áldozat halála óta három-négy hét telt el.

Carole Comptois körülbelül három héttel ezelőtt vesztette életét.

A papírra meredtem. Összesen tíz név. Tíz halott. Tudatomban ismét felcsendült a furcsa mondóka: minden napra egy halott. Valóban, mi napról napra bukkantunk rá valamelyikükre, ám kétségtelen, hogy nagyjából egy időben pusztultak el. Ki lesz vajon a következő? Miféle pokoli körforgásba sodródtunk?

Hazaérve egyenesen a számítógéphez ültem, hogy átdolgozzam a Murtry-szigeti csontvázról szóló jelentésemet, amelyben most már a nagy testű állattól vagy állatoktól eredő sérülések is helyet kaptak. Aztán kinyomtattam a szöveget, és újra átolvastam.

Éppen elkészültem, amikor az óra rázendített a Big Ben kongására, majd jóval halkabban hatot ütött. A gyomrom figyelmeztetőn megkordult: így eszméltem rá, hogy a reggeli óta egy falatot sem ettem.

Kimentem a patióra, hogy egy kis bazsalikomot és metélőhagymát vágjak magamnak, aztán felkockáztam egy darab sajtot, kivettem két

tojást a frizsiderből, és az egészet összehabartam. Pirítottam hozzá egy bagelt, kitöltöttem egy diétás kólát, és visszamentem a kerti lakba az íróasztalomhoz.

Amikor átolvastam az egyetemen összeállított listát, újabb vészterhes gondolat ötlött fel bennem.

Anna Goyette-nek is körülbelül három héttel ezelőtt veszett nyoma.

Elment a kedvem az evéstől. Felálltam az íróasztaltól, végignyúltam a heverőn, és hagytam, hogy a gondolataim szabadon kalandozzanak; hátha így felszínre buknak a rejtett összefüggések.

Magamban elsoroltam a neveket. Schneider. Gilbert. Comptois. Simonnet. Owens. Cannon. Goyette.

Nem, ebből semmi sem áll össze.

Nézzük az életkorokat. Négy hónap. Tizennyolc év. Huszonöt év. Hetven év, esetleg hetvenöt.

Itt sem mutatkozik semmilyen tervszerűség.

Talán a helyszínek. St. Jovite. St. Helena.

Két szent. Lehet ebben valami összefüggés? Gyorsan felírtam magamnak: meg kell majd kérdezniem Ryantól, hol van Texasban a Guillion-birtok.

Rágni kezdtem a hüvelykujjam körmét. Miért késlekedik ennyit Ryan?

Szemem a könyvespolcokra tévedt; a kerti lak nyolc fala közül hatot ezek foglalnak el, padlótól a mennyezetig. Legfőbb ideje volna, hogy egy alapos selejtezést rendezek, de erre az egyre valahogy soha nem bírom rászánni magam, pedig tucatjával foglalják a helyet olyan könyvek, amelyekbe – jól tudom – soha többé bele sem nézek; még az egyetemi jegyzetek közül is ott porosodik jó néhány.

Egyetem...

Jennifer Cannon. Anna Goyette. Mindketten a McGillen tanultak.

Eszembe jutott, milyen különös dolgokat mondott Daisy Jeanotte az oktatási asszisztensnőjéről.

A könyvespolcra a számítógépre siklott a tekintetem. A kímélő program éppen kigyózó csigolyákat táncoltatott a monitoron, majd a gerincoszlop helyét csöves csontok foglalták el, utánuk bordák

következtek, aztán a medencecsont látszott, végül elsötétült a képernyő, s újra indult a program egy lassan forgó koponyával.

Az e-mail... Amikor Jeanotte-tal megadtuk egymásnak a címünket, arra kértem, értesítsen, mihelyt Anna előkerül. Napok óta nem néztem meg az üzeneteimet.

Bejelentkeztem, letöltöttem a postámat, és átfutottam a feladók névsorát. Jeanotte nem volt rajta. Kit, az unokaöcsém viszont három üzenetet is küldött. Kettőt a múlt héten, egyet ma délelőtt.

Kit még soha nem keresett meg e-mailen,
Megnyitottam a legfrissebb közleményt.

Feladó: khoward

Címzett: tbrennan

Tárgy: Harry

Tempe néni, hívtalak, de úgy látszik, nem vagy otthon. Borzalmasan aggódom Harry miatt. Kérlek, jelentkezz! Kit

Kit kétéves kora óta a keresztnévén szólította a mamáját. A szülei berzenkedtek a szokás ellen, de a fiú nem tágított. Valamiért a Harry név csengését kellemesebbnek találta.

Ahogy időben visszafelé böngészttem át unokaöcsém üzeneteit, vegyes érzelmek dúltak bennem. Aggódtam Harry testi épségéért. Bosszankodtam nemtörődöm viselkedésén. Sajnáltam Kitet. Szégyenkeztem saját figyelmetlenségem miatt. Bizonyára ő hívott, amikor Kathrynnal beszélgettem, én pedig nem vettem fel a kagylót.

Kisiettem a folyosóra, és lenyomtam az üzenetrögzítő gombját.

Szia, Tempe néni. Kit vagyok. Harry miatt hívlak. Ha a montreali számodat tárcsázom, nem veszi fel a kagylót, és fogalmam sincs, hová tűnhetett. Tudom, hogy pár napja még ott volt. Szünet. Amikor utoljára beszéltem vele, volt valami furcsa a viselkedésében – ideges kis nevetés – még önmagához képest is. Egyáltalán Québecben van még? Ha nem, tudod-e, hová ment? Nagyon aggódom miatta. Még soha nem volt ilyen a hangja. Kérlek, szólj vissza! Üdv.

Láttam magam előtt az unokaöcsémet, a zöld szemével, homokszín hajával. Nehéz volt elhinni, hogy Harry fiában Howard Howard génjei is ott lappanganának. A százyolcvankét centi magas, póznaszerűen vékony srác kiköpött mása volt az édesapámnak.

Még egyszer lejátszottam az üzenetet, és tünődni kezdtem: lehet-e valami baj.

Ugyan már, Brennan.

De Kit miért aggódik ennyire?

Hívd vissza, és nyugtasd meg!

Lenyomtam a gyors hívó gombot. Senki sem jelentkezett.

Próbálkoztam a montreali számommal. Semmi. Üzenetet hagytam.

Következett Pete. Mit sem tudott Harryről.

Azt elhiszem. Világéletében kiütést kapott a húgomtól, és ezzel Harry is tisztában volt.

Elég ebből, Brennan! Az áldozatokkal törődj! Nekik valóban szükségük van rád.

A húgom képét kivertem a fejből. Nem először fordul elő, hogy egy időre kivonja magát a forgalomból. Miért ne feltételezném, hogy kutya baja?

Ismét elnyúltam a heverőn. Amikor felriadtam, csodálkozva állapítottam meg, hogy ruhában vagyok, és a hordozható telefon ott cseng a mellemen.

– Kösz, hogy hívtál, Tempe néni. Én... szóval lehet, hogy csak felfújom a dolgot, de amikor utoljára beszéltünk, az anyám borzalmasan letörtnek tűnt. És azóta nyoma veszett. Ez csöppet sem hasonlít Harryre. Már mint az, hogy ennyire kikészüljön.

– Nyugodt lehetsz. Kit, hogy semmi baja.

– Biztos neked van igazad, csak hát tudod, itt volt az a kirándulás. Örökké panaszkodik, hogy újabban milyen ritkán vagyunk együtt, és erre megígértem, hogy jövő héten elviszem vitorlázni. Nagyjából kész az átalakítás, úgyhogy megbeszéltük, hogy elmegyünk pár napra, és körbehajókázzuk a Mexikói-öblöt. Ha meggondolta magát, legalább szólhatna...

Mint mindig, most is bosszantott a húgom tapintatlansága.

– Előbb-utóbb majd jelentkezik. Kit. Amikor eljöttem, nyakig volt abban a műhelygyakorlatban vagy miben. Hiszen ismered a mamádat.

– Ismerni ismerem – mormolta Kit, majd kis szünet után hozzátette: – De épp ez az. Annyira más volt, mint korábban. Olyan...
– érződött, hogy a megfelelő jelzőt keresgéli – ...fénytelen volt a hangja. Alig lehetett ráismerni.

Eszembe jutott az utolsó esténk Harryvel a montreali lakásban.

– Lehet, hogy ez hozzátartozik az új szerepéhez. Így akar biztonságot és nyugalmat sugározni.

A szavak még az én fülemben is hamisan csengtek.

– Hat igen, mit tudom én... Neked említette, hogy készül valahová?

– Egy szóval sem. Miért kérdezed?

– Mert abból, amit mondott, úgy tűnt, hogy esetleg valamilyen utazás van a láthatáron, de mintha nem az ő ötlete volna vagy nem igazán volna kedve hozzá... A nyavalyába, magam sem tudom... – Nagyot sóhajtott. Lelki szememmel láttam, ahogy beletúr a hajába, majd megdörgöli a feje búbját. Mindig ezzel a mozdulattal fejezte ki csalódottságát vagy tehetetlenségét.

– De hát mit mondott tulajdonképpen? – Hiába álltam ellen, lassacskán hatalmába kerített a szorongás.

– Nem emlékszem pontosan, de ezt hallgasd meg! Hogy úgysem számít majd, milyen a külseje, és mit vesz fel. Szerinted ez hasonlít a mamámra?

Hát nem. A legkevésbé sem hasonlított rá.

– Mondd, Tempe néni, tudsz valamit arról a népségről, amelyikkel összeadta magát?

– Épp csak a nevüket. Valami Belső Életerő vagy mi. Megnyugtatna, ha utánuk érdeklődnék?

– Hát persze.

– És majd felhívom a montreali szomszédaimat is, hogy látták-e anyádat az utóbbi napokban. Így jó lesz?

Kit csak hümmögött valamit.

– Emlékszel, amikor megismerkedett Strikerrel? – kérdeztem.

– Aha – felelte Kit rövid szünet után.

– Akkor mond csak el te, hogy mi történt!

– Négy napra eltűnt, és mire előkerült, már össze is házasodtak.

– És emlékszel, akkor is mennyire kiborultál?

– Ez igaz. Csakhogy akkor nem intett búcsút a hajsütő vasának. Csak annyit intézz el, hogy telefonáljon! Egy csomó üzenetet hagytam az ottani rögzítőn, de tudja a fene, lehet, hogy valamiért felkapta a vizet. Ki igazodik el rajta?

Miután elbúcsúztunk, az órára néztem. Negyed egy. Újra hívtam Montreali, ezúttal is hiába. Magam is újabb üzenetet hagytam. Ahogy feküdtem a sötétben, keresztkérdéseknek vettem alá magam.

Miért is nem néztem utána annak a Belső Életerőnek? Mert semmi értelme nem lett volna. Harry egy törvényes intézményen át iratkozott be a tanfolyamra, kinek jutott volna eszébe aggódni? Különben is, Harry ágas-bogas útjaival csak egy főállású nyomozó tarthatna lépést.

Majd holnap. Holnap utánajárok. Ma éjjel muszáj pihennem. Berekesztettem a kihallgatást.

Felmentem az emeletre, levetköztem, ágyba bújtam. Alig vártam, hogy álomba merüljek, és egy időre elmeneküljek a tudatomban gomolygó zűrzavaros gondolatok elől.

A fejem fölött csendesen duruzsolt a mennyezeti ventilátor. Eszembe jutott Dom Owens társalgója, és hasztalan igyekeztem őket kívül rekeszteni, a nevek ismét sorba rendeződtek.

Brian. Heidi. Mindketten egyetemi hallgatók voltak.

Mint ahogy az volt Jennifer Cannon is.

Csakúgy, mint Anna Goyette.

A gyomrom már kavargott. És Harry...?

Harry az Észak-Harris megyei felnőttoktatási főiskolán iratkozott be az első szemináriumára. Tehát ő is főiskolásnak számított.

A többiek mind Québecben haltak meg vagy legalábbis ott vesztett nyomuk.

A húgom ugyancsak Québecben van. Olyan biztos ez?

Hol a pokolban marad Ryan?

Amikor végre jelentkezett, baljós előérzeteim valódi rettegésbe csaptak át.

– Eltűntek? Hogyhogy eltűntek?

Éjszaka sokat hánykolódtam, fel-felriadtam, és amikor Ryan hajnalban rám telefonált, sajgott a fejem, és a közérzetem, mondhatni, pocsék volt.

– Amikor odaértünk a házkutatási paranccsal, az egész kócerájt üresen találtuk.

– Huszonhat ember csak úgy levegővé vált?

– Owens és egy nő tegnap reggel hét óra körül feltankolták a két furgont. A benzinkutas emlékezett rájuk, mert máskor soha nem jött együtt a két kocsi. Bakerrel délután ötkor érkeztünk a helyszínre. Nos, valamikor reggel hét és délután öt között a *padre* és hívei felhúzták a nyúlcipőt.

– Csak úgy fogták magukat, és elhajtottak?

– Baker elrendelte a kocsik körözését, de eddig nem akadtak fenn a hálón.

– Az ég szerelmére... – Egyszerűen nem hittem a fülemnek.

– Várjon, mert a helyzet még ennél is sötétebb.

Vártam.

– Texasban is eltűnt tizennyolc ember.

Dermesztő hideg kúszott fel a hátamon.

– Mint kiderült, az ottani Guillon-birtokon is élt egy kis banda. A Fort Bend megyei seriffi hivatal már néhány év óta szemmel tartja őket, és készséggel ráálltak, hogy alaposabban körülnézzenek. Sajnos mire a seriff emberei megjelentek, a derék testvérek felszívódtak. Csak egy szem öregembert találok a helyszínen, meg egy kis angol spánielt, amelyik elbújt a veranda alá,

– És mit szedtek ki az öregből?

– Őrizetbe vették, de vagy eleve gyagyás volt, vagy öregségére lágyult meg az agya, mindenesetre nem mondott semmi érdemlegeset.

– Van egy harmadik lehetőség: az, hogy nagyon is helyén van az esze.

Kibámultam az ablakon a lassan világosodó égre.

– És most?

– Most fenekestül felforgatjuk az egész St. Helena-i kuplerájt, hátha az állami zsaruk kiszagolják, hová vezette Owens a nyáját.

Az órámra néztem. Még csak hét óra tíz, és én máris a hüvelykujjaim körmét marcangolom...

– És magánál mi újság?

Beszámoltam Ryannak a csontokon látott harapásnyomokról, és megosztottam vele a Carole Comptois-t illető feltételezéseimet.

– Egészen más az eljárási mód.

– Miféle eljárásról beszél? Simonnet-t agyonlőtték, Heidit és családját megszurkálták és összevagdalták, és hogy hogyan végezte az a kél halott az emeleten, fogalmunk sincs. Cannont és Comptois-t viszont egyaránt összevagdalták, és kutyát uszítottak rájuk. Ez igazán nem nevezhető szokványosnak.

– Csakhogy Comptois-t Montrealban ölték meg, míg Cannont és a társnőjét onnan ezerkétszáz mérfölddel délebbre. A kutya talán elcsípett egy közvetlen repülőjáratot?

– Nem mondtam, hogy ugyanarról a kutyáról van szó. Csak a módszer azonos.

– És az indíték?

Valahányszor az éjjel felriadtam, én is ezt kérdeztem magamtól. Ki tehette, és miért tette?

– Jennifer Cannon a McGillre járt. Akárcsak Anna Goyette. Heidi és Brian is tanultak, amikor csatlakoztak Owens csoportjához. Nem tudná kideríteni, hogy volt-e Carole Comptois-nak is valamilyen kapcsolata az egyetemmel? Mondjuk, alkalmazásban állt, vagy elvégzett valamilyen kurzust...

– Carole Comptois prosti volt.

– Lehet, hogy ösztöndíjat kapott – vágtam vissza. Ingerelt, hogy akármivel állok elő, Ryanról minden leperreg.

– Jó, jó, nehogy már felmenjen a cukra!

– Nézze csak, Ryan... – kezdtem, de aztán meginogtam. Attól tartottam: ha a szorongásomat szavakba öntöm, sokkal valószerűbbnek érződik majd.

Ryan türelmesen várta, elszánom-e magam.

– A húgom egy texasi felnőttoktatási főiskolán jelentkezett a szemináriumára.

A vonal másik végén csend volt.

– És tegnap felhívott a fia, mert sehol sem tudja elérni. Mellesleg én sem.

– Talán elvonult valahová a világ elől, és meditál, mert ez is hozzátartozik a tanmenethez. Avagy a saját lelkében búvárkodik. De ha valóban aggódik miatta, hívja fel azt a főiskolát!

– Igen, persze...

– Attól, hogy történetesen Texasban iratkozott be, még nem kell arra...

– Tudom, hogy úgy viselkedem, mint akit elkapott a gépszíj, de Kathryn annyira rám ijesztett, és most, hogy Dom Owens isten tudja, hol kódorog, és mire készül...

– Ne féljen, bevarrjuk.

– Igen, tudom.

– Hogy is mondjam csak, Brennan... – Hallottam, ahogy mély lélegzetet vesz, majd kiereszti magából. – A maga húga most átmeneti korszakot él meg, és ezért nyitott az új kapcsolatokra. Lehet, hogy megismerkedett valakivel, és néhány napra elutaztak...

Hajsütő vas nélkül? A szorongás jeges tömbként feszegette a bordáimat.

Ezután megint feltárcsáztam a montreali számomat. Lelki szememmel láttam a telefont, ahogy csak cseng és cseng az üres lakásban. Hol lehet Harry vasárnap reggel hétkor?

Hát persze, vasárnap van, hogy vinné el az ördög. A főiskolával csak holnap léphetek kapcsolatba.

Kávét főztem, majd felhívtam Kitet, jöllehet Texasban egy órával kevesebb volt.

Kit udvarias volt, de eléggé kába, és nemigen tartott lépést a kérdéseimmel. Amikor végre felfogta, mire vagyok kíváncsi, közölte:

nem esküdne meg rá, hogy Harry tanfolyama szerves része volt a főiskola kínálatának. Neki úgy rémlett, mintha inkább irodalomról lett volna szó, de megígérte, hogy beugrik Harry lakására, és utána néz a dolognak.

Sehol sem találtam a helyem. Belelapoztam az Observerbe, majd a Bélanger-féle naplóba, még a vasárnap reggeli ígehirdetőket is végigpróbáltam, de sem a bűnügyi rovat, sem Louis-Philippe, sem az elnyújtott jézusozás nem kötötte le a figyelmem. Úgy éreztem magam, mintha szellemi zsákutcában toporognék.

Végül átöltöztem a kocogáshoz, bár ezúttal erre sem voltam ráhangolva. Az ég tiszta volt, a levegő balzsamosan simogató. A Queens Road Westről átvágtam a Princetonon a Szabadság parkhoz. Amikor a Nike-m talpa már a tópart mentén csattogott, az izzadsággöngyök kis patakokká álltak össze. A vízen kacsa fiókák siklottak egyesével az anyjuk mögött, hápogásuk visszhangzott a vasárnap reggeli csendben.

Az utóbbi hetek szereplői és eseményei végtelen körforgásban keringtek a tudatomban anélkül, hogy bármilyen értelmes vagy összefüggő gondolatra ihlettek volna. Igyekeztem a futócipő egyenletes dobogására, a lélegzetem ritmusára összpontosítani, de mindegyre Ryan szavai csengtek a fülemben. Új kapcsolatok... Vajon Harry meg ő így nevezték a Hurley's-ben töltött éjszakájukat is? És ebbe tenyereltem én bele, amikor ott a *Melanie Tess* fedélzetén engedtem a kaland csábításának?

Végigfutottam a parkon, majd északra fordulva érintettem a poliklinikát, aztán a Myers Park keskeny útjain kanyarogtam tovább. Mintaszerű kertek, parkszerű pázsitok mellett haladtam el; itt-ott éppily mintaszerű háztulajdonosok kertészkedtek.

Éppen a Providence úton vágtam át, amikor kis híján nekiszaladtam egy férfinak, aki rozsdabarna pantallójához és rózsaszínű ingéhez gyűrött, de igen finom anyagból készült, jó szabású sportos dzsekit viselt. Viharvert aktatáska és diakeretektől duzzadó vászonszatyor volt nála. Red Tyler volt.

– Mi az, újabban délkeleten portyázunk? – kérdeztem lihegve. Szociológus barátom Charlotte másik végén lakott, közel az egyetemhez.

Red az utca másik oldalán álló szürke kőépülettömbre mutatott.

– Előadást tartok a Myers Park-i metodistáknál, és korábban jöttem, hogy felszereljem a diavetítőt.

– Vagy úgy... – Lucskos voltam a veritéktől, a hajam nedves csimbókokba tapadt. Jobb híján a pólóm szegélyével kezdtem legyezni magam.

– Hogy áll a nyomozásuk?

– Rosszul. Owens és hívei illegalitásba vonultak.

– Azaz eltűntek szem elől?

– Amennyire tudom, igen. Mondja, Red, feltehetnék egy kiegészítő kérdést azzal kapcsolatban, amit a múltkor elmagyarázott?

– Csak bátran!

– Azt mondta, a szekták nagyjából két csoportra oszthatók. Aztán annyit beszéltünk az egyikről, hogy a másikról egész megfélemeztem.

Fekete uszkárt vezető férfi ment el mellettünk. Kutyára és gazdira egyformán ráfért volna a borbély ollója.

– Ugye jól értettem, hogy maga szerint a meghatározásba néhány üzleti alapon álló önismereti program is belefér?

– Igen, ez így van. Már amennyiben üzleti érdekből ők is át akarják formálni a tanítványok gondolkodását. – Letette a járdára a szatyrot, és az orrát vakargatta.

– És mintha azt is mondta volna, hogy ezek a csoportok ráveszik a hallgatóikat, hogy egyre újabb és újabb tanfolyamokat végezzenek el. Így egyrészt tejelnek, másrészt nem szakadnak ki a csoportból...

– Jól emlékszik. Bár az első típusal ellentétben ezek a programok nem törekednek arra, hogy a tagokat életre szólóan magukhoz kössék. Ameddig az illetők hajlandók további kurzusokra befizetni, addig jól megfejjik őket, utána újakat toboroznak.

– De akkor miért sorolja őket a szektákhoz?

– Tudja, ezek az úgynevezett „öntökéletesítő” programok egészen bámulatos kényszerítő módszereket vetnek be. A recept ugyanaz: a gondolkodás átgyúrásával új magatartásformákat alakítanak ki, és így szereznek hatalmat a tagok fölött.

– Tulajdonképpen mi történik ezeken a tanfolyamokon?

Red az órájára pillantott.

– Háromnegyed tizenegyre végzek. Löncsöljünk együtt, és akkor elmondom, amit tudok.

– A hivatalos elnevezés: nagy csoportos önismereti oktatás – magyarázta Red, és közben whiskys mártással locsolta meg a kukoricakását. Az Anderson's-nál ültünk. Az ablakon át a presbiteriánus kórház kerítésére és vörös téglás épületeire nyílt a kilátás.

– Azt a látszatot keltik, hogy szemináriumról vagy rendes főiskolai kurzusról van szó, de a valódi cél az, hogy a hallgatókat érzelmi és pszichológiai szempontból minél jobban felzaklassák. Erről persze egyetlen szó sincs a brosúrákban. Mint ahogy hallgatnak arról is, hogy a résztvevőket egyfajta agymosásnak vetik alá, és merőben új világszemléletet csöpögtetnek beléjük. – Felszúrt a villájára egy darab falusi sonkát.

– Mégis, mi a menetrend?

– A legtöbb ilyen program négy – vagy ötnapos. Az első napot arra szánják, hogy elfogadtassák a vezető feltétlen tekintélyét; ezen belül a hallgatóknak mindenféle megaláztatást és szidalmazást kell elviselniük. A második napon kezdik sulykolni az új Filozófiát. A mester meggyőzi a résztvevőket, hogy az egész eddigi életük fabatkát sem ér, és az egyetlen kiút számukra, ha elfogadják az új gondolkodásmódot.

Most a kukoricakásából kebelezett be egy jókora adaggal.

– A harmadik nap általában gyakorlatokkal telik el. Transz-szerű állapotot idéznek elő, az emlékezőképesség mozgósítására törekednek, képszerű gondolkodásra ösztönöznek, de a képeket maguk sugallják. A mester ráveszi a hallgatókat, hogy a legrosszabb emlékeiket bányásszák elő: csalódásokat, kudarcokat. Nem is hinné, hogy kikészül ettől érzelmileg az ember. A következő napon az együttlét, a csoportérzés fészek melegét teremti meg; a vezető szigorú rabszolgahajcsárból gyengéd, szerető apukává vagy anyukává alakul. Ilyenkor élesztik fel a résztvevők kedvét, hogy valamelyik következő tanfolyamra is befizessenek. Az utolsó nap csupa móka, kacagás, puszi-puszi, zene, tánc, közös játék. És persze kőkemény kasszagyarápítás.

A jobbra lévő boksza most khakinadrágot és egyforma golfinget viselő párocska csusszant be. A férfi inge kagylóhéj színű volt, a nőé tengerzöld.

– A nagy baj az, hogy ezek a tanfolyamok gyakran hihetetlen mértékben megterhelik a résztvevőket, testileg-lelkileg egyaránt. A legtöbb jelentkezőnek fogalma sincs, mekkora erőket szabadít magára. Ha tudnák, eszük ágába sem jutna beiratkozni.

– És a tanfolyam után sem mesélik el, hogy min mentek keresztül?

– A fejükbe verik, hogy maradjanak az általánosságoknál, és minél kevesebbet beszéljenek, mert úgymond, ha szétkürtölik, amit megélték, az utánuk jövők élménye nem lenne olyan intenzív. Arra utasítják őket, hogy rajongva ecseteljék, mennyire más lett az életük, de a folyamat gyötrelmeit, a módszer sarkítottan provokatív jellegét egy szóval se említsék.

– És honnan toborozzák a hallgatóikat az ilyen csoportok? – kérdeztem, bár tartottam tőle, hogy a választ magam is tudom.

– Bárhonnan. Házról házra járnak; embereket állítanak meg az utcán; de iskolákba, kórházakba, üzletekbe is ellátogatnak. Meg aztán hirdetnek is, alternatív lapokban vagy az Új Korszak magazinjaiban...

– És mi a helyzet a főiskolákkal meg az egyetemekkel?

– Látja, az különösen termékeny talaj. Reklámozzák magukat a hirdetőtáblákon, megjelennek a hálótermekben és a menzákon, ott vannak, amikor a hallgatók különböző programokra iratkoznak fel. Egyes szekták embereket küldenek ki, hogy ott lebzseljenek az egyetem életviteli tanácsadó irodája körül, és csapjanak le az egyedül érkező diákokra.

– De azért ugye mégis két külön dologról van szó? Ezeknek az önismereti tanfolyamoknak semmi közük azokhoz a szektákhoz, amelyekről a múltkor beszéltünk...

– Ez nem ilyen egyértelmű. Egyes programoknak az a titkos céljuk, hogy más, a háttérben maradó szervezetek számára toborozzanak új tagokat. A résztvevő elvégzi a tanfolyamot, és utána közlik vele: kiváló teljesítménye jutalmául magasabb szinten képezheti tovább magát, avagy személyesen találkozhat a guruval és a többi.

Úgy éreztem magam, mint akit letaglóztak. Harry, amint büszkén meséli, hogy vacsorameghívása van a vezetőhöz...

– Maga szerint milyen alkat kell hozzá, hogy valaki bedőljön az ilyesminek? – Csak remélni mertem, hogy a hangomon nem üt át a belső izgalom.

– Kutatásaim során két alapvető tényezőt figyelhettem meg. A depressziót és a korábbi kapcsolatok megszakadását, más szóval a tártalanságot. – Red a zsírtól fénylő ujjain pipálta ki a tételeket.

– Pontosabban?

– Az átmeneti korszakban lévő személyiség gyakran magányos, tanácstalan, és ezért sebezhető.

– Miféle átmenetre gondol?

– Ó, sok ilyen átmeneti időszak van. A középiskola és az egyetem, az egyetem és az új munkahely között. Friss válás után. Vagy ha valakit éppen kirúgtak az állásából...

Red szavai belemosódtak a helyiség hangzavarába. Mielőbb beszélnem kell Kittel...

Amikor sikerült visszazökkennem a valóságba, láttam, hogy Red furcsálkodva néz rám. Tudtam, hogy valamit mondanom kell.

– Azt hiszem, a húgom is egy ilyen csoportos önismereti kurzust fogott ki magának. Belső Életerő – így hívják.

Red vállat vont.

– Nem hallottam róla. De hát annyi van belőlük...

– És most nyoma veszett. Senki sem tudja előkeríteni.

– A legtöbb ilyen program végső soron ártalmatlan, Tempe. De azért nem ártana, ha beszélne a húgával, mert bizonyos személyiségekre nagyon károsan hatnak.

Az olyanokra, amilyen Harry...

Ismét megmozdult bennem az a két érzélem, amelyet a húgom mindig kiváltott belőlem: az aggodalom és a neheztelés.

Köszönetet mondtam Rednek, és kifizettem a kettőnk számláját. Kinn az utcán még eszembe jutott valami.

– Hallott már egy Jeanotte nevű szociológusnőről? Vallási mozgalmakkal foglalkozik...

Red fél szemöldöke a magasba szökött, ferde barázdákat húzva a homlokára.

– Daisy Jeanotte-ra gondol?

– Néhány hete megismerkedtem vele a McGillen. Érdekelne, mire taksálják a kollégái.

– Igen, hallottam, hogy átment Kanadába – mondta Red, és a hangján tétováság érződött.

– Ismeri?

– Igen, de már évek óta nem találkoztunk – felelte tompán. – Nos, Jeanotte az általános vélekedés szerint nem tartozik a szakma elitjéhez.

– Valóban? – Fürkészőn néztem rá, de az arca kifejezéstelen maradt.

– Köszönet a finom löncsért, Tempe. És remélem, nem érzi úgy hogy fölöslegesen adta ki a pénzét. – Elvigyorodott, de a mosolyból hiányzott a meggyőződés.

A karjára tettem a kezem.

– Mi az, amit elhallgat előlem, Red?

A mosoly lehervadt az arcáról.

– A húga talán Daisy Jeanotte tanítványa?

– Nem, dehogy. Miért?

– Néhány évvel ezelőtt Jeanotte valami zavaros ügy középpontjába került. Hogy valójában mi történt, nem tudom, pletykálni pedig nem szeretnék. Csak arra kérem, legyen óvatos!

Szívesen faggattam volna tovább, de az utolsó mondatot már búcsúnak szánta: biccentett, és a kocsijához indult.

Tátott szájjal álltam a napsütésben. Mi a csudára utalhatott?

Otthon üzenet várt Kittől. Sikerült megszereznie az Észak-Harris megyei Felnőttoktatási Főiskola tanulmányi programját, de azon semmi olyat nem látott, ami akár halványan is emlékeztetne Harry műhelygyakorlatára. Ezzel szemben a mamája íróasztalán megtalálta a Belső Életerő szórólapját. A papíron rajzszeg ütötte lyuk volt, mintha hirdetőtábláról szedték volna le. Kít felhívta a megadott számot, de az már nem üzemelt.

Harry tanfolyamának semmi köze sem volt a főiskolához!

Nőttön-nőtt a rettegésem; Red és Ryan szavai egymásba fonódtak bennem. Új kapcsolatok. Átmeneti időszak. Társstalanság. Sebezhetőség.

A nap további részében csak belekaptam ebbe-abba; a félelem és a tanácstalanság megbénította a figyelmemet. Később, amikor a patión már hosszabbodtak az árnyékok, megszólalt a telefon, és a sokktól valahogy kitisztult a fejem. Döbbsen hallgattam az elbeszélést, utána pedig cselekvésre szántam el magam.

Felhívtam a tanszékvezetőmet, és közöltem, hogy jövő héten ne számítson rám. Mivel korábban már bejelentettem, hogy a fizikai antropológia-konferencia miatt egy hétig távol leszek, a hallgatóim csak még egy tanulmányi hetet veszítenek. Igazán nagyon sajnálom, de halaszthatatlan ügyről van szó.

Utána felmentem csomagolni. Csakhogy nem Oaklandbe, hanem Montrealba készültem.

Meg kell találnom a húgomat.

És meg kell állítanom a tébolyt, amely lavinaként görög felénk.

29

Mihelyt a gép a levegőbe emelkedett, lehunyt szemmel dőltem hátra az ülésen; az újabb nyugtalan éjszaka után arra sem volt erőm, hogy körülnézzek az utastérben. Általában élvezem a gyorsulás érzését, szeretem elnézni emelkedés közben az alattam egyre kisebb tőpörődő világot – most azonban mindez hidegen hagyott. Egy ismeretlen, riadt öregember szavai kísértettek bennem.

Ahogy kinyújtóztam, lábam nekiütközött az ülés alá tolt csomagnak. A kézipoggyászban az a jó, hogy mindig szem előtt van. Az sem árt, ha az ember a csuklójához láncolja.

Mellettem Ryan az US Airways magazinját lapozgatta. Savannahból nem indult megfelelő gép, ezért áthajtott Charlotte-ba, hogy elcsipje a 6.35-ös járatot. Már a reptéren további részleteket mesélt a Texasban felvett vallomásból.

Az öreg titokban maradt vissza, mert féltette a kutyáját.

Akárcsak Kathryn, gondoltam. Csak ő a kisfiát félti.

– És pontosan elmondta, mire készülnek? – kérdeztem suttogva. A légikisasszony éppen a biztonsági öv és az oxigénpalack használatát mutatta be.

Ryan megrázta a fejét.

– Amolyan zombiszerűség az öreg szivar. Azért élt a ranchon, mert így fedél került a feje fölé, és mert nem bánták, ha megtartja a kutyáját. A szent tanokba nem igazán avatták be, de így is sok mindent felcsipegetett. – Az ölébe ejtette a magazint. – Összevissza karattyol kozmikus energiáról, őrangyalokról, tüzes leheletről...

– És a végítélétről semmit sem mondott?

Ryan vállat vont.

– Szerinte azok, akikkel együtt élt, nem e világról valók. Szüntelen harcot vívtak a gonosz erői ellen, és most megérett az idő, hogy útra keljenek. Ő is ment volna, ha nem tiltják meg, hogy Fidót is magával vigye.

– Ezért bújtak el a veranda alá.

Ryan bólintott.

– Mit mond, kik a gonosz erői?

– Ezt még kevésbé fogta fel, mint a többit.

– És azt sem tudja, merrefelé tartanak az igazak?

– Északnak. Mint már jeleztem, a tata nem valami észkombájn.

– Hallott valaha Dom Owensről?

– Nem. Az ő csoportjuk élén valami Toby állt.

– Persze vezetéknev nélkül.

– A vezetéknev világi hívság. De az öreg nem Tobytól fél. Azt mondja, Toby jól kijött a spániellel. Hanem van valami nő – hát attól összeccsinálja magát.

Mit is mondott Kathryn? „Nem Domról van szó, hanem arról a nőről.” Egy arc villant fel előttem.

– Ki az a nő?

– A nevét nem ismeri, de azt mondja, a csaj bejelentette Tobynak, hogy az Antikrisztus megsemmisült, és hamarosan felvirrad a végítélet napja. Nahát ekkor lódult meg a kocsisor.

Egész testemben tompa zsibbadást éreztem.

– És aztán?

– A kutyájának nem küldtek meghívót.

– Semmi egyéb?

– Annyit lehet kihámozni, hogy az a nő az igazi főnök.

– Kathryn is említett valami nőt.

– A neve?

– Nem kérdeztem. Máson járt az eszem, és akkor nem tűnt olyan fontosnak.

– Még mi egyebet mondott a leányzó?

Elismételtem, ami megmaradt bennem.

Ryan a kezemre tette a kezét.

– Nézze, Tempe, erről a Kathrynról tulajdonképpen semmit sem tudunk, azon túl, hogy egész eddigi élete a csoportterápia jegyében telt. Aztán se szó, se beszéd beállít magához, és közli, hogy az egyetem révén tudta meg a címét, holott maga szerint a cím nem szerepel a jegyzékben. Ugyanezen a napon két különböző államban összesen negyvennégy jó barátja szívódik fel, és a hölgyike is bemutatja a maga eltűnési magánszámát.

Mindez igaz volt. És Ryan már korábban is utalt rá, hogy nem bízunk Kathrynban.

– Nem jött még rá, kinek a keze volt abban a macskatrükkben?

– Nem. – Elhúztam a kezem, és újra munkába vettem a hüvelykujjam körmét.

Kis ideig hallgattunk, mígnem valami ismét felötlött bennem.

– Kathryn is beszélt valamilyen Antikrisztusról.

– Mégpedig?

– Annyit mondott, hogy Dom nem hisz az Antikrisztusokban.

Ryan most jóval hosszabban hallgatott.

– Beszéltem a fiúkkal, akik a Nap Temploma-féle halálesetek kanadai szálát göngyölitették fel. Tudja, mi történt ott, Morin Heights-ben?

– Csak annyit, hogy öten meghaltak. Akkor éppen Charlotte-ban voltam, és Amerikában a médiát főleg a svájci események érdekelték. A kanadai fejezet jóformán visszhangtalan maradt.

– Akkor majd én elmondom. Jo DiMambro különítményt szervezett egy csecsemő meggyilkolására. – Kivárta, amíg feldolgozom a közlést. – Morin Heights volt a startpistoly; utána kezdődött Európában a tűzijáték. A jelek szerint a göré ellenezte a

baba világra jöttét, úgyhogy haragjában kikiáltotta Antikrisztusnak, mondván: mihelyt a picivel végeztek, a hívek elindulhatnak a nagy utazásra.

– Szentséges ég... És azt hiszi, Owens is a Nap Temploma fanatikusai közé tartozik?

Ryan ismét rántott egyet a vállán.

– Éppúgy lehet pusztá epigon is, akinek megtetszett a modell. A fene se tudja, mit jelent az a sok Adler Lyons úti zagyvalék. Majd megfejtik a pszichológusok.

A St. Helena-i telepről előkerült valami tanulmányféle is. Meg egy térkép, amely Québec tartományt ábrázolta.

– De köpök rá, melyik félcédulás a vezér, amikor mögötte ártatlan emberek sokasága masírozik a halálba. Igenis elkapom a disznót, kiherélem, és saját kezűleg húzom nyársra.

Arcizmai megfeszültek, ahogy ismét maga elé emelte a magazint.

Újra lehunytam a szemem. Jó lett volna kikapcsolódni, de a képek makacsul járták a táncot a fejemben.

A régi Harry, a maga túlhabzó életerejével... És az új, aki melegítőt visel, és nem készíti ki magát.

Sam, akit valósággal földhöz vág a szigete elleni támadás.

Malachy. Mathias. Jennifer Cannon. Carole Comptois. Egy elszenesedett macska. Az a csomag az ülés alatt.

Kathryn, a könyörgő szemével. Mintha bizony segíthetnék rajta. Mintha kezembe vehetném az életét, és szebbé varázsolhatnám.

Vagy Ryannak volna igaza, és csúnyán átejtek? Lehet, hogy Kathryn – anélkül, hogy én egy percre is gyanút fogtam volna – valamilyen sötét célból küldték hozzám? És tán még a macskát is Owens mészárosolta le?

Harry rendről beszélt. Azt mondta, az élete léket kapott, de a rend segítségével majd partot ér. Kathryn is ilyesfélére utalt: a rend, jelen tette ki, mindenkire érvényes. Brian és Heidi vétett a rend ellen. De miféle rendről lehet szó? A kozmosz rendjéről? Felső parancsról? Vagy a Nap Temploma Rendjéről?

Csupa találgatás... Palackba tévedt molynak éreztem magam, amely hasztalan verdesi szárnyával az üvegfalat. Nekem sem sikerüli kiszabadulnom zavaros gondolataim fogságából.

Brennan, a végén örületbe kergeted magad! Tizenegyezer méter magasságban úgysem tehetsz semmit.

Úgy gondoltam, okosabb, ha visszamenekülök a régmúltba; ott majd szabadnak érezhetem magam.

Kivettem aktatáskámból a Bélanger-naplók egyik füzetét, és előreugrottam 1844 decemberére, hátha az ünnepi hangulat jót tett Louis-Philippe kedélyének.

A derék doktornak nagyon ízlett a Nicolet-házban elköltött karácsonyi vacsora, az új pipának is örült, de annál kevésbé helyeselte, hogy a húga visszatérjen a színpadra. Eugénie-t ugyanis európai vendégszereplésre hívták. Louis-Philippe-nek fikarcnyi humorérzéke sem volt, a hiányt viszont szívóssággal pótolta. 1845 első hónapjaiban rendszeresen megemlékezett a húgáról, akinek minden adandó alkalommal alaposan megmondta a véleményét. Eugénie-t azonban, a doktor nagy mérgére, nem lehetett eltéríteni a szándékától. Áprilisban igenis elutazik, hangversenyeket ad majd Párizsban és Brüsszelben, aztán Franciaországban tölti a nyarat, és csak július végén tér vissza Montrealba.

A hangszóró utasított, hogy csapjuk fel az asztalkákat, egyenesítsük ki székeinket, és csatoljuk be magunkat, mert hamarosan leszállunk Pittsburgh-ben.

Egy órával később, már ismét a magasban, tovább lapoztam, 1845 tavaszára. Louis-Philippe-et lefoglalták a kórház és a város ügyei, de azért minden héten hűségesen eljárta a sógorához. Eszerint Alain Nicolet nem kísérte el az asszonyt Európába.

Vajon jól sikerült-e a turné, tűnődtem. Louis-Philippe-et ez azonban nyilvánvalóan sokkal kevésbé érdekelte, mivel ezekben a hónapokban alig ejtett szót a húgáról. Ekkor azonban megütötte a szemem egy bejegyzés.

1845. július 17. Bizonyos rendkívüli körülmények következtében Eugénie-nek meg kell hosszabbítania franciaországi tartózkodását. A kellő intézkedéseket megtették, ám ezek jellegét Louis-Philippe nem taglalta.

Kinéztem az ablakon túli fehérségbe. Miféle „rendkívüli körülmények” marasztalhatták Eugénie-t Franciaországban? Gyors számítást végeztem. Elisabeth januárban született. Hajjjaj...

A nyár és az ősz folyamán Louis-Philippe továbbra is csak ritkán emlékezett meg a hűgáról. Levél jött Eugénie-től. Jól van.

A gép éppen leereszkedett a Dorval repülőtér betonjára, amikor Eugénie újból felbukkant. Akárcsak most mi, ő is visszatért Montrealba. 1846. április 16-át írták. A kislánya akkor három hónapos volt.

Íme, az igazság.

Elisabeth Nicolet Franciaországban született. Alain nem lehetett az apja. De ha ő nem – akkor kicsoda?

Szótlanul hagytuk el Ryannal a gépet. Ő utánanézett, milyen üzenetek várják, én a poggyászt emeltem le a szalagról. Amikor visszajött, már az arcán látszott, hogy rossz hírei vannak.

– Charleston mellett megtalálták a furgonokat.

– Persze üresen.

Csak bólintott.

Eugénie és csecsemő kislánya visszasüllyedtek a múlt századba.

Könnyű eső szitált keresztbe a reflektorok előtt. Ryannal kelet felé hajtottunk a hűszas autópályán a nikkelszínű ég alatt. A gép kapitánya szerint Montrealban csodás az idő: teljes három fok vár bennünket. A közvetlen teendőket már megbeszéltük, így útközben többnyire hallgatagon ültünk egymás mellett. Én legszívesebben hazarohantam volna, hátha megszabadulhatok egyre gyötrelmesebb balsejtelmeimtől, és megtalálom a hűgomat. De hiába: Ryan más feladatot szánt nekem. Hát jó, elvégzem, de utána a saját elgondolásom szerint fogok cselekedni.

A kocsit a Parthenais úti parkolóban hagytuk, majd elindultunk az épület felé. A Molson sörgyár felől malátaszag terjengett. Az egyenetlen kövezeten meggyúlt tócsák felszínén olajréteg fénylett.

Ryan az első emeleten szállt ki, én továbbmentem az ötödikig. Az irodámban levettem a kabátot, majd feltárcsáztam az egyik mellékállomást. Igen, megkapták az üzenetemet, és mihelyt kész vagyok, kezdődhet a munka. Nyomban a laborba siettem.

Az ismeretlen Murtry-szigeti áldozat koponyája és alsó állkapcsa sértetlenül vészelt át a légi utat. Gyakran ötlük fel bennem: vajon mi járhat a repülőtéri poggyász-ellenőrök fejében, amikor átvilágítják a

magammal hurcolt emberi csontokat. A koponyát az asztal közepén egy parafagyűrűre tettem, majd ragasztót nyomtam a halánték-állkapcsi ízületbe, és a helyére rögzítettem az állkapcsot.

Amíg vártam, hogy a ragasztó megszáradjon, előkerestem a grafikont, amely a fehér bőrű amerikai nők esetében meghatározza az arc lágy részeinek vastagsági fokait. Mihelyt az állkapocs megszilárdult, befogókészülékbe illesztettem a koponyát, majd beállítottam és csíptetőkkal rögzítettem a megfelelő magasságot. Utána lemértem és levágtam tizenhét apró gumihengert, és odaragasztottam őket az arccsontokhoz. Az üres szemgödrök meredten figyelték mozdulataimat.

Hús perc múlva átvittem a koponyát egy, a folyosó végén lévő kis helyiségbe, amelynek ajtaján az állt: *Service d'Imagerie*. Egy technikus fogadott, és közölte, hogy a rendszert már üzembe helyezték.

Egyetlen percet sem akartam elvesztegetni. A koponyát állványra helyeztem, videokamerával minden oldalról lefilmeztem, és átküldtem a filmet a nyomozati osztályra, majd megvizsgáltam a monitoron a digitalizált képeket, és kiválasztottam egy frontális nézetet. Utána a számítógéphez kapcsolt elektronikus ceruza és rajztábla segítségével összeköttem a koponyából kiálló gumijelzőket. Ahogy ide-oda irányítottam a képernyőn a függőleges szálakat, apránként borzongatóan formálódtak ki az arc körvonalai. Amikor ezzel elkészültem, a csontszerkezet alapján kiválogattam a program adatbázisából a megfelelő szemet, fület, orrot és száját, majd az előre megrajzolt arcvonásokat elhelyeztem a koponyán.

Ezután megfelelő haját választottam, és hozzá a lehető legsemlegesebb frizurát, nehogy fölöslegesen magára vonja a figyelmet. Az áldozatról semmit sem tudtam, tehát úgy gondoltam: jobb lebegtetni a dolgokat, mint szarvashibát véteni. Amikor az eredményt végre megfelelőnek találtam, a ceruzával még lágyítottam az egyes elemeken, összhangba hoztam vagy árnyaltam őket, hogy a rekonstrukció minél életszerűbb legyen. Az egész folyamat nem egészen két órát vett igénybe.

Hátradóltam, és szemügyre vettem a művemet.

A képernyőről női arc bámult rám, félig csukott szemmel. Finom vonalú orra és széles, kiugró pofacsontja volt. A maga robotszerű kifejezéstelenségében még akár szépnek is lehetett mondani. És valahonnan ismerősnek tűnt. Nagyot nyeltem. Aztán a ceruzával igazítottam a hajon. A képmás rövidre nyírt csikófrizurát kapott.

Mélyet lélegeztem. Hasonlít-e a rekonstrukcióm Anna Goyette-re? Vagy pusztán arról volna szó, hogy megalkottam egy általános fiatal nőtípust, és aztán többé-kevésbé ismerős vonásokkal ruháztam fel?

Visszaállítottam az eredeti frizurát, és ismét megküzdöttem a hasonlóság kérdésével. Igen? Nem? A világ minden kincséért sem tudtam volna megmondani.

Végül rákattintottam a görgető menü egyik parancsára, hogy megvizsgáljam, nincsenek-e ellentmondások az általam alkotott képmás és a koponya között. A monitoron négy képkeret jelent meg. Az elsőben volt a koponya és az állkapocs, a maguk eredeti állapotában. Ezután felemás kép következett, a koponya bal felén a meztelen csontokkal, jobb felén a kitöltött arccal. Harmadiknak következett az általam megformált teljes arc, amely mögül kísértetiesen áttetszettek a csontok, valamint az arc szöveteit jelző gumihengerek. Végül a negyedik kép magát a rekonstruált arcot mutatta. Rákattintottam, hogy ez az utolsó ábra az egész képernyőt kitöltse, aztán hosszan, feszült figyelemmel elnéztem. Most sem tudtam eldönteni a kérdést.

Kinyomtattam, majd elmentettem a képet, és siettem vissza az irodámba. Mielőtt kiléptem volna a kapun, letettem a vázlatból néhány másolatot Ryan asztalára. A mellékelt levélkén csak két szó állt: *Murtry, Inconnue*. Ismeretlen...

Engem azonban már a soron következő teendők foglalkoztattak.

Mire a taxiból kiszálltam, az eső elállt, a levegő viszont hirtelen fagypontra süllyedt. A tócsákat vékony hártya fedte, a vezetékekre és a faágakra jégkéreg rakódott.

A lakás kriptaszerűen homályos és csendes volt. A bejárati folyosón ledobtam a kabátomat és a csomagjaimat, majd egyenesen a vendégszobába mentem. Harry kozmetikai szereit szétszórva heverték

az öltözőasztalon. Vajon mikor használta őket? Ma reggel vagy még a múlt héten? Ruhák. Cipők. Képes folyóiratok. Hasztalan kutattam át a szobát: semmilyen jel nem utalt rá, mikor távozhattott Harry és hová mehetett.

Igaz, erre eleve felkészültem. Csak a vak réműletre nem készültem fel, amely mindinkább elhatalmasodott rajtam, ahogy bejártam és átkutattam a többi szobát.

Megnéztem az üzenetrögzítőt. Senki sem keresett.

Szedd össze magad! Lehet, hogy Harry inkább Kitet hívta fel.

Ugyan már...

Talán a charlotte-i számomon lesznek üzenetek...

Harry ott sem jelentkezett, telefonált viszont Red Tyler, aki beszámolt róla, hogy felvette a kapcsolatot a szekták nyilvántartó központjával. Dom Owens-ről mit sem tudtak, de a Belső Életerő szerepelt az adatbázisukban. Szerintük a mozgalom törvényes keretek között jött létre, több államban is működik, és semmire sem jó, de végső soron ártalmatlan önismereti tanfolyamokat kínál az érdeklődőknek. Nézz szembe a saját éneddel, és tárd fel a mások énjét is! Süket halandzsa, de minden biztonnal veszélytelen, és ne emésszem magam a kelletténél jobban. Ha többet akarok tudni, hívjam fel őt vagy a szektaközpontot. Meg is adta mindkét számot.

A többi üzenetet már csak fél füllel hallgattam végig. Sam az újabb fejleményekről érdeklődött; Katy bejelentette, hogy visszaérkezett Charlottesville-be.

A Belső Életerő tehát ártalmatlan, és Ryannak van igaza: Harry szokása szerint ismét illegalitásba vonult. Éreztem, ahogy átmelegszik az arcom a haragtól.

Gépiesen felakasztottam a kabátomat, a bőröndöt a hálósobába gurítottam, aztán leültem az ágy szélére, megmasszíroztam a halántékomat, és megint egyszer szabadjára engedtem a gondolataimat.

Embert próbáló hetek álltak mögöttem; pályám során nem sok ilyen nehéz korszakot éltem át. A kínzások és csonkítások, amelyeket ezeknek az áldozatoknak el kellett szenvedniük, jócskán felülmúlták mindazt, amivel a munkám hétköznapjaiban találkozom. És nem is emlékeztem, mikor kellett ilyen rövid idő alatt ennyi halottal

foglalkoznom. Vajon van-e összefüggés a Murtry-szigeti és a St. Jovite-i gyilkosságok között – és Carole Comptois-val vajon ugyanaz az embertelen, iszonyatos kéz végzett-e? Elképzelhető, hogy a St. Jovite-i mészárlás csak a kezdet volt? Lehet, hogy valamilyen megszállott őrült ezekben a percekben is dolgozik egy minden eddigénél borzalmasabb vérfürdő forgatókönyvén?

Harry gondjait oldja meg ő maga. Hogy nekem mi a dolgom, azt már tudtam. Vagy legalábbis azt, hogy mi legyen az első lépés.

Az eső ismét eleredt; a McGill egész campusát vékony jégkéreg borította. Az épületek árnyéksötét tömbökként meredeztek, a sivár, nyirkos alkonyatban egyedül az ablakaik szórtak némi világosságot. Itt-ott emberi alak suhant át a fénykockán, mint parányi báb egy árnyjáték színpadán.

Felmentem a Birks Hall csikorgó jégzilánkok borította lépcsőjén. Az épület üres volt; az itt dolgozók a vihartól tartva már elmenekültek. A fogasokon nem lógtak esőköpenyek, a falak mellől is eltűntek az olvadó hótócsákkal körülvelt csizmák. Elnémultak a nyomtatók és a fénymásolók, csak az eső verte egyhangúan az ólomüveg ablakokat a fejem fölött.

Felmentem a harmadik emeletre; lépteim tompán visszhangoztak a kihalt épületben. Már a főfolyosóról láttam, hogy Jeanotte ajtaja zárva van. Igaz, nem is nagyon számítottam rá, hogy itt találom, de hát, gondoltam, próba szerencse. Jeanotte nem készült a látogatásomra, és váratlan helyzetekben az emberek gyakran váratlan dolgokat mondanak ki.

Amikor befordultam a sarkon, láttam, hogy az ajtó alól sárga fény szivárog. Bekopogtam; fogalmam sem volt, mire vértesszem fel magam.

Amikor kinyílt az ajtó, leesett az állam a csodálkozástól.

A szeme vörös volt, az arca sápadt és megviselt. Amikor rám ismert, a vonásai megfeszültek, de szólni semmit sem szólt.

– Hogy van, Anna?

– Jól. – Hunyorgott, és a frufruja már ettől a mozdulattól is megrázkódott.

– Dr. Brennan vagyok. Néhány héttel ezelőtt már találkoztunk.

– Emlékszem rá.

– Amikor legközelebb itt jártam, azt mondták, beteg.

– Semmi bajom. Csak egy ideig távol voltam.

Szerettem volna megtudakolni, hol járt, de ellenálltam a kísértésnek. Ehelyett azt kérdeztem:

– Dr. Jeanotte benn van?

Anna megrázta a fejét, és mintegy lassított felvételben, Szórakozottan hátrasimította a haját.

– Az édesanyja nagyon aggódott magáért.

Unottan, alig észrevehetőn rántott egyet a vállán. Azt, hogy honnan tudok a családi életéről, nem kérdezte.

– Közös munkán dolgozom a nagynénjével. Ő is nagyon nyugtalan volt.

– Igazán? – Lenézett a földre, így nem láthattam a tekintetét. Csapj le rá lesből, minden teketória nélkül!

– A barátnője szerint maga valamilyen ügybe keveredett, és ez viseli meg az idegeit.

Felemelte a fejét, és rám nézett.

– Kiről beszél? – kérdezte halkán, kifejezéstelen hangon. – Nekem nincsenek barátnőim.

– Sandy O'Reillyről. Aznap ő ugrott be maga helyett.

– Sandy az én helyemre pályázik. Mit keres itt tulajdonképpen?

Jó kérdés.

– Beszélni akartam magával és dr. Jeanotte-tal is.

– Nincs benn.

– És maga nem kíván néhány szót váltani velem?

– Úgysem tehet értem semmit. A saját életem egyedül énám tartozik. – Az egész lényéből áradó fásultság mind jobban megbénított.

– Ezt elismerem. Viszont arra gondoltam, hogy talán maga segíthetne énnekem.

Pillantása végigsiklott a folyosón, majd ismét rám nézett.

– Miféle segítségről beszél?

– Nem inna meg egy csésze kávé?

– Nem.

– Akkor nem mehetnénk el innen valahová?

Hosszan nézett rám, üres, kifejezéstelen tekintettel, végül bólintott, leakasztotta a fogasról az anorákját, és egy hátsó kapun kivezetett az épületből. A fagyos esőnek dőlve caplattunk felfelé a campus központjáig, majd megkerültük a Redpath Múzeumot. Anna kulcsot vett elő a zsebéből, és kinyitotta az épület hátsó bejáratát. A félhomályos folyosón a korhadás dohos szaga csapta meg az orromat.

Felmentünk a második emeletre, és ott, rég halott teremtmények csontjaitól körülvéve, leültünk egy hosszú fapadra. A fejünk fölött, valamilyen pleisztocénkori baleset áldozataként, hatalmas belugai bálna lógott. A bágyadt neonfényben porszemek libegtek.

– Már nem dolgozom a múzeumban, de gondolkodni még most is idejárom – mondta Anna, és közben egy ír jávorszarvast bámult. – Ezeket az állatokat évmilliók és sok ezer mérföldes távolságok választották el egymástól, és most ide vannak rögzítve mind, a világegyetem egyetlen pontjára, térben és időben mindörökre mozdulatlanul. Ez tetszik nekem.

Nos, gondoltam, így is lehet értelmezni a mulandóságot...

– Hát igen. Az állandóság ritka tünetem ebben a mi korunkban.

Különös pillantást vetett rám, majd ismét a csontvázakat kezdte tanulmányozni. Én közben az arcélét figyeltem.

– Sandy beszélt magáról, de nem nagyon érdekelt – közölte anélkül, hogy felém fordult volna. – Nem tudom, ki maga és mit akar.

– Jó barátságban vagyok a nagynénjével.

– A nagynéném nagyon rendes teremtés.

– Szerintem is. Az édesanyja attól félt, hogy magát valami baj érte.

Fanyarul elmosolyodott; éreztem, hogy okosabb, ha az otthoni ügyeit nem bolygatom.

– Mit érdekl magát, hogy mitől fél vagy nem fél az anyám?

– Engem az érdekel, hogy Julienne nővért lesújtotta a maga eltűnése. A nénikéje nem tudja, hogy ez már nem először történt.

Anna a gerincesekről most ismét visszánézett rám.

– Hát még mi mindent tud rólam? – kérdezte, és hátrasimította a haját; de ezúttal a mozdulat jóval gyorsabb volt. Talán a hideg térítette magához; talán az, hogy itt nem nyomasztotta mentorának a szelleme. Most mindenesetre elevenebbnek látszott, mint a Birks Hallban.

– Anna, a nagynénje könnyörgött, hogy keressem meg magát. Nem kémkedni akart, egyszerűen az édesanyját szerette volna megnyugtatni.

Anna láthatóan elbizonytalanodott, és ezt hetykeséggel ellensúlyozta.

– Ha már a jelek szerint előléptem a kedvenc kutatási témájává, akkor nem árt, ha tudja, hogy az anyám teljesen buggyant. Ha tíz percet kések, már hívja a rendőrséget.

– A rendőrség szerint a maga kimaradásai tíz percnél valamivel tovább szoktak tartani.

A lány szeme összeszűkült.

Ez az, Brennan. Szorítsd védekezésbe!

– Nézze, Anna, igazán nem szeretném beleártani magam a dolgaiba. De ha úgy érzi, bármiben segíthetek, boldogan megkísérlem.

A válaszra hiába vártam.

Fogj neki máshonnan! Akkor talán megnyílik.

– Nos, talán maga segíthet nekem. Mint tudja, én a halottkémi hivatalnak dolgozom, és volt a közelmúltban néhány olyan ügy, amely komoly fejtörést okoz nekünk. Néhány évvel ezelőtt eltűnt Montrealból egy Jennifer Cannon nevű fiatal lány, akinek a holtteste múlt héten, Dél-Karolinában került elő. Ez a lány a McGill Egyetem hallgatója volt.

Annának arcizma sem rezdült.

– Nem ismerte véletlenül?

Néma maradt, akár a körülöttünk függő állati csontvázak.

– Március 18-án egy Carole Comptois nevű lányt gyilkoltak meg; a holttestet a Num-szigeten tették ki. Tizennyolc éves volt.

Anna a hajához kapott.

– Jennifer Cannon nem egyedül feküdt a sírban. – Anna az ölébe ejtette a kezét, majd újra felemelte, hogy néhány tincset a füle mögé simítson. – A nőt, akit vele együtt ástak el, még nem sikerült azonosítanunk.

Elővettem a mesterségesen összerakott képet, és felé nyújtottam. Elvette, de közben került a tekintetemet. Mereven nézte az általam alkotott arcot. Kezében meg-megremegett a papír.

– Ez élethű?

– Tudja, az arcreekonstrukció nem tudomány, hanem művészet. A pontossága soha nem megbízható egészen.

– A koponya alapján készítette? – kérdezte elfúló hangon.

– Igen.

– A haja másmilyen volt – suttogta alig hallhatón.

– Hát ráismer erre az arcra?

– Rá. Ez Amalie Provencher.

– Ismerték egymást?

A lány továbbra is másfelé nézett.

– Az életviteli tanácsadóban dolgozik.

– Mikor látta utoljára?

– Úgy két hete, de lehet, hogy régebben, már nem emlékszem. Közben nem voltam itt...

– Ő is egyetemi tanulmányokat folytat?

– Mit tettek vele?

Haboztam; nem tudtam, mennyit áruljak el. Anna hirtelen hangulatváltásai azt a gyanút ébresztették bennem, hogy vagy nagyon rossz az idegállapota, vagy kábítószerrel szed. Ő azonban elébe vágott a válasznak.

– Megölték?

– Kikre céloz, Anna?

Most végre rám nézett; szembogara furcsán csillogott a mesterséges megvilágításban.

– Sandy elmesélte, miről beszélgettek. Amit mondott magának, igaz is volt, meg nem is. Működik itt a campuson egy csoport, de annak semmi köze a sátánhoz. Nekem pedig hozzájuk nincs semmi közöm. Amalie-val más volt a helyzet. Ő a csoport utasítására vállalt munkát az életvezetési központban.

– És ott ismerkedtek meg?

Anna bólintott, majd megtörölte a szemét, ujjait pedig a nadrágjába törölte.

– Mikor?

– Úgy két éve. Eléggé ki voltam ütve, gondoltam, kipróbálom a tanácsadást. Valahányszor ott jártam, Amalie mindig hosszan elbeszélgetett velem. Úgy tett, mint akit őszintén foglalkoztat a helyzetem. Önmagáról, a saját problémáiról soha nem mesélt, de az én mondanivalómat mindig nagy figyelemmel hallgatta. Kiderült, hogy sok mindenben hasonlítunk egymásra, így aztán összebarátkoztunk.

Eszembe jutottak Red szavai. A tagtoborzóknak az a feladatuk, hogy a számba jöhető újoncokról minél többet megtudjanak, hangsúlyozzák, hogy mennyire hasonlít a gondolkodásuk, és kiharcolják a jelölt bizalmát.

– Ő később beszélt a csoportjáról, elmondta, mekkora fordulatot jelentett az életében, hogy csatlakozott hozzájuk. A végén én is elmentem az egyik gyűlésükre. – Megvonta a vállát. – Nem volt semmi különös. Valaki szónokolt, aztán ettünk, légzőgyakorlatokat végeztünk meg ilyesmi. Nem mondhatnám, hogy buzgott bennem a lelkesedés, de azért egypárszor visszamentem, mert mind úgy viselkedtek, mintha megszerettek volna, és örülnének nekem.

A gyengédség, mint támadó fegyver...

– Aztán elhívtak magukkal vidékre. Jópofa dolognak ígérkezett, hát elmentem. Mindenféle társasjátékot játszottunk, előadásokat hallgattunk meg, gyakorlatokat végeztünk. Látszott, hogy Amalie odavan a gyönyörűségtől, de én rögtön tudtam: ez nem nekem való. Kóklerségnek tartottam az egészet, csak hát az ember ott nem hangoztathatott különvéleményt. Ráadásul egy percre sem hagytak

magamra. Még gondolkodni sem volt alkalmam. A végén azt akarták, maradjak ott egy hosszabb műhelygyakorlatra, és amikor visszautasítottam a meghívást, egyszerre felkapták a vizet. Erőszakoskodnom kellett, amíg végre valaki visszahozott a városba. Mostanában inkább kerülöm Amalie-t, bár azért hébe-hóba összefutunk.

– Hogy hívják ezt a csoportot?

– Nem is tudom...

– Mit gondol: ők ölték meg Amalie-t?

A lány ismét a nadrágjába törölte a tenyerét.

– Volt egy srác, akivel ott ismerkedtem meg. Valami más intézményen keresztül jelentkezett a tanfolyamra. Aztán, amikor elmentem, ő még maradt, és sokáig, talán egy évig nem is láttuk egymást. Aztán az Ile Notre Dame-on, egy koncerten egymásba botlottunk. Jártunk együtt egy darabig, de – vonta meg ismét a vállát – nem jött össze a dolog. Addigra már ő is kivált a csoportból, de volt néhány eléggé hideglelős élménye arról, ami ott végbement. Bár nem volt nagyon közlékeny. Látszott, hogy be van gazolva.

– Hogy hívták?

– Valamilyen Johnnak.

– Hol van most ez a fiú?

– Fogalmam sincs. Ha jól sejtem, már nem lakik Montrealban. – Ismét letörölt néhány könnyecseptet a pillájáról.

– Mondja meg nekem, Anna; dr. Jeanotte kapcsolatban áll ezzel a csoporttal?

– Miért kérdezi? – A hangja elfulladt. A nyakában lüktetni kezdett egy kék erecske.

– Amikor az irodájában megismerkedtünk, úgy látszott, nagyon tart tőle.

– Velem csodálatosan viselkedett. Sokkal jobb hatással van a szellemi fejlődésemre, mint az összes meditáció és légyógyakorlat. – Megszívta az orrát. – De ugyanakkor borzasztó sokat követel, és én állandóan izgulok, nehogy elszúrjak valamit.

– Úgy tudom, nagyon sokat vannak együtt.

Anna szeme ismét a csontvázakra tévedt.

– Azt hittem, magát Amalie meg azok a halottak érdeklik.

– Mondja, Anna, hajlandó lenne rá, hogy másvalakivel is elbeszélgessem ezekről a dolgokról? Mindaz, amit elmondott, rendkívül fontos, és a rendőrség minden bizonnyal elindulhatna ezen a nyomon. A szóban forgó gyilkossági ügyeket egy Andrew Ryan nevű nyomozóra osztották. Nagyon kedves, jóindulatú ember; azt hiszem, rokonszenvesnek találná.

Zavarodottan nézett rám, és ezúttal kétfelől simította hátra a haját.

– Ennél többet úgysem mondhatnék. John még tudna mesélni, de komolyan mondom, fogalmam sincs, hová ment.

– Emlékszik még, hol tartották azt a szemináriumot?

– Valamilyen farmon. Furgonon mentünk, és nem nagyon figyeltem az utat, mert közben társasjátékot meg ilyesmit kellett játszanunk. Amikor pedig visszahoztak, az egész utat átaludtam. Nagyon kevés pihenőidőt adtak, és totál ki voltam készülve. John és Amalie kivételével egyiküket sem láttam többé. És maga most azt mondja, hogy Amalie...

Odalenn nyílt egy ajtó, majd öblös hang hatolt az emeletig.

– Ki van ott?

– Hát ez remek – suttopta Anna. – Most aztán elveszik tőlem a kulcsot.

– Nem volna szabad itt lennünk?

– Hát nemigen. Amikor otthagytam a múzeumi munkámat, akkor... szóval nem adtam vissza a kulcsot.

Már csak ez hiányzott, gondoltam, majd felálltam a padról.

– Csak bízza rám, és ne szóljon közbe! – mondtam, majd odakiáltottam a lépcső felé: – Itt vagyunk! Van ott valaki?

Lépések közeledtek, aztán egy biztonsági őr jelent meg az ajtóban; kötött sapkáját a szeméig húzta, a pocakja még az átázott anorákból is kidudorodott; a lilás fényben úgy tetszett, mintha sárga volna a foga. Lihegett a lépcsőmászástól.

– Jaj, de örülünk magának! – kiáltottam, bár tartottam tőle, hogy túljátszom a szerepemet. – Az *Odocoileus virginiansus* akartuk lerajzolni, és elszaladt velünk az idő. A többiek korábban mentek el a jeges utak miatt, és rólunk nyilván elfelejtkeztek. Így aztán be lettünk zárva.

– Szégyenlős mosolyom azt sugallta: hogy lehet ilyen hülye az ember!

– Már éppen elhatároztam, hogy hívom a biztonságiakat...

– Itt nem lehetnek ilyenkor – mondta az őr recsegő hangon. – A múzeum zárva van.

Úgy tűnt, hogy színészi produkcióm nem érte el a kívánt hatást.

– Hát persze, tudom. Sőt már rég úton kellene lennünk. A barátnőm férje már biztosan betegre izgulja magát. – Annára mutattam, aki úgy bólogatott, mint egy játék teknősbéka.

Az őr hol Annára, hol rám meresztette vizenyős szemét, majd fejével a lépcső felé intett.

– Hát akkor gyerünk!

Nem kellett kétszer mondania.

Odakinn még mindig esett, most már nagyobb cseppekben; a jeges bonbon jutott eszembe róluk, amelyet nyaranta a húgommal vásároltunk az utcai árusoknál. Az arca megjelent tudatom egyik rekeszében. Hol lehetsz most, Harry?

A Birks Hall előtt Anna különös pillantást vetett rám.

– *Odocoileus virginianus*?

– Véletlenül ez jutott eszembe.

– A múzeumban nincs fehér farkú szarvas.

Mosolyra kunkorodott a szája, vagy csak remegett a hidegtől?

Vállat vontam.

Anna, bár kelletlenül, de megadta a lakáscímét és a telefonját. Amikor elváltunk, még kilátásba helyeztem, hogy Ryan hamarosan jelentkezik majd nála. Ahogy siettem le az Egyetem úton, valamilyen ösztönös sugallatra visszaneéztem. Anna ott állt az öreg neogótikus épület kapujában, olyan mozdulatlanul, akár az imént látott több millió éves cimborái.

Mihelyt hazaértem, tárcsáztam Ryan személyhívóját; ezúttal már néhány perc múlva jelentkezett. Elmondtam neki, hogy Anna előkerült, és nagy vonalakban vázoltam beszélgetésünket. Megígérte, hogy sürgősen értesíti a halottkémi hivatalt: szerezzék meg Amalie Provencher orvosi és fogorvosi kórtörténetét, aztán sietősen letette a

kagylót; még ott akarta érni Annát Jeanotte irodájában. Később majd felhív, és tájékoztat a legfrissebb fejleményekről.

Nizzai salátát vacsoráztam, hozzá rongyos kiflit, utána jó hosszú időre elnyúltam a kádban, majd bebújtam egy ócska melegítőbe. Még mindig át voltam fázva; gondoltam, begyújtok a kandallóba. A gyújtósom elfogyott, így újságpapírt gyúrtam galacsinokká, és följük aprófát raktam. Aztán elnéztem, hogyan terjednek a lángok. Az ablakokon közben ütemesen koppantak a jégdarabok.

Mindjárt háromnegyed kilenc. Elővettem a Bélanger-naplókat, és bekapcsoltam a Seinfeld-show-t, hátha a párbeszéd és a konzervkacagás ritmusa nyugtató hatással lesz rám. Tudtam, hogy ha szabadjára engedem gondolataimat, úgy száguldoznak, fürkésznek, fűjtatnak majd, mint éjszaka a macska, és a végén a felfokozott szorongástól hajnalig nem bírok elaludni.

Meddő igyekezet volt. Jerry és Kramer igazán a lelküket is kitették, de egy percre sem tudtak lekötöni.

Pillantásom ismét a tűzre tévedt. A lángok elszórt nyelvecskékké töpörödve nyaldosták körül a legalsó hasábot. Megint összegyúrtem néhány újságlapot, és a parázs közé tömködtem őket. Éppen a piszkavasért nyúltam, amikor valami bekattant. Az újságok!

A mikrofilmről teljesen megfeledkeztem.

Átmentem a hálószobába, elővettem a McGillben készített fénymásolatokat, majd ismét a pamlagra telepedtem. Pillanatok alatt meg is találtam a *La Presse* megfelelő cikkét.

A történet azóta sem lett hosszabb. 1845. április 20. Eugénie Nicolet hajóra száll Franciaország felé. Párizsban és Brüsszelben fog énekelni, aztán Dél-Franciaországban tölti a nyarat, és júliusban tér vissza Montrealba. A cikk felsorolta kísérete tagjait, valamint a majdani hangversenyek időpontját. Végezetül röviden összegezte a művésznő eddigi pályafutását, és borongósan utalt rá, mennyire nélkülözi majd a montreali publikum.

Az aprópénzemből annak idején csak az április 26-i számig futotta. Sietősen átnéztem a kinyomtatott oldalakat, de Eugénie nevével nem találkoztam többé. Ekkor előlről kezdtem az egész paksamétát, és szóról szóra áttanulmányoztam minden hírt és az úgynevezett kis színeket. A cikkekre az április 22-i számban találtam rá.

A közeli napokban Eugénie-n kívül még valaki fellép majd Párizsban: egy úriember, aki azonban nem a zenében, hanem a szónoklásban jeleskedik. Az illető előadókörúton volt; gyújtó hatású beszédekben leplezte le a rabszolga-kereskedelmet, és egyszersmind a Nyugat-Afrikával felveendő üzleti kapcsolatokra buzdított. Ő maga az Aranyparton született, de Németországban végezte tanulmányait, és ez idő szerint a hallei egyetemen a filozófia professzora. Párizsba érkezése előtt a montreali McGill Egyetemen tartott előadásorozatot.

Visszapedáloztam egy évvel. 1845. Az Egyesült Államokban javában virágzott a rabszolgaság intézménye, amelyet Franciaországban és Angliában már rég törvényen kívül helyeztek. Kanada még angol gyarmat volt. Bizonyos egyházi csoportok és missziók könyörögtek az afrikaiaknak, hogy hagyjanak fel testvéreik exportálásával, az európaiakat pedig felszólították, hogy ehelyett létesítsenek törvényes kereskedelmi kapcsolatokat Nyugat-Afrikával. Növekvő izgalommal kerestem meg a hajó és az utas nevét. Eugénie Nicolet és Abo Gabassa ugyanazon a hajón kelt át Európába...

Felálltam, és megpíszkáltam a tüzet.

Szóval itt van a kutya eltemetve? Sikerült volna jóformán véletlenszerűen rábukkannom egy titokra, amelyet százötven év óta homály fed? Eugénie Nicolet-nak és Abo Gabassának viszonya volt?

Cipőbe bújtam, ki akartam nyitni a francia ablakot, de hiába nyomtam: befagyott. Ekkor minden erőmet összeszedve a csípőmmel dőltem neki, és akkor végre engedett.

A farakásomat is belepte a jég, és nem kevés időbe telt, amíg egy kerti lapáttal kiszabadítottam egy hasábot. Mire visszaértem a házba, egész testemben dideregtem, és apró jégzilánkok tapadtak hozzám. Éppen a kandallóhoz akartam lépni, de hirtelen megtorpantam.

A kapucsengőm nem cseng, inkább csak csipog. Most is csipogott néhányat, aztán hirtelen elnémult, mintha a látogató feladta volna.

Ledobtam a fahasábot, rohantam a házi riasztóhoz, és megnyomtam a videó gombját. A képernyőn ismerős alak jelent meg, amint éppen a belső ajtó felé tart.

Felmarkoltam a kulcsaimat, vágattam az előcsarnokba, és kinyitottam a belső ajtót. A külső kapu éppen visszacsapódott. Lenyomtam a kilincset, és szélesre tártam az ajtót.

A házam lépcsőjén Daisy Jeanotte hevert a hasán, szétvetett tagokkal.

31

Még mielőtt odaértem volna, megmozdult. Lassan behúzta a karját, átfordult, és háttal nekem nehézkesen felült.

– Megütötte magát? – A torkom olyan száraz volt, hogy a szavak elnyújtva, fisztulázva buktak ki rajta.

Hangom hallatán összerezzen, majd megfordult.

– Nagyon alattomos ez a jég, de nincs semmi bajom.

A kezem nyújtottam; hagyta, hogy felsegítsem. Egész testében remegett, és egyáltalán nem úgy festett, mint akinek semmi baja.

– Jöjjön be, kérem, hadd kínálom meg egy kis teával!

– Nem, nem maradhatok; várnak. Könnyelműség volt ilyen ítéletidőben, ráadásul késő este kimerézkednem, de muszáj volt beszélnem magával.

– Nagyon kérem, jöjjön be, hogy kicsit átmelegedjék.

– Köszönöm, de fölösleges – mondta a levegő hőfokánál is fagyosabban. Megkötötte kibomlott sálját, majd egyenesen a szemembe nézett. A háta mögött jéggolyóbisok úsztak át egy utcai lámpa kúp alakú fénypázmáján. A nátriumgőz fátylán át feketén csillogtak a faágak.

– Dr. Brennan, megkérném, hagyja békén a hallgatóimat! Én igazán igyekeztem a segítségére lenni, de úgy látom, visszaél az előzékenységemmel. Hogy szabad így üldözni ezeket a fiatalokat? Az pedig, hogy megadja a számomat a rendőrségnek, és azok nyomban zaklatni kezdik az asszisztensnőmet, egyszerűen felháborító.

Kesztyűs kezével megtörölte a szemét; a mozdulat sötét foltot hagyott az arcán.

Hirtelen elfogott az indulat. Összefont karral álltam, és most önkéntelenül a húsomba vájtam a körmeimet.

– Mi a fészkes fenéről beszél tulajdonképpen? Eszemben sincs *üldözni* Annát. – Valósággal visszaköptem rá az általa használt szót. – Ez itt nem holmi nyavalyás kutatási téma. Itt emberek haltak meg.

Tízen biztosan, és hogy rajtuk kívül még hányan, azt csak a jóisten tudja.

Jégszemek pattogtak homlokomon és karomon, de meg sem éreztem. Olyan dühös voltam, hogy rá ontottam mindazt a szorongást és tehetetlen fájdalmat, amely az elmúlt néhány hét folyamán felgyülemlett bennem.

– Jennifer Cannon és Amalie Provencher a McGillre járt. Mind a kettőt meggyilkolták, dr. Jeanotte. És ha csak ezt tették volna! De nem; nekik ez kevés volt. Azok a tébolyult gazemberek állatokat uszítottak rájuk, és aztán végignézték, ahogy szétmarcangolják a testüket, és addig marják a koponyájukat, amíg ki nem látszik az agyuk.

Dőlt belőlem a szó, nem voltam már ura sem a hangerőmnek, sem a mondataimnak. Egy arra tévedő pár, a csúszós járdával sem törődve, megszaporázta a lépést.

– Innen alig kétszáz kilométerre egy egész családot összevagdostak és megcsonkítottak, egy idős asszonyt pedig föbe lőttek. Csecsemőkről van szó, dr. Jeanotte! Két kisbabát mészároltak le! Egy tizennyolc éves lányt itt, Montrealban tépettek szét, és a maradványait egy bőröndbe dugták. Mind halottak, dr. Jeanotte! Végzett velük egy rakás golyós, akik egy magasabb rendű erkölcs bajnokainak képzelik magukat.

A hideg ellenére tüzelt az arcom. Rászégeztem remegő ujjamat.

– De hadd közöljek magával valamit. Én meg fogom találni ezeket az önelégült, embertelen szörnyeket, és kivonom őket a forgalomból, akárhány ministránsfiút, lelki tanácsadót vagy bibliafaló prédikátort kell is zaklatnom közben. És ugyanez vonatkozik a hallgatóira, sőt, ha úgy adódik, még magára is!

Jeanotte kísérteties látvány volt a sötétben; az elkent szemfesték félelmetes maszkká varázsolta arcát. Bal szemére árnyékot borított a homlokán nőtt púp, miáltal a jobb szem természetellenesen világosnak látszott.

Ismét összefontam a karom, hogy melegítsem magam. Már bántam, hogy túl sokat beszéltem. Most, hogy a mérget kiadtam magamból, megint borzongatott a hideg.

Az utca néma volt és kihalt. Néhány pillanatig a reszelős lihegésemen kívül nem hallatszott más.

Magam sem tudom, mire számítottam, de Jeanotte kérdése merőben váratlanul ért.

– Miért használ ilyen szóképeket?

– *Tessék?! – Talán nem tetszik neki a stílusom?*

– Biblia, prédikátor, ministránsfiúk... Miért dobálózik ilyen kifejezésekkel?

– Azért, mert meggyőződésem, hogy az összes gyilkosságot vallási fanatikusok követték el.

Jeanotte rezenéstelen arccal állt velem szemben. Amikor megszólalt, szavai még inkább megdermesztettek.

– Túl messzire merészkezik, dr Brennan. Óva intem: ne bolygassa ezeket a dolgokat! – A színtelen szempár áthatóan szegeződött rám. – Ha nem hagyja abba, kénytelen leszek bizonyos lépéseket foganatosítani.

Egy lépésben haladó kocsi megállt, éppen a házámmal szemben, majd befordult a sarkon. Fényszórói nagy ívben söpörtek végig a háztömbön, és egy pillanatra megvilágították Jeanotte arcát.

Izmaim megfeszültek, körmeim még mélyebben fúródtak az oldalamba.

Ó, édes istenem... Nem az árnyékok játéka tévesztett meg. Jeanotte jobb szeme valóban hátborzongatóan fakó volt. Így, festék nélkül a szemöldök és a szempilla fehéren izzott fel az átsuhanó fénykévében.

Észrevehetett valamit az arcomon, mert szorosabbra húzta a sálját, megfordult, és anélkül, hogy visszanézett volna, óvatosan letipegett a lépcsőn.

Amikor végre visszaértem a lakásba, villogott az üzenetrögzítő. Ryan volt. Reszkető kézzel tárcsáztam a számát, és rögtön a dolgok közepébe vágtam.

– Jeanotte benne van a buliban. Most járt itt, hogy figyelmeztessen: hátráljak ki az ügyből. A jelek szerint alaposan felpaprikázta, hogy maga megkereste Annát. Ide figyeljen... Amikor másodszor jártunk St. Helenán, volt ott egy férfi, akinek ősz sáv volt a szemöldökében és a szempillájában. Emlékszik rá?

– Persze – felelte Ryan; a hangján kimerültség érződött. – Magas volt és göthös, mint egy madárijesztő. Bejött, és mondott valamit Owensnak.

– Hát Jeanotte-nak pont ilyen pigment-hiánya van, csak az embernek nem tűnik fel, mert elrejtí a szemfesték alá.

– A hajában is van ilyen csík?

– Azt nem tudom; valószínűleg festi. De a lényeg, hogy az ilyen ritka jellegzetesség ismétlődése nem lehet véletlen. Szerintem ezek ketten rokonok.

– Testvérek?

– Annak idején nem nagyon törődtem ezzel, de szerintem a St. Helena-i pasas túl fiatal ahhoz, hogy az apja lehessen, és túl idős ahhoz, hogy a fia legyen.

– Ha a nő tényleg Tennessee hegyei közül jött, a genetikai lehetőségek elég korlátozottak.

– Hű, de humoros! – Éppen nem voltam tájjellegű viccekre hangolva.

– Arrafelé egész nemzetségek osztozhatnak azon a bizonyos génen.

– Komoly dolgokról beszélünk, Ryan.

– Madarat tolláról, embert a csíkjairól. Testvéreket pedig az egyforma csíkjaikról...

Csíkok... A szó valamiért nem hagyott nyugodni.

– Mit is mondott?

– Odalenn délen egész nemzetségek osztozhatnak...

– Nem hagyná abba az ökörködést? Tudja, valami átfutott a fejemen. Emlékszik még, mit mondott Heidi Schneider papája arról az emberről, aki náluk járt?

A vonal túlsó végén méla csend.

– Azt mondta, olyan volt a hapsi, mint egy borz. Egy kibaszott bűzös borz.

– Á, menjen már! Amiért szegény papa nem volt lírai hangulatban...

A háttérben megszólalt a telefon, de hiába csengett, senki sem vette fel.

– Szóval úgy gondolja, Owens a csíkoszt küldte el Texasba?

– Nem, nem Owens. Kathryn is, az öregember is egy nőt emlegettek. Szerintem Jeanotte az. Alighanem innen vezényli a parádét, és helytartói vannak az egyes táborokban. Továbbá azt is gondolom, hogy a campuson is toboroz tagokat, valamilyen szemináriumi hálózaton keresztül.

– Halljuk, még mi egyebet mondana róla?

Beszámoltam mindenről, amiről csak tudomásom volt, így azt is elmeséltem, hogyan bánt az asszisztensnőjével, majd megkérdeztem, hogy ő mire ment Annával.

– Nem sokra. Állig begombolkozott, és szerintem a lényeg a kabát alatt van. Amellett labilisabb alkat, mint Isten Ágnese.

– Lehet, hogy narkós.

A telefon újra rákezdte.

– Mi az, egyedül van odabenn? – Az örszoba, az erőszakos telefoncsengéstől eltekintve, természetellenesen csendesnek tűnt.

– Mindenki lelécelt e miatt a kurva vihar miatt. Magánál semmi baj?

– Mire gondol?

– Nem hallgatja a híreket? Teljes felfordulás e miatt a kibaszott jég miatt. A repteret lezárták, a mellékutak jó része járhatatlan. A villanyvezetékek úgy roppannak szét, mint a száraz spagetti, a déli parton egész területek maradtak fűtés és áram nélkül. A városatyák egyre jobban aggódnak az öregek, no meg a fosztogatók miatt.

– Nálam eddig semmi gond. Találtak Baker emberei valamit, ami a St. Helena-i és a texasi csoport közti kapcsolatra utalna?

– Nemigen. A vén kutyás szivar arról locsogott, hogy találkozóra készült az őrangyalával. A jelek szerint Owensnek és tanítványainak is valami hasonló járt a fejében. A naplók tele vannak ezzel a lökött sóderral.

– Naplók?

– Aha. Néhány hívőben, úgy látszik, túlbuzgott az alkotói szellem.

– Egyéb?

Hallottam, ahogy beszívja, majd lassan kifújja a levegőt.

– A rohadt életbe, beszéljen már!

– Valamilyen helyi szakértő szerint a jelszó: apokalipszis, mégpedig most. Az egész bagázs a nagy durranás felé masírozik.

Baker seriff nem akar kockáztatni. Erősítést kért a szövetségi zsaruktól.

– És az úti célra nem utal semmi? Mármint a földi úti célra...

– Egyelőre csak annyit tudunk, hogy találkájuk van az őrangyalokkal, és utána átkelnek boldogabb partokra. De annyi biztos, hogy a szervezéshez értenek. A jelek szerint az utazást már régóta előkészítették.

– Jeanotte az! Elő kell hogy kerítse! Ó az a bizonyos őrangyal! – Akárhogy restelltem, a hangomon átütött a bennem tomboló izgalom.

– Nyugi, én is így gondolom. Miss Daisynek most erős kezű sofőrre van szüksége. Mikor ment el magától?

– Úgy negyed órája.

– Hová készülhetett?

– Azt nem tudom. Csak annyit mondott, hogy várják.

– Helyes, Brennan; ne féljen, megtalálom. Ha valóban jó a szimata, akkor ez a kis professzornő igen-igen veszélyes figura. Eszébe ne jusson, ismétlem, *eszébe ne jusson*, hogy bármit a saját feje után csináljon. Tudom, hogy aggódik Harryért, de ha netán belesodródott volna ebbe a hacacaréba, úgylis csak profik húzhatják ki. Megértette?

– A fogamat szabad megmosnom, vagy az is túl kockázatos? – csattantam fel. Ryan atyáskodása nem készítetett rá, hogy a legbájosabb modoromat vessem be.

– Nagyon jól tudja, mire gondolok. És szerezzen be egypár gyertyát! Mihelyt bármit megtudok, hívom.

Letettem a kagylót, aztán, mert valahogy szűknek éreztem a lakást, a franciaablakhoz léptem, és széthúztam a függönyt. Az udvar a mítoszok kertjeit idézte, a fák és bokrok mintha sodrott üvegből lettek volna. Az emeleti erkélyeket, a falakat, a kéményeket áttetsző háló borította.

Összeszededeztem mindent: gyertyákat, gyufát, a zseblámpámat, a sportszakomból kihalásztam a rádiót meg a fejhallgatót, és az egész kollekciónak a konyhapultra raktam. Aztán letelepedtem a nappali heverőjére, és a tévében a híradóra kapcsoltam.

Úgy volt, ahogy Ryan mondta. A vihar minden más hírt kiszorított. Az egész tartományban sorra szakadnak le a vezetékek, és a Hydro

Québec egyelőre nem tud nyilatkozni, hogy mikor áll helyre az áramszolgáltatás. A hőmérséklet tovább zuhan, és csapadékban ezután sem lesz hiány.

Dzsekibe bújtam, és ingajáratban közlekedtem a ház és az udvar között, hogy némi fakészletet halmozzak fel, majd két további takarót borítottam az ágyra. Amikor visszamentem a nappaliba, egy komor képű bementő éppen azokat a baljós fejleményeket sorolta, amelyekről a legtöbb ember tudja, hogy úgysem kerül sor rájuk.

Ismerős fogás volt, de mindig megnyugtató hatású. Ha délen havazás fenyeget, bezárnak az iskolák, szünetel a közélet, és rémült háziasszonyok ürítik ki az élelmiszer-áruházak polcait. A hóihar azonban többnyire elmarad, vagy ha hullik is némi hó, másnapra elolvad.

Montrealban a felkészülés általában módszeres, az emberek nem esnek pánikba. A jelszó: bármi történjék, mi álljuk a sarat.

A felkészülés negyed órát vett igénybe. További tíz percre lekötött tévé. Huszonöt perc kegyelmi haladék. Mihelyt kikapcsoltam a készüléket, ismét teljes erővel rohant meg a nyugtalanság. Úgy éreztem magam, mint türe felszúrt bogár. Ryannak ebben is igaza volt. Semmit sem tehettem, és ez a benuultság még inkább felzaklatott.

Elvégeztem a szokásos minden esti szertartásokat, hátha újabb haladékhoz segítenek. De hiába reménykedtem. Mihelyt ágyba bújtam, idegrendszerem gátjai átszakadtak.

Harry... Miért nem figyeltem oda rá jobban? Hogy gubózhattam be ennyire a saját problémáimba? Hová lett? Miért nem hívta fel a fiát? Miért nem keresett engem?

Daisy Jeanotte... Kivel volt találkozója? Miféle eszelős útiterven dolgozik, és vajon hány ártatlan lelket akar magával vinni a nagy utazásra?

Heidi Schneider... Valaki úgy érezte, hogy ikerfiacskái végzetes veszélyt hozhatnak rá, és ezért inkább brutális csecsemőgyilkossághoz folyamodott... Ki lehetett az? És vajon ezek a halálesetek csak beharangozói egy nagyobb szabású vérfürdőnek?

Jennifer Cannon... Amalie Provencher... Carole Comptois... Az ő vesztük is a téboly folyománya? Miféle démoni szabályokat

szeghettek meg? Lehet, hogy haláluk módját valamilyen ördögi rítus írta elő? És lehetséges-e, hogy a húgom is hasonló sorsra jutott?

A telefon úgy megijesztett, hogy amikor felugrottam, a földre sodortam a zseblámpát.

Csak azon imádkoztam, hogy Ryan legyen az. Igen, Ryan lesz, és bejelenti, hogy elfogta Jeanotte-ot.

A vonal túlsó végén azonban az unokaöcsém szólalt meg.

– Jaj, Tempe néni, fel tudnám pofozni magam. Azt hiszem, én tényleg becsavarodtam. Képzeld, Harry telefonált. A másik kazettán találtam meg.

– Miféle másik kazettán?

– Tudod, olyan régi fajta üzenetrögzítőm van, az a minikazettás. Azt, amelyik benne volt, nem lehetett rendesen visszatekerni, úgyhogy lecseréltem. Eszembe sem jutott az egész, amíg az előbb itt nem járt egy lányismerősöm. Eléggé berágtam rá, mert a múlt héten programunk lett volna, de amikor érte mentem, nem volt otthon. Most aztán, hogy ma este csak úgy beállított, megmondtam neki, hogy mehet a sunyiba, de ő makacsul állította, hogy igenis hagyott üzenetet. Ezen összebalhézunk, míg aztán a végén elővettem a régi szalagot, és lejátszottam. Hát tényleg üzent, de nemcsak ő, hanem Harry is. Ő volt az utolsó a szalagon.

– És mit mondott?

– Dühös volt; hiszen ismered... De közben félelem is volt a hangjában. Azt mondta, valamilyen farmon van, és ki szeretne szállni, de senki sem hajlandó visszavinni Montrealba. Eszerint még most is Kanadában van.

A szívem olyan vadul dörömbölt, hogy attól tartottam, Kit is meghallja.

– Mit mondott még?

– Csak azt, hogy a dolgok kezdenek elfajulni, és tökig van az egészszel. Aztán kifűjt a szalag vagy megszakadt a vonal, fogalmam sincs. Mindenesetre itt véget ért az üzenet.

– Ez mikor volt?

– Pam hétfőn hívott. Harry üzenete mindjárt utána következett.

– Nem időbemondós a rögzítőd?

– Menj már! Ezt még Truman alatt gyártották.

– Mikor cseréltél szalagot?

– Ha jól emlékszem, szerdán vagy csütörtökön. Az biztos, hogy még a hét vége előtt.

– Próbálj gondolkodni, Kit!

Egy ideig csak a vonal duruzsolt.

– Csütörtökön. A vitorlásom bütykölt, fáradtan értem haza, a szalag nem akart visszatekeredni, úgyhogy kipattintottam a kazettát, félrelöktem, és beraktam az újat. A francba – eszerint legalább négy napja, hogy telefonált, sőt hat is lehet. Úristen, remélem, azóta nem érte semmi baj. Úgy hallatszott, mintha teljesen elvesztette volna a fejét. Ez még nála is szokatlan...

– Azt hiszem, tudom, kikkel van – mondtam, majd kevés meggyőződéssel hozzátettem: – Ne félj, nem lesz semmi baja.

– Rögtön értesíts, ha beszéltél vele. És mondd meg neki, mennyire sajnálom... Nem is értem, hogy lehettem ennyire fafejű...

Az ablaküveghez szorítottam az arcom. Az utcai lámpák megannyi apró napként izzottak a jégkéreg alatt, szomszédaim ablakai csillámló négyszögekké változtak. Könnyek peregtek végig az arcomon, ahogy elgondoltam: Harry most ott van valahol kinn a viharban.

Visszavonszoltam magam az ágyba, villanyt gyújtottam, és várni kezdtem Ryan hívását.

A lámpafény időnként elhomályosult, vibrált, majd összeszedte magát. Ezer évvel felérő idő telt el. A telefon néma maradt. Elbóbiskoltam,

A végső felismerést az álmom érlelte meg.

32

Állok, nézem az öreg templomot. Tél van, kopárak a fák. Az ólomszínű ég alatt az ágak pókhálószerű árnyékokat vetítenek az ódon szürke kőfalakra. Hó szaga leng a levegőben, körülöttem vihar előtti csend sűrűsödik. Távolabb ellátok egy befagyott tóig.

Nyílik egy ajtó; a kilépő alaknak csak a körvonalai látszanak a puha, sárgás lámpafényben. Az alak habozik, majd fejét a szél elől

leszegve elindul felém. Ahogy közelebb ér, látom, hogy nő. Hosszú fekete köntöst visel, az arca elfátyolozva.

Ekkor hullanak le az első, porhanyós hópelyhek. A nő kezében gyertya; most értem meg: azért görnyed előre, hogy óvja a lángot. Így is csoda, hogy el nem alszik.

A nő most megáll, és int a fejével. A fátylat már hó pettyezi. Meresztem a szemem, hátha ismerős, de a vonásai hol felsejlenek, hol elhomályosulnak, mint kavicsok egy mély tó fenekén.

Megfordul, én pedig elindulok utána, mégis egyre nő köztünk a távolság. Szorongva igyekszem utolérni, de a testem nem engedelmeskedik. A lábam mintha lehúzná valami; nem tudok szaporábban lépkedni. A nő most eltűnik az ajtó mögött. Kiáltok utána, de semmi válasz.

Végül beérek a félhomályos templomba. A falak kőből, a padló földes. A hatalmas, faragott keretű ablakok a magasban a semmibe vesznek. Rajtuk túl füstként gomolyognak a pici hópelyhek.

Nem emlékszem, miért jöttem ide. Büntudat fog el, mert tudom, hogy fontos dologról volna szó. Valaki küldött, de hogy ki, elfelejtettem.

Lépegetek a komor, sötét térben. Egyszer csak lenézek, és látom: meztírláb vagyok. Szégyellem magam, mert fogalmam sincs, hol hagytam el a cipőmet. Menekülni szeretnék, de nem ismerem ki magam, és úgy érzem: ha nem végzem el a feladatomat, soha nem is jutok ki innen.

Most fojtott hangokat hallok, és arra fordulok. Valami homályos, bizonytalan körvonalú tárgy fekszik a földön; nem tudom, mi lehet.

Amikor közelebb lépek, az árnyak külön elemekre bomlanak. Olyanok, mint a rovarok bábjai, csak vászonba vannak burkolva. A formájuk emberi testre emlékeztet, de testnek túl kicsik.

Odamegyek az egyikhez, és meglazítom a sarkát. Fojtott zümmögés. Amikor a vásznat visszahúszom, egész raj légy szabadul ki a gubóból, és hullámzó tömegben szállnak az ablak felé. Az üveg bepárásodott a hidegtől; a rovarok zavarodottan nyüzsögnek rajta. Mit keresnek itt a legyek ilyen hidegben, gondolom.

Ismét a gubóra téved a szemem, de úgy gondolom, nem sietős a dolgom, hiszen halott úgysem lehet benne. A holtakat nem így szokás beburkolni és kiteríteni.

Pedig mégiscsak egy holttest az, és még az arca is ismerős. Amalie Provencher szürke árnyalatokból szőtt, ceruzarajzra emlékeztető arca mered rám.

De még ekkor sem visz gyorsabban a lábam. Kötegtől kötegig botorkálok, kioldozom a vásznakat, és újabb légyrajokat szabadítok el. Csupa sápadt, merev nézésű arc, de mind ismeretlen. Mind – egyet kivéve.

Még ki sem bontom a szemfedőt, a méret már elárulja, kit rejthet. Sokkal kisebb a többinél. Nem akarom látni, de abbahagyni sem lehet.

Nem! – sikoltom magamban, de itt nem segít a tiltakozás.

Carlie a hasán fekszik, apró keze ökölbe szorul.

Aztán még két ilyen parányi csomagot pillantok meg. Szorosan egymás mellett.

Egy kéz fonódik a karomra. Felpillantok: a kalauzom az. Mintha megváltozott volna, bár lehet, hogy csak azért tűnik így, mert most tisztábban látom.

Egy apáca az, elnyűtt, penészes kámzsában. Amikor megmozdul, rőzsafűzér zörgése hallatszik. Az orromat nyirkos földszag és a bomlás büze csapja meg.

Felállok. A kakaóbarna bőrt vörös sebek borítják; váladék szivárog belőlük. Tudom, hogy Elisabeth Nicolet áll előttem.

– Ki vagy? – kérdezem gondolatban, de ő megérti, és így válaszol:

– Méla papnő, éjbíbor ruhában.

Rejtelmes szavak...

– Hogy kerülsz ide?

– Krisztus vonakodó menyasszonyaként.

Most újabb alakot pillantok meg. Egy falmélyedésben áll; a hóésés sápadt derengése elhomályosítja az arcát, a haja fakó szürkének látszik. Amikor találkozik a szemünk, megszólal, de szavai a semmibe vesznek.

– Harry! – sikoltom, de a hangomban nincs erő, és Harry meg sem hallja.

Széttárja a karját, és a szája – tojásdad fekete üreg a szellemarcban – tovább mozog.

Ismét sikoltok, de most sem hallani semmit.

Harry újra megszólal, és bár a hangja messziről jön, mintha vízen át sodródna felém, ezúttal értem, amit mond.

– Segíts rajtam, mert meghalok...

– Ne! – Rohannék, de a lábam mintha gyökeret eresztett volna.

Harry besiklik egy folyosóra, amelyet eddig észre sem vettem.

Fölötte felirat hirdeti: *Ange Gardien*¹ Harryből árnyék lesz, beleolvad a sötétségbe.

Kiáltok, de nem néz vissza. Mennék utána, de bénult vagyok, csak a könnyek peregnek a szememből.

Úti társam most újra átalakul. Sötét tollú szárnyak sarjadnak a hátán, sápadt arca csupa ránc lesz. A szeme kővé fagy. És ahogy ebbe a megkövült szempárba nézek, a szembogár hirtelen kivilágosodik, a szemöldökből és a pillákból kiszáll a szín. Hajában fehér csík tűnik elő. A csík a szemem láttára húzódik egyre hátrább, mígnem leválasztja a fejbőr egy részét, és a magasba röpíti. A bőrdarab libegve ereszkedik a földre, hogy nyomban ellepjék az ablakról viasszálló legyek.

– A rendet nem szabad megszegni – hallatszik most ezernyi hangon, mindenfelől és sehonnan.

Az álombeli táj síksággá alakul. A nap hosszú, rézsútos pászmákban tűz át a spanyol mohán, a fák között óriás árnyékok táncolnak. Nagy a hőség. Azon kapom magam, hogy ások, és szakad rólam az izzadság.

Alvadt vérszínű iszapot dobálok ásószámra egy mögöttem púposodó halomra.

A szerszám éle most nekiütközik valaminek. Óvatosan körülásom, míg nem kirajzolódik a formája. Fehér bunda, amelyhez itt is, ott is téglavörös agyag tapad. Követem a háta ívét. Most hosszú, vörös körmű kezét látok. A csuklótól kezdve haladok felfelé a karon. Cowboyos rojtok. A füledt melegben minden szikrázik.

Ekkor meglátom Harry arcát, és felordítok.

¹ őrangyal – francia. (A ford.)

Kalapáló szívvel, verejtékben úszva ültem fel az ágyban. Eltelt néhány pillanat, amíg visszataláltam a valóságba.

Montrealban vagyok. A hálósobámban. Odakinn jégvihar. Még égett a lámpa, a szobámban mélységes csend. Az órára néztem. Mindjárt háromnegyed négy.

Higgadj le! Az álom az csak álom. Valós félelmeket, szorongásokat tükröz, de mégsem tévesztendő össze a valósággal.

Aztán hirtelen: Ryannak már rég telefonálnia kellett volna. Lehet, hogy nem ébredtem fel a hívásra?

Lerúgtam magamról a paplant, és átmentem a nappaliba. Az üzenetrögzítő nem villogott.

A hálósobában levettem magamról az átnyirkosodott holmit. Ahogy a melegítőnadrágot a földre dobtam, a tenyeremen körömforma félholdakat láttam. Farmerba bújtam, és vastag pulóvert vettem hozzá.

Nem tűnt valószínűnek, hogy újra el tudjak aludni, így hát kimentem a konyhába, és teavizet tettem fel. Émelygett a gyomrom, bizonyára az álom hatására. Legszívesebben megfeledkeztem volna az egészről, de a látomás valamit elindított az agyamban, és úgy éreztem, fel kell dolgoznom ezt az ingert. Leültem a teámmal a heverőre.

Általában nem álmodom csodás, félelmetes vagy habókos dolgokról. Az álmaim többnyire két csoportra oszthatók. A leggyakoribb az, hogy nem sikerül telefonálnom, vezetek, de nem látom az utat, vagy lekésem a repülőgépet. Előfordul, hogy vizsgáznom kellene, de egyetlen órán sem vettem részt. A kulcsszó: szorongás.

Emellett, bár ritkábban, megesik, hogy az üzenet sokkal burkoltabb. A tudatalattim megrostálja a tudatban felhalmozódott anyagot, és szürreális képekké alakítja. Az értelmezéssel már nekem kell megbirkóznom.

A ma éjszakai rémálom nyilvánvalóan az utóbbi csoportba sorolható. Lehunytam a szemem, hogy a megfejtésre összpontosítsak.

A képek úgy villantak meg előttem, mintha egy kerítés résein lesnék át.

Amalie Provencher számítógép formázta arca.

A meggyilkolt csecsemők.

Daisy Jeanotte, szárnyakkal a hátán. Ahogy Ryannak mondtam... Valóban a halál anyála volna?

A templom. Hasonlított a memphremagogi kolostorra. Vajon mit akart sugallni az agyam ezzel a képpel?

Elisabeth Nicolet.

Harry, amint integet és segítségért könyörög, majd belevész a sötét alagútba. Harry holtan, Birdie-vel. Valóban komoly veszélyben forogna?

A vonakodó menyasszony, Ez meg mi az ördögöt jelentsen? Akarata ellenére tartották a szerzetben? Ez is hozzátartoznék a glóriájához?

További elmélkedésre azonban nem volt mód, mert megszólalt a kapucsengő. Jó barát vagy ellenség? – tűnődtem, ahogy odabotorkáltam a házi riasztóhoz, és felkaptam a kaputelefon kagylóját.

A képernyőt Ryan magas, nyúlánk alakja töltötte ki. Beengedtem, és az ajtó kémlelőnyílásán át néztem, ahogy felkaptat a lépcsőn. Úgy festett, mint aki túlélte egy szőnyegbombázást,

– Megviseltnek látszik.

– Hosszú volt a nap, és még most is túlórázunk. A viharnek köszönhető, hogy most csak magamban portyázok.

Megtörölte a csizmáját, lehúzta anorákján a cipzárt. Amikor füles sapkáját levette, jégdarabkák záporoztak a földre. Nem kérdezte, miért vagyok hajnali négykor felöltözve, mint ahogy én sem kérdeztem, hogy jut eszébe ilyenkor beállítani.

– Baker megtalálta Kathryn-t. Az utolsó percben meggondolta magát, és lelépett.

– És a pici? – kérdeztem elszorult szívvel.

– Ő is ott van.

– De hol?

– Van egy kis kávéja?

– Hát persze.

Ryan az előszobaasztalra dobta a sapkáját, utánam jött a konyhába, és mialatt én kávét daráltam, és betöltöttem a vizet, beszélni kezdett.

– Valami Espinoza nevű srácnál bújt el. Emlékszik még a szomszédasszonyra, aki Owens miatt felhívta a szociális ügyosztályt?

– Azt mondták, meghalt.

– Így is van. Ez a fia. Ő is a nyájhoz tartozik, de munkahelye van a városban, és a mama házában lakik, az utca végén.

– Hogy sikerült Kathrynnek visszaszereznie Carlie-t?

– A gyerek már ott volt. Most fogódzkodjon! Valakik elvezették a furgonokat Charlestonig, és közben az egész társaság ott dekkolt az Espinoza házban. Más szóval mindvégig ott voltak a szigeten. Amikor aztán a hajsza alábbhagyott, megpattantak.

– Hogyan?

– Kis csoportokra oszlottak, és mind más vezényszóra ugrott. Volt, akiért hajóval jöttek, másokat kisteherautókra és csomagtartókba csempészték. Ennek az Owensnek egész tisztos föld alatti hálózata van. Mi, húgyagyúak pedig egyre csak azt a két nyomorult furgont hajkurásztuk!

A kezébe nyomtam a gőzölgő bögrét.

– A terv szerint Kathrynnek Espinozával és még egy pofával kellett volna útra kelnie, de Espinozát a lány megagitálta, hogy maradjanak.

– És hová lett a harmadik?

– Azt Espinozából még tüzes fogóval sem lehet kiszedni.

– És a többiek? Merre indultak? – A torkom elszorult; előre tudtam a választ.

– Énszerintem itt vannak a környéken.

Hallgattam.

– Kathryn nem ismeri a pontos úti célt, de annyit tud, hogy közben át kell lépni a határt. Kettes és hármas csoportokban mozognak, és olyan utakat jelöltek ki nekik, ahol nincs ellenőrzés.

– Mégis merrefelé?

– Kathrynnek úgy rémlik, mintha Vermontot emlegették volna. Értesítettük az országúti ellenőrzést és a határőrséget, de valószínűleg elkéstünk vele. Majd három napjuk volt, és ami a határőrizetet illeti, hát Kanada elég messze van Líbiától.

Közben jólesően kortyolgatta a kávéját.

– A lány azt állítja, azért nem figyelt oda jobban, mert nem hitte el, hogy valóban végrehajtják a tervet. Egyvalamiben viszont száz százalékig biztos. Ha megtalálják azt a bizonyos őrangyalt, mind egytől egyig a halálba vonulnak.

Törölgetni kezdtem a pultot, pedig tisztább már nem is lehetett volna.

Hosszú időn át egyikünk sem szólalt meg. Végül Ryan törte meg a csendet.

– Van már valami hír a hűgáról?

A gyomrom ismét összerándult.

– Nincs.

– Baker srácai találtak valamit a St. Helena-i telepen – szólalt meg Ryan újabb szünet után, halkán, már-már gyengéden.

– Mit? – kérdeztem, és a hátamon rettegés kúszott végig.

– Egy Owensnak szóló levelet, amelyben egy bizonyos Daniel ad számot a Belső Életerő helyzetéről. – Hirtelen a vállamon éreztem a kezét. – A jelek szerint vagy fedőszervről volt szó, vagy pedig Owens hívei beszivárogtak a tanfolyamokra. Ez a pont még homályos, de annyi biztos, hogy a Belső Életerőn át is új tagokat toboroztak.

– Jaj istenem...

– A levél úgy két hónapja íródott, de hogy hol adták fel, az nem derül ki. A szöveg is elég zavaros, de úgy fest, mintha lett volna valami előre kiszabott kvóta, és ez a Daniel fogadkozik, hogy a maga részéről szállítja az előírt létszámot.

– Hogyan? – kérdeztem nehezen forgó nyelvvel.

– Azt nem írja. Máskülönbén semmi sem került elő, aminek köze lehetne a Belső Életerőhöz, kivéve ezt az egy levelet.

Az álom részletei sokszoros erővel elevenedtek meg. Az ereimben mintha cseppfolyós jég keringett volna.

– Megkaparintották Harryt! – mondtam remegő szájjal. – Meg kell, hogy találjam.

– Ne féljen, majd mi megtaláljuk.

Beszámoltam Kit telefonjáról.

– A rohadt életbe!

– Mondja, hogy lehet az, hogy ez a népség évekig láthatatlan maradt, és amikor feldöntjük a sziklájukat, egyszerűen kimásznak alóla, és köddé válnak? – A nyelvem olyan nehezen mozgott, hogy magam is alig értettem, mit mondok.

Ryan letette a bögrét, majd két kézzel megragadott, és maga felé pördített. Olyan erővel markoltam a szivacsot, hogy az sziszegve köpte a vizet.

– Azért nem hagynak sehol nyomot maguk után, mert titkos bevételi forrásaik vannak, el sem hinné, mekkora nagyságrendben. Kizárólag készpénzzel dolgoznak, és soha nem érik őket törvénysértésen.

– Eltekintve a gyilkolástól! – Járkálni szerettem volna, de Ryan keményen fogott.

– Úgy értem, hogy drogüzérkedésen, lopáson, hitelkártyacsaláson soha nem buknak le, szóval a pénz nem vezet el hozzájuk, és a büntetteik után sem marad bizonyíték, márpedig a bűnözőket általában ezen a két ponton lehet megfogni. Csakhogy – tette hozzá hidegen villogó szemmel – ez egyszer elszámították magukat. Befofátlankodtak az én utcámba, és most aztán elkapom a mocskos tüküket.

Kitéptem magam a szorításából, és a konyha túlsó végébe hajítottam a szivacsot.

– Jeanotte-tal beszélt?

– Jártam az irodájában, utána becserkésztem a kéglijét. Nem volt sem itt, sem ott. Ne feledje, Brennan, hogy egyelőre magamra vagyok utalva. A kibaszott vihar miatt üzemképtelen az egész tartomány.

– És a két lányról, Jenniferről meg Amalie-ról mit tudott meg?

– Az egyetem a szokott sódert löki a hallgatók magánéletének szentségéről. Bírósági végzés nélkül mukkanni sem hajlandók.

Ezzel betelt a pohár. Féltreoltam az útból, és átmentem a hálószobába. Éppen a gypjú zoknit húztam fel, amikor megjelent a küszöbön.

– Mondja, mégis mit képzeli...?

– Kicsikarok egy s mást Anna Goyette-ből, és utána megkeresem a húgomat.

– Lassan a testtel, nagylány! Odakinn sarkvidéki jégtakaró van.

- Majd elboldogulok.
- Egy ötéves Mazdával?

Annyira reszketett a kezem, hogy nem bírtam befűzni a cipőmet. Abbahagytam, kioldottam a csomót, és gondosan átfűztem a zsinórt keresztbe a kapsokon. Amikor a másik cipővel is elkészültem, felálltam, és szembefordultam Ryannal.

– Nem fogok itt ölbe tett kézzel üldögélni, Ryan, amíg ezek a megszállottak végeznek a húgommal. Felőlem buzoghat bennük az önpusztítás vágya, de Harryt akkor sem viszik magukkal. Vagy magával, vagy maga nélkül, de megtalálom. Mégpedig *most!*

Ryan egy teljes percen át csak szótlánul, döbbsen nézett. Aztán mély levegőt vett, kifújta az orrán, és szóra nyitotta a száját.

Ebben a másodpercben még egyszer felizzottak, aztán hunyorogni kezdtek, s végül kialudtak a lámpák.

33

Ryan Jeepjének padlója csatagos volt az olvadt latyaktól. Az ablaktörők ide-oda cikáztak, időnként megcsúszva egy jégdarabon. A szélvédő legyezőformában kitisztult mezején át látszott, ahogy száz meg száz ezüstös jégzilánk kavargog a fényszórók sugarában.

A városközpont sötét és kihalt volt. A házak ablakai sötétek, nem égtek sem az utcai, sem a forgalmi lámpák, sem a neonfények. A rendőrségi cirkálókon kívül sehol egy autó. A felhőkarcólók melletti járdákat sárga kordonnal zárták el, nehogy valaki megsérüljön a lezúduló jégdaraboktól. Vajon hányan próbálnak majd ezen a napon munkába menni? Időnként recsenés hallatszott, majd visszhangzó robajjal földet ért egy jégtábla. A látvány a híradó szarajevói klipjeire emlékeztetett. Elképzelttem a szomszédaimat, amint hideg, sötét szobákban kuporognak.

Ryan csak hajtott-hajtott, neki a jégverésnek. Keményen markolta a kormányt, a válla megfeszült. Lassan, de egyenletesen haladt, fokozatosan gyorsított, és jóval az útkereszteződések előtt levett a gázból. Még így is sűrűn kilengtünk. Milyen okos, hogy a Jeepjével közlekedik, gondoltam. A cirkálók, amelyekkel útközben találkoztunk, inkább csúsztak, mint gurultak.

Araszoltunk felfelé a Rue Guy-n, majd keletre fordultunk, a Rue Docteur Penfieldre. Fölöttünk a Montreali Villamosművek ablakai világítottak; persze nekik megvan a saját áramfejlesztőjük. Bal kezem ököbe szorult, a jobbal görcsösen markolásztam az ülés kartámláját. Mindinkább kiütközött: rajtam a feszültség és a rettegés.

– Mitől van ilyen kurva hideg? – csattantam fel. – Legalább havazna!

Ryan szeme mereven az útra tapadt.

– A rádió szerint valamilyen fordított hatás érvényesül; a felhők közt melegebb van, mint a talajon, és ezért az eső útközben megfagy. És a jég súlya alatt sorra dőlnek ki az erőművek.

– Mikorra ígérik az enyhülést?

– A meteorológus azt mondja, az egész rendszer eldugult, és egyelőre nem várható mozgás.

Lehunytam a szemem, és igyekeztem a zajokra összpontosítani. Ez a páramentesítő. Ezek az ablaktörők. Süvölt a szél. És kalapál a szívem.

A kocsi most éles kanyart vett, és a szemem kinyílt. Megnyomtam a rádió gombját.

A bemondó hangja komoly volt, de egyszersmind megnyugtató. A tartomány nagy részében szünetel az áramszolgáltatás, de a Hydro Québec háromezer embert vetett be. A brigádok éjjel-nappal megszakítás nélkül dolgoznak majd, de hogy mikorra javítják meg a vezetékeket, azt egyelőre nem lehet megjósolni.

A belvárost ellátó transzformátor a túlterhelés miatt felmondta a szolgálatot, de a hiba elhárítása abszolút elsőbbséget élvez. A víztisztító üzem úgyszintén működésképtelen, ajánlatos, hogy a lakosság csak forralt vizet használjon.

Nem egyszerű az élet áram nélkül, gondoltam.

Már megszervezték a befogadó helyek hálózatát; a rendőrség kora reggeltől házról házra jár majd, hogy megkeresse a bajba jutott időseket. Számos utat lezártak, az autósok jobban teszik, ha otthon maradnak.

Lekapcsoltam a rádiót. Kétségbeesetten vágytam rá, hogy otthon lehessenek. A húgommal. Ahogy rá gondoltam, lüktetni kezdett a koponyám a bal szemem mögött.

Ne törődj velem, Brennan! Inkább gondolkozz! Ha mással foglalkozol, hasznavehetetlen leszel.

Goyette-ék a Plateau nevű negyedben laktak, ezért először észak felé mentünk, majd az Avenue des Pins-nél keletre fordultunk. A magasban a Királyi Viktória Kórház fényei pislákolnak. Alattunk hatalmas fekete tömbként meredezett a McGill Egyetem. Azon túl terül el a belváros, valamint a kikötő, de mindebből csak a Place Ville-Marie sejlett fel.

A Rue St. Denis-n Ryan ismét északra kanyarodott. A máskor turistáktól és bevásárlóktól nyüzsgő utca most magára hagyatva vergődött a jég és a szél rabságában. A mindent beborító, áttetsző fátyol még a boltok és a bisztrók feliratait is elhomályosította.

A Mont Royalnál ismét kelet felé kanyarodtunk, majd a Rue Christophe Colombnál kitértünk délnek, és egy örökkévalóságnyi idő múltán elérkeztünk az Anna által megadott címre. Az épület jellegzetes háromlakásos montreali dobozház volt, loggiás homlokzattal; az emeletig keskeny tűzlépcsők vezettek. Ryan a járdaszegélyhez kormányozta a Jeepet, és otthagyta az utcán.

Amikor kiszálltunk, rögtön könnybe lábadt a szemem az arcomhoz tapadó jégszilánkoktól. Leszegett fejjel kaptattunk fel Goyette-ékhez, meg-megcsúsztva a fagyott lépcsőn. A csengő tömör szürke dobozba volt foglalva, ezért inkább dörömböltem az ajtón. Néhány pillanat múlva rebbent a függöny. A nyílásban Anna arca jelent meg. A befagyott üvegen át látszott, ahogy ingatja a fejét.

– Nyisson ajtót, Anna! – kiabáltam.

A lány még hevesebben rázta a fejét, de nem volt kedvem alkudozni.

– *Nyissa már ki azt a kurva ajtót!*

Abbahagyta a fejcsóválást, a füléhez kapott, majd hátrább lépett. Azt hittem, eltűnik a lakásban. Ehelyett hallatszott, ahogy elfordul a kulcs, és az ajtó résre nyílt.

Most már nem húztam az időt. Nekifeszültem az ajtónak, és mielőtt Anna megmoccanhatott volna, Ryan is, én is benn termettünk a lakásban.

Anna még hátrább lépett, és karját keresztbe fonva, a kardigánját gyömöszköelve megállt. Kis faasztalon olajlámpa sziszegett; fényétől magasra szöktek a mozgó árnyékok a keskeny bejárati folyosón.

Anna szemét furcsán felnagyította az imbolygó láng.

– Miért nem hagynak már végre békén?

– Mert szükségünk van a segítségére, Anna.

– Nem tehetem...

– Igenis, hogy megteheti. És meg is kell, hogy tegye.

– Neki is megmondtam már. Nem tehetem. Megtalálnának. – A hangja remegett, arcára kiült a póre rettegés. A látvány a szívembe nyilalt, annyira ismerős volt: ugyanezt a kifejezést láttam a barátnőm arcán, amikor halálra rémítette egy férfi, aki mindenütt a nyomában volt. Nyugtattgattam, hogy semmi oka a félelemre – ő pedig végül az életével fizetett.

– Kinek mondta meg? – kérdeztem, és közben arra gondoltam: ugyan hol lehet a mamája?

– Dr. Jeanotte-nak.

– Hát itt volt?

Anna csak bólintott.

– Mikor?

– Pár órája. Éppen aludtam.

– Mit akart?

Anna futólag Ryanra nézett, majd lesütötte a szemét.

– Mindenféle furcsát kérdezett. Hogy találkoztam-e valakivel Amalie csoportjából. Úgy tűnt, vidékre készül; oda, ahol az a műhelygyakorlat volt. És én – szóval akkor arcul ütött. Soha senki még nem művelt velem ilyet. Úgy viselkedett, mint aki megtévelyodött. Soha nem láttam ilyenek.

A hangján szorongás és szégyenkezés érződött, mintha valamiképpen ő tehetne a pofonról. Ahogy ott állt a sötétben, hirtelen olyan kicsinek látszott, hogy odaléptem és átkaroltam.

– Eszébe ne jusson, Anna, hogy önmagát hibáztassa...

A válla hullámozott, én pedig simogatni kezdtem az imbolygó fényben meg-megcsillanó haját.

– Én segítettem volna, de esküszöm, hogy nem emlékszem semmire. Az akkor – szóval az egy nagyon rossz korszakom volt.

– Megértem, mégis arra kérem, szedje össze magát, és próbáljon emlékezni! Idézzon fel minden részletet, ami arról a helyről megmaradt magában!

– Már megpróbáltam, de hiába – nem megy.

Szerettem volna megrázni, mintha ezzel kiboríthatnám a tudatából az eltemetett adatokat, és a segítségükkel megmenthetném a húgomat. Felrémlett bennem egy hajdani gyermekpszichológiai szeminárium. Soha ne légy elvont, mindig konkrét kérdésekkel próbálkozz. Gyengéden eltoltam magamtól, és felemeltem az állát.

– Amikor elutaztak, maga az egyetemről indult?

– Nem. Ide jöttek értem.

– Az utca végén melyik irányba fordultak?

– Azt nem tudom.

– Arra sem emlékszik, hol hagyták el a várost?

– Nem.

Ezek absztrakciók, Brennan.

– Átmentek egy hídon?

A szeme összeszűkül, majd végül bólintott.

– Melyiken?

– Azt nem tudom. De várjon csak... Emlékszem egy szigetre, ahol rengeteg magas ház állt.

– Az Ile des Soeurs – szólt közbe Ryan.

– Az! – bólintott Anna tágra nyílt szemmel. – Valaki még viccelt is, hogy ezekben a társasházakban biztosan apácák laknak. Hiszen értik: *soeurs* – vagyis nővérek.

– A Champlain híd volt – állapította meg Ryan.

– És utána még milyen messze volt a farm?

– Azt én...

– Mennyi ideig tarthatott az út?

– Úgy kábé háromnegyed órát. Hát persze. Amikor odaértünk, a sofőr azzal kérkedett, hogy még egy óra sem kellett neki.

– Mit látott, amikor kiszállt a furgonból?

A lány ismét elbizonytalanodott. Amikor megszólalt, olyan lassan beszélt, mintha egy Rorschach-féle foltot próbálna értelmezni.

– Közvetlenül azelőtt, hogy odaértünk, volt valami nagy toronyszerűség, vezetékekkel, antennákkal meg mindenféle

parabolatányérokkal. És utána egy egészen picike házikó. Biztosan a gyerekeknek épült, hogy legyen hol várniuk az iskolabuszt. Emlékszem, az jutott eszembe, hogy olyan, mint egy cukormázos mézeskalács kunyhó.

Ekkor egy arc rajzolódott ki a háta mögött. Festetlen volt, és sápadtan csillogott a táncoló fényben.

– Kik maguk? És mit akarnak az éjszaka közepén? – kérdezte nehézkes, idegenszerű angolsággal, majd válaszra sem várva megragadta Anna csuklóját, és maga mögé taszigálta. – Tessék az én lányom békén hagyni!

– Mrs. Goyette, itt nagyon sok ember élete van veszélyben, és Anna segíthet, hogy megmentsük őket.

– Anna nem érzi jól magát. – Az ajtóra mutatott. – Most menjenek innen! Követelem, vagy hívom a rendőrséget!

A szellemarc. A homály. Az alagútszerű folyosó. Ismét lepergett előttem az álmom, és hirtelen minden kitisztult. Tudtam már, hová kell mennem, és biztos voltam benne, hogy oda is érek!

Ryan mondani akart valamit, de elébe vágtam.

– Köszönjük. A lánya máris nagyon sokat segített.

Ryan csak bámult, amikor kicsörtettem mellette az ajtón. Úgy vágattam le a lépcsőn, hogy kis híján, orra buktam. Megálltam a Jeep mellett, de meg sem éreztem a hideget, olyan türelmetlenül vártam, hogy Ryan végre elbúcsúzzon Mrs. Goyette-től, a fülére húzza a sapkáját, és utolérjen.

– Ez meg mi a fenét...

– Adjon egy térképet, Ryan!

– Könnyen lehet, hogy ez a flúgos kis tyúk...

– Van egy nyomorult Québec-térképe vagy nincs? – sziszegtem.

Ryan némán megkerülte a Jeepet. Amikor beszálltunk, kivett egy térképet az ajtón lévő tasakból, én pedig előkotortam a batyumból a zseblámpát. Miközben előttem kibontakozott a tartomány képe, Ryan begyújtotta a motort, majd újra kiszállt, hogy lekapargassa a jeget a szélvédőről.

Megkerestem Montrealt, majd dermedt mutatóujjamat végighúztam először a Szent Lőrinc-folyó fölött ívelő Champlain hídon, onnan pedig a keletre vezető 10-es úton. Ugyanaz az út volt,

amelyen annak idején Memphremagogba hajtottam. Lelki szemeim előtt kirajzolódott a régi templom – a sír – a hóborította útjelző tábla...

Ismét végighúztam az ujjam az autópályán, és megpróbáltam felbecsülni a menetidőt. A helységnevek imbolyogtak a zseblámpa sugarában. Marieville. St. Grégoire. Sainte-Angle-de-Monnoir.

Amikor megtaláltam, amit kerestem, a szívverésem is elállt.

Istenem, add, hogy még időben érjünk oda!

Leengedtem az ablakot, és beleüvöltöttem a szélbe.

Ryan abbahagyta a kaparászást, odadobta a szerszámot a hátsó ülésre, és beszállt. Amikor lehúzta a kesztyűjét, átadtam neki a zseblámpát meg a megfelelően hajtogatott térképet, és némán rámutattam egy kis pontra. Néhány másodpercig tanulmányozta; lehelete sárgás ködként gomolygott a zseblámpa fényében.

– Azt a jó istenüket...

Szempillájáról legördült egy megolvadt jégkristály. Gyorsan megtörölte a szemét.

– Tulajdonképpen logikus. Ange Gardien. Órangyal. Csakhogy ezúttal nem személyről van szó, hanem helységnévről. Ott fognak találkozni. És valóban mintegy háromnegyed órára van.

– Hogy jött rá?

Nem akartam az álmom ismertetésébe bocsátkozni.

– Memphremagogba menet láttam az útjelző táblát, és eszembe jutott. Induljunk!

– Ide hallgasson, Brennan...

– Most mondom utoljára, Ryan. Meg fogom találni a hűgomat. – Szerettem volna leplezni, mennyire remeg a hangom. – Ha nem jön, megyek egyedül. Kitehet a lakása előtt, vagy elvihet Ange Gardienbe.

– Bazmeg! – mondta némi tétovázás után, majd kiszállt, előrebillentette a vezetőülést, és kotorászni kezdett a hátán. Amikor rám csapta az ajtót, láttam, hogy valamit a zsebébe dug, és ráhúzza a cipzárt. Aztán tovább kaparta az ablakot.

Egy perc, és már vissza is jött. Szótlanul kapcsolta be a biztonsági övét, sebességbe tette a Jeepet, és gyorsított. A kerekek forogni kezdtek, de csak egy helyben. Ryan hátramenetbe, aztán ismét előre menetbe kapcsolt. A kocsí ide-oda rázkódott, ahogy váltogatta a

kettőt. Végül a Jeep nagy nehezen kitört a jégcsapdából. Így indultunk el lassan Anna háztömbje mentén.

Araszoltunk tovább, először dél felé a Christophe Colombon, majd nyugatnak, a Rue Rachelen. A Rue St. Denis-nél Ryan ismét délnek fordult – ugyanabba az irányba, ahonnan jöttünk.

A rohadt életbe! Hiszen ez mégis hazafelé hajt! A vér is meghűlt bennem, ahogy elképzeltem a magányos autótutát Ange Gardienig.

Lehunytam a szemem, és hátradőltem, hogy felvértessem magam. Van hóláncod, Brennan. Majd felrakod, és vezetsz. Ha ez a seggfej Ryan képes rá, te is el fogsz boldogulni.

Gondolataimból a csend rázott fel. Amikor kinyitottam a szemem, szurokfekete sötétség vett körül, és a szélvédőn már nem kopogott a jég.

– Hol vagyunk?

– A Ville-Marie-i alagútban.

Nem szóltam semmit. A Jeep úgy száguldott át az alagúton, mint csillagközi űrhajó, ha vakond járásszerűen szűk pályát hasít magának a végtelenben. Amikor Ryan ráfordult a Champlain hídi kijáratra, egyszerre fogott el a megkönnyebbülés és a szorongás.

Ange Gardien... Igen, oda megyünk.

Fényévekkel később átmentünk a hídon. A folyó szokatlanul sűrűnek látszott, az Ile des Soeurs épületei feketén vetültek a kora hajnali égboltra. A neonjelzések kihunytak, de e nélkül is ismertem a főbb szereplőket. Nortel. Kodak. Honeywell. Milyen megszokott, milyen ismerős minden ebben az én ezredforduló előtti világomban... Bárcsak a gondosan karbantartón, rendezett irodák felé igyekezhetnék, ahelyett hogy fejest ugranék az ismeretlen tébolyba.

A Jeepben feszült volt a hangulat. Ryan csak az úttal törődött, én a hüvelykujjam körmét gyötörtem, és kibámultam az ablakon. Igyekeztem nem gondolni arra, ami előttünk állhat.

Hideg, barátságtalan vidéken át araszoltunk, mintha távoli, megfagyott bolygón tévelyegnénk. Ahogy haladtunk kelet felé, úgy lett egyre vastagabb és töményebb a jégtakaró. A világ elvesztette színeit és anyagszerűségét. Az élek eltompultak, a tárgyak egybemosódtak, mint valami óriás térplasztika egyes elemei. A táj süketnéma lett: az irány- és útjelzők, a hirdetőtáblák láthatatlanná

váltak, megszűntek a határok. Itt-ott a kéményekből füstpázmák kígyóztak felfelé a sötétségben, egyebekben minden teljes mozdulatlanságba dermedt. A Richelieu folyó fölötti kanyarban megfeneklett kocsi hevert, hassal fölfelé, mint a cserepes teknőc. Abronsairól és lökhárítóiról jégcsapok csüngtek.

Majd két órája voltunk már úton, amikor észrevettem az útjelző táblát. Hajnalodott, az ég piszkos szürkévé fakult. A jégen át elősejlett a nyíl és néhány betű:.. *nge Gardi*...

– Itt van.

Ryan levette a lábát a gázpedálról, és óvatosan rákanyarodott a kijáratra. A kijárat végén az út T alakban kettéágazott. Ryan a fékbe taposott, és a Jeep csikorogva leállt.

– Most merre?

Magamhoz vettem a jégkaparót, kiszálltam, és elvergődtem az útjelző tábláig; közben egyszer úgy megcsúsztam, hogy beleroppant a térdem. A tomboló szélről égnék meredt a hajam, jég szemcsék vágódtak a szememnek. A fejem fölött zúgtak a faágak, furán csattogva rázkódtak a villamos vezetékek.

Metéltem a jeget, mint az eszelős. Végül beletört a penge, de én csak dőföltem tovább, amíg a műanyag darabokra nem hasadt. Akkor a szerszám fanyelével karmoltam-kaszaboltam tovább, míg végül elő nem tűnt a nyíl meg a betűsor.

Amikor visszatámolyogtam a Jeephez, már iszonyatosan sajgott a jobb térdem.

– Arra – mutattam az irányt. Nem jutott eszembe, hogy elnézést kérjek a jégkaparóért.

Amikor Ryan megfordult, a kocsi hátsó része kifarolt; a Jeep vadul lengett ide-oda. A lábam előreszökött. Halálra váltan kapaszkodtam az ülés karfájába.

Aztán Ryan ismét ura lett a kocsinak, és az én összeharapott állkapcsom is felengedhetett.

– Sajna a maga térfelén nincs fők.

– Köszönöm a felvilágosítást.

– Ez itt a rouville-i körzet. Nem messze innen van egy őrszoba. Először odamegyünk.

Fáj a szívem az időveszteségért, de nem vitatkoztam. Tudtam: ha darázsfészekbe sétálunk, elkel a támogatás. Meg aztán akármilyen jól veszi a jeget a Jeep, rádió nincs benne.

Öt perccel később megláttam az átjátszó tornyot – vagy legalábbis a maradványait. A fém összeroppant a jég súlyától, a főtartók meg a koszorúgerendák elgörbülve heverték szanaszét, mint egy hatalmas félbehagyott építkezés elemei.

Az összeomlott tornyon túl egy út ágazott balra, és tíz méterrel arrébb megpillantottam Anna mézeskalács házikóját.

– Ez az, Ryan! Itt forduljon be!

Ryan azonban nem volt hajlandó lassítani.

– Vagy úgy lesz, ahogy én akarom, vagy sehogy.

Örjöngeni tudtam volna. Milyen érvekkel hozakodjam elő?

– Világosodik. Mi van, ha épp hajnalban akarnak munkához látni? – Harryre gondoltam, amint tehetetlenül, talán elkábítva várakozik, mialatt a megszállottak tüzet gyújtanak, és fohással fordulnak a maguk istenéhez. Vagy esetleg megvadult kutyákat uszítanak az áldozati bárányokra.

– Előbb akkor is bejelentkezünk az őrsön.

– És ha elkésünk? – A kezem remegett. Úgy éreztem: ez már sok, ezt nem bírom elviselni. Lehet, hogy a húgom itt van tőlem tíz méterre. Öklendezni kezdtem, és hátat fordítottam Ryannak.

Végül egy fán múltott minden.

Alig tettünk meg negyed mérföldet, amikor hatalmas fenyő torlaszolta el az utunkat. Kidőltében magával rántotta jó három és félméternyi gyökérzetét, és villamos vezetékeket sodort keresztbe a kocsni előtt. Ebbe az irányba nem mehetünk tovább.

Ryan a tenyerével a kormányra vágott.

– Azt a fűzfánfűtyülő hétszentséges...

– Nem fűzfa. Fenyő – humorizáltam, de a szívem a torkomban dobogott.

Rám meredt, mint aki csöppet sem értékeli a tréfát. A körülöttünk jajongó szél jégdarabokat csapkodott az ablaknak. Ryan állkapcsa szüntelenül mozgott: hol megfeszült, hol kiengedett.

– Most az lesz, amit én akarok, Brennan – közölte végül. – Ha azt mondom, várjon meg a kocsiban, akkor megül a seggén. Világos?

Bólintottam. Azt hiszem, ebben a pillanatban bármire igent mondtam volna.

Megfordultunk, és jobbról közeledtünk a romba dőlt torony felé. A keskeny útra itt is, ott is fák borultak; némelyik gyökerestül szakadt ki a földből, mások derékban roppantak ketté. Ryan ki-be kanyargott köztük. Kétfelől megfordított U alakban görnyedtek a föld felé a még épen maradt nyírfák és kőrisek, roskadozva a jég terhe alatt.

A mézeskalács házikon túl repedezett deszkapalánk kezdődött. Ryan lassított, és szorosan a palánkhoz tapadt, melynek léceit a megroggyanó fák több helyen is kidöntötték. És ekkor váratlan látvány tárult elém: Montreal óta most láttam először emberi lényt.

A kocsi orrával egy vízmosásba dőlt. A kerekei forogtak, körülötte felhőben gomolygott a kipufogógáz. A sofőrülés ajtaja nyitva volt, és egy csizmás lábfej támasztotta a földet.

Ryan fékezett, és parkolásba tette a sebváltót.

– Itt marad!

Tiltakozni kezdtem, aztán meggondoltam magam.

Ryan kiszállt, és odament a kocsihoz. A Jeepből azt sem láttam, férfi vagy nő ül-e benne. Csak annyit láttam, hogy szóba elegyednek; le is engedtem az ablakot, de hiába, egy mukkot sem értettem a párbeszédből. Ryanból apró ködpásmákban szakadt ki a levegő. Alig múlt el egy perc, már vissza is szállt a Jeepbe.

– Nem valami használható az ipse.

– Miért, mit mondott?

– Azt, hogy *oui*, meg azt, hogy nem. Hibbant a nyomorultja. Ha Dzsingisz kán költözne a szomszédságába, azt sem fogná fel.

Mentünk tovább. A kerítés végétől kavicsos kocsifeljáró nyílt. Ryan ráfordult, és kikapcsolta a motort.

Egy rozoga építmény előtt két furgon és fél tucat autó állt rendezetlen összevisszaságban; mintha megdermedt vízilovak háta púposodna ki egy sűrű, szürke folyóból. Az épület ereszeről és párkányairól jég csöpögött, tejfehérre mázolván az ablakokat; sejtelmünk sem lehetett, mi rejlik mögöttük.

Ryan odafordult hozzám.

– Most jól figyeljen! Ha valóban célnál vagyunk, egy csörgőkígyót is szívesebben látnának, mint bennünket. – Egy pillanatra az arcomhoz ért. – Ígérje meg, hogy a kocsiban marad!

– De én...

A keze az ajkamra siklott.

– Itt marad! – A kietlen hajnali világosságban vakítóan kék lett a szeme.

– Baromság – suttogtam bele a tenyerébe.

Elvonta a kezét, és rám bökött a mutatóujjával.

– Megvár a kocsiban.

Kesztyűt húzott, és kilépett a fürgetegbe. Amikor rám csapta az ajtót, én is az egyujjú kesztyűmért nyúltam. Két percig várok, határoztam el.

Mindaz, ami ezután történt, széthulló képek sorozataként megannyi töredékes emlékfoszlányként maradt meg bennem. Mindent láttam, de az agyam nem fogadta be a látványt összefüggő egészként, csak különálló pillanatsfelvételeket raktározott el.

Ryan alig tett néhány lépést, amikor pukkanást hallottam, és láttam, ahogy a teste összerándul. Keze a magasba szökkent félig megfordult, hogy visszatérjen. Aztán újabb pukkanás, újabb rángás. Ryan a földre zuhant, elterült, és nem mozdult többé.

– Ryan! – sikoltottam, és már téptem is fel az ajtót. Amikor kiugrottam rajta, a lábamba fájdalom hasított, és a térdem megroggyant. – Andy!

Aztán villám robbant a koponyámban, és a jégnél is áthatolhatóbb sötétség szippantott magába.

34

A legközelebbi tudatos élményem ugyancsak a sötétség volt. Sötétség – és fájdalom. Lassan felültem, de csak alaktalan feketeséget láttam. A fejembe heves fájdalom nyilallt, úgy éreztem, mindjárt elhanyagom magam. Amikor felhúztam a térdem, és közé hajtottam a fejem, csak fokozódott a kín.

Néhány pillanat, és az émelygés elmúlt. Füleltem, de csak a szívem kalapalását hallottam. A kezem kerestem, de a sötétben azt

sem láttam. Mélyet lélegeztem. Korhadt fa és nyirkos föld szaga csapta meg az orrom. Körültapogattam a helyet, ahol ültem.

Alattam földes padló. Jobbról, balról és a hátam mögött durva, kerek kövekből rakott fal. Hat hüvelykkel a fejem fölött fát érintettem.

Zihálva, fuldokolva küzdöttem a rám törő pánik ellen.

Csapdába kerültem. Ki kell jutnom innen!

Ne-e-e-m! – sikoltottam, de csak magamban. Eszerint valamennyire még ura vagyok magamnak.

Lehunytam a szemem, a kezem összekulcsoltam, és minden akarat erőmet összeszedve próbáltam csitítani hörgő, kapkodó zihálásomat. Most csak erre koncentrálj, parancsoltam magamra, különben elfogy az erőd.

Belégzés. Kilégzés. Most be. Most ki.

A pánik mindinkább enyhült. Feltérdeltem, és kinyújtottam a kezem, de csak a semmit markoltam. A jobb térdemet hasogató fájdalom könnyeket csalt a szemembe, de nem törődtem vele; kúszni kezdtem a tintafekete ürességben. Fél méter. Aztán egy. Aztán már kettő – és nem ütköztem semmilyen akadályba. Ettől még inkább megnyugodtam. Az alagút mégis csak jobb, mint a kőkalitka.

Újra leültem, és igyekeztem mozgósítani még működő agysejtjeimet. Sejtelmem sem volt, hol vagyok, mióta vagyok itt, és hogy kerültem ide.

Előlről kezdtem összerakni a kockákat.

Harry. A düledező viskó. A kocsi.

Ryan! Úristen! Édes, édes jó istenem!

Könyörgök, ne! Könyörgök, csak őt ne...

A gyomrom ismét felkavarodott. Keserű íz tört fel a torkomon. Visszanyeltem.

Ki lötte le Ryant? Ki hurcolt engem ide? Hol van Harry?

A fejem lüktetett, tagjaim elzsibbadtak a hidegtől. Ebből nem lesz semmi jó. Valamit tennem kell. Mélyet lélegeztem, és újból feltérdeltem.

Hasogató fájdalmak közepette kúsztam tovább az alagútban. A kesztyűmet valahol elhagytam; a fagyos agyag megdermesztette a

kezem, és szaggatta sérült térdkalácsomat. Nem baj, legalább van, ami leköt. Erre gondoltam, amíg hozzá nem értem a lábhoz.

Ahogy visszahőköltem, fába ütöttem a fejem. A felbukkanó üvöltés a torkomra fagyott.

A mindenségit, Brennan, szedd már össze magad! Elvégre profi bűnüldöző vagy, nem holmi hisztérikus kívülálló.

Előredőltem, még mindig a rettenettől bénán. Nem a sírboltszerű környezet rémített meg, hanem az a valami, amivel megosztottam börtönömet. Nemzedékek válthatták volna egymást, mialatt valamilyen életjelre vártam, de nem hallatszott se szó, se lélegzet. Nagy levegőt vettem, aztán előrearaszoltam, és újból megérintettem a lábat.

Rövid szárú, fűzős, az enyémhez hasonló bőrcsizmába volt bújtatva. Hamarosan a másikat is kitapogattam, és így haladtam felfelé a lábszárak mentén. A test az oldalán hevert. Óvatosan átfordítottam, úgy vizsgáltam tovább. A ruha szegélye. Gombok. Sál. Ujjaim ráismertek a holmira, és a torkomba gombóc szorult. Mielőtt az archoz értem volna, már mindent tudtam. De hát ez képtelenség! Egyszerűen ellentmond minden logikának! Kioldottam a sálat, és megtapogattam a haját. Szentséges isten! Mi történik itt?

Ne állj le! Mozogj! – jött a parancs tudatom egyik rekeszéből. Fél térden vonszoltam tovább magam, fél kezemmel előretapogatózva, a másikat a falnak vetve. Pókhálókát éreztem ujjaim alatt meg talán egyebet is, de hogy mit, azon gondolkodni sem akartam. A málló fal darabkái halk zörejjel hullottak a földre, mialatt csigalassúsággal hatoltam mind beljebb az alagútba.

Még egy méter, és a sötétség alig észlelhetően oszlni kezdett. Egyszer csak a kezem mintha fakorlátba ütközött volna. Felnézve négyszögletű, halvány borostyánszínű fényfoltot láttam. És közvetlenül előttem egy lépcső, vagy nem: inkább létra volt.

Óvatosan lopakodtam felfelé, először kipróbálva minden fokot, nem nyikorog-e. Rövid létra volt; mindössze három fok, és máris egy szinten voltam a mennyezettel. Valami fedél körvonalait tapintottam, de amikor megnyomtam, nem engedett.

A fához szorítottam a fülem, és ekkor magasra szökött ereimben az adrenalin: kutyaugatás! Távolról, fojtottan hallatszott csak, de így is

éreződött az állatok felhevült izgalma. Aztán egy hang valamilyen parancsszót üvöltött, és egy időre csend lett, de hamarosan újra kezdődött a csaholás. Am a fejem fölött se mozgás, se hang.

Most a vállamat feszítettem neki a fedélnek, amely valamicskét elmozdult ugyan, de most sem engedett. Szemügyre vettem a fénysávokat, és a jobb oldal közepén sötét rést fedeztem fel. Most azt próbáltam megpiszkálni, de túl szűk volt. Leküzdve csalódásomat, mélyebben belenyúltam, és végighúztam rajta ujjaimat. Szálkák karcolták végig a bőröm, a körmöm alá is befűródtak, de a nyílás olyan keskeny volt, hogy így sem értem el az ellenállás helyét. A rohadt életbe!

A húgomra gondoltam, meg a kutyákra és Jennifer Cannonra. Aztán önmagamra, meg a kutyákra és Jennifer Cannonra. Zsebre vágtam a hidegtől meggémberedett kezem, és ekkor az ujjaim valami kemény, lapos tárgyba ütköztek. Értetlenül húztam elő, és a rés felé tartottam. A törött jégkaparó!

Istenem, csak most segíts! – fohászkodtam némán, és a résbe illesztettem a pengét. Éppen belefért! Reszkető kézzel mozgattam ide-oda, az ellenállás irányába. Úgy éreztem, akkora lármát csapok a kaparászással, hogy mérföldekre is elhallatszík.

Mozdulatlanná dermedve füleltem, de fentről továbbra sem érezkeltem mozgást. Alig mertem pihegni, úgy feszegettem tovább a fát. Aztán, amikor a penge már csak néhány centire lehetett a reménybeli retesztől, egyszer csak megcsúszott, kipattant a kezemből, és visszahullott a sötétségbe.

Dögölj meg, nyomorult!

Fenékkel szánkáztam vissza a fokokon, átkozva magam ügyetlenségemért. Letelepdedtem a földre, majd képzeletben négyzethálót feszítettem a nyirkos agyag fölé, és módszeresen végigkutattam. Pillanatokon belül rátaláltam a törött jégkaparóra.

Vissza a létrán... Immár minden mozdulatra tüzes fájdalom nyargalt fel-alá a lábamon. Két kézzel illesztettem vissza a pengét a résbe, hogy felnyomjam vele a reteszt. Meg sem mozdult. Ekkor ismét kihúztam a pengét, az élére fordítottam, és úgy húztam végig a résen.

Valami kattant. Füleltem. Néma csend. Ismét nekifeszítettem a vállam a csapóajtónak, és íme – lassan emelkedni kezdett. Megragadtam a két szélét, úgy toltam centinként felfelé, majd hangtalanul félretoltam a fölöttem lévő padlóra, és kidugtam a fejem a nyíláson.

Hevesen dobogó szívvel néztem körül. A helyiségben egyetlen olajlámpa világított. Valami kamraféle lehetett. Három fala mentén polcok sorakoztak, néhányukon papír – és fémdobozok. Szemközt és kétfelől a sarkokban csomagolókartonok álltak halomban. De amikor hátratekertem a fejem, a látványtól úgy kirázott a hideg, hogy így még a jégviharban sem borzongtam.

A negyedik fal mentén tucatjával álltak a propángázpalackok; zománcuk halványan csillogott a gyenge fényben. Egy háborús propagandafelvétel suhant át az agyamon, szabályos sorokba rendezett harci fegyverekről. Reszkető kézzel kapaszkodtam a létrába, lejjebb ereszkedtem, és lekuporodtam a legfelső fokra.

Hogyan állíthatnám meg őket?

Lenéztem a létrán. A pince földjére vetülő sárgás fény még éppen befogta Daisy Jeanotte arcát. A szemem a hideg, mozdulatlan vonásokra tapadt.

– Ki voltál valójában? – mormoltam. – Én azt hittem, te vagy a műsor főrendezője.

Néma, halálos csend.

Mélyeket, egyenleteseket lélegeztem, hogy erőt gyűjtsek, aztán ki másztam a kamrába. Felszabadító érzés volt, hogy kijutottam az alagútból, de a megkönnyebbülésbe félelem vegyült: mi vár rám ezután?

A kamrából tágas, üresen kongó konyha nyílt. A túloldali ajtóhoz bicegtem, és hátamat a falnak vetve próbáltam különválasztani a zajokat. Recseg a fa. Tombol a szél, ropog a jég. Dermedt ágak zörögnek.

Lélegzetvisszafojtva surrantam ki az ajtón. Hosszú, sötét folyosó nyílt előttem.

A vihar hangjai itt elcsitultak. A levegőben por, füst és ócska szőnyeg szaga kavargott. A falba kapaszkodva sántikáltam tovább. A háznak ebbe a részébe semmilyen világosság nem hatolt el.

Hol lehetsz, Harry?

Újabb ajtóhoz értem. A lábam reszketett, amikor odahajoltam hozzá, de nem hallottam semmit. Vajon meddig juthatok még?

Ekkor fojtott hangok ütötték meg a fülem.

Rejtőzz el! – süvítették az agysejtjeim.

Ám ujjaim alatt már el is fordult az ajtó gombja. Újabb sötét helyiségben találtam magam.

Ezt a szobát nyirkos és édeskés szag töltötte be, mint a vázában felejtett fonnyadó virágoké. Aztán egyszer csak libabőrös lettem, és a tarkómon égnek meredt a haj. Valóban megmozdult volna valami? Visszafojtottam a lélegzetem, és ismét megkíséreltem, hogy értelmezsem a neszeket.

Semmi kétség: valaki lélegzik...

A nyelvem odatapadt kiszáradt szájpadrólomhoz, ahogy előrehajolva füleltem: nem érzékelek-e valamilyen, akárcsak rezdülésnyi mozgást is? De a lélegzetem egyenletes ritmusán kívül nem hallatszott semmi egyéb. Lassan előbbre óvakodtam, mígnem a sötétből tárgyak körvonalai rajzolódtak ki. Egy ágy Rajta emberi alak. Éjjeliszekrény, vizespohárral és mellette gyógyszeres üvegcsével.

Még két lépés, és megláttam a tűzött ágytakarón szétterülő hosszú szőke haját.

Hát lehetséges? Hihető, hogy a fohászom ily hamar meghallgattatásra talált volna?

Előrebotorkáltam, és elfordítottam a fekvő alak fejét, hogy az arcát is lássam.

– Harry! – Édes jó istenem, ez valóban ő...

Halkan felnyögött, és a feje tehetetlenül visszabilent az előbbi helyzetbe.

Éppen a gyógyszeres üvegcséért nyúltam, amikor hátulról a torkomra fonódott egy kéz, és a légcsövemet szorongatva fojtogatni kezdett. A másik kéz a szájamat fogta be.

Karmolásztam, csápoltam, hogy kiszabaduljak. Magam sem tudom, hogyan, de elkaptam az ismeretlen csuklóját, és addig facsartam, amíg elengedett. Az utolsó pillanatban azonban még megláttam a gyűrűt. A négyszögletű, csipkézett szélű fekete kőbe

füles kereszt volt vésvé. Még viaskodás közben eszembe jutott a puha, fehér gyerekhúst elégtelenítő seb, és tudtam: olyan kezekbe kerültem, amelyek velem is habozás nélkül végeznének.

Sikítani próbáltam, de Malachy gyilkosa ismét megkaparintott: szorongatta a torkom, betömte a szám. Aztán félrerántotta a fejem, és odaszorította csontos, madárijesztőre emlékeztető mellkasához. A félhomályban megpillantottam fakó fél szemét a szemöldökön és a pillákon végigfutó fehér sávval. Úgy tetszett, egy örökkévalóságon át küszködtem, hogy levegőhöz jussak. A tudóm perzselt, az érverésem féktelenül felgyorsult. Hol elaléltam, hol újra feleszméltem.

Hangokat hallottam, de a világ elborult körülöttem. Bénult agyam már a térdemben lüktető sajtást sem közvetítette. Éreztem, ahogy elvonszolnak. A vállam valami kemény felületnek ütközött. A talpam alatt puha talajt éreztem, aztán ismét szilárdat. Újabb ajtón préselődünk át. A kar továbbra is satuba fogta a légcsövet.

Most ismét megmarkolt a két kéz, a csuklóm köré érdes, durva anyag fonódott. A karom a magasba lendült, de a fejem és a torkom felszabadult – végre lélegezethez jutottam! A tudóm mohón kapott a becses táplálék után. Valaki nyöszörgött; időbe telt, amíg ráeszméltem, hogy én vagyok az.

Mihelyt a testem életre kelt, visszatért a fájdalom is.

Sajgott a torkom; hörögve szakadt ki rajta a lélegzet. Vállam és könyököm pattanásig kifeszült, magasba húzott kezem lassan elzsibbadt.

Ne törődj a testeddel! A fejedet használd!

Tágas helyiségben voltam; fogadóknak vagy alkalmi szállásokon látni ilyet. Padlóját széles lécekből, falait súlyos rönkökből ácsolták. Csak gyertya világított benne. Egy mennyezeti gerendán függtem, árnyékom feltartott karú Giacometti-figurára emlékeztetett.

Amikor elforgattam a fejem, a hosszúkás árnyékkoponya még hosszabbra nyúlt az imbolygó fényben. Velem szemben kétszárnyú ajtó. Balról kőből rakott kandalló. Jobbról széles, osztás nélküli kilátóablak.

Ekkor a hátam mögül hangokat hallottam. Fél vállam előrenyomtam, a másikat visszahúztam, és a lábujjaimmal előre löktem magam. A testem kicsavarodott, és egy töredék másodpercnyi

időre, mielőtt a kötél visszarántott volna, megláttam őket. A férfit azonnal megismertem csíkozott hajáról és szőrzetéről. De ki lehet a másik?

A két hang elnémult, majd suttogva beszélgetett tovább. Lépések hallatszottak, aztán csend lett, de éreztem, hogy nem vagyok egyedül. Visszafojtott lélegzettel vártam, mit akarnak velem.

Amikor aztán a nő odalépett elé, legfőljebb csodálkoztam, de nem döbrentem meg. Hosszú hajfonatait most kontyba tűzte, nem úgy, mint amikor Kathryn és Carlie társaságában a beauforti utcákat járta.

Az arcomhoz nyúlt, és letörölt egy könnycseppet.

– Nagyon fél? – kérdezte. A szeme jeges volt és kovakökemény

A félelem csak felajzaná, mint a szeméttelen ólalkodó kóbor kutyát!

– Nem én, Ellie – préseltem ki a választ sajtó torkomon. – Magától meg a megszállott bandájától semmiképpen.

Végighúzta érdes tapintású ujját az orromon és a számon.

– Nem Ellie a nevem, hanem Elle. Én vagyok a női erő.

Ráismertem a mély torokhangra.

– A halál főpapnője! – vettem oda.

– Jobban tette volna, ha békén hagy minket.

– Maguk is jobban tették volna, ha békén hagyják a húgomat.

– Szükségünk van rá.

– Nincs már így is épp elég követőjük? Vagy minden gyilkossággal további vére szomjaznak?

Időt kell nyerned. Beszéltesd!

– Mi csak a javíthatatlanokkal szoktunk végezni.

– Ezért ölték meg Daisy Jeanotte-ot is?

– Jeanotte-ot? – mordult fel nyersen, megvetően. – Azt a minden lében kanál, kártékony vén bolondot? Most legalább végre nem zaklatja Danielt.

Mit is mondhatnék, hogy el ne akadjon a beszélgetés?

– Csak nem akarta, hogy a testvére meghaljon.

– Danielre az örök élet vár.

– Mint Jenniferre meg Amalie-ra?

– A gyengeségük bennünket is visszahúzott volna.

– Jobb elkapni a gyengéket, és széttépetni őket a kutyákkal?

A nő szeme összeszűkül, de hogy mi lappang a tekintetében, csak találgathattam. Keserűség? Megbánás? Feszült várakozás?

– Én kimentettem őket a pusztaságból, és megmutattam az utat a szabadság felé. Nem az én hibám, hogy a romlást választották.

– És Heidi Schneidernek mi volt a bűne? Az, hogy szerette a férjét és a két kicsi fiát?

A nő szeme ismét megkeményedett.

– Előtte is feltártam az utat, de ő mérget szült a világra! A gonoszt, mindjárt két alakban.

– Szóval az Antikrisztust!

– Igenis hogy azt! – sziszegte.

Gondolkozz! Hogy is mondta csak akkor, Beaufortban?

– Maga szerint a halál átmeneti szakasz csupán a növekedési folyamatban. Eszerint ezt a folyamatot lemeszárolt csecsemőkkel és öregasszonyokkal kell táplálni?

– Bűnös lelkek nem szennyezhetik be az új rendet.

– Heidi kisbabái négy hónaposak voltak! – fakadtam ki, a félelemtől és a haragtól elfúló hangon.

– Akkor is romlottak voltak!

– Csecsemők voltak! – Felé akartam sújtani, de a kötél nem engedett.

Az ajtón túl járkálást hallottam. A St. Helena-i telepen látott kisgyermekekre gondoltam, és émelyegni kezdett a gyomrom.

Hová lett Daniel Jeanotte?

– Most hány gyereket akarnak megölni, maga meg a hóhérlegényei?

A nő szeme alig észrevehetőn megrebbent.

Beszélted!

– Valamennyi hívét a halálba szólítja?

Nem válaszolt.

– Mi szüksége van a húgomra? Talán már nem tudja kellőképpen fellelkesíteni a követőit? – A hangom remegett, és vagy két oktávval magasabban szólt, mint rendesen.

– Valaki másnak lép a helyére.

– Ő nem hisz a maguk Armageddonjában.

– A maguk világa a végnapjait éli.

– Amikor utoljára láttam, csúcsformában volt.

– Maguk fenyőerdőket irtanak ki, hogy végépapírt gyártsanak, mérget öntenek a folyókba és a tengerekbe. Ezt nevezi csúcsformának? Olyan közel tolt a képét, hogy láttam a halántékában lüktető ereket – Végezzen önmagával, ha úgy érzi, ez a kötelessége, de hagyja, hogy a többiek maguk döntsenek a sorsukról!

– A mérleg nem billenhet fel. Sugallatot kaptunk a létszámról.

– Ne mondja! És egybe is gyűlt mindenki? Elvonta az arcát, de nem válaszolt. A szeme szikrát vetett, mintha üvegcserépen törne meg a fény.

– Vannak hiányzók, Elle.

Rezzenéstelenül nézett vissza rám.

– Kathryn nem fog meghalni a maga kedvéért. Mérföldekre van innét, ő is, a kisleány is. Teljes biztonságban.

– Hazudik!

– Nem tudja teljesíteni a kozmikus kvótáját!

– A jel akkor is megérkezett. Itt az apokalipszis napja, mi pedig feltámadunk hamvainkból!

Két fekete üreg a táncoló fényben. Most már tudtam, mi izzik bennük. A téboly.

Éppen válaszolni készültem, amikor valahonnan a ház belsejéből kutyák acsargó vonítása hallatszott.

Kétségbeesetten rángattam a kötelet, de ettől csak szorosabb lett. Hörögve kapkodtam levegő után. Éreztem, hogy immár vakon, meggondolás nélkül küszködöm, és csak az önvédelem ösztöne hajt.

Lehetetlen! Innen nem szabadíthatom ki magam! És ha mégis sikerülne, mit érnék vele? Akkor is csak itt vagyok a kezük közt.

– Kérem, könyörgök...

Csak nézett rám mereven, érzéketlenül.

A csaholás erősödött. Akaratlanul felzokogtam, de közben vergődtem, és csak csápoltam tovább. Akármilyen reménytelen a helyzetem, akkor sem adom meg magam ellenállás nélkül.

Mit művelhettek időközben a többiek? Magam elé képzeltem a csatákra marcangolt testeket, a csontig átluggatott koponyákat. Az

ugatás dühödtt morgásra váltott. A kutyák már itt voltak a közelemben. Leírhatatlan rettenetes kerített hatalmába.

Megint elcsavartam a fejem, és a szemem a kiugró ablakfülkére tévedt. Elállt a szívverésem. Nem emberi alakok mozognak odakinn?

Nehogy felhívd a figyelmét az ablakra!

Visszafordultam Elle felé. Még feszegettem a kötelet, de a gondolataim már a falakon kívül jártak. Volna még remény a menekülésre?

Elle némán fürkészte az arcom. így telt el két, három, majd öt másodperc. Jobb felé lendültem, és lopva ismét kikukucskáltam.

A lecsapódott párán, a jégrétegen túl egy árnyék siklott balról jobbra.

Tereld el a figyelmét!

Ismét visszalendítettem magam, és a szemem Elle-re tapasztottam. Az ablak tőle balra volt.

Az ugatás ismét felerősödött, és még közelebről hallatszott.

Mondj akármit, ami eszedbe jut!

– Harry nem hisz az ilyen..

Az ajtó hirtelen bedőlt. Mély hangok dörrentek.

– *Police!*

Csizmák dobbantak a kemény fán.

– *Haut les mains!* – Kezeket fel!

Acsargás, vonítás. Kiáltások. Egy sikoly.

Elle szája először hosszúkasra nyílt, aztán sötét vonallá vékonyodott. Ruhája redői közül revolvert rántott elő, és a hátam mögé célzott; hogy mire vagy kire, nem láthattam.

Abban a pillanatban, ahogy levette rólam a szemét, megmarkoltam a kötelet, előredöntöttem a medencémet, kirúgtam a lábam, és felé lendültem. A mozdulattól majd kiszakadt a karom; őrzőgő fájdalom nyilallt a vállamba és a csuklómba. Aztán megfeszítettem a hasizmaimat, felhúztam csizmás lábam, és teljes súlyommal a karjának lódtam. A revolver átrepült a helyiségen, és eltűnt a látóteremből.

Lábfejem a földnek csapódott; kínkeservesen húztam magam hátrébb, hogy enyhítsem a karomra nehezülő nyomást. Amikor felnéztem, Elle már mozdulatlanul állt: egy québeci rendőrségi

pisztoly csöve irányult a mellére. Az egyik sötét hajfonata elszabadult, és bársonyszalagként tekeredett a homlokára.

Kezek matattak a hátamon, hangok szólongattak. És utána egyszer csak szabad voltam. Erős karok támogattak vagy inkább vonszoltak a dívány felé. A levegőben a hó és a vizes gyapjú szaga az English Leather arcszesz illatával elegyedett.

– *Calmez-vous, madame! Tout va bien.*²

A karomnak ólomsúlya volt, a térdem remegett, mint a kocsonya. Szerettem volna hátrahanyatlani, és csak aludni, aludni egy örökkévalóságon át, de összekaptam magam, és csak azért is feltápáskodtam.

– *Ma soeur!* Meg kell, hogy találjam a hűgomat!

– *Tout est bien, madame.* – Ismeretlen kezek visszanyomtak a párnákra.

További csizmadobogás. Harsogó vezényszavak. Elle-t meg Daniel Jeanotte-ot a szemem láttára megbilincseltek és elvezették.

– Hol van Ryan? Ismerik Andrew Ryan?

– Nyugodjon meg, pihenjen, meglátja, rendbe jön – hangzott a válasz, ezúttal angolul.

Megpróbáltam kiszabadítani magam.

– Ryan jól van?

– Csak tessék lazítani...

És aztán egyszer csak ott volt mellettem Harry. A szeme óriásinak tűnt az álomszerű félhomályban.

– Félek – mormolta rekedt, kásás hangon.

– Semmi baj – mondtam, és átöleltem félig-meddig elhalt karommal. – Hazaviszlek.

Feje a vállamra billent, és én hozzá szorítottam a magamét. Így tartottam a karomban néhány pillanatig, aztán elengedtem. Felidéztem a gyerekkori hittanleckék emlékét, lehunytam a szemem, összetettem a kezem, és halkán zokogva fohászkodtam az Istenhez Andrew Ryan életéért.

² Nyugodjék meg, asszonyom! Minden rendben van. – francia. (A ford.)

Egy héttel később ott ültem charlotte-i házam patióján; jobb felől harminchat index állt halomban a földön, a harminchetedik előtt az asztalkán. Az ég hamisítatlan karolinai kékségben tündökölt, az udvar buján zöldellt. A magnóliafán poszáta igyekezett, hogy ezen a szép napon különösen kitegyen magáért.

– Kiemelkedően közészerű – motyogtam, majd C-t írtam az indexbe, és még be is karikáztam. Birdie felnézett, kinyújtózott, és lesiklott a kanapáról.

A térdem szépen gyógyult. A hajszálvékony kis repedés potomság volt a lelki roncsolásokhoz képest. Az Ange Gardien-i lidércnyomás után még két napot töltöttem Québec-ben úgy, hogy minden árnyék megrémített, és minden zajra, kivált a kutyaugatásra összereszttem. Utána visszautaztam Charlotte-ba, hogy átküzdjem magam a szemeszter hátralévő részén. Bicegtem még, de azért napközben könyörtelenül meghajtottam magam. Annál nehezebbek voltak az éjszakák. A sötétben már nem sikerült fegyelmeznem a tudatomat, és rám szabadultak a nappal gondosan kirekesztett látomások. Volt, hogy egész éjjelre égve hagytam a lámpát.

Megszólalt a telefon. Éppen erre a hívásra számítottam.

– *Bonjour, docteur Brennan. Comment ça va?*

– *Ça va bien, Julienne nővér*³. De ami ennél fontosabb: hogy van Anna?

– Azt hiszem, jót tesz neki a kezelés, – Halkabbra fogta a hangját. – Nekem ugyan fogalmam sem volt, mi lehet az a ciklikus elmezavar, de az orvostól kaptam egy halom anyagot, és lassan kiokosodom. Soha nem is gyanítottam, hogy depressziós; az édesanyja szeszélyesnek meg hangulatembernek mondta, és én hittem neki, mert

³ – Üdvözlöm, doktornő. Jól van? – Jól. – francia. (A ford.)

hát valóban: hol a szavát sem leheteti venni, olyan levert volt, máskor meg duzzadt az életerőtől és az önbizalomtól. Honnan tudhattam volna, hogy ez éppen az a... minek is mondják?

– Mániás szakasz?

– *C'est ça*⁴. Csak annyit láttam, hogy valóban sűrűn változtatja a hangulatait.

– Nagyon-nagyon örülök, hogy jobban van.

– Igen, áldassék érte az Úr. Pedig a professzor asszony halála nagyon megviselte. Nagyon kérem, doktornő: Anna érdekében mondja el nekem, mi történt vele...

Mélyet lélegeztem. Mit is feleljek?

– Jeanotte professzor asszony gondolai onnan eredtek, hogy teljes szívéből szerette a fivérét. Daniel Jeanotte pedig az egész életét szekták alapításának szentelte. Daisy szilárdan hitte, hogy a bátyja tele van jó szándékkal, és a társadalom a hibás, amiért elítéli. Számos hallgatóját beszélte rá, hogy vegyen részt Daniel előadásain és műhelygyakorlatain, mire a szülők panaszt tettek ellene az egyetemen; az Egyesült Államokban ezért feneklett meg az egyetemi karrierje. így aztán abbahagyta a tanítást, és helyette inkább kutatott és írt egy darabig, hogy aztán Kanadában előlről kezdje a pályát.

A bátyja mellett azonban továbbra is kitarzott. Csak akkor kezdett foglalkozni a bizalma, amikor Daniel összeszövetkezett azzal az Elle nevű nővel.

Daisy pszichopátának tartotta Elle-t, és a két nő csatázni kezdett; mind a kettő a maga meggyőződésére akarta téríteni Danielt. Daisy mindenáron meg akarta védeni a bátyját, és rettegett, hogy valamilyen katasztrófa van készülóban.

– Elég az hozzá, hogy Daniel és Elle csoportja a McGillen is szervezkedett, és amikor Daisy megtudta, hogy Anna is kapcsolatba került velük, elhatározta, hogy Annán keresztül tartja majd szemmel őket.

Ő maga soha nem toborzott tagokat a szektának. Sőt amikor megtudta, hogy a szekta emberei megszállták az egyetem életvezetési

⁴ – Ez az. – francia. (A ford.)

tanácsadóját – mellesleg a húgomat is ilyesformán, egy texasi főiskola közvetítésével szervezték be –, nagyon megijedt. Attól tartott, előássák a múltját, és mindenért őt teszik majd felelőssé.

– De kicsoda tulajdonképpen ez az Elle?

– A valódi neve Sylvie Boudrais, de ezen túl elég hézagosak az ismereteink. Negyvennégy éves, Baie Commeau-ban született, inuktituk anyától és québeci apától. Tizennégy évesen vesztette el az anyját, az apja pedig alkoholista volt; rendszeresen verte, és serdülő korától prostitúcióra kényszerítette. Csak a középiskoláig jutott, de az IQ-ja egészen kivételes.

Miután kimaradt az iskolából, egy időre eltűnt, majd valamikor a hetvenes években Québec Cityben bukkant fel, mint lélekgyógyász. Olcsón kínálta a szolgáltatásait, így hamarosan szert tett néhány odaadó követőre, később pedig már egy egész csoport vezetője lett. A csoport Sainte-Anne-de-Beaupréau mellett, egy vadászházban telepedett meg, de állandó pénzhiánnyal küzdöttek, és azért is meggyűlt a bajuk, mert a tagok között kiskorúak is voltak. Végül az egyik tizennégy éves lány teherbe esett, és a szülők a hatóságokhoz fordultak.

Ekkor a csoport feloszlott, Boudrais pedig tovább vándorolt. Egy időre Montrealban, a Nap Temploma szektánál állapodott meg, de onnan hamarosan kivált. Daniel Jeanotte-hoz hasonlóan ő is sűrűn cserélt csoportot. 1980 körül Belgiumban tűnt fel, ahol a prédikációiban sámánizmus és új korszakbeli spiritualizmus sajátos egyvelegét hirdette. Itt is sikerült lelkes híveket toboroznia maga köré, köztük egy Jacques Guillion nevű igen módos férfit, akit már korábbról, a Nap Temploma révén ismert. Rögtön átlátta, hogy itt a megoldás a csoport anyagi problémáira. Teljesen megbabonázta Guilliont, és hamarosan rávette, hogy adja el az ingatlanait, és bocsássa rendelkezésükre a vagyonát.

– És ez ellen senki sem emelt kifogást?

– Senki. Az adókat rendesen befizették, Guillionnak pedig nem volt családja, hogy tiltakozzon.

– *Mon Dieu!*⁵

⁵ – Istenem! – francia.(A ford.)

– A nyolcvanas évek közepén a csoport Belgiumból az Egyesült Államokba települt, és Texasban, Fort Bend megyében alapított kommunát, Guillion pedig éveken át ingázott Európa és Amerika között; minden bizonnyal ilyenkor bonyolította a pénzáttalásokat. Utoljára ezelőtt két évvel lépett be az Egyesült Államokba.

– És utána mi történt vele? – kérdezte a nővér halk, reszketeg hangon.

– A rendőrség feltételezése szerint ott van eltemetve valahol a ranchon.

A vonal túlsó végén ruhasuhogás hallatszott.

– Daisy Jeanotte fivére Texasban ismerkedett meg Sylvie Boudrais-val, és azonnal a bűvkörébe került. Ekkoriban a nő már Elle-nek nevezte magát. És ezen a ponton lép a történetbe Dom Owens is.

– Ő az a dél-karolinai ember?

– Igen. Eredetileg kisztílű természetgyógyász volt, aki misztikus tanokat is árult. Egy ízben azonban ellátogatott a Fort Bendi ranchra, és ő is belebolondult Elle-be. Meginvitálta St. Helenára, a saját telepére, Elle pedig ezt a csoportot is a markába kaparintotta.

– De hát olyan ártalmatlanul hangzik az egész... Gyógynövények, bűvigék, holisztikus orvoslás... Hogyan lett ebből erőszak és gyilkosság?

Hát van magyarázat a tébolyra? Az íróasztalomon ott volt a pszichiátriai szakvélemény, de ezt igazán nem óhajtottam megvitatni a nővérrel, és úgy éreztem, az Ange Gardienben talált zagyva búcsúlevelekkel is csak megzavarnám.

– Boudrais nagyon sokat olvasott, kiváltképpen filozófiai és környezetvédelmi irodalmat. Meggyőződése volt, hogy a föld hamarosan megsemmisül, és elhatározta, hogy ő még annak előtte kimentí a híveit. Az őrangyaluknak képzelte magát. És a nagy ugrás színhelyéül, már csak a név miatt is, az Ange Gardieni házat szemelte ki.

– És a többiek mindezt valóban elhitték? – kérdezte Julienne nővér hosszú hallgatás után.

– Ezt nem tudhatom. De Szerintem Elle maga sem bízott mindent a szónoki képességeire. Ezért vetette be a drogot.

Ismét csend lett.

– És olyan erős volt a hitük, hogy elszánták magukat a halálra?

– Nem mindegyiknek – feleltem. Kathrynra gondoltam. És Harryre.

– Másokat akár önkéntes halálra bírni is halálos bűn. És az is bűnös, aki mások lelkét tartja rabságban.

Mennyire összefügg a kettő, gondoltam.

– Mondja csak, nővér... Elolvasta az anyagot, amelyet Elisabeth Nicolet-val kapcsolatban átküldtem?

A csend ezúttal végtelen hosszúra nyúlt, és egy mély sóhaj törte meg.

– Igen. Elolvastam.

– Azóta sok mindent összeszedtem Abo Gabassáról. Köztisztelőben álló filozófus és szónok volt, akit egész Európában, Afrikában és Észak-Amerikában ismertek és nagyra becsültek a rabszolgakereskedelem elleni hadjárata miatt.

– Ez előttem is világos.

– Amikor áthajózott Franciaországba, a hajón történetesen ott volt Eugénie Nicolet is. Egy év múlva pedig Eugénie egy leánycsecsemővel tért haza Montrealba. – Mélyet lélegeztem. – Julienne nővér, a csontok nem hazudnak, és nem is értelmezhetők erkölcsi alapon. Mihelyt ránéztem Elisabeth koponyájára, rögtön tudtam, hogy félvér.

– Ebből még nem következik, hogy foglya lett volna a helyzetének.

– Valóban. Ebből még nem következik...

Újabb szünet. Aztán a nővér halkán, nagyon lassan így szólt:

– Azt elismerem, hogy a Nicolet család köreiből aligha örvendeztek volna egy házasságon kívül született gyermeknek; és egy fekete bőrű félvér csecsemő kiváltképpen botránykőnek számíthatott. Lehetséges, hogy Eugénie a kolostorban látta a legemberségesebb megoldást.

– Ez elképzelhető. Elisabeth talán valóban nem önszántából választotta a hivatását, ez azonban mit sem von le érdemeiből.

Minden egykorú beszámoló kiemeli, milyen hősiességet végzett a himlőjárvány idején. Lehet, hogy több ezren köszönhették neki az életüket... De mondja csak, Julienne nővér... Vannak-e olyan észak-amerikai szentek, akik legalább részben indián, afrikai vagy ázsiai őseiktől származnak?

– Hát – nem is tudom... – mormolta a nővér, de a hangjában valamilyen új színt fedeztem fel.

– Gondolja csak el, milyen csodálatos szerepmintát kínálhatna Elisabeth azoknak a hívőknek, akiket bőrük színe vagy származásuk miatt előítéletek sújtanak!

– Ó, doktornő, igaza van! Feltétlenül beszélnem kell Ménard atyával.

– Kérdezhetek valamit, nővér?

– *Bien sûr.*⁶

– Nemrég álmomban megjelent nekem Elisabeth, és mondott valamit, amin nem tudtam eligazodni. Amikor megkérdeztem tőle, kicsoda, így felelt: „Méla papnő éjbíbor ruhában.”

– „Jöjj, méla Papnő, Szűz ború / Komoly bájával Szomorú!

/ Jöjj, vonjon éjbíbor ruhád / Uszályt, királyin búst s puhát.” John Milton: *Il Penseroso*⁷

Nevetnem kellett.

– Micsoda bámulatos irattár az emberi agy. Valamikor én is olvastam, de nekem nem jutott volna eszembe.

– Elmondhatom magának a legkedvesebb idézetemet?

– Megtisztelne vele.

És valóban így is gondoltam.

Miután elbúcsúztunk, az órára néztem. Indulnom kell. Útközben ki-be kapcsolgattam a rádiót, megpróbáltam kitalálni, mi zöröghet a műszerfalban, vagy csak doboltam az ujjaimmal.

Úgy tetszett, évekre telik, amíg a Woodlawn út és a Billy Graham park kereszteződésénél álló forgalmi lámpa zöldet mutat.

A te ötleted volt, Brennan.

⁶ – Természetesen. – *francia*, (A ford.)

⁷ – Tóth Árpád fordítása.

Való igaz. De ettől még nem biztos, hogy olyan szerencsés.

A repülőtérrre érve nyomban a poggyászkiaadóba mentem.

Ryan éppen egy vászon sportzsákot akasztott a bal vállára. A jobb karja fel volt kötve, és merev mozgása is meghökkentett. De ettől eltekintve most is jóképű volt. Sőt feltűnően jóképű.

Lábadozni jött. Ennyi az egész.

Felé kiáltottam, integettem, ő pedig elmosolyodott, és rábökött a szalagon éppen felé gördülő sporttáskára.

Bólintottam, és nekiláttam, hogy szétválasszam a kulcsaimat: melyik kerüljön új karikára.

– Brennan és Charlotte – *bonjour!*

Megöleltem, körülbelül úgy, ahogy az emberek a beházasodott rokonokat szokták fogadni: melegen, de kerülve minden összesimulást. Ő hátrább lépett, és azzal az átkozottul hasonlíthatatlan kék szemével tetőtől talpig megnézett magának.

– Pofás szerelés.

Farmert viseltem, és hozzá majdnem ágyékgig érő inget.

– Kellemesen utazott?

– A légikisasszony megkönyörült rajtam, és átköltöztetett az első sorba.

Azt elhiszem!

Hazamenet megkérdeztem, milyen állapotban vannak a sebesülései.

– Három bordám eltört; az egyik golyó átfúrta a tüdőt, a másik szerényen beérte az izmokkal is. Egy kis vérveszteséget leszámítva szinte semmiség.

A semmiség helyrehozása négyórás műtétbe került.

– Fájdalmai vannak?

– Csak ha levegőt veszek.

Amikor hazaértünk a Kis Kocsiszínbe, megmutattam neki a vendégszobát, és kimentem a konyhába, hogy jeges teát töltssek.

Néhány perc múlva már utánam jött a patióba. A napfény ferdén tüzött át a magnóliafán, a poszátát időközben egy csapat szürkebegy váltotta fel.

Átnyújtottam neki egy pohár teát, és megjegyeztem:

– Pofás szerelés.

Időközben átöltözött sortba és pólóba. A lába olyan színű volt, mint a nyers tonhal, és a sportzokni lötyögött a bokáján.

– Talán Új-Fundlandban töltötte a telet?

– A napozástól bőrrákot kapni.

– Akkor csak vigyázzon, mert itt sütni szokott a nap.

Az Ange Gardienben lezajlott eseményeket már korábban megbeszéltük, először a kórházban, ahol elutazásom előtt még meglátogattam, később, ahogy egyre több részlet tisztázódott, telefonon.

Így derült ki, hogy amíg én az útjelző tábláról kapargattam a jeget, Ryan a mobiljáról felhívta a rouville-i körzeti rendőrőrsöt. Amikor aztán mégsem jelentkeztünk, utánunk menesztettek egy rendőri egységet, a diszpécser pedig előreküldött egy teherautót, hogy megtisztítsa számukra az utat. A rendőrök ott találták Ryant eszméletlenül, és rögtön erősítésért, valamint mentőautókért telefonáltak.

– Szóval a húga búcsút intett a kozmikus gyógyászatnak?

Elmosolyodtam.

– Annak mindenképpen. Nálam töltött néhány napot, aztán hazament Texasba. De ne aggódjon: hamarosan majd beleesik valami másfajta alternatív világboldogításba.

Iszogattuk a teát.

– Elolvasta a pszichiátriai jelentést?

– Tévképzeteken alapuló, jelentékeny méretű megalomániával és paranoiával kombinált hamis azonosulás. Mi a lópikulát jelenthet mindez?

Őszintén szólva ez a kérdés már bennem is felmerült. Át is tanulmányoztam hozzá jó adag pszichiátriai irodalmat.

– Az Antikrisztussal kapcsolatos tévképzetre utal. Bizonyos emberek önmagukban vagy másokban démoni jelenséget látnak. Elle például Heidi két kicsinyére vetítette ki a maga tévképzését. Mindenfélét összeolvasott az anyagról meg az antianyagról, és az volt a meggyőződése, hogy mindennek egyensúlyban kell lennie. Azt mondta, az egyik csecsemő az Antikrisztus volt, a másik az

Antikrisztus valamilyen kozmikus kiegészítője. Még most is olyan beszédes?

– Mint egy belőtt lemezlovas. Beismerte, hogy a kivégzőosztag az ő utasítására végzett St. Jovite-ban a picikkel. Simonnet-ba azért eresztettek golyót, mert közbe akart lépni. Aztán benyomták a maguk adagját, és felgyújtották a házat.

Felötlött bennem az idős hölgy, akinek a csontjait én elemeztem.

– Biztosra veszem, hogy Simonnet Heidit és Briant is megszerette volna védeni. Ezért telefonálgatott annyit St. Helenára, és ezért menekítette el őket Texasból, azok után, hogy Daniel Jeanotte megjelent a Schneider családnál. – Köröket rajzoltam a teás poháron lecsapódott párába. – De az kiderült, miért hívta Simonnet St. Helenát még azután is, hogy Heidi és Brian elhagyta a telepet?

– Azért, mert Heidi fenntartotta a kapcsolatot Jennifer Cannonnal, és az öreg hölgy Jennifertől érdeklődött utánuk. Amikor aztán Elle rájött erre, megölette a lányt.

– A szokásos ördögűző módszerekkel. Kés, kutya, forró víz. Ahogy Carole Comptois-val is végzett, amikor a lány teherbe esett.

Az emlék még most is megborzongatott.

– Comptois akkor még mindig strichelt?

– Nem, azt már feladta. A sors iróniája, hogy éppen egy korábbi ügyfele hozta össze Elle-lel. A lány hosszabb-rövidebb időközökben a telepen élt, de a jelek szerint továbbra is voltak külső kapcsolatai, mert a magzat apja nem tartozott a hívők közé, tehát nem fogadták el spermadonornak. Elle ezért adott utasítást a kivégzésre.

– És Amalie Provenchernek mi volt a bűne?

– Ez egyelőre még tisztázatlan. Lehet, hogy szándékosan vagy akaratlanul útjában állt Jennifer meggyilkolásának.

– Elle úgy képzelte: a végső átkeléshez szükséges pszichikai energiát ötvennégy léleknek kell szállítania. Comptois az utolsó percben dőlt ki a sorból. Pótolni kellett, és ezért volt szükség Harryre.

– Miért épp ötvennégyen kellett?

– Ez valahogy Stonehenge-dzsel függ össze. Ott is ötvennégy Aubrey-féle lyuk van.

– Az meg micsoda?

– Kis gödrök, amelyeket ahogy kiástak, rögtön be is temettek. Valószínűleg a holdfogyatkozás előrejelzéséhez használták őket. Elle mindenféle ezoterikus mozzanatot szőtt a tévképzeteibe.

Ismét hörpölte egy-két kortyot.

– Rögeszmésen csüngött az egyensúly eszméjén. Anyag és antianyag. Ellenőrzött párválasztás. Ötvennégy ember, se több, se kevesebb. Még Ange Gardient sem pusztán a név miatt választotta, hanem azért, mert éppen egyforma távol volt a texasi, illetve a dél-karolinai kommunától. Furán esnek egybe a dolgok, nem gondolja?

– Ezt nem értem...

– A húgom Texasban lakik, én Québec-ben dolgozom, és születésem óta bensőséges kapcsolat fűz a két Karolinához. Ahol csak megfordultam, Elle hatása mindenütt érződött. Félelmetes, milyen messzire elért a keze. Mit gondol, hány emberélet fölött van hatalmuk ezeknek a szektáknak?

– Ki tudná azt megmondani?!

A szomszédom patiójából Mozart-muzsika hangjai szálltak felénk.

– No és a maga Sam barátja mit szólt, amikor kiderült, hogy a holttesteket az egyik alkalmazottja szállította a szigetre?

– Hát nem tapsikolt a boldogságtól. – Még élénken emlékeztem rá, milyen idegesen ácsorgott Joey a vízszállító teherautónál, amikor felfedeztük a sírt. – Joey Espinoza majd két év óta dolgozott nála.

– Igen, tudom. Ő is Owens hívei közé tartozott, de lakni az anyja házában lakott. Az anyja volt az, aki értesítette a szociális ügyosztályt. Nos, azóta kiderült, hogy történetesen ő Carlie papája. Ezért menekült Kathryn éppen őhöz, amikor érezte, hogy gáz van. Úgy fest, hogy a gyilkosságokról tényleg nem tudott semmit.

– Most hol vannak?

– Ő és a kisfiú valami rokonnál. Joey viszont Baker seriffel társalog a közelmúlt eseményeiről.

– Emeltek már vádat valaki ellen?

– Igen. Elle-t és Danielt háromszoros, előre megfontolt szándékkal elkövetett gyilkossággal vádolják, Jennifer Cannon, Amalie Provencher és Carole Comptois sérelmére.

Ryan felvett a földről egy magnólevelet, és ide-oda tologatta a combján.

– Mi állt még abban az értékelésben?

– A bíróság által kijelölt lélekkotró szerint Elle kifejlett és komplex hallucinatív pszichózisban szenved. Meggyőződése, hogy az apokalipszisre hamarosan sor kerül, mégpedig valamilyen monumentális környezeti katasztrófa formájában, és ő van elhivatva az emberiség megmentésére. Ezért kell a híveit kiragadnia az apokalipsziszből.

– És hová tartottak?

– Azt nem árulja el. De maga úgysem szerepelt az utaslistán.

– Hogy kajálhatnak meg emberek ennyi baromságot?

Ugyanezt kérdeztem én is Red Tylertől, ha nem is ezekkel a szavakkal.

– A csoport olyan embereket vonzott magához, akik elégedetlenek voltak a sorsukkal, és vágytak rá, hogy bekerüljenek egy közösségbe, ahol elismerik őket, ahol végre megbecsült, jelentős személyiségnek érezhetik magukat, és nem utolsósorban egyszerű válaszokat kapnak minden kérdésükre – megfejlelve persze egy kis drogterápiával.

Könnyű szellő emelgette a magnólia ágait, és nedves fűszagot sodort felénk. Ryan hallgatott.

– Elle természetesen nem épelméjű, de ettől még ravasz, eszes, és egész kivételes meggyőző erő sugárzik belőle. A hívei még most is kitartanak mellette. Ő továbbra is megszállottan hirdeti az ígét, de a többiek meg sem mukkannak.

Ryan nyújtózott egyet, és új helyet keresett felkötött karjának.

– Dörzsölt egy nőszemély, az hétszentség. Soha nem az érdekelte, hogy seregestül tóduljanak utána az emberek. Kicsi, de mindhalálig hűséges csoportot akart maga köré gyűjteni. Így, és persze Guillion pénzével megtámogatva, észrevétlen maradhatott. És egészen a végső lelepleződésig jóformán nem is vétett semmilyen hibát.

– És az a macskadolog? Nem mondom, brutálisnak elég brutális volt, de ugyanakkor értelmetlen is...

– Abban Dom Owens keze volt. Elle megparancsolta, hogy magát ki kell kapcsolni a játékból, mert megunta az okvetetlenkedését. Owens azt állítja, hogy tőle idegen a fizikai bántalmazás, ezért utasította néhány itteni egyetemista követőjüket, hogy alaposan

ijesszenek magára. A macskatrükköt aztán már a fiatalok agyalták ki. Az állatmenhelyről szerezték a nyomorult jószágot.

– És hogyan találtak ide?

– Egyikük elcsent valami számlát vagy mit az irodájából, és azon ott volt a címe.

Ryan most felbontott magának egy üveg sört.

– Mellesleg a maga kis Szent Patrik-napi kalandja is efféle bájos diákcsíny volt.

– Hát arról meg honnan tud?

Ryan csak vigyorgott.

– Az mindegy. Lényeg, hogy nemcsak Jeanotte vette védőszárnyai alá a hallgatóit, azok is féltő gonddal vigyáztak őrá. Egyikük észrevette, hogy a professzor asszony fel van dülva, és úgy vélte, hogy a maga látogatásai vannak rá rossz hatással. Ezért aztán kieszelt magának egy kis partizánakciót.

Témát váltottam.

– Maga szerint Owensnek része volt Jennifer és Amalie meggyilkolásában?

– Ő tagadja. Csak annyit ismer el, hogy amikor rajtakapta Jennifert a telefonálgatáson, jelentette az esetet Elle-nek, aki később annyit mondott neki: Daniel meg ő visszaviszik a két lányt Kanadába.

– És miért nem volt ott ő is Ange Gardienben?

– Mert bölcsebbnek látta, ha megpattan. Be volt gazolva, mit szól majd Elle, ha megtudja, hogy Joey, Kathryn és Carlie kisiklottak a markából; meg aztán úgy lehet, mégsem bízott olyan nagyon abban a kozmikus átkelésben. De bármi vezérelte: Guillion lóvéjából még maradt több mint kétszázezer dollár, azt szépen felmarkolta, és mialatt a többiek észak felé vonultak, ő elhúzta a csíkot nyugat felé. Egy arizonai naturista kommunában csípték el a szövetségi zsaruk. Vagyis Elle kvótája még Harryvel sem lett volna teljes.

– Hogy áll étvágy dolgában?

– Lássunk neki!

Kebabot készítettünk sishkebabból, zöldségből és csirkéből, salátát ettünk hozzá. Odakinn a nap már a látóhatár alá hanyatlott, az alkonyatban sötét árnyak lebegtek a földön és a fák között. A patión ettünk, közben beszélgettünk, és néztük, ahogy leszáll az éj. Csak

természetes, hogy hamarosan visszakanyarodtunk Elle-hez és a gyilkosságokhoz.

– Úgy képelem, hogy Daisy Jeanotte beszélni akart a bátyjával; bízott benne, hogy jobb belátásra téríti, és még idejében gátat vethet az egész örületnek.

– Lehetséges, csak hogy Elle látta meg elsőnek, és ráparancsolt Danielre, hogy ölje meg, és utána dobja a holttestét abba az odúba, ahová később magát is dugták. Magát nem tartották olyan veszélyesnek; szépen föbe kólintották, és bepasszírozták a pincébe. Maga viszont volt olyan szemtelen, hogy előmásszon, és további zúrt csapjon. Ettől aztán Elle végképp begurult, és ugyanolyan szertartásos halált szánt magának, mint annak idején Jennifernek és Amalie-nak.

– A két lányt tehát együtt ölték meg, Daniel és ő; a Carole Comptois-ügyben pedig Daniel az első számú gyanúsított. De kik gyilkoltak St. Jovite-ban?

– Ezt a szálát még nem sikerült felgöngyölni. Még az is lehet, hogy soha nem tudjuk meg a választ.

Ryan kihörpintette az Amsteljt, és hátradőlt a székében. Híven az esti menetrendhez, a madarakat tücskök váltották fel. Valahol messze felsírt a sötétben egy sziréna. Sokáig egyikünk sem szólt.

– Emlékszik még a memphremagogi kihantolásra?

– Hogyne. A saját külön bejáratú szentjére.

– A rend egyik apácája Anna Goyette nagynénje.

– Az apácáknak köszönhetem, hogy ha nagyon muszáj, még most is le tudnék ütni valakit.

– Elmosolyodtam. Ó, ezek az örök férfiszempontok...

Aztán elmeséltem neki Elisabeth Nicolet történetét.

– Valamilyen értelemben mind foglyok voltak. Harry vagy Kathryn csakúgy, mint Elisabeth.

– Vagy Anna. Vagy Elle. Sokféle börtön van ám.

– Tudja, Julianne nővér, Anna nagynénje idézett nekem valamit a *Nyomorultakból*. Victor Hugó szerint a kolostor olyan optikai szerkezet, amelyen át az ember megleshet valamit a végtelenből.

Cirpeltek a tücskök.

– Ha nem is a végtelen felé tartunk, Ryan, de ott állunk az ezredvég küszöbén. Mit gondol, sokan vannak még körülöttünk, akik

az Armageddont hirdetik, és titokban már szervezik a tömeges halál rítusait?

Ryan néhány pillanatig hallgatott. A fejünk fölött lágyan zizegett a magnóliafa.

– Mindig lesznek olyan emberek, Brennan, akik misztériumokkal háznak, és a saját céljaik érdekében kihasználják a többiek csalódottságát, kétségbeesését, fogyatékos önbecsülését vagy egyszerűen a szorongásaikat. De váltson csak jegyet egy ilyen lelkitabeteg szélhámos a montreali buszra – ne féljen, gyorsan és tévedhetetlenül kivonom a forgalomból. Ha úgy tetszik, ez lesz a Ryan-féle apokalipszis.

Merőn néztem egy, a föld felé libegő falevelet.

– És maga, Brennan? Számíthatok rá, hogy ott áll majd mellettem?

Ryan alakja sötéten vetült az éjszakai égboltra. Nem láttam a szemét, de tudtam, hogy az enyémet keresi. Hirtelen mozdulattal megfogtam a kezét.